

A woman with blonde hair in a braid, wearing a light-colored long-sleeved blouse with lace and a long skirt, stands in a field of tall grass. To her left is a red and white striped tent. The background shows a line of trees.

Domnița
și
CIRCARUL

JOANNE BISCHOF

Aprecieri

Captivată încă de la primul paragraf învăluit în zăpadă, mi-a fost greu să mai las cartea din mână. Un roman aparte în care se îmbină profunzimea și originalitatea cu care ne-a obișnuit și până acum Joanne Bischof. Dacă sunteți în căutarea unei povești pentru inimă și suflet, vă îndemn să citiți *Domnița și circarul* – o carte absolut superbă, cu o țesătură bogată, pe care o veți recomanda, cu siguranță, și prietenilor!

Laura Frantz, autoarea romanului *The Mistress of Tall Acre*

Din momentul în care dă buzna pe paginile cărții, Charlie Lionheart umple de culoare universul închistat și anost al Ellei Beckley – iar mie mi-a cucerit inima. Precum Ella este atrasă în misterioasa viață a artistului de circ, o lume zugrăvită în nuanțe vii de Joanne Bischof – capricioasă și uneori de-a dreptul amenințătoare – tot așa cititorii vor fi atrași de contradictoriul personaj care este Charlie Lionheart. Își vor dori ca protagonista să îl vadă pe circar dincolo de aparențe, așa cum este el cu adevărat: un om care poartă în inimă rănilor unui sacrificiu de neînchipuit. *Domnița și circarul* are de toate: emoție, speranță, mister, dragoste și profunzime, împletite sub fremătătoarele corturi ale circului.

Lori Benton, scriitoare distinsă cu Premiul Christy, autoarea romanului *Burning Sky* și a seriei „The Pathfinders”

Impresionant și plin de har, romanul *Domnița și circarul* vă va cuceri prin magia circului – și prin miracolul izbăvirii. Povestea lui Charlie și a Ellei este una cu adevărat memorabilă și vă va rămâne adânc întipărită în suflet.

Amanda Dykes, autoarea celebrei cărți *Bespoke: A Tiny Christmas Tale*

Domnița
și
CIRCARUL

Domnița
și
CIRCĂRUL

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

JOANNE BISCHOF

 CASACĂRȚII
Oradea, 2018

Copyright © Joanne Bischof 2016

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *The Lady and the Lionheart*.

Publicată cu permisiune din partea Transatlantic Literary Agency Inc.
Toate drepturile rezervate.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Domnița și circarul

Joanne Bischof

Copyright © 2018 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Bischof, Joanne

Domnița și circarul / Joanne Bischof ; trad. de
Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea : Casa Cărții, 2018

ISBN 978-606-732-112-8

I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

821.111

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy

Editarea: Francesca Ioana Gehl

Corectura: Lavinia Filipaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Imagine copertă: © Joanne Bischof

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Capitolul 1

Roanoke, Virginia

Primăvara anului 1890

Lăsând în urmă sfârâitul fiarelor de călcat și mirosul de săpun și apret, Ella porni să urce treptele cărând în brațe un maldăr de așternuturi. Afară ninge și lumina serii se strecura rece și gri prin fereastra de pe palierul reședinței orășenești, transformată în spital. După o după-masă petrecută la subsol, până și priveștița aceea încețoșată și fulgii ce cădeau lin o însuflețiră. Ceva atât de simplu, dar în ultima vreme – de câțiva ani încoace, de fapt – era recunoscătoare pentru *orice*. Vântul învolbura zăpada de-a lungul străzii și în mijlocul învălmășelii albe tânăra desluși o pată de culoare care o făcu să se oprească. Un șirag de fanioane. Udate de ninsoare, stegulețele colorate străluceau vesel, rostogolindu-se prin omăt. Ella se apropie de fereastră, dar ghirlanda se făcu nevăzută.

Chiar și așa, ea tot zâmbi.

— Să mă scuzi, domnișoară *îngrijitoare*.

Auzind glasul Clarei, Ella se trase la o parte, încercând să-i facă loc.

— Ai loc să treci?

Clara se apropie săgetând-o cu privirea.

— Abia. Și vezi că am așteptat toată ziua după așternuturile alea, bombăni ea, aranjându-și boneta pe părul blond, cu câteva nuanțe mai închis decât galbenul pal al Ellei. Probabil tocmai se întorsese din pauză.

Țâșnind nemulțumită din buze, asistenta medicală trecu vijelios pe lângă Ella, mai să o facă să scape mormanul greu pe care îl ținea în brațe. Străduindu-se să își păstreze atât echilibrul, cât și cumpătul, Ella ridică privirea. Încă un etaj. Și nu era îngrijitoare. Era și ea infirmieră.

Sau, mă rog... aproape.

La prima întrevedere, când venise la cabinetul doctorului Penske în căutarea unui loc de muncă, i-au fost de ajuns doar câteva întrebări pentru ca medicul să își dea seama că Ella nu avea multe studii. *Învățase* ea vreme de câțiva ani la mica școală cu o singură sală de clasă din localitatea ei natală, dar abandonase școala cu totul înainte să-și fi dat toate examenele. Însă a continuat să învețe arta îngrijirii bolnavilor pe cont propriu, cum a putut ea mai bine, adăugând la pregătirea de bază chiar și studiul unor jurnale medicale.

Fapt care l-a lăsat cu totul neimpresionat pe doctorul Penske.

Cu toate acestea, a angajat-o, punându-i însă clar în vedere că va lucra la oficiu – curățând borcane, schimbând lenjerii de pat, fierbând apă și făcând diverse alte treburi. Sub nicio formă să îngrijească pacienți. Totuși, multele solicitări din spital îi permiteau din când în când să intervină și să ajute acolo unde era nevoie. Cu sau fără studii de specialitate.

Școală. Ofi, cât detesta cuvântul acesta! Era doar unul dintre eșecurile care o bântuiau.

Însă nu avusese cum să termine școala. La doar cincisprezece ani, ingenuncheată în patul ei de acasă, dădea naștere copilului unui străin. Opt luni de spaimă și neliniște și apoi ceasuri de suferință, ca la sfârșit să le lase pe toate în urmă, înfrântă, cu brațele goale și inima sfâșiată, în murmurale virtuozale ale societății cum că îi era mai bine așa – *Domnul fie lădat*.

Dar pentru Ella, devastatoarea moarte a fiului ei nu aducea nicidecum a milă cerească.

Înfiorată de amintirea acelor zile întunecate și singuratic, Ella urcă mai departe cu legătura de așternuturi curate. Înainte să

ajungă la palier, tropotul de pași gonind nebunește pe scară o făcu să se întoarcă. În aceeași clipă, un munte de om înfășurat într-un trenzi se izbi vijelios de ea, cu toată greutatea trupului său masiv.

Ellei mai că-i scăpă un țipăt, apoi amuți când dădu cu ochii de bebelușul din brațele lui. De uimire, scăpă legătura de rufărie, iar bărbatul apucă balustrada ca să se reechilibreze.

Părul castaniu îi stătea vâlvoi, tras parcă într-o parte și-ntr-alta de o mie de griji.

— Am nevoie de un medic, zise el gâfâind.

Folosindu-se de un stâlp al balustradei, bărbatul se cățăra peste mormanul de așternuturi cu un echilibru care sfida logica. Ateriză silențios pe cealaltă parte, mult prea aproape de ea, după normele bune-cuviințe.

Ella simți în nări miros de cărbune ars și...

Caramel?

Vru să facă un pas înapoi, dar nu avea unde. Asta conta oricum prea puțin, conchise ea, uitându-se încă o dată la ghemotocul pe care îl ținea bărbatul în brațe. Fetița era înfășurată într-o pătură presărată cu fulgi de zăpadă, iar chipul îi strălucea din cauza sudorii și probabil a lacrimilor. Ella întinse brațele spre ea, dar bărbatul o strânse și mai tare la piept.

— Un medic! stăruie el, aruncând săgeți cu ochii-i de un verde pal.

Buimăcită, Ella abia reuși să îngaime:

— Ăă... Urmați-mă.

Împinse la o parte mormanul de așternuturi și, după ce urcă în grabă ultimele trepte cu el imediat în urma ei, dădu buzna în secția de pediatrie.

— Veniți! îi strigă peste umăr bărbatului, după care se duse întins la doctorul Penske. Domnule doctor, am adus o copilă care pare să aibă febră.

Medicul, care tocmai consulta un băiat, se întoarse. Își mută privirea de la haina peticită, la bocancii fără șireturi ai bărbatului care se oprise cu pas apăsător lângă Ella. Respirând sacadat, necunoscutul trase lacom aer în piept.

— Pare?

Tonul doctorului Penske trăda același dispreț ca privirea sa.

— Eu... nu am consultat-o, șopti Ella.

Medicul își roti ochii prin salonul de pediatrie unde alte două infirmiere nu mai pridideau cu treaba. Cu dosul palmei, își îndepărtă o şuviță de pe frunte.

— Păi, ce-ar fi să te ocupi de asta?

Eu? De obicei nu i se încredințau decât sarcinile cele mai joșnice, de la golirea oalelor de noapte la schimbarea așternuturilor. Nu putea decât să spere că necunoscutul nu sesizase lucrul acesta.

— Așezați-o aici, vă rog, zise Ella, oprindu-se în dreptul unui pătuț și coborând una dintre laturi. Am să-i iau temperatura.

Bărbatul îi aruncă o privire reticentă, dar se conformă. Aranjând perna sub căpșorul blond, mâinile Ellei începură dintr-odată să tremure. Nu i se mai încredințase niciodată vreun pacient. Nici măcar o singură dată. Însă studiase enciclopedia medicală din scoarță în scoarță și le urmărise pe infirmiere din zori și până-n seară. Și-apoi, dintre cei cinci copii câți erau la părinți, ea era cea mai mare. Ella se concentrează să rămână calmă. În fond, știa prea bine ce-i de făcut în caz de febră.

Verifică pulsul copilei. Puțin peste 120 de bătăi pe minut.

Dezveli fetița, lăsând-o într-o rochie șifonată și un jersey, și așază pătura la piciorul patului.

Numele fetiței?

— Holland, răspunse bărbatul, coborând și cealaltă latură a pătuțului și îngenunchind alături.

O privire aruncată pe furiș o asigură că omul nu glumește. Ella își apăsă dosul palmei pe obrăjorul durduliu al copilei, apoi luă un termometru și îi descheie hăinuțele îndeajuns cât să îi poată strecura la subraț vârful de sticlă.

— Ce vârstă are?

— Șapte luni.

— De când are febră?

— De câteva zile. Dar azi starea i s-a înrăutățit.

Mercurul din termometru urca hotărât.

— Ați făcut bine că ați adus-o.

Ella mai așteaptă un minut, apoi scoase termometrul. Văzând valoarea afișată, expiră încet, atentă să nu își trădeze îngrijorarea. Da, bărbatul procedase cum nu se poate mai bine aducând-o la spital.

— A avut convulsii? întrebă ea, scoțând cizmulile de piele din picioarele fetei.

— Nu.

— Sunteți sigur?

— Cât se poate de sigur, ripostă el cu o ușoară iritare în glas.

Ella ridică împăciuitoare mâna.

— Vă rog să luați loc. Domnul doctor are să vină în scurtă vreme s-o consulte, spuse ea arătând către scaunul de lângă pătuț.

Bărbatul trase scaunul spre el, așezându-se la căpătâiul copilei, cât mai aproape cu putință.

— I s-au administrat lichide? Alimente? întrebă Ella.

— Nu a prea mâncat. A băut doar puțină apă.

Cu o privire rătăcită, bărbatul se uită în jur, apoi înapoi la fetiță.

— E așa de somnoroasă încât ne-a fost greu să-i dăm să bea chiar și puțină apă.

Se aplecă și atinse degetelele copilei cu mâna lui uriașă, care părea lesne capabilă s-o ridice pe fetiță dintr-o singură mișcare.

— Hei, murmură el, netezindu-i cărlionții bălai. Trezește-te, micuțo.

Genele copilei rămaseră nemișcate.

— E letargică, explică Ella. Am să-i pregătesc un ceai și poate o putem convinge să bea un pic.

Scuzându-se, Ella se îndepărtă grăbită. În oficiu umplu o cană cu apă caldă, în care adăugă rădăcină de lemn-dulce și o porție generoasă de zahăr.

— E pământean?!

Ella nu trebui să ridice privirea ca să știe că întrebarea șoptită venise din partea prietenei sale, Abigail.

— Despre ce vorbești?

— Uită-te și tu la fața lui! exclamă Abigail, înălțând expresiv din sprâncene, după care simulă o înfiorare ce fu anulată numai-decât de un zâmbet ștrengar. Parcă-i prea pățimaș ca să fie tipul tatălui iubitor. Cum se poate ca un bărbat atât de chipeș să fie *așa* de mohorât?

— E doar un pic altfel, atâta tot, își dădu Ella cu părerea, netezindu-și agitată șorțul de infirmieră. Întinzând grăbită mâna după o cârpă, mai că răsturnă un coș cu pansamente.

— Ba e *cu totul* altfel! Mă întreb dacă nu cumva...

— Tu chiar n-ai nimic mai bun de făcut în momentul ăsta?

Ella cotrobăi prin dulap până ce găsi o pipetă, apoi pregăti o tavă.

— Acum că e circul aici, orașul e plin de indivizi ciudați, turui Abigail mai departe. Au sosit înainte să înceapă viscolul și am auzit că n-au putut porni mai departe din cauza vremii – descoperirea o făcu să se lumineze la față. Pun rămășag că de acolo vine.

— De la circ? întrebă Ella, gândindu-se la stegulețele colorate pe care le văzuse rostogolindu-se prin zăpadă.

— Nu citești ziarul? Și mai ții minte zgomotul ăla ciudat de azi-dimineață? Cică venea de la elefanți.

Ella își înfrână cu greu impulsul de a arunca o privire în afara oficiului. Prietena ei adăugă în șoaptă:

— Păcat că nu s-a ciocnit de *mine*.

Zicând asta, Abigail părăsi valvârtej oficiul și nu-i ajunse la urechi răspunsul mormăit al Ellei:

— Nu s-a ciocnit de *mine*...

Chiar atunci doctorul Penske își iți capul pe ușă.

— Tocmai am consultat-o pe copilă. Cât avea temperatura? întrebă el, ștergându-și ochelarii cu marginea hainei.

— 39,5 grade.

Medicul aruncă o privire spre ceaiul pe care îl strecura Ella.

— Foarte bine. Administreză-i lichide, dezbrac-o și pune-i comprese reci. Am să revin s-o examinez cât pot de repede. Stai cu ochii pe ea.

— Da, domnule doctor.

Înfiorată de importanța sarcinii care i se încredințase, Ella luă tava și se întoarse la căpătâiul micuței paciente.

Bărbatul era acolo unde îl lăsase, pe scaunul de lângă pătuț. Atenția neclintită cu care o privea pe fetiță o făcu pe Ella să încetinească pasul. Mai văzuse ea părinți îngrijorați, dar la el totul era amplificat. Acum, bunăoară, se trăgea, deznădăduit, de păr. Când Ella se apropie, o străpunse cu o privire cruntă. Tulburată, tânăra puse jos tava cu mâini tremurânde. Bărbatul își îndreptă spatele, fără s-o piardă o clipă din ochi.

Cercul...

Ella începu să descheie jerseul celei mici. Probabil că acum *nu* ar fi momentul potrivit să precizeze că oficial nu e chiar infirmieră. Poate ar fi mai bine să nu aducă *defel* vorba de asta. Bărbatul își frecă obrazul neras. Aruncându-i o privire pe furiș, Ella se văzu nevoită să recunoască adevărul observațiilor însufelțite ale lui Abigail. Pielea lui măslinie contrasta în mod frapant cu ochii aceia de un verde pal care continuau să-i urmărească fiecare mișcare atât de atent încât, atunci când ajunsese la ultimul nasture al jerseului galben, Ella mai că smulse nasturele cu totul.

Deși nu era sigură că văzuse cândva vreunul, îi răsări brusc în minte cuvântul „țigan”.

Luă o cârpă umedă și șterse obrazul fetei.

Cu fruntea încruntată, bărbatul se aplecă în față și, așezându-și coatele pe genunchi, își împreună mâinile. Copila mișcă ușor din gene, dar nu deschise ochii.

Ella îi netezi un cârlionț ud, apoi rosti în șoaptă:

— Holland.

Sonoritatea neobișnuitului nume o luă pe nepregătite. Totuși, în mod surprinzător, numele se potrivea ca o mânășă acelei

zânișoare cu cârlionți bălai și buze ca un boboc de trandafir. Era atât de mititică... și în grija acestui bărbat...

— E fetița dumneavoastră? întrebă ea, scoțând jerseul copilei. Bărbatul încuviință din cap.

— Am de plătit ceva? întrebă el, băgând mâna în buzunar.

— Nu acum. O să ne ocupăm de asta mai târziu.

— Sunteți sigură?

— *Absolut* sigură.

Ella schiță un surâs care spera să îl liniștească și, așezându-se pe pat, luă fetița în brațe. Exact cum se temuse: Holland era moale și fără vlagă.

— Bună, mititico, îi șopti ea.

Trupșorul durduliu îi trăda vârsta atât de fragedă. Rochița încropită din petice multicolore, ciorăpiorii ruși în genunchi și căciulița țuguiată pe care Ella o pusese deoparte făceau ca Holland să arate la fel de exotic ca tatăl ei. Ella umplu pipeta cu lichid și, introducând-o cu grijă în gura copilei adormite, apăsă ușor pompița. Câteva picături se scurseră din pipetă și gurița lui Holland intră în acțiune.

— Bravo, scumpa mea, murmură tânăra, simțind că bărbatul o sfredelește cu privirea.

Șterse cu o cârpă firicelul de lichid ce se prelingea din gurița celei mici, apoi mai făcu o încercare, care se dovedi a fi la fel de reușită, și, în curând, pipeta se goli.

— Pentru moment îi vom administra câte puțin lichid din sfert în sfert de oră, spuse ea, îndreptându-și privirea spre bărbat. Putem încerca și cu gheață pisată. Am să merg să aduc.

Bărbatul aprobă absent din cap.

Îngrijorată de felul în care tresărise fetița din cauza mișcării, Ella o așează cu grijă înapoi pe pat și ridică latura la loc. Șterse fruntea micuței, apoi îi dădu cârpa bărbatului, făcându-i semn să procedeze și el la fel. Dar vai – uitase să treacă pacienta în registru. Iar doctorul Penske era cât se poate de strict în această privință.

— Mă întorc imediat.

Numaidecât, Ella se făcu nevăzută ca peste doar câteva momente să revină cărând un caiet voluminos. Cu creionul în mână, întrebă pe un ton ce se voia cât mai autoritar cu puțință:

— Numele de familie? Al lui Holland, vreau să zic.

Bărbatul ezită doar o fracțiune de secundă.

— Lionheart.

Ella înclină ușor capul și știa că sprâncenele ridicate îi trădau mirarea.

Bărbatul arată cu degetul spre registru.

— Așa cum ați auzit. Doar – *scrieți*.

Aproape simțindu-se vinovată că întrebasesc, Ella scrisese repede numele în catastif, după care întrebă cu jumătate de gură:

— Și numele dumneavoastră, domnule?

— Charlie. Și tot Lionheart.

Înainte să treacă numele în registru, Ella îi aruncă o privire șovăielnică.

— Charlie. De la Charles?

— Nu, de la Richard. Regele Richard.

Ella nu-și putu reprima un zâmbet.

— Părinții mei aveau simțul umorului, replică el, schițând un surâs care pieri însă numaidecât, după care străpunse aerul cu un creion imaginar, dându-i de înțeles să scrie și să nu mai pună întrebări inutile.

După ce consemnă toate datele necesare, Ella împinse registrul la o parte. Holland era încă roșie la față, așa că îi scoase repede rochița peticită, lăsând-o într-un scutec prins cu ace de siguranță. Când o ridică la piept, îi simți spatele fierbinte.

— Of, draga de tine.

Începu să o legene ușor, sperând că aerul rece îi va face bine. Încercă să ignore sentimentele pe care trupușorul acela gingaș și ușor ca un fulg i le trezea în suflet. Charlie Lionheart o urmărea cu o expresie izbitor de vulnerabilă.

Avea aceleași gene dese ca fetița și, chiar dacă părul și pielea îi erau mai închise la culoare, din profil cei doi semănau izbitor

de mult. În tăcerea care se aşternuse, acesta îşi smulse fularul de mătase neagră de la gât şi îl îndesă în buzunar, descoperind vederii o pereche de mănuşi negre, fără degete.

— Sunteţi artist? întrebă Ella, încercând să-l destindă puţin, în timp ce ea o legăna pe Holland.

— Poftim? întrebă el distrat, trecându-şi mâna lată peste obrazul care nu mai văzuse lama de bărbierit de câteva zile bune.

— Circul. Sunteţi artist... de circ?

Mâna bărbatului încremeni.

Vai de mine, am dat cu bâta-n baltă, îşi zise Ella cu înfiorare.

Ocolind în mod evident întrebarea, bărbatul băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de bănuţi.

— Atât... atât o să fie de ajuns?

Nesiguranţa din ochii lui anticipa răspunsul la întrebare.

Ella calculă repede modesta sumă, apoi inspiră încet pe nas.

— Da.

Nu prea era adevărat. Probabil îşi dădu şi el seama.

— Pentru cât timp?

— Pentru o noapte.

Sau nici atât. Ella îşi trecu blajin palma peste obrazul fierbinte al copilei. I se frângea inima, dar doctorul Penske îşi conducea respectabilul spital, destinat păturii de sus a comunităţii din Roanoke, după o politică foarte strictă. Aceasta era, în fond, reşedinţa lui, iar doctorul Penske nu era nicidecum un filantrop. Fireşte că Charlie Lionheart n-avea cum să fi ştiut toate acestea când zărise din stradă stabilimentul cu trei etaje. Doctorul Penske accepta când şi când plata în rate, dar cum străinul era doar în trecere prin oraş, Ella nu ştia cât de binevoitor se va arăta medicul de astă dată.

Charlie clipi nervos.

— Bun. Hm... Şi o noapte va fi de ajuns pentru Holland?

Ella se strădui să îşi ascundă temerile, dar înţelese din reacţia lui că efortul ei fusese zadarnic. Bărbatul îşi roti deznădăjduit ochii prin salon.

— Ce să mă fac?

Își întoarse iar privirea spre ea.

— Asta e tot ce am.

— Absolut totul?

Banii aceia abia dacă erau de ajuns pentru o masă caldă.

— *Vreți să vă dau hainele de pe mine?*

— Nu.

Holland scânci și Ella o legănă ușor.

— Domnule Lionheart...

— Charlie.

— Domnule Charlie... cel mai bine e să ne gândim acum doar la noaptea aceasta și la Holland. Dimineată s-ar putea să-i fie mult mai bine. O vom ține sub supraveghere și vom avea grijă de ea cum putem noi mai bine. Dacă va avea nevoie de îngrijiri suplimentare, vom trece hopul acela când vom ajunge la el.

Susținu cu dârzenie privirea bărbatului, sperând din suflet ca doctorul Penske să nu-i infirme promisiunea.

— Banii n-or să stea în calea îngrijirii lui Holland.

Faptul că îi spusese micuței lui pe nume păru să-l îmbuneze. Într-un sfârșit, Charlie încuviință din cap și ei i se păru că o privește cu puțin mai multă încredere.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Poate... Există vreun mod de a-i da de știre mamei?

— Mamei?

— Soției dumitale.

Charlie fixă cu ochii salteaua, apoi își trecu înfrigurat degetele peste frunte fără să ridice privirea.

— N-am fost niciodată însurat, răspunse el pe un ton posac, punând fără echivoc capăt conversației.

Tocmai atunci sosi în grabă Abigail.

— Ajută-mă să găsesc tinctura de camfor! exclamă ea, smulgând gândurile Ellei de la ceea ce tocmai sugerase bărbatul, îndreptându-i-le înspre sarcinile ei de serviciu. Cu strângere de inimă, o așeză pe Holland la loc pe saltea. Apoi își aduse aminte de gheață.

— Mă întorc peste câteva minute.

Aranjă pe tavă cârpele umede ca el să poată ajunge ușor la ele. Charlie îi mulțumi înclinând ușor din cap.

După ce infirmiera se îndepărtă, se aplecă și o sărută pe Holland pe frunte.

Ella lăsa pipeta în chiuveta din oficiu. Auzindu-l cum îi fredonează ceva în șoaptă celei mici, Ella își întoarse involuntar privirea spre pătuț. Deși intonat în surdina, cântecul i se părea cunoscut. Charlie își trecu încă o dată mâna uriașă peste căpșorul copilei, netezindu-i cărlionții bălai. O ținea cuibărită în brațul lui, de parcă acea simplă atingere ar fi avut puterea să țină la distanță tot ce ar putea interveni între ei ca să-i despartă.

În fața acelei suferințe aproape palpabile, Ella trebui să își întoarcă privirea, retrăind cu o claritate zdrobitoare propria-i spaimă și faptul că sperase până în ultima clipă în zadar. La urmă tot căzuse în genunchi, simțind sub degete numai pământul și piatra tari și reci, în timp ce puneia flori pe un mormânt atât de mic, că ar fi putut fi trecut cu vederea. Îndurerată până în adâncul sufletului, nu dăduse nicio atenție celor care spuneau că e o stricăță. Niciuneia dintre gurile rele nu-i pasase vreodată să afle adevărul, că ea se aflase într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit. Că nu trebuie să îți vinzi sufletul ca el să îți fie furat oricum.

Aruncând încă o privire peste umăr, Ella văzu cum Charlie se ridică să potrivească perna lui Holland și apoi se așază la loc pe marginea scaunului.

Poate că fusese o idee proastă. Poate că tot la oficiu îi era ei cel mai bine. Acolo era în siguranță. Înconjurată de castroane, sticle și perii de curățat, nu exista pericolul ca inima ei să se retrezească la viață.

Suferind până în adâncul ființei pentru o fetiță pe nume Holland... și un băiețel căruia mama nu avusese puterea să îi dea un nume, Ella își întoarse privirea.

Capitolul 2

Când se lăsa înapoi pe spătarul scaunului, haina pe care o căgătasese acolo îi alunecă. Charlie își ridică trenciul și îndesă fularul și mănușile înapoi în buzunar. Amintindu-și de tigrișorul de pluș al lui Holland din celălalt buzunar, scoase jucăria de catifea și o așeză cu grijă sub brațul ei durduliu. Micul tigru avea țesătura roasă de vreme, dar Holland arareori se despărțea de el. Trăgea tigrișorul după ea când mergea de-a bușilea prin cort, iar când erau în căruță îl arunca de colo colo pe salteaua lui, iar ochișorii ei albaștri aruncau sclipiri poznașe.

Charlie simți că i se pune un nod în gât.

Îl tortura propria-i neputință. Totuși, urmă mai departe instrucțiunile medicului: lichide, comprese reci și medicamente la care nu aveau acces decât aici. După mai multe ceasuri, cu ajutorul acelei infirmiere, lui Holland îi scăzuse febra. Gândindu-se la asta, Charlie luă iar cârpa umedă și o trecu cu grijă peste gâtul și pieptul copilei.

— Hei, fetițo, șopti el, aplecându-se în față și rezemându-și antebrațele pe pat. Trebuie să te faci bine. Pentru că am nevoie de tine. Și Regina are nevoie de tine. Și... ei bine, toți ceilalți au nevoie de tine, m-ai auzit?

Holland respira firav, pieptul ridicându-i-se și coborând într-un ritm leneș. Cu bărbia proptită pe brațele-i încrucișate, Charlie urmărea mișcările lente ale micului ei torace. Micuța ținea pumnul strâns. Își trecu ușor degetul peste mânuța ei. Încheietura lui Holland era doar cu puțin mai groasă decât degetul lui mare.

„Stâncă a veacurilor... adăpost crestat pentru mine.”

Cântarea îi răsună în minte – iar și iar, așa cum se întâmpla ori de câte ori nu știa ce să facă, ori de câte ori simțea că i se surpă lumea în jur.

„Ocroțește-mă și lasă-mă să mă ascund în Tine.”

Se uită cu ochii pierduți la pielea ei palidă, amintindu-și cât de ușor se agățau degețelele acelea grăsuțe de părul sau de jobenul lui sau de orice altceva ce merita să fie înșfăcat. Cum izbucnea în hohote de râs când o pupa pe gât, pe obrăjori... pe piciorușele alea durdulii ale ei. Gândul îl făcu să zâmbească. Ridică mânuța moale a copilei și îi sărută degețelele.

— Cum se simte?

La auzul vocii, își ridică privirea spre ochii albaștri ai infirmierei care trecea la intervale regulate pe acolo. Tânăra puse cârpele folosite într-o găleată. Cum spusese că o cheamă? O urmări cum umple pipeta și îi dă lui Holland să bea. Văzând că fetița se chinuie să înghită, asistenta zise că va merge să mai aducă niște gheață pisată.

Charlie ținea în mână căciulița albastră a lui Holland. O împături. Apoi o despături.

Apoi o împături la loc. Și o ținu tot așa, împăturind și despăturind căciulița tricotată.

Sora medicală lucră în tăcere încă un minut.

— I-a scăzut iar temperatura. Așa se întâmplă de obicei spre orele dimineții. Asta îi va da puțin răgaz, spuse ea, după care o examinează pe Holland mai atent, uitându-i-se în guriță și pipăindu-i gâtul. Mă tem că s-ar putea să nu fie o simplă răceală. Azi va trebui să mă informez mai temeinic.

— Medicul ce zice?

Medicul care nu petrecuse nici două minute la căpătâiul lui Holland.

* Imnul „Rock of Ages” compus de reverendul Augustus Toplady în anul 1763 (n.tr.).

Observând cu nemulțumire lipsa de încredere cu care se uită infirmiera la bărbatul cu mâneci suflecate din celălalt capăt al salonului, Charlie își mută privirea de la doctor înapoi la ea.

— Am uitat, domnișoară, să întreb cum te numești.

Tânăra își lăasă bărbia în piept, etalându-și fără să vrea cosițele aurii, răsucite într-o cunună în jurul capului.

— Ella. Sunt o simplă și banală Ella. Schiță un zâmbet și adăugă: părinților mei le-a cam lipsit simțul umorului.

Cercetându-i fața, Charlie înțelese că îl tachinează. Încă o persoană care se lua de numele lui.

— Chiar ai haz, știai? ripostă el sarcastic.

Tânăra își dădu ochii peste cap, și el mai că își regretă tonul ironic – dacă nu ar fi fost perfect justificat. Și când te gândești că începuse să o placă. Aruncă o privire pe fereastră. Afară ceața persista și continua să ningă lin. Încă o zi în care circul avea să rămână închis.

— Ninge mereu în Roanoke în perioada asta a anului? întrebă el pe un ton absent, neintenționând, de fapt, să mai converseze cu Ella cea *simplă și banală*.

Ea răspunse oricum.

— E prima oară, din câte îmi amintesc eu. Și tocmai când credeam că vine primăvara...

Așa crezuseră și cei de la circ. Se gândiseră cu toții că vor zăbovi în oraș doar vreme de trei zile – cât să țină trei reprezentații – după care vor porni, ca de obicei, mai departe. Și acum iată-i înzăpeziți în Roanoke. Uitându-se la Holland, Charlie mulțumi cerului că avea ziua liberă.

Apoi își mută privirea spre infirmieră și o scrută – prea îndelung, conchise el când o văzu roșind.

— Cât e ceasul? izbucni stângaci.

Deloc surprinsă de întrebarea lui trântită hodoronc-tronc, tânăra se uită senină la ceasul agățat pe peretele din capătul opus al salonului.

Parcă nu era, totuși, chiar atât de antipatică.

- E aproape cinci dimineața.
- Cât mai trebuie să stai aici?
- Încă o oră, după care mă va înlocui o colegă. E o infirmieră foarte talentată și foarte amabilă.
- Mulțumesc.

Dar adevărul era că ar fi vrut să mai rămână această domnișoară. O fi fost ea un pic enervantă, dar făcea o treabă bună cu Holland.

Tocmai atunci, medicul se apropie încruntat, cu părul ca de abanos zbârlit a vădită nemulțumire. Bombăni ceva despre așternuturile lipsă, iar Ella recunoscuse, roșind, că fusese nevoită să le lase pe culoar. Doctorul îi făcu semn infirmierei să îl urmeze până la dulapul din apropiere și acolo îi ținu o lungă prelegere despre curățenie și promptitudine. Deși nu încerca să tragă cu urechea, Charlie îl auzi zicându-i că va trebui să îi taie din leafă.

Charlie își îndreptă spatele și privi într-acolo.

Ella își ceru iertare, după care dispăru vreme de câteva minute, probabil la spălătorie. Când se întoarse, își reluă tăcută treaba, făcând ordine pe noptiera de lângă patul lui Holland. Charlie se scărpină în cap. Poate că ar trebui să îi zică doctorului că din cauza lui Ella lăsase rufăria pe culoar. Totuși, ceva îi spunea că asta n-ar face decât să-i pricinuiască și mai multe neazuri.

Cearcănele ei pale îi amintiră că infirmiera nu închisese ochii toată noaptea, ceea ce însemna că nici el nu dormise deloc. Nici de mâncat nu mâncase nimic. Măiculiță, era încă îmbrăcat în jumătate din costumația pe care o purtase la parada de ieri – suspendată din cauza ninsorii. Vesta atârna pe el descheiată și își scosese mânușile, chit că i se părea de neconceput să fie văzut în public fără ele. Se gândi să și le pună la loc, dar oboseala îi ținu mâinile în loc.

De când sosiseră în oraș, plecase de lângă Holland doar ca să lucreze. Dar și atunci se întorsese cât putu de repede la căpătâiul ei. Însă ieri, când își aruncase haina cât colo și îngenunche

lângă pătuțul ei, înțelesese că, în loc să se îmbunătățească, starea copilei... se înrăutățea văzând cu ochii.

Charlie își frecă fruntea încercând să îndepărteze durerea de cap care se intensifica. Din moment ce Holland dormea, poate că n-ar strica să închidă și el ochii. Chiar și numai pentru câteva minute.

— Ce scrie acolo? întrebă pe un ton blajin infirmiera.

Își ridică buimăcit ochii spre ea.

Ella arată spre mâna lui.

Charlie își răsuci încheietura mâinii ca să vadă care parte o fi observat-o infirmiera.

— Aa... *Carpe Diem*.

Își frecă iar fruntea, apoi coborî brațul. Văzând nedumerirea din ochii ei, adăugă:

— Înseamnă „trăiește clipa”.

— Aha...

Vocea îi era slabă. Ella își îndreaptă iar privirea spre încheietura lui.

— Este...?

Charlie așteptă, cu ochii mijiți. Ella își mușcă, sfioasă, buza.

— Un tatuaj, încheie el în locul ei.

Infirmiera fixă literele negre, scrise caligrafic.

— A durut?

Charlie aruncă o privire spre tatuaj.

— *Ăsta nu.*

Ce-mi veni să spun una ca asta? se căi el imediat, văzând-o că face ochii mari, după care adăugă cu voce tare:

— Ți se pare revoltător?

Ella strânse din buze. Nu se putea citi nimic pe fața ei palidă.

— De ce te-ai tatuat?

— Ca să nu uit.

Tânăra înălță uimită din sprâncene.

— N-o să se șteargă niciodată?

Negăsindu-și cuvintele, Charlie doar clătină din cap, scrutându-i chipul. Încercând să îi descifreze gândurile nerostite. Reușise, fără să vrea, să o șocheze. Nu discuta des cu *cei din afară* – cu mocofanii de prin orașe. Nu de unul singur, fără restul trupei. Și nu așa de sincer. Totuși, găsea ceva fascinant în asta. Mai ales că ea nici măcar nu știa cu cine – sau despre ce – stă de vorbă.

Dacă ar fi știut, s-ar fi albit și mai rău la față.

— Se întâmplă cumva ca domnul doctor să fi văzut tatuajul? întrebă Ella cu blândețe.

— Habar n-am. De ce? O să creadă că sunt vreun nelegiuit?

Infirmiera strânse din buze și, uitându-se spre bărbatul cu păr negru, clipi des din ochi – trădându-și îngrijorarea și răspunzându-i astfel la întrebare. Așeză pe tavă o cană și un castron gol.

— Am să trec să văd cum se simte Holland, înainte să plec. Domnule Charlie, nu dorești cumva niște apă? Sau ceva de mâncat? Ești cu siguranță lihnit.

— Nu, mulțumesc. N-am nevoie de nimic, răspunse el, nevrând să o deranjeze.

Asistenta medicală – Ella – dădu să plece, dar se opri la piciorul patului. Charlie întoarse capul spre ea. Din pricina mișcării bruște, tâmplele începură să îi zvâcnească și mai tare.

— *Trăiește clipa*, murmură ea. Ce gând frumos.

Charlie schiță fără să vrea un zâmbet.

— Mda, se găsesc, presupun, și unele mai puțin plăcute.

Ella surâse la rându-i și, peste câteva minute, neținând cont de refuzul lui, îi aduse oricum o cană cu apă și o bucată de pâine.

*

Cu haina înfășurată strâns în jurul corpului, Ella dărdăia de frig. Ploile de aprilie aduc florile de mai, zicea o veche zicală. *Da, sigur.* Își îndesă bărbia în gulerul hainei și traversă intersecția noroioasă dintre străzile Campbell și Second, observând în ultima clipă afișul negru-crem atârnat pe gardul din fața teatrului Rorer Hall. Se apropie și atinse hârtia în dreptul desenului în cerneală ce înfățișa un acrobat la trapez, sub care se anunța, cu

litere mari, îngroșate, „Cel mai impresionant spectacol”. Degetul îi alunecă mai jos, peste profilul a trei lei. Un clown pe monociclu. „10 cenți biletul”, scria dedesubt. „Doar 3 zile”. Datele trecute inițial fuseseră barate, spectacolele fiind reprogramate în a doua parte a săptămânii. Ella schiță un zâmbet deoarece asta însemna mai multă odihnă pentru Holland.

Străbătu grăbită ultima stradă și, ajungând la blocul unde locuia, urcă anevoie cele trei rânduri de scări până la apartament. Băgă cheia în broască și, împingând ușa cu umărul, intră în spațiul restrâns care era pe jumătate cameră de zi, pe jumătate bucătărie. În lateral se afla micul dormitor pe care îl împărțea cu colega ei infirmieră, Margaret. Ea și Margaret lucrau de obicei în schimburi diferite. Așezându-se pe canapeaua decolorată, Ella își desfăcu șireturile și își scoase ghetele ude, împingându-le mai aproape de căldura sobei.

Având poftă de o cană cu ceai, mai puse câțiva cărbuni în sobă. Lăsând apa să fiarbă în ceainic, se spală pe față și pe mâini. Eliberată de agrafele care o țineau prinsă în coc, coada împletită îi căzu într-o parte. Ella o azvârli peste umăr și, suflându-și cele câteva șuvițe căzute peste ochi, traversă mica încăpere. După ce își agăță șorțul în cui, degetele îi alunecară peste corsajul cu decolteu pătrat și gândul îi zbură la fetița pe care o ținuse la piept mai toată noaptea. Cât de greu respira cea mică, scâncind de durere ori de câte ori o mișca prea tare. Ceea ce o făcea să se întrebe...

Înșfăcă enciclopedia medicală de pe raft, pregăti ceaiul și, după ce își puse cămașa de noapte, se băgă în pat, învelindu-se strâns cu pătura de lână. O gură de ceai și, cuibărindu-se și mai bine sub pătură, răsfoi cartea, citind întâi despre polipi. Nu, nu era asta. Dădu paginile până la index și căută grăbită „pneumonie”. Pagina 564. Căută pagina și citi: „O boală comună în copilărie”. Privirea îi alunecă mai jos. „Tusea este de regulă persistentă și anevoioasă”. Holland nu tușea. Ajungând în josul paginii, Ella sorbi iar din ceai. *Hm...* Brusc, îi veni o idee. Căută repede secțiunea dedicată febrei reumatice.

„Febra reumatică – o boală infecțioasă acută... inflamarea articulațiilor producând durere.”

Ella dădu încet din cap.

„Afecțiunea poate fi cauzată de amigdalită, expunere la frig și umezeală sau de lipsa unui regim alimentar nutritiv.” Gândul îi zbură la Charlie și la cei câțiva bănuți pe care îi avea la el. La viscolul care se pornise pe neașteptate. La țesătura subțiată din rochița lui Holland. Citi mai departe, cu inima strânsă. „Temperatura bolnavului variază între 38 și 40 de grade, atenuându-se când și când în mod simțitor.”

Ella reciti articolul de la capăt. Simptomele lui Holland din ultimele 12 ore se potriveau celor descrise în carte. După ce avu grijă să consulte tratamentul recomandat, se bucură că făcuse tot ce i-a stat în puteri. Iar acum știa alte câteva remedii pe care să le folosească mâine.

„Bolnavul nu are voie să facă nici cel mai mic efort, deoarece orice i-ar obosi inima mai tare trebuie evitat.”

O să am grijă ca Holland să stea mereu cât mai comod, își spuse Ella. Și o va examina mai îndeaproape să vadă dacă nu îi apăruse vreo erupție e piele.

Cuibărindu-se mai adânc sub pătură, luă o ultimă gură de ceai. Cu cana în mână, rămase cu privirea fixată în gol și își aminti privirea încruntată pe care i-o aruncase medicul lui Charlie. Felul în care îl evitase.

„Habar n-am. De ce? O să creadă că sunt vreun nelegiuit?” întrebă tatăl lui Holland.

Gândul îi zbură la marinarul cu o ancoră tatuată pe umăr care venise la cabinet în iarna aceea. Doctorul Penske se purtase îngrozitor cu sărmanul om. Cică citise el un studiu conform căruia asemenea însemne erau cea mai ușoară cale de a identifica un infractor, căci ele se obțineau cu precădere în închisori. Drept urmare, le atenționase pe infirmiere să fie cu băgare de seamă când au de-a face cu astfel de indivizi dubioși.

Ella se gândi iar la Charlie și la literele negre care i se estindeau de la încheietură până la baza degetului mare. La tandrețea cu care o ocrotea pe Holland, tandrețe care se bătea cap în cap cu cele spuse de medic. Apoi aruncă o privire spre ceas și, văzând că de începutul următorului schimb o mai despărțea doar un pui de somn, se dădu jos din pat, trase grăbită draperia, cufundând odaia în întuneric, și se cuibări iar sub pătură.

Capitolul 3

Cele cinci străzi pe care le avea de străbătut de acasă până la serviciu – casa cu etaj transformată în spital, cu ferestrele ei cu cercevele albe și jardiniere din fier forjat – i se păreau parcă nesfârșite în această după-masă friguroasă. Azi nu căzuseră decât câțiva fulgi, dar ceața era atât de deasă, încât Ella abia vedea cale de un metru în fața ochilor. Un tren șuieră în depărtare, împrăștiind miros de fum în aer. La următorul colț de stradă, un bărbat cu un ecuson politic prins pe haină vorbea cu însuflețire mulțimii adunate în jurul său. Ella își coborî repede privirea și trecu grăbită strada.

Își adusese trusa cu medicamente și plante medicinale. Iar dacă doctorul Penske îi va da voie, va folosi câteva dintre ele pentru tratamentul lui Holland. Deși spitalul dispunea fără îndoială de tot ce se găsea în lădița ei, Ella spera că acest mic ajutor va reduce cât de cât tariful pe care îl va avea de plătit Charlie pentru spitalizarea micuței.

Ella o zărise pe Clara care stătea pe treapta de sus a verandei, aranjându-și boneta de infirmieră.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Ella, pășind pe trotuar.

— Mi s-a părut că aud venind ambulanța și am venit să verific. Ella ciuli urechile, dar nu auzi decât larma ce răzbea de la etaj.

— Ce se petrece?

De la ultimul nivel al clădirii se auzeau glasuri ridicate, vociferând unul peste celălalt.

Clara îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Îmi pare rău că fetița lui e răcită. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ridice vocea.

— Cine?

— Bărbatul ăla!

— Care bărbat? Despre ce vorbești?

Ella puse piciorul pe prima treaptă, temându-se deja de răspuns.

— Ăla cu fetița. Face mare scandal acolo sus fiindcă îi externează odrasla.

— O externează?

— I-a scăzut temperatura.

— Dar are să-i crească iar, ripostă Ella, pornind fuga spre intrare.

— N-are nimic fata, strigă Clara după ea.

Ella dădu buzna în antreu și urcă valvârtej treptele acoperite cu mochetă, până la ultimul etaj. Simțindu-și inima bătând în urechi, coti în secția de pediatrie, unde parcă se declanșase un adevărat pandemoniu. În colțul îndepărtat al salonului, Charlie răcnea, iar Holland plângea în hohote. Când auzi bocetele gătu-ite, îngrozite ale copilei, Ella simți că se sufocă.

— Îi mai scade uneori temperatura, dar apoi urcă la loc! striga Charlie. Așa s-a întâmplat și ieri, și alaltăieri. De aceea am adus-o aici.

— Ce se întâmplă? o întrebă Ella pe o asistentă care tocmai trecea pe culoar, cărând un scaun.

— Azi-dimineață au venit la cabinet niște indivizi dubioși. După ce le-au fost tratate bășicile de la mâini, au șters-o fără să plătească. Ba mai mult, au șterpelit și niște whisky din dulap. Domnul doctor e cu o falcă-n cer și cu una-n pământ. E convins că indivizii erau de la circ, așa că i-a cerut bărbatului cu fetița să plătească acum pentru tratament și el nu poate.

Ella porni năucită spre locul confruntării. Doctorul Penske și Charlie stăteau față în față, aruncându-și săgeți cu privirea. Charlie o strângea la piept pe Holland, care scâncea hârșăit. Trenciul lung îi ajungea până la cizme.

— Nici măcar nu-i cunosc pe indivizii aceia! Dacă îmi acordați doar câteva minute, pot cere să îmi fie transferați banii prin bancă. Am un cont în New York și unul în New Orleans.

— *Sigur, te și cred, făcu medicul sarcastic, o șuviță căzându-i moale de-a curmezișul frunții. Hai, valea din spitalul meu!*

— Nu puteți face una ca asta! strigă Charlie.

— O, ba da, pot! ripostă medicul, pe un ton la fel de ridicat.

Mârâind amenințător, Charlie se repezi înapoi la pat, înșfăcă lucrurile lui Holland de pe noptieră și străbătu salonul cu pași apăsați, făcând să-i trosnească podeaua sub picioare. Abia atunci păru să o observe pe Ella. Când trecu pe lângă ea, furia din ochi i se transformă în deznădejde. Holland stătea încovrigată la pieptul lui. Se trăgea de ureche, de parcă ar fi durut-o. Hohotele ei sfâșietoare – atât rămase în urma lor după ce Charlie coti spre scară.

Ella dădu fuga la doctorul Penske.

— I-a scăzut febra?

Medicul își scoase ochelarii și șterse lentilele cu marginea halatului.

— Are să-și revină fără probleme. L-am instruit pe taică-său să urmeze în continuare tratamentul care i s-a administrat aici. Nu-i greu să tratezi o simplă febră. Puțin timp și confort e tot ce îi trebuie copilei. Crede-mă, – i se ridică colțul gurii – i-am făcut o favoare trimițându-i acasă.

— Dar s-ar putea să aibă febră reumatică!

— De când ești dumneata medic?

— Azi-noapte a avut toate simptomele bolii. Dureri, inflamație în gât...

— Ai citit despre asta într-una din cărțile alea ale duminicilor?

— Ai consultat-o în după-amiaza aceasta?

— Fata n-are nimic. Iar noi avem nevoie de paturi pentru pacienți cu afecțiuni grave, care își pot plăti spitalizarea.

Medicul privi cu dușmănie în direcția în care se făcuse nevăzut Charlie, apoi adăugă, coborând glasul:

— Ultimul lucru de care avem nevoie e să fie adusă aici cine știe ce boală de cloacă. Țștia doi n-au decât să se întoarcă în hruba din care au venit.

Cu gura căscată de uimire, Ella făcu un pas înapoi. Inima îi bătea mai-mai să-i sară din piept. Căzându-i ochii pe trusa din mâinile ei, doctorul Penske o fixă cu asprime. Ella făcu încă un pas îndărăt, apoi un altul.

— Ce crezi că faci? o întrebă el.

La drept vorbind, nici ea nu știa.

— Ieși pe ușă, domnișoară, și n-o să mai ai un loc de muncă aici.

Simțind că se sufocă, Ella îi susținu privirea. Muncise din greu pentru postul ăsta. Era un loc de muncă râvnit de multe, iar ea reușise să îl obțină.

Dar acum nu se putea gândi decât la plânsetele lui Holland. La posibilitatea că fetița suferea de febră reumatică și la urmările grave pe care boala le-ar putea avea asupra inimii ei, dacă nu era tratată corespunzător. Ella făcu încă un pas în spate.

— Vorbesc serios, domnișoară Beckley.

Ella dădu încet din cap. Își roti privirea în jur, peste fețișoarele din salon – gândindu-se la una anume. Ba nu... la două.

La Holland. Și la băiețelul pe care nu avusese puterea să-l salveze. Dar de astă dată...

Decizia odată luată, Ella părăsi în fugă salonul, temându-se că n-o va mai găsi pe Holland.

Coborî scara în grabă și, ieșind în ceață, scrută strada. Habar nu avea încotro se îndreptaseră cei doi. Închise ochii, încercând să își amintească unde scria pe afiș că se afla circul. Dincolo de Strada Campbell, la doar trei străzi distanță de apartamentul ei. O luă la fugă pe stradă, ocolind grăbită o căruță încărcată cu cărbuni, după care sări peste o băltoacă și păși pe celălalt trotuar. Ținându-și fusta în mâini, înaintă alergând prin zloată. Clădiri de cărămidă se înălțau în stânga și în dreapta, proiectând umbre înghețate pe trotuar, însă Ella se încălzise de la alergat.

La colțul străzii, Ella coti pe un drum liniștit, acoperit de omăt. Zări silueta unui bărbat în depărtare. Înalt și lat în umeri, așa cum și-l amintea pe Charlie. Îl strigă.

Bărbatul aruncă o privire în spate fără să încetinească pasul. Da, era profilul lui.

Îl ajunsese, gâfâind, din urmă și își ridică privirea spre ochii lui încărcăți de suferință. Cu toate că își ținea haina înfășurată strâns în jurul fetei, Holland tremura. Ella realizează că se opriseră în fața unei băcănii abia când o femeie ieși grăbită din prăvălie și, dând cu ochii de Charlie, mai că-și scăpă cumpărăturile. Doamna roși toată și începu să se bâlbâie – cum se întâmplase în ultimele două zile cu mai toate infirmierele doctorului Penske. Fără a părea să fi băgat de seamă fascinația cu care se holba femeia la el, Charlie își coborî încruntat ochii spre Ella.

— Ce cauți dumneata aici?

— Vreau să vă ajut.

Fruntea bărbatului se încreți și mai tare.

Ella se uită la fetița de șapte luni a cărei fețișoară se ițea de sub faldurile gulerului lui Charlie. Micuța avea ochii închiși – adormise. Cu lacrimile uscate pe obraji.

— Cred că știu de ce tratament are nevoie, spuse Ella, făcându-i semn să pornească mai departe.

Charlie o luă grăbit din loc.

— Chiar vrei s-o ajuți?, întrebă el, întorcându-și privirea spre Ella, care mergea alături, după care ochii îi căzură pe lădița cu medicamente din mâinile ei.

— Va trebui să vă însoțesc.

— Acum? întrebă el cu nesiguranță în glas, convins că tânăra nu vorbește serios.

Ella șovăi.

— Am destul timp liber azi.

Înghițind un nod din gât, Charlie privi în direcția din care veniseră, apoi în cea spre care se îndrepta. De parcă tocmai i s-ar fi cerut să încalce legea, își înfipse degetele în ceafă și strânse din ochi. Nesiguranța de care era îngreunat se risipi când coborî din nou privirea către ea.

— Bine.

Doar acest cuvânt atât de simplu și apoi iuți pasul, aruncând o ultimă privire înapoi.

Înaintau grăbiți prin ceața rece, trecând ca prin vis de pe o stradă pe alta, toate lăturalnice, din ce în ce mai departe de calea îndelung bătută. Ella nu putea vedea prin negură decât umerii lați ai lui Charlie care mergea cu pas hotărât și apăsător în fața ei, aproape măturând străzile cu haina lui neagră. Nu saluta pe nimeni și nimeni nu îl saluta pe el.

Înfrigurată, Ella zări într-un târziu trei steaguri uriașe fluturând în vânt. Prin ceața deasă păreau mai degrabă fantomele unor steaguri. Charlie se îndreaptă spre ele și Ella mai că se împlețici când răsună, pe neașteptate, o voce cu accent britanic:

— Măi, Charlie, băiete, unde fost-ai tu toată viața mea?

Ella își ridică privirea ca arsă. Charlie trecu prin ceea ce era pesemne intrarea circului, flancată de două gherete. Dintr-una răzbise glasul acela ciudat de femeie.

— Am fost să exerseze, ca să nu mă mai bată alții la cărți, răspunse Charlie cu o voce abătută, deschizând o porțiță.

— Vai, sărăcuțu' de tine, tot te mai doare orgoliu'?

Abia atunci o zări Ella pe femeia masivă care mai că umplea întreaga gheretă. Avea o țigară înfiptă după ureche, părul prins într-un coc vâlvoi și obrajii spoșiți cu un ruj roșu ca focul. Deasupra, o pancartă de pânză anunța *Cercul fraților Graven*.

— Ho, duduie. Un' crezi că te duci? o luă la rost femeia, barându-i calea cu un baston de lemn.

Ella se opri buimacă, holbându-se la antebrațul alb și gros ca un boț de aluat.

— E cu mine, Lorelai, interveni Charlie, oprindu-se la rândul lui.

— Ia mai las' prostiile. N-au ce căuta aci muieri străine. Nu în tabăra mea.

— E soră medicală, Lorelai. A venit pentru Holland.

— E, asta-i altceva – privirea femeii se îndulci când se întoarse spre el și bastonul coborî. Ei, da' știu eu că Charlie a' meu îi băiat

tare de ispravă. Hai, dă-mi o sărutare, puișor, și m-oi face că n-am văzut ni'ica.

— Ești prea bună cu mine, spuse Charlie, sărutându-i în treacăt obrazul fardat, după care îi deschise Ellei poarta.

Tânăra înghiți nodul care i se pusese în gât și intră.

— S-o pupi pe 'olland din partea mea, spuse femeia, trimițând un sărut spre fetiță – care între timp se trezise. Apoi se întoarse către Ella scrutând-o cu o privire pătrunzătoare.

Charlie porni din nou grăbit de-a lungul potecii. Ocolind anevoie dărele de zăpadă amestecată cu noroi, Ella îl ajunse din urmă tocmai când doi bărbați care puneau un afiș îi făcură însoțitorului ei cu mâna. De acum, orașul – întregul ei univers – nu mai era decât o amintire.

— Deschidem mâine? le strigă Charlie celor doi.

— Da, da! răspunse cu glas bubuitor unul dintre ei și aruncând o privire spre uriașul cort în dungi care se înălța în depărtare adăugă: Nu mai trebuie să ne temem c-o să-l sufle vântul!

Charlie încuviință din cap și imediat după aceea coti pe după un car pictat, cu vopseaua scorojită. În graba mare, Ella mai că se izbi de vehicul. Dând cu ochii de cei doi clovni încruntați pictați pe căruță, se sperie și fu cât pe ce să țipe. Își reveni însă repede și se grăbi să țină pasul.

Glasuri cu accente ciudate îl salutau pe Charlie din toate direcțiile. Un bărbat îi strigă „Ziua bună, predicatorule!”, pe când un domn ce împingea o roabă plină cu paie se interesă de „Holland a mică”.

Peste câteva clipe, Charlie se opri în dreptul unei căruțe țigănești cu coviltir verde, unde se afla o fată de o frumusețe răpitoare, cu pielea de un ciocolatiu deschis și părul negru și lung, legat cu un batic colorat de mătase. Ella așteptă lângă firma pe care scria „5 cenți ghicitul în palmă” în vreme ce Charlie schimbă o monedă pe un borcan de lapte. Făcându-i cu ochiul, tânăra băgă bănuțul în buzunar, spuse ceva într-o limbă necunoscută

Ellei și apoi urcă în căruța ei, dispărând în spatele unei perdele din mărgele.

În loc de rămas-bun, se auzi behăitul unei capre și Charlie porni mai departe.

— Cunoști multă lume pe-aici, comentă Ella, încercând să își calmeze nervii și să îi dea totodată de știre că se mai află încă în spatele lui.

Nu de alta, dar poate uitase.

Charlie îi răspunse fără să încetinească pasul.

— De ce n-aș cunoaște?

Un bărbat cocoșat, cu o maimuță pe umăr, trecu poteca prin fața lor. Încetinind, Charlie își îndreptă brusc atenția spre un lucrător din apropiere, care ducea de lesă un urs brun. Neobservând că se oprișe, Ella se ciocni de el. Charlie își întoarse capul spre ea, cu o expresie de nepătruns pe față.

— Ăă... îmi cer scuze, murmură tânăra, înghițind cu noduri și încercând să își înfrâneze impulsul de a-și freca nasul.

Charlie dădu să plece, dar se opri și își ridică brațul ațintindu-și privirea pe mâneca hainei. Realizând că își încleștase degetele pe brațul lui, Ella îi dădu repede drumul.

— Ești bine?

— O, da, îngăimă ea, ochind îngrozită dihania de urs.

Da, totul era perfect normal – o ieșire în oraș ca oricare alta.

Charlie dădu ochii peste cap și o luă iar din loc, mergând mai repede decât îi bătea Ellei inima în timp ce încerca să țină pasul cu el. Era înghețată până în măduva oaselor și complet singură, exceptând prezența acestui bărbat pe care nici măcar nu-l cunoștea. Poate că nu făcuse, totuși, o alegere prea înțeleaptă venind aici.

— Domnule Lionheart... Charlie... eu...

Tocmai traversau un podeț ornamental. Bărbatul aruncă o privire peste umăr și, sesizându-i pesemne neliniștea, se opri.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Întorcându-se cu spatele la ceata de bărbați ce lucrau în apropiere, se aplecă spre Ella; de parcă ar fi încercat să o ascundă de privirile celor din jur.

— Mă întrebam doar... unde mergem?

— Acasă, să o pun pe Holland în pat. Drumul e pe-aici. Trebuie să o duc cât mai repede la adăpost, răspunse el cu vădită iritare, după care adăugă: Și pe Holland, și pe *dumneata*.

— Eu? murmură Ella. Și-o fi dat seama că îi venea să se răsucească pe călcâie și s-o ia la sănătoasa? Să se întoarcă la ea acasă și să își curețe ghetele de glodul acestui loc? O parte din ea voia să facă asta. Dar apoi aruncă o privire spre fețișoara ce se ițea din haina lui Charlie. Brațele sale înfășurau trupșorul mic pe cât putea de bine. Ella se uită în ochisorii aceia albaștri, plini de lacrimi.

Și ridică bărbia sus.

— Bine, să mergem.

— Casa mea e chiar acolo, spuse el, arătând spre unul dintre corturile simple ce se înălțau în depărtarea încețoșată.

— Acolo stai dumneata?

Dăduse fără să vrea rostire cuvintelor.

Charlie îi aruncă o privire curioasă. Iat-o îndreptându-se spre un cort cu un bărbat de a cărui moralitate habar nu avea. Dacă vor fi doar ei doi înăuntru?

— Nu-i așa că... nu trăiești... singur? întrebă ea cu jumătate de glas.

Nepărând s-o fi auzit, Charlie se opri în fața unei căruțe cu lemne și, după ce se tocmise cu căruțașul, îi spuse omului că se va întoarce după bușteni peste un ceas. Apoi îi făcu semn Ellei să-l urmeze mai departe.

Cum încă tot nu primise răspuns la întrebare, Ella încercă o altă abordare, disperată să descopere ceva, cât de puțin, despre caracterul acestui bărbat.

— Unde o lași pe Holland? Când lucrezi, vreau să zic.

— Crezi că o las singură?

— Nu... sigur că nu.

Charlie se uită îndărăt, la căruța cu lemne, apoi înapoi la Ella.

— Stă cu o femeie care trăiește cu mine. O cheamă Regina.

Aproape împiedicându-se, Ella încercă să și-o imagineze pe tânăra țigancă iubită de un asemenea bărbat. Însă în clipa imediat următoare realizează șocată implicațiile spuselor lui.

Ochii ei se întoarseră imediat spre el și îl privi în timp ce acesta ocolea unul dintre primele corturi. Oare cât de mult se deosebeau principiile morale ale acestor oameni boemi de cele ale restului societății? Văzând că Ella nu spune nimic, bărbatul se întoarse spre ea și o scrută vreme de câteva clipe cu ochii lui verzi. În cele din urmă înțelese că n-avea încotro – se cereau niște explicații.

— Regina este costumieră, începu el. Îmi împart cortul, cu ea, căruța. Iar în schimb, Regina are grijă de Holland ca de propriul ei copil.

— Vrei să spui că femeia cu care trăiești nici măcar nu este mama fetei?

Charlie zâmbi în colțul gurii, aparent amuzat de idee.

— Nu, Regina nu e mama lui Holland.

Ella își umezi buzele. Bărbatul ezită preț de o clipă, încercând parcă să îi citească expresia feței. A lui era revoltător de inocentă.

— Te deranjează lucrul ăsta? întrebă el, trecându-și mâna prin părul încâlcit.

— Păi...

Ella înghiți cu noduri, nevrând să ia în seamă efectul pe care aceste vorbe le aveau asupra ei. Amintiri dureroase i se revărsară în suflet în timp ce stătea în fața acestui bărbat care, în mod evident, nu avea pic de respect pentru femei. De aceea vorbele care îi ieșiră pe gură fură scorțoase, neînsuflețite:

— Lumea nu privește asta cu ochi buni.

Charlie se opri în dreptul unui cort și se apucă să dezlege sfoara de la intrare.

— Nu zău? făcu el, trecând la următorul nod.

Ella îi ignoră sarcasmul.

— Oamenii n-au decât să creadă ce vor, spuse el cu vocea abia șoptită, luptându-se cu cel de-al treilea nod. Nu e viața lor. Și apoi, Regina... înseamnă mult pentru noi. Pentru mine.

— Am înțeles.

— Am nevoie de ea, adăugă Charlie, îndreptându-se din spate. Iar Holland o adoră. Se înțeleg de minune. De asta ce zice lumea?

— Păi... nu știu.

— Atunci *nu* îmi mai vorbi de lume.

Ridică nervos foaia de cort și îi făcu semn să intre.

— După dumneata, ripostă Ella pe un ton la fel de aspru.

Charlie strânse o clipă din ochi.

— Îmi cer scuze că te-am repezit... dar trebuie să înțelegi că pot avea necazuri din cauza asta.

— Din cauza mea?

El încuviință din cap. Da, putea avea mari necazuri, citi Ella în privirea lui.

— E împotriva regulilor.

— Aveți reguli?!

— De *fiecare dată* când spun ceva, dumneata îmi pui o altă întrebare, ripostă Charlie, aruncând grăbit o privire în jur. Putem doar să intrăm? Îți spun orice dorești – înăuntru.

O sfredeli cu privirea și Ella se întrebă cum ar putea o fată ca ea – înaltă de doar un metru '65, cu palmele asudate, îmbrăcată într-o rochie cenușie de infirmieră, cu mâneci bufante – să reprezinte orișice amenințare pentru unul ca el.

Cu degetele încleștate pe cutia cu remedii, îl urmă înăuntru.

Razele timide răzbăteau prin pânza albă care îi înconjura, luminând odaia improvizată.

Charlie arată către femeia corpolentă care stătea în dreptul unei sobițe negre.

— Ella, ea este Regina, încep prezentările. Regina, ea este Ella, o infirmieră din oraș.

Trupeșă femeie privi peste umăr și zâmbi, descoperindu-și strungăreața dintre dinți. Părul închis la culoare, presărat cu o puderie de fire argintii, îi era împletit la spate într-o coadă groasă. Înaltă de nici un metru, se cocoțase pe o ladă ca să ajungă la plită. După câteva secunde, femeia își încreți sprâncenele groase.

— Te așteptai la Frumoasa adormită, *drăguță*?

Întrebarea atârână în aer o clipă. Și încă una.

Din spate, Charlie își coborî buzele până la urechea Ellei, atât de aproape, că tinerei mai că-i scăpă un țipăt.

— Adică nu te mai holba, îi șopti tare.

Capitolul 4

Înghițind în gol, Ella își roti privirea prin cortul pătrat, surprinzător de încăpător și de călduros. Doar trei pereți erau din pânză. Cel de-al patrulea era format din latura deschisă a unei căruțe verzi, pictate. Văzuse cândva ilustrația unei căruțe de circ într-o carte de povești, dar aceea pălea în comparație cu cele văzute azi. Și mai cu seamă cu aceasta, care se afla atât de aproape, masivă și bogat împodobită, cu jgheaburi la acoperiș și roțile vopsite în auriu. Prin pânza cortului, fixată strâns de lemnăria căruței, nu pătrundea nici măcar o adiere de vânt.

Regina veni agale și luă cu blândețe borcanul cu lapte.

— Încântată de cunoștință, spuse Ella cu glas șoptit.

Femeia o asigură că sentimentul este reciproc, dar felul în care își apăsă mâna scurtă și îndesată pe obrazul oacheș îi trăda neliniștea. Ochii ei căprui se întoarseră, îngrijorați, spre Charlie. Bărbatul se apropie de un pătuț din lemn și culcă fetița pe o pătură cu franjuri. Dedesubt, iarba era acoperită aproape în întregime de un covoraș înflorat. Privirea femeii se îndreptă iar spre Ella.

Tânăra îngenunche lângă pătuț. Charlie îi scoase fetiței căciula, apoi se uită la Ella. Ea se pregăti pentru încă o remarcă usturătoare, însă bărbatul nu rosti decât un simplu „mulțumesc”.

Trăgând aer în piept, Ella îi susținu privirea preț de o clipă, până și-o întoarse el pe a lui.

Bun. Cu ce să încep?

— Aveți niște ulei? întrebă ea cu voce tare. Și mai am nevoie și de niște apă fierbinte pentru ceai. Și de o oală mică, vă rog.

Regina puse un ibric pe plită, iar peste câteva clipe Charlie se întoarse cu o sticlă și cu o crăticioară de aramă.

— La așa ceva te gândeai?

Încuviințând din cap, Ella scoase din trusa de lemn un borcănăș cu eucalipt uscat, din care luă o lingură generoasă și o amestecă în ulei. La rugămintea sa, Charlie așează vasul de aramă pe plită, apoi umplu un altul cu apă, adăugând și în acela o lingură de eucalipt. Ella îi scoase fetei rochia. Cum conținutul cratiței încă nu se încinsese, își înmuie degetele în uleiul cald, infuzat cu eucalipt, și începu să-l întindă pe pieptul lui Holland cu mișcări lente, circulare, menționând între timp alte câteva lucruri de care mai aveau nevoie.

Charlie se îndepărtă și dădu la o parte cele două draperii mici care atârnavă de peretele lat al căruței, descoperind vederi ceva ce arăta ca un pat uriaș, înălțat, cu trepte improvizate dintr-un maldăr de lăzi. În timp ce el scotocea printre păturile și pernele împrăștiate care pe unde, Ellei îi fu atrasă atenția asupra uneia dintre lăzi, în care se aflau niște haine frumos împăturate, un joben și o pereche de cizme lustruite. Găsind un creion și un carnetel cu coperte de piele, Charlie scris repede ceva, apoi rupse coala și coborî din căruță. Observând pesemne curiozitatea cu care tânăra îi studia spațiul intim, închise repede draperiile și îi întinse Reginei foaia de hârtie.

— Du-te la domnul Graven și spune-i că avem nevoie de lucrurile trecute aici. Poate să-mi retragă banii din leafa pe săptămâna asta.

Încuviințând din cap, Regina luă bilețelul, apoi aruncă o privire spre Ella.

— Știi bine că ea n-ar trebui să se afle aici.

Holland se trase de urechiușă. Încetând să îi maseze pieptul, Ella o pipăi sub maxilar, să vadă dacă nu i se inflamaseră amigdalele. Cea mică ridică privirea spre ea și Ella îi zâmbi cu duioșie.

— Dacă află madame Broussard..., murmură Regina.

— Atunci *nu* va afla, ripostă Charlie, trecându-și mâna peste ceafă. Și oricum, n-o să dureze mult.

Rămase tăcut vreme de câteva clipe, apoi adăugă cu glasul abia șoptit:

— Nu știu ce altceva să fac.

Regina ridică mâna și îi strânse brațul cu o căldură maternă.

Buimăcită de cât de puțin îi înțelegea pe acest bărbat și pe acești oameni, Ella întoarse privirea. Nedumerirea i se adânci și mai mult când, în momentul următor, Charlie se apropie de pat, îngenunche lângă ea și, cu o gingăsie de neașteptat din partea unui munte de om ca el, scoase ghetuțele și ciorapii copilei și le puse deoparte.

— Ce mai putem face pentru ea?

Ella trase încet aer în piept, sperând cu toate fibrele ființei sale că avea răspunsul corect.

*

Dacă se afla că adusese o femeie străină aici, și încă una tânără, avea să fie vai și amar. Charlie încercă să alunge gândul în timp ce Ella își dădea jos haina.

— Aveți oțet de mere? Întrebă ea. Și n-ar strica, de asemenea, niște drajeuri cu lemn-dulce pe care să le fărâmițăm.

Charlie se uită la Regina.

— Fac eu rost, răspunse ea, punându-și șalul. Ce să mai aduc?

Melasă, coniac, cârpe pentru comprese, înșiră printre altele Ella.

Regina umezi o cârpă și i-o întinse.

— Cum o s-o facem pe Holland să înghită toate astea? Întrebă Charlie după ce Regina părăsi cortul.

— Încă nu știu, răspunse Ella. Scotoci prin trusă și, după ce își trecu privirea peste câteva sticlufe, scoase două dintre ele și le așeză pe marginea patului. Va trebui, probabil, să le ascundem în ceva ce i-ar plăcea. Pentru asta am putea folosi melasa. Sau piure de mere. Arătă spre borcănașele din care deja turnaseră plante medicinale în oale. Aburul de la infuzia de eucalipt și ulei o să aibă un efect calmant asupra ei. Celelalte plante medicinale ar trebui să-i ajute gâtul, care mă tem că e infectat. Asta este

cauza febrei. În acest moment nu ar fi de mare folos să tratăm doar febra. Însă tot trebuie să ne străduim, desigur, să îi scădem temperatura. Pipăi scutecul lui Holland și începu să scoată acele de siguranță.

— Lasă-mă pe mine, interveni Charlie, trăgând un coș spre el.

Desfăcu în tăcere acele de siguranță, atent să nu o înțepe pe Holland, apoi puse scutecul ud deoparte. Avea să-l spele mâine, laolaltă cu toate celelalte scutece murdare. Observă că infirmiera îl privea cu ochii mari.

— Ești foarte grijuliu cu ea, murmură Ella, apăsându-și dosul palmei pe obrazul fetei.

— Păi, ăsta-i un lucru îmbucurător, din moment ce mă are numai pe mine.

Charlie își regretă tonul sarcastic de îndată ce Ella ridică privirea și îi văzu tristețea din ochi.

Infiriera mută compresa de pe fruntea pe pieptul fetei.

— Mama micuței... s-a prăpădit?

Charlie puse scutecul în coșul cu rufe murdare.

Nu vorbea cu străinii despre viața lui privată. Niciodată. De ce era fata asta așa de enervant de curioasă? Totuși, îi era dator cu mult mai mult decât un răspuns.

— Mama ei a murit când Holland avea cinci săptămâni.

— Îmi pare rău.

— Se întâmplă.

Nevrând să continue conversația și încercând să ignore durerea ce îi străpungea pieptul, Charlie se duse să verifice ibricul de pe sobă. Luă o cană goală de tinichea de lângă patul fetei și o așeză în lighean. Gândurile îi deveniră dintr-odată la fel de vraiste ca lucrurile din cort.

Amestecul de plante pe care îl rugase Ella să îl pună în apă răspândea prin încăpere un miros puternic, aromat. La fiecare inspirație, simțea furnicături în piept. Slavă cerului, se gândi el, că Holland respiră acest aer răcoritor.

— Apreciez sincer faptul că ai venit aici. Să ne ajuți. Îți mulțumesc.

Ella îi zâmbi fără să spună nimic.

— Când trebuie să te întorci la spital?

Tânăra împături cârpa umedă și, ștergând cu ea brațul micuței, răspunse cu glasul tăgănat:

— Azi nu trebuie să mă mai întorc.

— O să te plătesc pentru timpul tău.

— Nu vreau să-mi dai bani.

— Cu toate acestea, eu aș vrea să te plătesc, insistă Charlie, frecându-și obrazul cu încheieturile degetelor. În curând îmi primesc salariul. Dacă poți să o faci bine pe Holland, am să-ți dau toți banii câștigați și orice altceva ce-mi aparține.

Ochii ei albaștri păreau triști.

— Cu ce pot să-ți fiu de folos? întrebă el.

— Sincer? Doar stai jos un pic. Până nu voi putea pregăti tincturile și ceaiurile, nu prea e mare lucru de făcut. Iar acum Holland pare să fie relaxată.

Rămași singuri, buna-cuviință dicta să-i acorde femeii puțin spațiu, Charlie trase o ladă lângă deschizătura cortului și se așeză în așa fel încât să poată fi văzut de oricine trecea pe acolo. Cerul începea să se însenineze.

— Să înțeleg că nici dumneata nu trebuie să lucrezi azi? întrebă ea.

— Până încep reprezentațiile, nu în fața publicului.

Ella își strânse buza inferioară între dinți și își roti curioasă privirea prin cort, întrebându-se ce anume o fi făcând el în cadrul spectacolului de circ. Charlie se bucură că infirmiera nu dădu glas întrebării. Nu avea rost să o bulverseze cu totul. Privi stânjenit în jur – era straniu să fie singur aici cu o femeie. Alta decât Regina. Își încleștă mâinile și, nevrând s-o stingherească, rămase cu privirea fixată asupra lui Holland. Micuța părea să aibă un somn liniștit.

Își dresе glasul.

— N-am mai adus niciun orășean aici, mărturisi el, după care adăugă în gând: *Nici măcar în tabăra circului, darămite la mine în cort.* Îmi pare rău că am fost nepoliticos cu dumneata. Pur și simplu nu știu ce să fac, cum să mă comport, pentru că toate lucrurile astea sunt noi pentru mine. Nu vorbesc prea des cu cei ca dumneata.

Tânăra îl privi întrebătoare. Charlie zâmbi, fără să vrea, în colțul gurii.

— Cu cei din afară – oamenii care plătesc să ne vadă reprezentația.

— Aha.

— Așa că îmi pare rău dacă am fost... aspru. Nu mă pricep la lucrurile astea. Știu că asta nu-i o scuză și vreau să îmi cer iertare că nu am fost mai politicos.

Totul suna atât de greșit!

— O să fiu mai atent. Sau, cel puțin o să încerc.

Ella zâmbi, de parcă ar fi fost prima oară când i se cerea iertare în chipul acesta.

— Mulțumesc. Mă bucur să pot fi de ajutor.

Charlie îi răspunse printr-o înclinare a capului.

Ella puse cârpa deoparte și netezi un cârlionț de pe fruntea lui Holland. Charlie observă că avea părul de același blond pal ca micuța. Tânăra se uită iar la el cu ochi blânzi.

— Cum ai ajuns să îți împarți sălașul cu Regina?

Charlie inspiră încet. Aerul înserării adia rece prin deschizătura cortului. Trase de pânză, închizând aproape complet intrarea.

— Suntem vechi prieteni de familie. Bărbatul ei a murit acum câțiva ani, iar după ce am rămas singur cu Holland, s-a mutat la noi să ne ajute.

— Foarte nobil din partea ei.

— Așa e Regina. Are o inimă de aur. Conform contractului, Regina este costumiera mea, dar la drept vorbind, ea înseamnă mult mai mult pentru mine. Mi-e ca o nașă.

La auzul acestor cuvinte, Ella se luminează la față. Charlie ar fi vrut ca dulceața aceea să îi zăbovească mai mult pe chip, dar tânăra își întoarce atenția spre Holland.

— Va trebui să îi administrați lichide cât mai des. Aveți grijă să stea confortabil, și nemișcată. Cel mai bine e să doarmă. Lăsați apa la fiert toată noaptea — aburul are să-i facă bine.

Zărind-o pe Regina prin deschizătură, Charlie se ridică și dădu pânza la o parte.

Coșul din mâinile micuței femei era plin ochi.

— Am găsit aproape tot ce era pe listă, iar Angelina s-a oferit să meargă la cofetărie după drajeurile de lemn-dulce. O să treacă pe-aici când se întoarce.

Zicând acestea, Regina îi întinse lui Charlie un plic.

— Iar domnul Graven ți-a dat avans jumătate din leafă.

Răsuflând ușurat, bărbatul aruncă o privire în plic, numără banii, după care scoase o bancnotă și i-o întinse Ellei. Văzând că infirmiera scutură din cap, împături bancnota și i-o strecură în trusa medicală.

Ea o scoase de acolo și o înfipse sub niște cărți așezate pe o ladă.

Charlie își dădu ochii peste cap, iar ea îi răspunse printr-un surâs. Se vede treaba că jocul ăsta n-avea să se încheie aici.

Ella petrecu următoarele minute trecând în revistă cele procurate de Regina. Conversația curgea firesc între ele.

— Când se trezește, o instrui infirmiera pe Regina în vreme ce pregătea o tinctură, dați-i să bea niște ceai din borcanul albastru, apoi faceți-i un ceai de mușețel.

— Țsta-i mușețelul? întrebă Regina, scoțând un săculeț de pânză din coș.

— Da. Primul ceai este împotriva infecției, iar acesta o va ajuta să se odihnească. Va fi mereu somnoroasă, dar ori de câte ori se trezește, încercați să-i dați câteva bucățele de lemn-dulce. Doar să fărâmițați bine drajeurile. Ella aruncă o privire spre Charlie și șovăi vreme de câteva clipe înainte de a adăuga: Ei bine, e timpul

să plec. Aș putea să mă întorc mâine să văd cum se simte. Aveți cumva gheață? întrebă ea, luându-și haina.

Charlie clătină din cap.

— Atunci am să vă aduc eu mâine. Să... să ies pe unde am intrat?

— Mai bine vin cu dumneata, spuse el. Mâine am să te aștept la intrare. La ce oră vii?

Ella își puse haina.

— E bine dacă vin la nouă?

Charlie aprobă din cap.

Deși nu mai era decât un ceas până la asfințit, norii începeau să se risipească și văzduhul era mult mai luminos ca înainte.

— Se pare că mâine veți avea parte de vreme mai frumoasă, comentă Ella când pășiră afară din cort.

Charlie își ridică ochii spre soarele călduț. Mergeau unul lângă altul și de astă dată avu grijă să își potrivească el pasul după al ei, nu invers, cum se petrecuse la sosire. Lotul, întins pe opt acri de pământ, era înțesat de circari ce forfoteau care pe unde, nemai-prididind cu toate câte se cereau făcute și uscate până mâine. Afișe colorate anunțau la tot pasul matineul principal și zeci de atracții secundare.

Cunoscând urmările pe care le-ar avea de suportat dacă era zărit în compania unei persoane străine, și *mai ales* a unei tinere femei, Charlie se gândi să se îndepărteze ușor de Ella. Nevrând, totuși, să pară nepoliticos, își îndesă mâinile în buzunare și se concentră asupra mersului, ca nu cumva să li se atingă umerii.

— Îmi pare rău că te-am acuzat de... ei bine, de..., ezită ea cu vocea tremurată.

Cotiră pe după cortul cel mare. Bărbatul o conducea pe aici deoarece existau mai puține șanse să fie văzuți. Charlie îi zâmbi, ceea ce era probabil o greșeală din partea unui bărbat acuzat că ar avea o conduită imorală față de femei. Căci de așa ceva îl bănuise Ella: că trăia cu iubita lui în afara căsătoriei, sau cine știe ce altă oroare.

— Contrar impresiei pe care ți-ai făcut-o, poate, despre mine, află că *am fost* învățat ce înseamnă moralitatea, spuse el cu mâna apăsată pe inimă, după care se mută de cealaltă parte a Ellei. Și îmi dau silința să nu încalc nici legea.

Ella strânse din buze.

— Și asta mai cu seamă în Virginia, glumi Charlie, aproape sigur că acela era statul în care se aflau; stat în care exista o amendă pentru cei care trăiau în concubinaj.

Cu ochii încărcăți de regret, Ella păru că vrea să își ceară iertare. Fie asta, fie era cât pe ce să leșine. Fața lui Charlie se destinse într-un zâmbet. Își făcuse griji degeaba, nu era așa de greu să se împrietenească cu cineva din afara cercului.

Ce mai, se descurca de minune.

În timp ce ocoleau masivul cort dungat, auzind lovituri de ciocan în apropiere, Ella aruncă o privire într-acolo. Dacă făcu asta doar din curiozitate sau pentru a-și ascunde roșeața care îi apăruse în obraji, Charlie nu era sigur.

Peste câteva clipe, când trecură pe lângă elefanții ce erau duși înapoi la menajerie, o văzu cum rămâne cu gura căscată. Charlie se uită la animalele ce cântăreau câte șase tone fiecare, încercând să le vadă cu ochii ei. Încercă să își imagineze că trompele acelea jucăușe și urechile lăbărțate sunt ceva ieșit din comun. Încercând, dar nereușind, o conduse pe Ella până la ieșire și o trecu poarta, după care își luă rămas-bun și o urmări cum traversează drumul. De la colțul opus al străzii, ea îi făcu ușor cu mâna, o promisiune tăcută că se va întoarce a doua zi, la ora nouă. Dacă tatăl lui s-ar fi aflat cu el acolo, l-ar fi atenționat să nu se atașeze prea tare. Masându-și încheietura mâinii stângi, apoi pe cea a mâinii drepte, Charlie se îndepărtă încet, încercând să facă loc avertizării în inima sa.

Capitolul 5

— **E**lla Beckley! Nu-mi vine să cred că ai putut să faci una ca asta!

— Știu, gemu Ella, îngropându-și fața în brațele încrucișate pe masa unde luau micul dejun.

Așezată vizavi de colega ei de apartament, știa prea bine că Margaret o să îi facă morală, și asta pe bună dreptate.

— Toate celelalte infirmiere erau scandalizate. I-ai întors spatele doctorului Penske!

— Știu, știu! ripostă Ella, îndreptându-și spatele. Iar acum nu știu, zău, încotro s-o apuc. Îți mulțumesc că mi-ai adus lucrurile acasă.

— Mi le-a *trântit* practic în brațe pe toate. Margaret făcu o grimasă, apoi se aplecă spre ea. Cică ai plecat din cauza unui pacient. N-a fost cumva domnul Circ? – ridică din sprâncene. Am auzit ce tărașoi a făcut *el*.

Ella se făcu mică sub privirea ei iscoditoare.

— Aha! Știam eu!

Ella încuviință încet din cap.

— Ce s-a întâmplat de fapt?

Îi relatează întreaga poveste, încheind cu vizita pe care o făcuse ieri în tabăra circului. Margaret o asculta cu gura căscată, clătănând uluită din cap.

— Incredibil, conchise cu glas șoptit bruneta.

— Dar adevărat.

— Și azi te întorci acolo?

— Da, aprobă Ella. Să văd cum se simte micuța și să le duc niște gheață.

— Ce palpitant! exclamă Margaret, făcând ochii rotunzi.

Palpitant?...

— Margaret, nu știu ce am să mă fac acum că am rămas fără slujbă. Ella întinse mâna, atingând brațul prietenei sale. Oricum, stai liniștită – îți promit că am să-mi plătesc partea de chirie pe luna asta.

Cum, nu știa încă. Se gândi la banii pe care i-i oferise Charlie în ajun. Ar fi poate mai înțelept să îi accepte?...

Margaret o strânse liniștitor de mână.

— Nu te mai necăji. O s-o scoatem noi cumva la capăt.

Ella mai luă o gură de cafea, calculând în gând modesta sumă pe care reușise s-o pună deoparte. Peste o clipă ridică ochii spre ceas și fu cât pe ce să scape cana din mână.

— Vai, trebuie să plec!

— Care-i graba?

— I-am promis că ne vom întâlni la nouă și am să întârzii.

Înșfăcându-și șalul și trusa cu doctorii și plante medicinale, Ella o zbughi pe trepte în jos, ca peste doar câteva clipe să fie nevoită să urce din nou, cu zăduf, toate cele trei etaje deoarece uitase gheața. Din răcitor luă o bucată măricică, o înveli în pânză de bumbac și coborî valvârtej în stradă.

După ce se uită repede în stânga și în dreapta, traversă într-un suflet drumul și străbătu în goană cele trei străzi până la circ. Tro-tuarele erau aproape goale, prăvăliile, mai toate închise. În depărtare, localnicii se adunau într-un număr crescând să asiste la marea premieră – înfruntând vajnic noroaiele pentru o zi la circ.

Îi luă câteva minute bune să-l dibuie pe Charlie prin mulțime și știu că întârziase de îndată ce îl zări rezemat de una dintre gherețele viu colorate, cu brațele încrucișate pe piept. Avea ochii ațintiți undeva departe și părul castaniu scăldat de razele dimineții. Purta o cămașă albă, scoasă din pantaloni, iar bretelele îi atârnavă în jurul soldurilor. Când o zări, își îndreptă repede spatele.

— Ai întârziat, *simplă și banală* Ella.

— Îmi pare rău.

Buzele lui Charlie se arcuiră, dându-i de înțeles că doar o tachina.

— Pe aici, spuse el, arătând spre intrarea pe care o folosiseră în ajun, după care o luă înainte, trecând printre cozile lungi de orășeni ce așteptau, înghesuți unii într-alții, la căruța unde se vindeau bilete.

Crezând că sare peste rând, câțiva începură să protesteze.

Charlie mormăi ceva în barbă și, proptindu-se cu o mână de placa superioară a unei baricade joase, sări dincolo, apoi se răsuci și o prinse cu mâinile de mijloc.

Ce, voia s-o ridice și pe ea peste porțiță? Ella făcu un pas înapoi.

Regretându-și parcă gestul, Charlie luă legătura cu gheață și o băgă în buzunar, după care îi ridică trusa și o prinse de braț. Susținută astfel, Ella se cățără pe scândurile care alcătuiau porțița, aterizând cu un „uf” de cealaltă parte. Charlie îi azvârli unuia dintre paznici o monedă, apoi porniră amândoi, mergând unul lângă celălalt. Azi totul era schimbat. Sub soarele ce străpungea acum norii, uriașul lot nu mai era un tărâm înghețat al umbrelor și, deși o ploică topise stratul subțire de omăt transformând pământul în noroi, tabăra era un adevărat furnicar de lume. Doi muncitori puneau cu lopata rumeguș pe aleile principale, iar un bărbat trecea, cocoțat pe picioroange, peste capetele unui grup de copii ce chicoteau încântați. În aer plutea miros de ploaie îndepărtată, de fân ud și de băligar. De undeva de departe răzbeau trilurile unor păsări exotice.

— Iartă-mă că te grăbesc, se scuză Charlie, dar în scurtă vreme trebuie să mă duc la cortul cel mare. Numărul meu nu începe până la ora unu, dar trebuie să rezolv niște chestiuni cu băieții mei înainte.

— Cum se simte Holland?

— Puțin mai bine, oftă el ușurat. Sau, mă rog, mie așa mi se pare.

— Ce mă bucur, răspunse Ella, ridicându-și zâmbitoare fața spre el.

N-ar fi trebuit s-o facă. Dacă Charlie n-ar fi înșfăcat-o repede de cot, s-ar fi izbit de bărbatul dinaintea ei, care jongla cu bile de lemn.

După ce îl ocoliră pe jongler, Charlie îi dădu drumul.

— Dumneata cu ce te îndeletnicești în cadrul circului? întrebă ea, încercând să își ascundă stânjeneala.

Cu mâinile vârâte în buzunar, Charlie își înălță semeț obrazul proaspăt bărbierit.

— Dumneata cu ce crezi? Ai dreptul la două încercări.

Ella îl măsură din cap până în picioare, neîndrăznind să mărturisească toate variantele la care se gândise noaptea trecută. Își încercă norocul cu cea mai excentrică.

— Înghițitor... de săbii?

Charlie izbucni în râs și clătină din cap.

— Dacă așa ar fi stat lucrurile, aș fi avut de mult nevoie de îngrijirile dumitale. Mai ai încă o încercare. Și am să-ți dau un indiciu — nu de alta, dar e clar că nu te pricepi deloc la jocul ăsta.

Expresia lui amuzată o încălzi mai mult decât risipirea norilor de pe cer.

Se uită la el, apoi în jur, apoi din nou la el. Încruntă nedumerită din sprâncene. Cu un zâmbet crescând, Charlie arată cu degetul spre afișul fixat pe gardul din spatele lui. Ella păși mai aproape. Afișul îl înfățișa pe Charlie cu un joben tras apăsător pe frunte și o expresie semeață pe chip, înconjurat de... lei. Mai jos, Ella citi, cu ochii mari de uimire: „Lei feroce sub cupola circului. Vii și neîmblânziți.” Își ridică privirea spre el.

— Lucrezi cu lei?

Charlie încuviință din cap.

— Nu e periculos?

Bărbatul lăsă capul într-o parte, tenul măsliniu strălucindu-i sub razele soarelui.

— Dacă ar fi, aş mai fi acum aici, stând de vorbă cu dumneata? şi cu asta porni mai departe.

Adevărat. Corturile ce se umflau în bătaia vântului erau din ce în ce mai simple, căruţele împodobite, cu perdeluţe şi ghivece cu flori la ferestre, arătând mai mult a sălăşuri decât a exponate de circ. Ceea ce însemna că nici cortul lui Charlie nu putea să fie prea departe. Ella era nerăbdătoare să ajungă la căpătâiul fetei, dar brusc încetini pasul.

— Sper că... nu sunt pe aproape... lei.

Doar nu îi ţinea, Doamne fereşte, în preajma lui Holland?... Ar fi fost nebunie curată.

El râse încetişor şi îi atinse spatele, îndemnând-o să înainteze.

— Nu, ei stau pe lângă cortul cel mare.

— De acolo vii dumneata acum?

Charlie încuviinţă din cap, îndepărtându-şi mâna.

— Îmi petrec dimineţile lucrând cu ei, dar ieri am lipsit – ceea ce nu este tocmai ideal. Băieţii devin arţăgoşi când nu primesc destulă atenţie, adăugă el, făcând cu ochiul.

Ella vru să întrebe ce face, mai exact, un leu arţăgos, dar se înfrână.

Regina stătea în faţa cortului lor, tocmindu-se cu un bărbat pentru cărbuni. Femeia se opri din vorbă şi i se adresă lui Charlie:

— Numai ce s-a trezit mititica. Şi draga de Angelina ne-a adus un borcan cu miere pentru Axel.

— E o drăguţă, spuse Charlie, ridicând pânza de la deschizătura cortului.

Ella se aplecă şi păşi înăuntru. Lumina străpungea jucăuşă pereţii de pânză, iar spaţiul era la fel de cald şi de primitiv cum şi-l amintea. Apoi ochii îi căzură pe Holland şi înmărmuri.

Întinsă în pat, cu tigrişorul de mătase strâns la piept, cea mică avea privirea aţintită în sus, la tavanul de pânză ce fremăta în adierea vântului – ca iarba pe un câmp deschis. Ella se aşeză în genunchi pe covoraş. Holland îşi întoarse ochii spre ea.

— Bine te-am găsit, iubita mea, o dezmierdă tânăra, după care scoase din buzunar ceasul pandantiv și își așează degetul mare pe încheietura copilei ca să îi măsoare pulsul.

— N-a dormit prea bine azi-noapte, dar acum e mai liniștită, zise Charlie.

Ceasul confirmă că pulsul fetei scăzuse astăzi – 112 bătăi pe minut. Mult mai bine decât zilele trecute. Ella o sărută pe frunte. Clipind, micuța își mută ochii scânteietori de la ea la Charlie. Gurița i se mișca ritmic. Molfăia pesemne o bucăică de lemn-dulce.

Punându-și pandantivul la gât, Ella arată spre gheața ce începea să se topească.

— Ești bun să o zdrobești?

Charlie se duse la raftul de lângă sobă și, după ce bocăni vreme de un minut, se întoarse cu o cană de gheață pisată.

— Perfect, zise Ella.

Înainte să apuce ea să ceară, Charlie îi aduse o linguriță și îngenunche lângă ea.

— Încă nu vrea să mănânce, zise el.

Ella pipăi fruntea lui Holland, apoi o ridică gingaș în funduleț, rezemând-o de pieptul său.

— Încă mai are febră, remarcă ea, ducând lingurița la buzele copilei.

Holland șovăi preț de o clipă, apoi luă o guriță de gheață.

Charlie adăugă, fără să își ia ochii de la ea:

— Dar de băut, a băut cam tot ce i-am dat.

— ăsta e un semn bun.

— Să vedem... i-am făcut ceai... tinctura aceea... frecția cu ulei, înșiră el, bifând cu degetul o listă invizibilă, după care încruntă din sprâncene. Și încă ceva, dar nu mai știu ce.

Ella zâmbi. Mirosul răcoritor de eucalipt plutea încă în aer, constituind un indiciu cât se poate de clar. Apoi observă cearcănele de sub ochii lui Charlie.

— Dar *dumneata* ai dormit azi-noapte?

— Ca un rege, răspunse el.

Însă după modul în care se ridică și începu să facă ordine prin cort, Ella bănuia că evita un răspuns mai amănunțit.

— Ai să întârzii, Charlie, îl atenționează Regina.

Ella ridică iar lingura și Holland mai ciuguli puțin din pulberea de gheață. Charlie tot nu își băgase cămașa boțită în pantaloni și tânăra observă pentru prima oară că tivul era rupt în mai multe locuri.

— Leii au făcut asta?

Charlie își coborî privirea spre tivul zdrențuit și câteva șuvițe îi căzură pe frunte.

— O, da, răspunse el, dându-și părul pe spate. Han și Kristov au prostul obicei de a-și scoate ghearele când ne luăm la trântă. Dar Axel e mai binecrescut.

Ca și cum ceea ce spusese ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, urcă dezinvolt treptele improvizate din lăzi, apoi își coborî capul și păși în căruță, trăgând draperiile în urma sa.

— Ai văzut noile afișe? strigă el din cealaltă parte a perdelelor.

— Da, răspunse Regina. Sunt grozave. Arăți tare fioros.

— Eu zâmbeam când am pozat pentru afiș, se auzi vocea lui de după draperii, dar nimeni nu mă desenează zâmbind.

Regina îi făcu Ellei cu ochiul.

— Știi cumva pe unde-i cutia cu farduri? Întrebă el.

— Aici, pe raft.

— Și eu care speram că s-a pierdut, mormăi Charlie.

Regina se întoarse spre Ella și îi șopti, amestecând mai departe în cratiță:

— Nu îi place deloc.

Tânăra dădu din cap, chit că habar nu avea despre ce vorbeau. După ce Holland mestecă și înghiți încă puțină gheață, Ella umplu din nou lingurița.

— Cămașa! strigă Charlie.

Regina luă cămașa împăturită de pe scaun și i-o strecură prin deschizătura îngustă a draperiei, luând-o în schimb pe cea

întinsă de el. Ella întoarse ochii în cealaltă parte, încercând să ignore zgomotele înăbușite ce răzbeau din căruță. Regina așeză cămașa zdrențăroasă pe o trusă de cusut, alături de alte câteva care așteptau să fie cârpite, apoi se făcu nevăzută după un paravan. Pesemne că paravanul ascundea patul ei, căci reapăru de acolo peste câteva clipe cu o pătură împachetată în brațe.

Numai ce reuși Ella s-o facă pe micuță să suradă, că draperiile se dădură la o parte și Charlie coborî din căruță. Îmbrăcat în pantaloni negri, cu cizme lustruite în picioare, părea mai impunător ca niciodată. Sub jiletca brodată purta o cămașa albă, scrobită. Luă din cui o jachetă de mătase, scurtă în față și mai lungă în spate, de un verde atât de închis încât părea aproape neagră, și și-o petrecu peste umerii largi. Rămasă fără grai, Ella privi cu ochii mari cum Charlie își leagă la gât o cravată neagră. După ce o îndesă grăbit sub jiletcă încheie procesul, atingându-și ușor nasturele de la guler și butonii de la fiecare mânecă. Se holbă la el pesemne prea îndelung, căci bărbatul se opri brusc și îi zâmbi amuzat. Ella își închise gura stânjenită.

Râzând încetișor, Charlie se întoarse spre oglinda de pe perete, se aplecă spre spălător și își umezi părul. Apoi deschise o cutiuță cu pomadă și și-o întinse prin păr. În vreme ce Ella mângâia degețelele lui Holland, Regina îi aduse un pieptăn. Charlie își aranjă părul pe spate, cu cărare într-o parte, pieptănându-l până ce îl netezi perfect.

Ochii i se încrucișară în oglindă cu ai ei.

Firar, iar o surprinsese holbându-se! Ella așeză cana goală deoparte și Holland începu să se joace cu lingurița, răsucind-o pe toate părțile. Când își ridică mânuța durdulie să se tragă de ureche, scăpă lingurița. Ella i-o dădu înapoi și îi șterse năsucul cu o cârpă. Faptul că micuței îi curgea nasul și că nu făcuse urticarie arăta că, din fericire, amigdalita nu se transformase în mult mai periculoasa febră reumatică.

Charlie luă o altă cutie de pe raft și scoase ceva dinăuntru.

— Dă-te cu alb, îl îndemnă Regina.

- Nu vreau, ripostă el, trecându-și degetele peste obrazul neted.
- E ziua premierei. Lumea se așteaptă la asta.
- N-am timp.
- Stai jos. Te machiez eu.

Charlie zâmbi cu gura până la urechi, iar Regina se întoarse surâzând spre Ella.

- Vezi cum îl răsfăț?

Coborându-și privirea, Ella văzu că Holland clipește somnoroasă. Fără să vrea, o sărută încă o dată pe frunte.

Observându-i gestul tandru, Charlie o fixă cu o expresie curioasă. Apoi glasul Reginei, care aștepta cu cutia în mână, îi întoarse atenția asupra ei.

Trase o ladă lângă ea și se așează, apoi își lăsă capul pe spate și închise ochii. Regina îl dădu cu pudră, până ce îi înălbi întreaga față, apoi luă un creion negru din cutie. Mănuind ustensila cu o dibăcie de maestru, trasă conturul unei măști și, în jurul ochilor, niște deschizături oblice, ca niște ochi de pisică. Apoi își înmuie degetele într-un borcan cu fard negru și, cu mișcări pline de gingășie, umplu contururile până ce masca deveni întunecată ca noaptea. Efectul era pe cât de insolit, pe atât de interesant.

- Faci asta pentru fiecare spectacol? întrebă Ella.

Mijindu-și ochii, Charlie se întoarse spre ea și, bănuind cât de straniu părea asta în ochii ei, îi răspunse cu oarecare reținere în glas:

- Da. Dar din fericire Regina e o machieuză foarte talentată.
- Nu te mai tot mișca, îl struni femeia. Spune asta doar pentru că nu vrea să se machieze singur.

Câteva retușuri finale, după care Regina făcu un pas în spate și își analiză munca.

- Acum chiar că trebuie să te grăbești, îi spuse ea lui Charlie, ștergându-și mâinile cu o cârpă.

Bărbatul se ridică și, peste câteva clipe, se întoarse în mijlocul cortului cu un baston cu mâner din bronz și o pereche de mănuși albe.

— Unde mi-e jobenul?

Regina arată spre patul lui. Charlie urcă în căruță și reveni cu două pălării cilindrice negre. Probă una dintre ele, apoi optă pentru a doua.

— Ne vedem după-amiază, spuse Regina.

Charlie își luă la revedere de la ea, apoi își așează jobenul pe cap, trăgându-l ușor într-o parte, pe o sprânceană. Apoi îi zâmbi strengărește Ellei – la fel de chipeș cu sau fără machiaj.

— Pe curând, domnișoară Holland.

Își ridică jobenul în fața fetei, apoi porni cu pas apăsător spre ieșire. La deschizătura cortului se opri și aruncă o privire înapoi – ochii verzi scânteindu-i parcă și mai intens ca înainte.

— Mulțumesc, Ella. Dacă ești aici când mă întorc, am să te însoțesc până la ieșire.

Mai zâmbi o dată, apoi se făcu nevăzut.

Ella realizează că stătea cu gura căscată abia când Regina se întoarse la mâncarea ce fierbea pe sobă, comentând șăgalnic:

— Vezi că, de își schimbă vântul direcția, așa ai să rămâi.

Răsucindu-se spre ea, Ella nu se mai putu abține. Cu riscul de a părea o școlăriță ridicolă, întrebă cu glas tare:

— Cât... cât timp stați aici, în Roanoke?

— Avem trei zile de spectacole. După ziua de azi, mai rămân două. După care pornim mai departe, spre nord.

Respirația domoală a lui Holland umplu tăcerea.

Ella se uită în jos, la fetiță, apoi spre deschizătura prin care se făcuse nevăzut Charlie.

— Și după aceea plecați cu toții. Pur și simplu.

Regina o privi cu un surâs trist, înțeleghător.

— Pur și simplu, *mia cara* – rosti cuvintele cu blândețe, apoi își apăsă mâna mică și moale pe obrazul Ellei. E ca vântul – acum e aici, acum nu mai e. Dispare fără urmă și tot ce rămâne e amintirea.

Zicând acestea, își retrase mâna și se duse înapoi la sobă.

Ella se temu de ce o fi putut citi Regina pe chipul ei. Când buna doamnă vorbi din nou, tânăra își dădu seama că aceasta înțelesese destul.

— Dacă aş avea o perlă pentru fiecare inimă frântă rămasă în urma acestui bărbat... – vocea șoptită a Reginei se stinse.

Ai fi o femeie bogată, încheie Ella fraza în gând.

Capitolul 6

Cu ochii fixați în zare, Charlie străbătu cu pas apăsător mulțimea. Orașenii se holbau la el ca la urs ori de câte ori era costumat. Iar acum că văzuseră cu toții matineul, se holbau și mai rău. Ca să evite discuțiile, care luau mereu o tentă personală, Charlie învățase să nu se oprească din mers. Le făcu, totuși, cu mâna celor doi puști care îl priveau cu gura căscată, de parcă ar fi avut să-i adreseze un milion de întrebări arzătoare. Dar toate speranțele lor se năruiră când împlânzitorul de lei trecu pur și simplu mai departe.

Musturat de conștiință, Charlie încetini, apoi făcu câțiva pași îndărăt. Cei doi prichindei o zbughiră numaidecât spre el.

— Ce mănâncă leii dumitale? Carne de zebră? Întrebă cel mai măricel.

— Numai atunci când ni se termină proviziile de băieței curioși.

Cei doi frați rânjiră cu gură până la urechi, iar mama lor zâmbi în colțul gurii.

Charlie își ridică jobenul în fața ei, apoi se lăsă în genunchi lângă cei doi băieți care continuau să îl asalteze cu întrebări.

— Unde dorm leii noaptea?

— Torc ca pisicile?

— Au coama aspră?

Neavând răgaz să le răspundă, Charlie se mulțumi să ciufulească părul celui mic.

— Cum împlânzești un leu? Întrebă băiețelul.

Țintuind cu privirea cele două fețe pistruiate, Charlie văzu ochii – sufletele – viitorilor bărbați. Bărbați care vor avea în grijă o soție și copii.

— Chiar vreți să știți?

Băieții încuviințară entuziasmați din cap. Charlie le făcu semn să se apropie și o mână curajoasă îi atinse ușor broderia aurie de pe mâneca hainei. Bărbatul zâmbi, apoi le șopti răspunsul la ureche – ca să fie auzit numai de ei.

Peste o clipă copiii făcură un pas înapoi, pe cât de impresionați, pe atât de surprinși.

— Pe cuvântul dumitale? Întrebă cel mai mare dintre frați.

Charlie își făcu cruce peste inimă.

— Să nu uitați.

Zicând acestea, se ridică, o salută cu o înclinare a capului pe mamă și mulțimea ce se adunase în jur, apoi își luă rămas-bun de la copii și porni mai departe.

Reprezentăția decursese bine și, oricât de repede și-ar fi dorit să se întoarcă azi acasă, nu voia să-și negligeze postul de la hrănirea leilor. Felinele lui primeau de mâncare de două ori pe săptămână, câte 9 kilograme de carne fiecare, și Charlie avea mereu grijă – așa cum avusese și tatăl său înaintea lui – să supravegheze întregul proces. Unii dresori erau de părere că un leu gras este mai docil, mai ușor de strunit, în vreme ce unele companii de circ, aflate la polul opus, micșorau porțiile marilor feline în încercarea de a reduce costurile. Dezaproband categoric și un punct de vedere, și pe celălalt, Charlie voia să își vadă băieții fericiți și sănătoși, de aceea era crucial să verifice calitatea hranei care le era dată leilor.

Supravegherea mesei lor a durat însă mai mult decât prevăzuse el când îi promisese Eliei că o va conduce până acasă.

În cort nu găsi decât un bilețel.

După ce își agăță haina și jobenul în cui, își azvârli jiletca pe pat, urmată de cravată, apoi își întinse ulei pe față și, oprindu-se în fața spălătorului, se șterse energic cu o cârpă, îndepărtând tot machiajul. Cu biletul scris de Ella împăturit în palmă, ieși apoi să își ia ceva de-ale gurii.

Își luă un sandviș și îl mâncă la umbra cortului-cantină. Artiști și lucrători de-ai circului intrau și ieșeau într-un du-te-vino

continuu. După ce dădu pe gât limonada rămasă în pahar, porni spre aglomeratul parc de distracții. Doi țigani trecură pe lângă el jonglând cu măciuci colorate, iar dincolo de ei, o ceată de oameni urmăreau cu murmure de uimire trei clovni care învăteau farfurii pe niște bețe dungate. Charlie își văzu de drum. Știa prea bine cum avea să se încheie numărul de echilibristică. Îl văzuse de nenumărate ori.

Așezat pe un scăunel în mijlocul iarmarocului, un bărbat cânta o melodie marinărească veselă la o orgă cu aburi de un roșu aprins, sunetele fășnind răsunător prin tuburile aurii ale instrumentului. La picioarele lui, o maimuță ținea întinsă o pălărie, acceptând bănuții oferiți de spectatori.

Mulțimea era neașteptat de mare, iar în iarmaroc era îmbulzeală mare. Două cucoane, care așteptau la coadă să li se citească în palme, nu s-au sfiit să-l studieze cu interes pe Charlie, care se înghesuia să treacă pe lângă ele. Purtau rochii elegante, în pas cu moda, cu guler de dantelă înalt până la bărbie și pălării drăgălașe, împodobite cu pene. Mirosul de parfum era apăsător în jurul lor. Cele două femei îi zâmbiră dulceag, iar Charlie le răspunse printr-un surâs cordial, însă în acel moment ce *dorea* el era s-o găsească pe *Ella*.

Și atunci o zări. Stătea în picioare lângă cortul cel mare, uitându-se la o colivie cu păsări viu colorate, și se legăna încetișor, cu Holland înfășată confortabil în eșarfa pe care o avea petrecută strâns pe după umeri.

Charlie se năpusti prin mulțime și, oprindu-se în spatele ei, îi spuse încet:

— N-ar trebui să fiți aici.

Ella se întoarse spre el și îi cercetă chipul.

— Te rog să nu te superi. Regina se pregătea să meargă la piață și, cum Holland era agitată, m-am gândit că poate s-ar mai liniști puțin dacă o scot la plimbare. A mâncat toată gheața pisată și părea ca mai voia. Îmi pare rău că n-am adus mai multă. M-am gândit că soarele și aerul curat au să-i facă bine. Atinse

materialul moale al eșarfei – eșarfă care era de obicei petrecută pe după umerii *lui*. Regina m-a ajutat s-o leg. Iar Holland a adormit imediat.

Charlie își coborî privirea. Cu obrazul rotund lipit de pieptul Ellei, copila dormea cu gurița întredeschisă, atât de adânc, că probabil nici o sută de țambale n-ar fi reușit s-o trezească din somn.

— Te descurci de minune cu Holland, zise el cu nedisimulată sinceritate, încercând s-o liniștească pe Ella, după care o trase blajin de cot, departe de colivie. Dar acum trebuie să ne întoarcem la cort.

— Îmi pare rău că am ieșit fără permisiunea ta.

— Te rog să nu îți pară. Charlie strânse din buze, regretându-și deja următoarele cuvinte. Mai ții minte când ți-am spus că e împotriva regulilor să te afli aici... cu mine?

Ella încuviință, grav, din cap.

— Am vorbit cât se poate de serios. Dacă ai fi singură, n-ar fi nicio problemă. Dar te afli aici cu Holland. Mulți ar putea s-o recunoască și... – detesta s-o spună cu voce tare – să facă legătura între mine și tine.

Ella părea îngrijorată.

— Mă tem că nu înțeleg... ce vrei să spui cu asta? întrebă ea cu glas șoptit.

— Vreau să spun că... – își trecu nervos mâna prin păr, fără să se oprească din mers. Vreau să spun că n-am voie să fiu însoțit de cineva din afară. Până și faptul că stau acum de vorbă cu dumneata e...

— Chiar dacă nu sunt decât o infirmieră?

Se uită cu atâta blândețe la el, încât linia de diferențiere dintre *Ella* și *Ella*, *infirmiera* deveni brusc foarte neclară.

La drept vorbind, cele două *Elle* se contopiseră, de fapt, în sufletul lui, cu mult mai devreme.

Dădu oricum rostire cuvintelor, știind că așa era mai sigur.

— Nu, n-am voie să am de-a face nici măcar cu o infirmieră. Și cu atât mai puțin, cu una băgăcioasă ca tine.

Zâmbi în colțul gurii și se îndreptă înspre cortul lui, fără să o scape din ochi. Apoi încetini.

— De aici pot s-o duc eu pe Holland.

Ella își duse instinctiv mâna spre cea mică și, așa cum părea să facă mereu, îi netezi drăgăstos cârlionții bălai – de parcă Holland ar fi fost cel mai neprețuit lucru de pe fața pământului. Cu ochii plecați, dădu să desfacă nodul eșarfei.

Charlie păși mai aproape și, cu o mișcare care păru s-o ia prin surprindere, își trecu degetele de-a lungul șalului care îi alunecase în jurul brațului și i-l trase peste umeri și peste piept, acoperind-o pe Holland. Un vâl aruncat peste bebelușul din brațele ei care îl făcu să se simtă mai liniștit.

Ella își ridică tăcută privirea spre el.

— Nu ar fi trebuit să fac asta...?

Nu avusese nicidecum intenția să facă un gest necuviincios, dar pesemne că tocmai asta făcuse. Încercă să găsească cuvintele potrivite și în cele din urmă probabil că alese greșit spunând:

— Eu am s-o iau pe aici, iar tu ia-o pe acolo. Azi vom merge separat spre intrare.

Ella se opri brusc locului.

— Mi-am lăsat trusa în cortul vostru.

Charlie își ridică privirea spre cer. Soarele scăpăta deja spre asfințit.

— Mai am un spectacol pentru care trebuie să încep să mă pregătesc în curând. Poți să lași trusa la noi și s-o iei mâine? Sau pot să ți-o aduc eu.

— Ești sigur că ar fi bine să mă întorc mâine?

O fi supărat-o cu ceva? Tare se temea că da.

— Doar dacă ești liberă. Oricum, am să-ți dau banii pe care ți-i datorez pentru timpul acordat și pentru gheață.

Ea îi respinse iarăși oferta, clătinând din cap.

— Sunt liberă mâine. Și nu îmi datorezi nimic.

Charlie încercă să găsească un răspuns, dar tocmai în clipa aceea cineva îi strigă, cu un accent scoțian:

— Oho, iacătă-mi-l pe Bonnie Prince Charlie!

Întoarse privirea și o văzu pe Ruth zâmbindu-i galeș.

— Nu te văzui toată săptămâna, comentă femeia. Pe unde-mi fusăși?

Charlie o salută și înclină cordial din cap în direcția celorlalte două acrobate care o însoțeau. Îmbrăcate în corsete și fustițe scurte, înfoiate, cu fețele pictate aidoma unor păpuși de porțelan, cele trei erau înconjurate de un cârd de admiratori, rămași fără grai la văzul colanților subțiri, singurul articol vestimentar ce le acoperea picioarele de la tălpi până la șold. Charlie știa prea bine că lui Ruth nu îi dispăcea defel să fie în centrul atenției.

Când trecu pe lângă ea, tânăra scoțiancă își puse mâinile în șold și îl sorbi din ochi.

— Când ai să vii să mă vezi?

— Când ai să vii tu să mă vezi *pe mine*? ripostă Charlie, pornind de-a-ndăratelea, cu gând să o regăsească pe Ella.

Penele de la jartiera de dantelă a roșcatei fâlfâiră în vânt.

— Știi că n-am eu vreme de prostiile alea.

Charlie se opri și își duse teatral mâna la inimă.

— Și de-asta, draga mea, ni se despart drumurile.

Ruth se bosumflă, chipurile, rănită, așa cum obișnuia de când erau copii.

Charlie îi întoarse spatele, căutând-o cu privirea pe Ella.

— Ai făcut o treaba bună în spectacolul de azi, se grăbi Ruth să adauge, călcându-și pe orgoliu.

— Și tu, răspunse Charlie, întorcând doar preț de o clipă privirea. Și voi... toate trei.

* Bonnie Prince Charlie: „Chipeșul Prinț Charlie” (dialectul scoțian). Poreclă dată de scoțieni lui Charles Edward Stuart, nepotul regelui Iacob al II-lea al Angliei și Irlandei și al VII-lea al Scoției, moștenitorul tronului Marii Britanii pe linia dinastiei Stuart. În 1745 a condus Revolta Iacobină pentru preluarea tronului Angliei pentru Casa Stuart. Campania nu a avut succes. Mulți dintre susținătorii și membrii casei Stuart erau scoțieni (n.tr.).

Scrută mulțimea în căutarea Ellei și în cele din urmă o văzu. Trecuse pe cealaltă parte a aleii. A, da. El îi spusese să facă asta. Mai aruncă o privire peste cărare spre Ella. Chiar și de la distanța aceea putea vedea că e roșie toată.

Ceea ce îl făcu să își întoarcă privirea spre acrobate și să încerce să le vadă prin ochii ei. Dantelă, dresuri, corsete ce lăsau prea puțin imaginației. În comparație cu ceea ce purtau orășencele, ținuta lor era scandalos de golașă. Se uită iar la Ella. Acum era și mai roșie la față.

În drum spre ieșire, unde mulțimea din jurul lor era formată numai din orășeni – necunoscuți –, trecu iar pe trotuarul pe care era ea și urmară tăcuți mulțimea până afară, în stradă. Cai și căruțe treceau cu zgomot pe drum, copii grăbiți își croiau cale printre ele, strângând la piept manuale școlare. Copleșit de aglomerație și de vacarm, Charlie se opri și privi buimac în jur. Ella însă o ținea cu pas hotărât tot înainte. Începu să alerge după ea. Nu doar pentru că promisese s-o conducă până acasă, dar și pentru că încă trebuia să i-o ia pe Holland.

Când o ajunse din urmă, încetini pasul și își îndesă mâinile în buzunare. Era, probabil, momentul să înceapă să vorbească despre fleacuri. Poate despre... vreme? Privi în sus pregătindu-se să lege o conversație obișnuită, de zi cu zi, care să nu aibă nicio legătură cu circul.

Ella i-o luă înainte, întrebând cu glas șoptit și blând:

— Cum o chema? Pe mama lui Holland?

Sau... puteau discuta despre asta.

— Ăă, clipi Charlie, căutându-și cuvintele.

Nu vorbea niciodată despre viața lui privată, dar de acum devenise atât de obișnuit cu întrebările acestei femei, că îi scăpă pe negândite:

— Jessamine. Dar eu nu-i spuneam niciodată așa.

Simpla amintire a zâmbetului ei luminos fu de ajuns să își simtă iar inima ca arsă cu fierul roșu.

La colțul străzii cotiră și vreme de câteva clipe Ella nu spuse nicio vorbă.

— La ce te gândești? o întrebă el.

— Mă întrebam doar... cum de toate aceste femei...

Ajunși la următorul colț de stradă, se opriră și ea îl privi adânc în ochi, încercând parcă să vadă ce i se ascundea în adâncul sufletului.

— Au cunoscut-o? Nu de alta, dar par cam... hm... cam *nerăbdătoare*.

— Despre ce vorbești?

— Despre mama lui Holland. Iartă-mă că am atins un subiect atât de sensibil, dar încerc să te înțeleg, Charlie Lionheart.

— Ce anume vrei să înțelegi?

— Păi... — Ella clătină din cap, căutând cuvintele potrivite — regreti că nu v-ați... oficializat relația?

Cu privirea coborâtă în pământ, Charlie clipi nedumerit. Că nu și-au oficializat relația? Se referea, oare, la Holland? Cum de aflase ea despre asta? Mâhnirea din ochii Ellei arăta că nu îi fusese deloc ușor să rostească acele cuvinte. Dar la ce anume se referise? Încercă să îi pună vorbele cap la cap, dar tot ce reuși fu să exclame, perplex:

— *Poftim?*

— Îmi cer scuze. Nu mă privește. Doar că sunt... sunt derutată.

Ella strânse din buze și el își încrucișă brațele așteptând. Văzând că el nu spune nimic, o luă de la capăt:

— Ei bine, mărturisesc că nu sunt sigură cum să tălmăcesc lucrurile — în ceea ce te privește pe dumneata și pe mama lui Holland, și cum intră în socoteala asta celelalte femei.

— De-abia dacă vorbesc vreodată cu ele.

— Mie mi-ai dat o cu totul altă impresie, adineauri, când ai invitat-o pe femeia aceea *să te viziteze*, ripostă Ella, arătând cu degetul în direcția din care veniseră.

Acuzația ei îl zgândări ca o gheară de foc.

— Poftim? Acuma te crezi mama mea, de mă iei așa la rost? Eu vorbeam despre biserică, Ella.

Sprâncenele Ellei se ridicară a uimire atât de sus, de credeai că-și vor lua zborul.

— Despre *biserică*?... Mie nu așa mi s-a părut.

Charlie expiră încet, apoi o fixă cu privirea. Avea să își regrete următoarele vorbe, pentru că nu erau adevărate.

— Puțin îmi pasă mie ce crezi dumneata.

— Merită mai mult respect – din partea acelor femei, continuă ea, vădit revoltată. Și din partea ta. Vă comportați de parcă nici n-ar fi trăit pe acest pământ.

— *Cine?*

— Mama lui Holland! se răsti Ella la el, cu ochii scânteind de mânie.

Charlie fixă trotuarul, apoi își ridică privirea spre cea mică și în cele din urmă spre Ella. Era complet derutat.

— Nu înțeleg.

Făcu un pas mai aproape, dar ea se dădu înapoi și, preț de o clipă, Charlie crezu că are să-l plesnească. Ce o apucase pe zăpăcita asta de fată? Apoi implicațiile spuselor ei îl loviră drept în capul pieptului, făcându-l să icnească:

— Ella! Jessamine a fost *sora* mea. Holland *nu* este fiica mea.

Ella făcu ochii mari.

— E nepoata mea. Credeai că eu sunt tatăl ei?

— Ai spus că Holland este a dumitale.

— Și chiar e – *acum*.

Căci Holland nu îl avea, într-adevăr, decât pe el. Iar el dăduse tot ce avea ca s-o răscumpere. Or, asta nu era puțin lucru.

— Ah..., gemu Ella, pipăind aerul în căutarea unui scaun... a unei bănci pe care să se prăbușească.

— Credeai că...?

Charlie clătină din cap, neștiind cum să se exprime în mod delicat. De ce avea ea mereu impresia că sare în pat cu toate femeile care i se ivesc în cale?

— Ești supărată pe mine.

Ella scutură din cap. Apoi încuviință. Apoi clătină iar din cap. Charlie nu își putu înfrâna un zâmbet.

— Mi-ai jucat o festă urâtă, murmură ea.

Surâsul lui Charlie pieri imediat.

— Nu ți-am jucat nicio festă, răspunse el, scrutându-i chipul.

Acesta era adevărul. Nu fusese în viața lui atât de sincer cu cineva din afară.

— Te rog să mă crezi, Ella. Nu m-am gândit că vei trage o asemenea concluzie.

Ea gemu scurt, din adâncul pieptului.

— Acum îmi dau seama că situația putea fi lesne înțeleasă în mod greșit.

Încă un suspin gutural. Doar că de astă dată Ella îl fixa cu o căutătură cruntă.

— Fir-ar să fie, Ella! Zău că nu mai știu ce să mă fac cu tine. Ești așa de... dificilă!

— *Eu* sunt dificilă? Puteai să îmi *spui* că ești unchiul lui Holland de la bun început.

— Ei bine, nu îmi place să dau explicații despre viața mea.

Tocmai atunci trecură pe lângă ei doi bărbați cu gambete pe cap, care îi cercetară curioși cu privirea. Charlie coborî glasul.

— Dar tu pui prea multe întrebări și-mi interpretezi toate răspunsurile. De-aceea niciodată nu fac asta, termină el gesticulând din mână.

N-ar fi trebuit s-o primească în viața – în căminul – lui. După prima zi în care o îngrijise pe Holland, trebuia s-o fi trimis politicos înapoi de unde venise. Nu se așteptase la *asta*. Nici măcar nu știa cum să-i spună acestui sentiment care creștea încet înăuntrul lui cu fiecare secundă pe care o petrecea împreună cu ea.

Își trecu privirea peste cocul ei împletit. Cosița bălaie ce îi înconjura capul ca o cunună stătea să cadă din panglica cu care era prinsă. Apoi se trezi rostind niște vorbe pe care știa că avea să le regrete.

— Când sunt în preajma ta, am impresia că fac ceva greșit.

Își umezi buzele și, făcându-și curaj, îi dădu înainte:

— Cu ceilalți, e altfel. Pe Ruth, bunăoară, o știu de când avea trei ani. Și de atunci lucrurile au rămas la fel între noi – așa cum ai văzut mai devreme. Sau, mă rog... *aproape* la fel.

Ella își îngustă ochii, negustând în mod evident gluma.

— Eu și Ruth ne-am avut dintotdeauna ca șoarecele și pisica. Dar ea nu se supără și nu strigă la mine. Ea pur și simplu pleacă.

Iar până se reîntâlneau îi trecea ei supărarea. Ruth nu era o femeie complicată.

Ella strânse din buze și începu să-i tremure bărbia.

Of, nu.

Charlie închise ochii și își ținu răsuflarea. Apoi expiră încet și când deschise iar ochii, văzu cum Ella o ridică pe Holland din eșarfă. Durerea de pe chipul ei era atât de adâncă... Poate că în spatele a ceea ce încercase Ella să zică se ascundea mult mai mult decât bănuise el. Vru să o întrebe ce o tulbura atât de tare, dar ea i-o luă înainte.

— Știi ce trebuie să faci. Pentru Holland.

Bărbia Ellei tremură iar. Tânăra șovăi, apoi cuprinse duios în mâini trupșorul durdului al celei mici. De parcă n-ar fi vrut să-i mai dea vreodată drumul. În cele din urmă i-o întinse lui Charlie.

El dădu absent din cap și luă copilul. Trezindu-se din somn, fetița începu să i se agite în brațe.

— Dacă apare vreo schimbare, mă găsești aici, spuse Ella, ridicând privirea spre ferestrele din mijlocul etajului al doilea. Cu tratamentul prescris de mine, sunt însă convinsă că peste câteva zile o să se facă bine – i se frânse vocea. Rămâi cu bine, Charlie.

Îl privi pe sub genele umezite de lacrimi, apoi se întoarse cu spatele și urcă grăbită scările spre intrarea în bloc.

•

Îl duru când se lovi cu fruntea de peretele înalt al căruței, dar Charlie repetă oricum mișcarea, ca să-i întărească efectul benefic.

Simțea cum Regina îl urmărea din celălalt capăt al cortului, legănându-se în micul ei balansoar.

— Ai un ghimpe la inimă, tălmăci ea gestul superstițios.

Charlie se mai lovi o dată cu capul de perete, apoi o săgetă cu privirea.

— Are de-a face cu infirmiera? întrebă Regina. Cu Ella?

El încuviință din cap.

— Poate că-i mai bine așa.

Regina avea dreptate. Atunci de ce îi venea să se întoarcă și să îi ceară iertare Ellei? Să se scuze că nu fusese mai atent cu ea. Că o făcuse „ciudată” și „banală” de cel puțin două ori. Ba mai rău, se răstise la ea. O făcuse să plângă. Îi spusese că nu îi pasă de ce crede ea.

Nu-i de mirare că nu a avut niciodată un prieten în afara cercului.

Nu încerca să te împrietenești cu cei din afară. Nu are niciun rost, îl atenționaseră iar și iar părinții săi, încă de când era de-o șchioapă, și cuvintele acelea îi rămăseseră întipărite în minte. Gândul îi zbură la zilele copilăriei când, de sub streășina gheretelor, privea cu jind cum copiii din oraș zburdă veseli prin iarmaroc – distrându-se de minune. Știa prea bine că nu avea niciun rost să intre în vorbă cu ei. Nu avea să-i mai revadă niciodată.

Nu-i de mirare că o făcuse de oaie. Habar n-avea ce se petrecea între el și Ella. Orice ar fi fost, era în zadar. Nici pe ea n-avea s-o mai revadă vreodată. Charlie își trecu nervos vârfurile degetelor peste frunte.

Regina scoase capacul cutiei cu farduri, dându-i de înțeles că sosise timpul. Charlie strânse din pleoape, trase aer în piept, apoi deschise iar ochii și aruncă o privire spre pătuțul lui Holland. Fetița dormea, cu o cârpă umezită întinsă pe frunte.

Pot s-o fac, se încurajă el, după care trase o ladă în fața scaunului pe care stătea Regina și se așează. Femeia își puse cutia în poală. Dând capul pe spate, Charlie închise ochii...

Și o lăsă pe Regina să acopere cu fard ultima rămășiță de pace care îi mai rămăsese pe chip.

Inspiră încet. Apoi expiră. Trebui să-și reamintească că acesta nu era el, cel adevărat. Era doar o mască de circ. Încă un spectacol – un altfel de spectacol. Pe care de astă dată avea să-l susțină fără lei. De unul singur. Simți cum Regina îi întinde negreala rece în jurul ochilor, conturând expresia bântuită pe care știa s-o crezeze cu atâta măiestrie. Machiajul care i se pretindea în contract.

Documentul pe care îl semnase. Cum că își va da trupul. Și viața. În schimbul vieții lui Holland.

Holland merita din plin sacrificiul, își zise el, înghițindu-și suspinele. Îl merita din plin.

O auzi pe Regina murmurându-i numele.

Fără să deschidă ochii, Charlie își dresе glasul.

— Respiră, băiete, respiră.

Când mica femeie își retrase mâinile, Charlie încuviință dând furios din cap.

— Nu mai trebuie să faci asta pentru mult timp, zise ea încet, încercând să-l încurajeze. Mai e puțin și ai să achiți toată datoria. Ești *aproape* liber.

Charlie aprobă iar din cap, simțindu-și gura uscată. Un singur an. Primul an de viață al lui Holland. Așa promisesе.

Dar inima îi bătea mai-mai să-i sară din piept. Noaptea premierei, când trebuia să apară în fața unui public nou, era întotdeauna cea mai grea. Chipuri noi. Bațjocuri venite din partea unora care nu îl mai văzuseră niciodată. În noaptea aceasta, toate usturau, dureau mai tare ca oricând. Și o parte din el murea – acea parte care visa mereu că sosirea într-un nou oraș va aduce cu sine șansa unui nou început. De fiecare dată însă, departe de a vedea lumina unui nou început, ascuns sub machiajul aplicat de priceputele mâini ale Reginei – făcând toate câte îi pretindea Madame Broussard – se afunda tot mai adânc în întuneric.

Tocmai acei oameni, care el își dorea să-l perceapă ca pe un om normal, îi plăteau bani grei femeii ca să se holbeze la el ca la o ciudățenie a naturii.

Se bucura că în noaptea aceasta Ella era în siguranță, departe de lumea lui.

— „Stâncă a veacurilor”, începu Regina cu glas blajin, „adăpost crestat pentru mine...”

Cu respirația sacadată, Charlie încercă să se calmeze. Căută în adâncul inimii cuvintele cântării – stânca de care se agăța zi de zi și în toate aceste nopți întunecate, singurul lucru care îl ajuta să nu își piardă mințile.

— „Ocroțește-mă și lasă-mă să mă ascund în Tine”, continuă să fredoneze duios Regina.

După ce ascultă prima strofă, Charlie expiră încet, lăsând cuvintele să îi răcorească sufletul. Regina făcu ultimele retușuri, apoi astupă cutia cu farduri.

Charlie se ridică în picioare.

— Gata?

În seara asta nu se va privi în oglindă. Era o imagine pe care ura s-o vadă.

— Ai să faci furori, comentă Regina.

Deși rostite cu intenția de a-l măguli, vorbele ei avură tocmai efectul opus.

Charlie dădu din cap, încercând să își facă inimă. Aproape înghițită de umbra lui, micuța Regina îi luă mâna și i-o strânse într-a ei. Când îi dădu drumul, Charlie își trase mâneca hainei în jos, acoperind locul unde *Carpe Diem* se contopea cu un alt tatuaj.

— Nu cred că sunt în stare...

— Plânge Holland, îl atenționează Regina.

Și acesta era singurul răspuns pe care avea să-l primească; știau amândoi că nu are încotro.

— Du-te tu la ea, te rog.

Nu voia ca Holland să-l vadă așa.

Regina se ridică și plânsetele copilei încetară. Charlie se îndreptă spre noaptea neagră ce domnea dincolo de deschizătura cortului. Parcă știind că se pregătea să plece, Holland începu

iar să scâncească. Fără să își întoarcă fața spre ea, bărbatul luă din cui o mantie neagră.

Scâncetele fetei se prefăcură în bocete de îndată ce Charlie își aruncă pelerina pe umeri și își trase gluga peste față pentru a-și ascunde chipul. Prin deschizătura cortului se vedeau în depărtare torțele care pâlpâiau, chemându-l. Amintindu-i că, la lumina lor, va cădea în genunchi, dezumanizat, etalat ca o ciudățenie a lumii.

Plânsetele răgușite ale fetei îi sfâșiau inima. Ar fi dat orice s-o poată lua în brațe. S-o strângă la piept. Să-și imagineze că toate astea nu sunt decât un vis urât. Dar tocmai *de aceea* acceptase învoiala.

Ca s-o poată ține strâns la pieptul său. Ca Holland să aibă o altă viață. Să nu cunoască niciodată deznădejdea pe care o simțea el acum.

Deși, știa...

Știa că Holland ar fi avut parte de un trai chiar *mai crunt* decât al lui. *Mult* mai crunt.

Asta era toată motivația de care avea nevoie. Își îndreptă umerii și își ridică fruntea. Se va duce și va satisface publicul însetat de emoții tari... apoi se va întoarce la Holland, o va lua în brațe și va ști că fetița surorii lui este în siguranță. Pentru asta, păși afară în noapte. Și numai pentru asta avea s-o facă din nou și mâine.

Capitolul 7

Lumina dimineții se revărsa pe fereastră, inundând apartamentul. Ella stătea la masă, cu antebrațele rezemate pe ziarul pe care îl citea. Plouase toată noaptea, dar acum norii începeau să se risipească, vestind o zi senină.

Margaret stătea în picioare lângă ea, scotocind într-o cutie plină cu funde și dantele. Ella își trecu privirea peste anunțuri, sperând să găsească un loc de muncă potrivit. S-ar fi angajat bucuroasă ca dădacă, spălătoreasă sau chiar ospătară. Se pricepea, doar, la mai toate treburile casnice. Unde mai pui că, după plata chiriei pe luna în curs, avea să rămână fără economii... și Charlie *nu* era tatăl lui Holland.

Numai la asta îi stătuse gândul toată dimineața.

Se ridică și se duse lângă fereastră. La vederea trotuarului unde se despărțiseră în ajun, o încercară sentimente mai amestecate decât erau panglicile pe care le scosese Margaret din cutie și încerca acum să le descâlcească.

Colega ei de apartament duse cutia înapoi în dormitor și se întoarse fără nicio panglică.

— Ce rost are să ai ziua liberă dacă stai închisă în apartamentul ăsta?

Ella o privi întrebător.

— Mă gândeam să mă duc la circ. Ce-ar fi să vii și tu cu mine? întrebă Margaret, aranjându-și un volan de pe fustă, după care își turnă niște cafea. Anunțurile tot aici o să fie și mai târziu.

Ella slobozi un oftat.

— Aș veni, dar chiar trebuie să îmi găsesc un loc de muncă.

— Știu, încuviință Margaret, după care îi aruncă o privire rugătoare. Hai, vino cu mine, te rog! Poimâine circul părăsește orașul, și asta e singura mea zi liberă până atunci. Cică reprezentația e de-a dreptul spectaculoasă. Au o mulțime de numere. Ah, și animalele!... Margaret luă o turtișoară de pe platoul din mijlocul mesei, o rupse și băgă o bucățică în gură. De când îmi doresc să văd un elefant! Și, pe deasupra – își făcu teatral vânt cu mâna – să nu uităm de domnii aceia chipeși de care tot aud vorbindu-se.

Ella schiță un surâs trist. *Chiar* că nu voia să se ducă. Din motive pe care nu și le putea explica. Un singur motiv ar avea logică, iar acela era, din nefericire, cât se poate de adevărat.

— Trebuie să pun deoparte fiecare bănuț care mi-a mai rămas. Pentru chiria pe luna asta.

— Îți plătesc eu intrarea.

Ella râse încetișor.

— Ce-i așa de amuzant?

— Nimic, răspunse ea, amintindu-și cum o luase Charlie de mână și o ajutase să treacă peste bariera de lemn.

Atunci se străduise să nu dea mare atenție atingerii, dar acum, după cearta lor și toate câte se întâmplaseră, își studie vârfurile degetelor, încercând să retrăiască apropierea acelui moment.

— Hei, e cineva acasă? o întreabă Margaret, prefăcându-se că bate în capul Ellei.

Ella clipi din ochi.

— Iartă-mă. Distracție plăcută. Aștept să îmi povestești pe îndelete cum a fost.

— Bine, atunci mă duc ... singură, oftă Margaret cu năduf.

Ella schiță un surâs dulce-amar, simțindu-se tentată să meargă cu ea, să se plimbe pe aleile circului și să vadă diversele atracții, să mănânce floricele și să bea limonadă – toate în speranța de a-l zări o ultimă dată pe îmblânzitorul de lei. Chiar și dacă numai de departe.

Îl și vedea cu ochii minții pe Charlie, stând impunător în mijlocul arenei, înconjurat de animalele sale feroce. Îi vedea luciosul păr castaniu, mânușile imaculate, fața pictată, ochii scânteietori și misterioși. Cât era de chipeș... Oare publicul avea habar ce fel de om este Charlie? Cât de mult ținea el la un copil care nici măcar nu era al lui? La o fetiță orfană care pusese stăpânire pe inima lui?

Înghițind nodul ce i se formase în gât, Ella încercă să zâmbească de dragul lui Margaret.

Ar fi fost mai ușor să adauge la colierul imaginar al Reginei perla cu care era datoare.

După ce plecă prietena sa, Ella rupse pagina cu anunțurile. Încercuise trei dintre ele: pe Strada Fifth se căuta o croitoreasă, o familie înstărită angaja spălătoreasă și încă un post vacant, de bună la trei băieți.

Știind că o să regrete dacă rămâne acasă, își luă haina și părăsi la rândul-i apartamentul. Atât ea, cât și surorile sale învățaseră de la mama lor cum să mânuiască acul și ața, dar Strada Fifth era cam departe de locuința ei. Poate un pic prea departe, dar merita oricum să își încerce norocul. Adresa familiei care căuta spălătoreasă era la doar câteva străzi distanță, iar familia care angaja îngrijitoare la copii locuia într-un cartier select de la marginea orașului. Ella memoriză adresa exactă și încercă să își facă inimă.

Afară, soarele matinal strălucea vesel. Ella o luă înspre vest și, după ce străbătu cele câteva străzi liniștite până la adresa din anunț, bătu la ușa somptuoasei reședințe orașenești. Îi deschise un servitor, care o conduse apoi într-un birou. Interviuul fu condus de un bărbat înalt și zvelt care se prezentă numaidecât drept tatăl băieților – tripleților. Ella nu mai întâlnise niciodată tripleți și, cu cât mai multe întrebări îi puneă bărbatul, măsurând-o din priviri cu un zâmbet lasciv, cu atât se simțea mai stingherită.

— Cum se face că o domnișoară tânără și frumoasă ca dumneata nu are loc de muncă? o întrebă el, făcându-i cu ochiul.

Atât a fost de ajuns ca Ella să născocească rapid un pretext pentru care nu ar fi putut accepta postul și să plece valvârtej de acolo.

Încă simțea furnicăture pe piele – amintindu-și de acel bărbat – când porni spre următoarea adresă. Aici îi deschise ușa o servitoare.

— Am venit pentru postul de spălătoreasă, spuse Ella, arătând spre anunțul din ziar.

— Ne pare rău, dar postul a fost deja ocupat.

— Așa de repede?

Servitoarea încuviință din cap.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, mulțumesc, murmură Ella.

Întorcându-se pe trotuar, se opri câteva clipe la umbra dantelată a unui arțar desfrunzit, cât să studieze cel de-al treilea anunț – postul de croitoreasă. Nu ardea de dorință să meargă câte două mile pe jos până la serviciu, zi de zi, dar nu avea de ales.

Soarele era deja sus pe cer când ajunse la clădirea îngustă din cărămidă. După ce făcu cunoștință cu familia, Ella află că, deși leafa era de doar 15 cenți pe zi și programul lung, angajatorii mai ofereau, pe deasupra, casă și masă. O urmă pe stăpâna casei până la un dulap din care aceasta scoase o duzină de rochii elegante, făcute de croitoreasa de dinainte. Înghițind cu noduri, Ella mărturisi că ea se pricepea mai bine la cârpit și cusut nasturi. Proprietara îi mulțumi și o conduse politicos afară.

Ella se întoarse la apartament cu picioarele ostenite și cu flacăra speranței pâlpâindă. Poate că va găsi un post potrivit în ziarul de mâine...

Acasă își umplu timpul făcând curățenie. Profitând de ziua frumoasă de primăvară, scoase așternuturile pe acoperiș, la aerisit. Verifică ghivecele cu verdețuri din colțul micii sere pe care i-o pusese la dispoziție proprietarul. Pătrunjelul era verde și sănătos, iar căpșunile începeau să se coacă. Rupse câteva fire de arpagic verde și se întoarse în apartament.

La scurtă vreme după aceea sosi și Margaret, care îi povesti radioasă despre toate atracțiile pe care le văzuse la circ. Matineul fusese o adevărată desfătare. Descrise entuziasmată cortul, uralele spectatorilor și magnificele reprezentații de acrobație și de dresură.

— Și când m-am dus să caut latrina, n-o să-ți vină să crezi ce am văzut! Câteva căruțe – din acelea fistichii de circ, știi tu – se împotmoliseră în noroi.

Se opri doar cât să ia aer, apoi turui mai departe:

— O grămadă de muncitori se opinteau să despotmolească o căruță. Și ghici ce mi-a fost dat să văd!

Ochii căprui îi scânteiau de încântare. Ella nu își putu înfrâna un zâmbet. Intră și ea în joc, mimând o curiozitate copilărească.

— Ce?

— Un *elefant* împingea căruța împotmolită. Păcat că n-ai fost și tu acolo. Să vezi și să nu crezi, zău așa! Dar tot n-au putut urni căruța, cu toți caii care trăgeau în ham. Până la urmă s-a rupt osia și au trebuit să strige la sârmanul elefant să nu împingă căruța și mai tare în noroi.

Ella încuviință cu o mină gravă, amintindu-și comentariul lui Charlie cum că rămăseseră blocați în oraș din pricina vremii. Vorbise cât se poate de serios.

— Ah, și bărbații... Să fi văzut câți erau! oftă Margaret, scoțându-și mânușile de dantelă. Dar eu n-am reușit să atrag decât atenția unui țaran – prea jerpelit și înapoiat pentru gusturile mele. În grupul lui de prieteni nu se găsea niciunul care să aibă o pălărie mai acătării. Iar una dintre domnișoarele care erau cu ei nici măcar nu știuse cum să-și prindă bine ciorapii. Imaginează-ți ce...

Margaret se opri brusc.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să vorbesc așa.

Ella clătină din cap – nu se simțea cătuși de puțin ofensată. Nu îi era defel rușine de copilăria ei, petrecută departe de viața de la oraș, și nici de familia ei, care era probabil la fel de săracă precum tinerii aceia. Cândva și ei îi atârmaseră ciorapii.

Margaret își așează mânușile pe speteaza unui scaun.

— Lei n-ai văzut? întrebă Ella, încercând să pară dezinvoltă.

Prietena ei zâmbi în colțul gurii.

— L-am văzut pe domnul Circ, dacă la asta te referi. Și mai târziu, l-am văzut iar, la căruța aceea. Se opintea să o despotmoalească împreună cu ceilalți înainte să se rupă osia. Cât pe ce să nu-l recunosc. Fără costumație și machiaj, arăta ca un muncitor oarecare.

Un junghi îi săgetă inima și, temându-se să audă mai multe, Ella se oferi numaidecât să pregătească masa de seară.

— Ești o drăguță, spuse Margaret, descheindu-și nasturii de la ghetе. Eu am să spăl vasele.

Ella încropi o cină simplă. Prăji niște pâine, scoase câteva felii de brânză din frigider și, cu ultimele picături de miere, pregăti o cremă de unt dulce. Margaret se interesă cum a mers vânătoarea de slujbe și ea îi relatează, în timp ce mâncau, pățaniile zilei. Când colega ei de apartament se apucă să strângă vasele, Ella îi ură noapte bună și se retrase la culcare.

O dureau picioarele și, la drept vorbind... o durea și inima.

Se cuibări sub păături și o fură numaidecât somnul. Peste doar câteva ceasuri însă o trezi în beznă un zgomot ciudat. Afară, străzile erau cufundate în tăcere. Singurul sunet care tulbura liniștea era tropăitul năprasnic ce răzbea de pe palier. Pași grâi, grăbiți. Apoi cineva bătu în ușa apartamentului lor.

Ella se ridică în capul oaselor și ascultă, cu inima cât un purice. La al doilea ciocănit, se sculă din așternut și aruncă o privire spre Margaret, care dormea în patul îngust de alături. Când bătaia se repetă, își iți capul în camera de zi și se uită speriată spre ușa de la intrare – singurul lucru care o despărțea de cine s-o fi aflat de cealaltă parte. Nici prin cap nu-i trecea să deschidă.

Tocmai se gândea s-o trezească pe Margaret și să îi ceară ajutorul, când ciocănitul se înteeți în bubuituri și își auzi strigat numele.

Recunoscu imediat vocea.

— Ella, sunt eu, Charlie, strigă el prin tăblia ușii și Ellei îi ajunseră la urechi scâncete de copil. Ești acasă? Am venit cu Holland. Nu mai știi ce să...

Ella alergă să descuie. Trase ușa spre ea și dintr-odată Charlie privea în jos spre ea cu Holland în brațe.

— Intră.

Îi deschise larg ușa și Charlie păși înăuntru, măturând pragul cu poalele treniului.

Cu mânuța încheștată pe tigrul de catifea, Holland scânci. Avea obrăjorii pătați de lacrimi.

— Nu bea, nici nu mănâncă și nu vrea să doarmă, gâfâi Charlie.

— Ai încercat să îi dai niște gheață? întrebă Ella.

Charlie își lepădă de pe umăr traista de pânză, care căzu moale pe podea.

— Nu am gheață.

Desigur. De aceea se afla aici. Ella dădu fuga la frigider, ridică mânerul de alamă și scoase din cutia de lemn un bloc mic de gheață pe care îl așeză pe masă. Apoi scotoci printre tacâmuri până găsi un ciocan de lemn și un cuțit de unt. După ce creștă o bucată din blocul de gheață, o fărâmiță cu bătătorul de lemn. Charlie se apropie, cu fetița în brațe, oprindu-se lângă ea.

Ella umplu o linguriță cu gheață pisată și, lipindu-și umărul de al lui, duse lingura la buzele lui Holland.

— Hai, iubirea mea mică – murmură ea – gustă puțin.

Strecură vârful lingurii în gurița lui Holland și cea mică începu să sugă așchiile de gheață.

— Bravo, scumpa mea! o încurajă Ella, îndepărtând cele câteva picături înghețate ce căzuseră pe gulerul cămășutei de noapte a copilei.

Holland înghiți, se schimonosi de durere și începu iar să plângă. Ella se asigură că ușa dormitorului este închisă și umplu din nou lingurița, repetând acțiunea iar și iar, până ce Holland încetă să mai plângă. Gheața rece îi liniștise fără doar și poate gâtul inflammat, furnizând totodată lichidele atât de necesare

copilei. Holland își lipi obrazul pătat de lacrimi de pieptul lui Charlie și își șterse fața de cămașa lui.

— Acum probabil că o să adoarmă, șopti Ella, mângâind-o gingaș pe spate.

— Atunci am s-o țin în continuare în brațe.

— Ar fi bine să iei loc.

Părea sleit de puteri. Ella dădu la o parte pătura aruncată neglijent pe canapea, dar Charlie deja se lăsa, vlăguit, la piciorul canapelei.

Tocmai atunci ușa dormitorului se deschise și Margaret își iți capul afară. Când îl văzu pe Charlie, tânăra făcu ochii cât cepele.

— Nu-ți face griji, o liniști Ella. Dânsul este un... un prieten... de-al meu.

Nu putea decât să spere că Margaret n-o va da de gol, dezvăluind faptul că vorbiseră deja despre el.

— Ce caută aici? o întrebă în șoaptă colega ei de apartament.

Charlie își întoarse privirea spre Ella. Îngenunchind alături, ea îi făcu semn lui Margaret să se apropie.

— Fetița lui este încă bolnavă.

Margaret se făcu nevăzută în dormitor și peste câteva secunde se întoarse înfășurată într-un halat de casă. Ochindu-l cu precauție pe Charlie, se lăsă în genunchi lângă Ella și puse mâna pe fruntea fetei.

— O, are febră!

— Se luptă cu o infecție, răspunse Ella, începând apoi să înșire lista de remedii pe care le folosiseră, de la ceaiuri calde la tincturi din plante medicinale.

Charlie își plimbă privirea de la una la cealaltă, oprindu-se în cele din urmă asupra Ellei.

— Tocmai i-am dat niște gheață pisată. Ai vreo idee mai bună? o întrebă ea pe Margaret.

— Nu. Dar știu că în astfel de cazuri vindecarea este mai lentă. Durează zile întregi. Între timp starea fetei s-a mai îmbunătățit? Ella își întoarse ochii spre Charlie.

— Eu așa credeam, răspunse bărbatul, dar azi n-a mâncat nimic toată ziua și nici de băut, de-abia am putut s-o conving să bea ceva. În afară de puțină tinctură, a refuzat orice altceva. În noaptea asta încă n-a închis ochii, și cred că îi este foame. Am venit aici pentru că pur și simplu nu știam ce să mai fac.

Se uită la Ella clipind încet, somnoros, din gene.

— Lipsa poftei de mâncare e normală, spuse ea cu jumătate de glas. Nu-i așa, Margaret?

Colega ei de apartament încuviință din cap.

— Chiar dacă nu mănâncă prea mult, atâta vreme cât bea lichide, totul ar trebui să fie în regulă. Infecția din gât este cea care îi cauzează dureri la înghițire, dar după ce infecția are să treacă, îi va fi din ce în ce mai ușor să înghită.

I se adresase mai tot timpul Ellei, dar la sfârșit aruncă o privire reținută spre Charlie. Margaret era o fată cât se poate de sociabilă, iar nesiguranța ei nu făcea decât să accentueze cât de mult se abătea de la normele bunei-cuviințe această vizită nocturnă – prezența unui bărbat la ele în apartament.

Ella își cercetă mintea și inima, dar nu găsi acolo niciun pic de teamă. *Găsi*, în schimb, altceva și aruncă pe furiș o privire spre Charlie, neștiind cum să interpreteze acel sentiment.

— Ce să fac în noaptea asta? întrebă el. Să mă asigur doar că stă comod?

— Toată această vreme ai încercat să o faci să adoarmă? întrebă Ella, uitându-se la ceas.

Trei fără un sfert. Încă puțin și se făcea dimineață.

— Da, răspunse Charlie, trecându-și exasperat mâna peste față. Și noaptea trecută a fost la fel.

Ella îl scrută cu privirea.

— Charlie?

Se uită la ea cu privirea încețoșată.

— Tu ai dormit?

Niciun răspuns.

— Charlie, te rog să îmi răspunzi sincer: *tu* ai reușit să dormi măcar un pic?

Bărbatul clătină încet din cap.

— Și... ai muncit aseară, iar dis-de-dimineață ai din nou spectacol, așa-i?

Charlie aprobă din cap.

Temându-se că Holland n-ar fi în siguranță pe canapea, Ella dădu fuga în dormitor și, smulgându-și așternutul de pe pat, îi încropi micuței un culcuș confortabil lângă unchiul ei. Fetița adormise deja și Charlie o culcă în pătuțul improvizat. Știind că Margaret lucra în schimbul de dimineață, Ella se întoarse apoi spre ea și îi spuse să meargă liniștită înapoi la culcare. Prietena ei se îndepărtă somnoroasă și închise ușa de la dormitor în urma sa.

— La ce oră trebuie să fii mâine la lucru? îl întreabă Ella, învelind-o cu grijă pe cea mică.

Charlie își drese glasul.

— Trebuie să ajung la lei la opt. La șapte ar fi și mai bine.

— Ai mâncat ceva?

Când văzu că nu răspunde, Ella își înfrână cu greu pornirea de a țâțâi dezaprobat din limbă.

— Acum că Holland a adormit, las-o să se odihnească puțin. Întinde-te lângă ea și închide ochii cât pregătesc eu ceva de mâncare. Până la ora șapte ai timp suficient să te odihnești și să mănânci ceva.

Charlie o privi, fără să spună nimic. Împingându-și la spate șuvițele desprinse din coadă, Ella îi rosti încet numele. El continuă să o fixeze, tăcut, cu privirea. Și o privi îndelung, până ce Ella simți că i se frânge inima la amintirea cuvintelor pe care își dorea neșpus să le rostească.

Se apropie și îngenunche lângă el.

— Charlie.

Îi atinse ușor mâneca, apoi își retrase mâna.

Ochii lui verzi urmăriră mișcarea, apoi se înălțară spre chipul Ellei.

— Îmi pare rău, zise ea. Mă poți ierta? Pentru vorbele mele de ieri?

Charlie clipi greu din gene de câteva ori.

— Am fost nedreaptă și aspră cu tine. Îmi pare nespus de rău. Aceeași privire nemișcată. Ella și-ar fi dorit să-i cunoască gândurile în acel moment. Dar cu siguranță că era doar epuizat.

Își înghiți nodul din gât și îl întrebă, în șoaptă:

— Ești bun să te odihnești și să mă lași să îți pregătesc ceva de mâncare?

Charlie își coborî în sfârșit capul și își trecu degetele prin părul încâlcit. S-o ia drept un „da”?...

— Bine, spuse el cu vocea răgușită, după care ochii lui îi căutară pe ai ei. Mulțumesc.

Ella se ridică și, după ce mai puse câțiva cărbuni în focul ce stătea să se stingă, se duse la dulapul din bucătărie. Ce putea să pregătească rapid? Găsi un borcan cu porumb și o cutie de făină, apoi, luând și câteva ouă din răcitor, se apucă să facă un aluat pentru turte.

Amintindu-și apoi de blocul de gheață, se grăbi să-l pună la loc — atât cât mai rămăsese din el. Scotocind prin răcitor, înșfăcă arpagicul verde și șunca pe care o cumpăraseră de la piață draga de Margaret. Jurându-și că îi va plăti prietenei ei pentru șuncă, Ella tăie o felie și o tocă mărunț, adăugând cubulețele în aluat. Va trebui să cumpere și un alt bloc de gheață. Lăsând la o parte grijile cu privire la infimele-i economii, puse pe foc o tigaie de fontă, adăugă unt și apoi trei turtișoare cu porumb. Lăsându-le să sfârâie și să se rumenească în tigaie, se îndreptă spre canapea, pregătindu-se să-l strige pe Charlie.

Fu însă bucurioasă că nu o făcu când îl văzu întins pe podea, cu capul pe mormanul de pături și brațul petrecut peste Holland. Dormeau amândoi. Cuprinsă de o emoție cum nu mai simțise

niciodată până atunci, Ella se apropie, luă pledul de pe canapea și îl așeză cu grijă peste tată și fiică.

Știa că Charlie *nu* este *tatăl* lui Holland. Dar văzând felul în care o ținea pe cea mică... cum părea dispus să sacrifice totul pentru ea, îi era pur și simplu peste puteri să se gândească la el în alt fel. Îi trase ușurel pledul peste umeri.

— Noapte bună, Charlie, șopti Ella.

Apoi, simțind mirosul turtelor, se duse la sobă și le întoarse pe cealaltă parte. Nu se îngrijoră, pentru că aveau să fie la fel de gustoase și reci. În felul acesta, Charlie va avea măcar parte de un mic dejun. Și apoi poate că va avea prilejul să îi demonstreze că vorbise cât se poate de serios. Să îndepărteze, cu voia Celui de Sus, durerea ce se citea în ochii lui – durere pricinuită chiar de ea.

Capitolul 8

— **E**lla, șopti blajin o voce bărbătească.

Ea tresări, cu fața scăldată de razele soarelui.

— Ella.

Era vocea lui Charlie. Amintindu-și tot ce se întâmplase cu câteva ore în urmă, Ella clipi somnoroasă și se ridică în șezut.

Charlie stătea ghemuit în dreptul ei.

— Ți se întâmplă des să adormi în fața ușii?

Uluită că o furase atât de ușor somnul, și încă în prezența unui străin, Ella își ascunse grăbită picioarele sub cămașa de noapte.

— Nu, răspunse ea, simțind junghiuri în tot corpul. Dar n-am vrut să plec fără să mănânci ceva.

Când se așezase acolo, nici prin cap nu-i trecuse că va adoarmi. Nici nu-și amintea cum de ațipise.

— Să înțeleg că mă ții ostatic la micul dejun? zâmbi el, mușcând cu poftă din turta pe care o ținea în mână.

O stânjenea din cale afară să fie văzută doar în cămașă de noapte și halat în plină zi. Unde mai pui că Charlie era deja îmbrăcat gata de plecare, cu haina pe el și cizmele în picioare.

— Văd că mi-am făcut griji degeaba, murmură ea.

Charlie o ajută să se ridice, căldura atingerii lui tandre zăbovindu-i pe piele și după ce el îi dădu drumul.

— Cum se simte Holland?

— Încă nu s-a trezit.

— Și dumneata de când ești treaz?

— De ceva vreme.

— Și m-ai lăsat pur și simplu aici, dormind în fața ușii?

Charlie înălță nedumerit din sprâncene.

— Ar fi trebuit să te iau în brațe și să te duc în pat?

— Nu! mai că țipă Ella, îmbujorându-se. Vreau să zic că... ai fi putut să mă trezești.

— Dar dormeai atât de liniștit.

Îl sfredeli cu privirea. Fața lui nu oglindea nici acum decât nedumerire.

Mai bine se lăsa păgubașă.

— Mă duc repede să mă îmbrac. Poți să mai aștepti câteva minute?

— Pot.

Fusese, oare, prea îndrăzneată cerându-i să mai rămână? Îl ocoli, încercând să ignore felul în care o privea. Înainte de a dispărea în dormitor, nu se putu totuși abține să nu mai arunce o privire înapoi, și mai că se ciocni de tocul ușii.

Îl auzi chicotind. *Minunat!* se căină ea în gând.

Închizând ușa, se îmbracă în grabă, atentă să nu o deranjeze pe Margaret, care era morocănoasă dimineața. Se pieptănă și își împleti părul într-o coadă simplă – deocamdată atât era de ajuns. Recunoscătoare pentru apa rămasă în urcior, se spală pe față și își clăti gura. După ce își șterse bine obrajii cu prosopul, luă un pulover din cuiul de pe ușă și și-l trase peste rochia de bumbac cu dungi galbene. Apoi se opri o clipă în fața oglinzii, privind-și ochii albaștri și triști.

— Pleacă mâine, murmură ea. *Mâine.*

Își îndesă o șuviță rebelă înapoi în coadă.

Trebuie să te împaci cu gândul.

Făcându-și inimă, ieși în camera mare și ocoli canapeaua să arunce o privire spre Holland.

Ghemuit în fața sobei, Charlie tocmai puneă niște cărbuni pe foc.

Aprinsese focul pentru ele? Așa se părea. Margaret nu se trezise încă și, chiar dacă s-ar fi trezit, n-ar fi avut probabil curajul

să iasă din dormitor, știind că în cealaltă încăpere dormea, întins pe podea, un împlânzitor de lei.

— Îți mulțumesc, spuse Ella când el închise ușița pătrată a sobei.

— Ba *eu* îți mulțumesc, ripostă Charlie, înclinând din cap. Pentru micul dejun... și pentru odihnă.

Zâmbi iar, apoi își frecă alene încheietura mâinii drepte. Îi plăcea să îl vadă zâmbind – avea un zâmbet frumos.

— Și mulțumesc pentru ajutorul dat azi-noapte. Nu știam ce să mă mai fac, adăugă el, masându-și ușor și încheietura celeilalte mâini. Ce e? S-a întâmplat ceva?

Înghițind cu noduri, Ella se întoarse la mormanul de pături, unde cea mică dormea liniștit, cu obrăjorul durduliu lipit de o pernă din damasc. Așezându-se lângă ea, Ella îi pipăi fruntea și, văzând că nu mai arde, răsuflă ușurată.

— Cred că odihna era exact de ce avea nevoie, comentă ea. Acum poate că o să și mănânce ceva. Dacă turta e prea tare pentru ea, aș putea să-i pregătesc altceva, mai moale.

Charlie o privea atent – intuind parcă lupta care se dădea în sufletul ei.

— E timpul să mergem. Pot să iau turta cu mine?

În clipa aceea Ellei îi veni o idee. O cale de a-i ajuta – pentru ultima oară – pe Charlie și pe Holland.

— Ce-ar fi s-o mai lași puțin pe Holland cu mine? Am să-i dau să mănânce și poate am să-i fac chiar și o baie. Și apoi ți-o aduc înapoi acasă.

— Nu trebuie să mergi la serviciu azi?

Ella era cât pe ce să clatine pur și simplu din cap, dar sosise vremea să fie sinceră cu el.

— Nu, spuse ea, ridicându-se încet în picioare. Nu mai lucrez la spital.

Charlie se uită la ea năucit. Oare și motivele i se citeau pe față?

— Doar nu din cauză că..., începu el, încercând să pună lucrurile cap la cap. Ai venit după mine, adăugă el în șoaptă. De aceea te-au dat afară?

Ea aproape că încuviință din cap.

— Ella.

— Cred că s-ar putea să-mi fi dat demisia.

Probabil și una, și cealaltă.

— Din cauza lui Holland.

Nu era o întrebare.

— Da, răspunse ea blajin.

— Ella.

Felul în care îi șopti iar numele o făcu brusc să simtă că totul are să fie bine. Că nu era singură. Că avea alături un om puternic, capabil și iubitor. Dar sentimentul dispăru cu aceeași repeziciune cu care se formase. Nici nu îl cunoștea bine. Și curând Charlie avea să plece. *Foarte* curând. Își ridică ochii spre el și privirea îi alunecă peste fruntea lui netedă, peste obrazul neras, zăbovind doar o clipă pe buze înainte de a reveni la acei frumoși ochi verzi care o priveau acum cu o sinceritate atât de tandră. Ce însemna Charlie Lionheart pentru ea?

Și ce putea ea să însemne pentru un bărbat ca el?

Amintindu-și propunerea pe care i-o făcuse cu câteva momente în urmă, se sforță să suradă – cât mai convingător, spera ea.

— Ai încredere în mine. Poți s-o lași liniștit pe Holland aici. Am s-o îmbăiez, am s-o hrănesc și apoi am să ți-o aduc la cort. Crede-mă – ar fi o adevărată plăcere pentru mine.

Poate era necesară o abordare mai puțin serioasă, așa că adăugă:

— N-am oricum altceva de făcut azi. Holland mi-ar da ceva de făcut într-o zi care, de alt fel, ar fi foarte plictisitoare.

— Nu mai spune! ripostă el, schițând un mic zâmbet.

Ella încuviință din cap.

Charlie își coborî privirea spre cea mică. Holland dormea încă buștean și, pentru prima oară în ultimele zile, părea liniștită.

— Păi... – o măsură din nou pe Ella cu privirea, de parcă ar fi vrut să se asigure că n-au să-i crească brusc o pereche de coarne de drac. Bănuiesc că n-ar strica s-o mai las să doarmă. Atâta vreme cât nu te deranjează s-o aduci tu înapoi.

— Cu tot dragul.

Privirea lui îi mai zăbovi o clipă pe chip, și Ella realizează că de astă dată se uita cu totul altfel la ea. Așa cum se uită un bărbat la o femeie. Totul dură însă doar o clipă, după care, aproape la unison, întoarseră amândoi capul spre pașii târșâiți ce se auziră din dormitor. Brusc târșăitul încetă – Margaret trăgea pesemne cu urechea de cealaltă parte a ușii.

— E timpul să plec, ca prietena ta să poată ieși din dormitor. Cred că se simte prizonieră în propria-i casă, comentă Charlie, după care își coborî buzele atât de aproape de urechea ei, încât Ella simți furnicături de-a lungul gâtului. Ceva îmi spune că se cam teme de mine.

Își îndepărtă încet chipul de al ei și Ella își ridică ochii spre el, măsurându-i dintr-o privire alura impunătoare, de la haina neagră care mătura pământul la fiecare pas, până la cizmele înalte, cu cataramă zornăitoare care se aflau acolo cu cine știe ce scop.

— Păi, chiar pari de temut, spuse ea, jumătate în glumă, jumătate în serios.

Charlie zâmbi și se mai uită o dată la Holland înainte de a porni spre ușă.

— O, era cât pe ce să uit.

Își strecură mâna în buzunar și scoase o monedă de 10 cenți – lipsa vreunui zornăit îi dădu de înțeles Eliei că era singura monedă pe care o avea.

— Pentru intrare, spuse el, întinzându-i moneda. Și Ella... – își strânse pumnul, trecându-și de câteva ori policarul peste restul degetelor. Eu te iert... și sper că mă ierți și tu.

Ella simți că i se pune un nod în gât. Totuși, încuviință din cap și reuși să schițeze un surâs.

— Îți mulțumesc, Charlie.

El înghiți în sec și își roti privirea prin apartament.

— Mai am ceva să îți spun. Era... era vorba că mâine plecam. Azi ar fi trebuit să fie ultima zi de reprezentații. Dar avem o problemă cu niște căruțe. Și pe deasupra, drumurile spre

Charlottesville sunt încă pline de noroi. Circarii care au luat-o înainte aproape că au rămas înglodați. Caravana n-ar putea trece, s-ar împotmoli fără doar și poate.

Ella trase aer în piept. Și nu îndrăzni să expire.

— Înaintașii s-au întors în tabără și, după ploaia de noaptea trecută, s-a hotărât că va trebui să așteptăm până se mai usucă puțin drumurile.

Ce voia să spună?

De departe răsună un bubuit de tun, urmat de chiote și urale.

Charlie zâmbi.

— Așa că o să mai rămânem aici câteva zile. Sper să nu se supere cei din Roanoke. Promitem să vă oferim o distracție pe cinste.

I se uită atât de adânc în ochi, încât Ella mai că uită să expire.

— Va trebui vasăzică să ne mai suportați puțin.

Ella simți că îi tresaltă inima în piept. Era vorba de doar câteva zile, dar cuvintele lui îi umplură sufletul de căldură și de speranță – și Ella îndrăzni să ignore înnegurarea ce se întrezărea la orizont. Mută de uimire, aceeași uimire bucuroasă care se citea și pe chipul lui, nu putu decât să zâmbească. Dar părea firesc, pentru că și el făcea la fel.

Capitolul 9

Mergând în vârful picioarelor să nu o trezească pe cea mică, Ella curăță vasele pe care le lăsase vraiste în bucătărie și răspunse la miriada de întrebări puse de Margaret...

De când lucrează Charlie la circ? *Nu știu.*

De ce îl cheamă Lionheart? *Și eu m-am întrebat.*

Fetița a fost botezată după o țară? *Sunt cât se poate de sigură că Olanda nu este o țară.*

Nu ți se pare un pic înfricoșător? *La început, poate că mi s-a părut. Dar nu... acum nu mi se mai pare.*

De ce, încă tot nu putea să își explice.

Știa prea bine că ar trebui să se teamă de bărbați, dar spre marea ei mirare, nu se temea. Nu de toți bărbații per ansamblu. Îi era frică doar de cei care pretindeau a fi spirituali, căci știa cât rău se poate ascunde sub fațada spiritualității. Un bărbat adevărat, considera ea, nu încearcă să pară ceea nu este. Nu se ascunde în spatele unor vorbe goale despre har și milostenie.

Își încleștă degetele pe castronul pe care îl spăla și, încercând să alunge amintirile, trase adânc aer în piept, până simți că îi ard plămânii, apoi expiră încet.

Margaret se foia de colo colo, pregătindu-se pentru serviciu. Cineva bătu la ușă. Era lăptarul. Ella îi plăti pentru lapte, apoi își luă la revedere de la Margaret, care se strecură afară pe ușă, făcându-i cu mâna. Rămasă singură cu Holland, Ella turnă puțin lapte într-o crăticioară, adăugă puțin zahăr și lăsă laptele pe sobă să se încălzească.

Bine că noaptea trecută Charlie avusese prezența de spirit de a aduce cu el câteva lucrșoare de-ale lui Holland. Scotocind prin traista de pânză, găsi două scutece curate, un schimb de haine și o sticlă cu o tetină metalică îngustă – perfectă pentru a o ademeni pe cea mică să mănânce ceva. După ce aruncă o privire spre bebelușul adormit, Ella astupă cu niște cârpe scurgerea chiuvelei, apoi umplu o oală cu apă de la robinet și o puse la încălzit.

Mâncare. Băiță. Neștiind ce altceva i-ar mai face bine micuței, Ella se apucă să deretice prin cameră și încercă din răspuțeri să nu se gândească la Charlie.

Eșuând lamentabil, răsuflă ușurată când Holland se trezi.

— Bună dimineața, îi gânguri ea drăgăstos, ridicând-o în brațe.

Holland făcu ochii rotunzi și privi în jur cu buzele strânse, derutată de locul străin în care se afla. Ella simți o strângere de inimă la gândul că fetița se întreba probabil unde e Charlie.

— S-a dus la lei, spuse ea voioasă, venindu-i să râdă de caracterul insolit al unui asemenea comentariu. Păpăm ceva și ne ducem și noi.

În ochișorii albaștri ai lui Holland, nici urmă de lacrimi. Bun. Ținând-o strâns la piept, Ella umplu sticla cu lapte, își puse câteva picături pe încheietura mâinii, să se asigure că nu e prea fierbinte, apoi se așeză pe scaunul din bucătărie cu mica ei prietenă. Holland șovăi la început, dar după ce simți în guriță gustul dulce al laptelui, începu să soarbă lacom. Ella îi șterse picăturile scurse pe bărbie cu poala cămășuței de noapte.

— Așa-i că-i bun?

Drept răspuns, cea mică își linse buzișoarele trandafirii. Când sticla se goli, Ella rupse câteva bucățele de pâine, pe care Holland le ciuguli cu poftă. Bucuroasă să o știe cu burtica plină, Ella se ridică de la masă și, cu fetița lipită de șoldul ei, umplu chiuveta cu apă de la robinet, în care adăugă apoi din apa încălzită pe sobă. Când temperatura apei se făcu numai bună, o scufundă pe Holland înăuntru. Copila se lăsă îmbăiată fără vreo împotrivire,

rotindu-și mai departe ochisorii prin încăpere, de parcă s-ar fi așteptat ca Charlie să apară din clipă în clipă.

Aplecată peste chiuvetă, Ella își rezemă bărbia în palme și o privi cum se joacă, apucându-și piciorușele ude, acoperite cu clăbuci de săpun. Deoarece apa începea să se răcească, Ella o ridică și o strânse la piept.

— O, ești absolut adorabilă, comoara mea mică, șopti ea, ștergându-i cu prosopul pielea fină și mătăsoasă. Așa-i că te simți mai bine acum că ești odihnită și ai burtica plină? Tăticul tău o să fie tare fericit când o să te vadă așa de voioasă.

Scoase din săculeț o rochiță verde, închisă în față cu nasturi în formă de bărcuță. După ce îi puse ciorăpeii albi, îi trase în picioare ghetuțele de piele. Apoi adună lucrășoarele împrăștiate în jur, le împături și le băgă în traista de pânză. Și-o petrecu de-a curmezișul pe după trup, o luă pe micuța lui Charlie în brațe și părăsi apartamentul. Drumul până la circ a fost plăcut. Ella îi arătă micuței sale însoțitoare, care încă nu scosese niciun sunet, atracțiile din jur. Holland privea totul cu ochii ei albaștri și mari, ținându-se strâns cu mânuța de gâtul ei.

La intrare, sub pancarta pe care scria *Circul fraților Graven*, Ella scoase din buzunar moneda de 10 cenți. Recunoscând-o pe femeia din gheretă, își scormoni mintea, încercând să își amintească numele ei. Lorelai. Țsta era.

— Bună dimineața, doamnă Lorelai.

Femeia luă moneda și își ridică nedumerită privirea spre ea. Când ochii îi căzură pe fetiță, chipul i se lăți imediat într-un zâmbet.

— Ptiu, păi asta-i 'olland a mea! Cât pe ce să nu te recunosc, puișoru' mării, la cât ești de veselă și de zâmbăreață!

Legănând-o în brațe pe cea mică, Ella se apropie de gheretă și femeia strânse drăgăstos mânuța durdulie a copilei.

— I-am promis lui Charlie că i-o aduc.

— Acu' el a fi la cortu' ăl mare – își vede de lei.

Ella abia apucă să îi mulțumească înainte de a fi împinsă înăuntru de mulțimea ce aștepta la coadă în spatele ei.

Bun. Și acum trebuia să-l caute pe bărbatul care avea grijă de lei.

Nu era nimic înfricoșător în asta, încercă ea să se îmbărbăteze.

Pe măsură ce se apropia, inima îi bătea însă din ce în ce mai tare. Cum matineul începea abia la ora unu, nu era aglomerație prea mare încă. Ella se apropie de masivul cort cu dungi roșii și albe, împodobit cu stegulețe ce fâlfâiau în vânt. Privi în jur și zărind un bărbat ce împingea o roabă plină cu coșuri de gunoi, se hotărî să-l abordeze.

— Scuzați-mă, domnule. Lucrați cumva aici?

— Ei, aș! Împing roaba asta numai așa, de amoru' artei, ripostă mucalit omul.

Ella strânse din buze, făcându-l să își regrete numaidecât vorbele.

— Cu ce-ți pot fi de ajutor, domnișoară?

— Îl caut pe Charlie Lionheart.

Cum să formuleze întrebarea în așa fel încât să nu îi facă necazuri?

— Sunt infirmieră și am avut grijă de Holland care a fost bolnavă. Sunteți amabil să îmi spuneți unde l-aș putea găsi?

Bărbatul își scoase pălăria și îi făcu semn să-l urmeze.

— Pe aici.

— Mulțumesc.

Bărbatul o luă înainte, ocolind cortul gigantic, și după ce desfăcu niște noduri groase, se făcu nevăzut printr-o deschizătură.

— Să rămâi în tribună, domniță, că lei-i-s afară și Charlie nu dă voie la vizitatori la ora asta, îi strigă el peste umăr. Da' văzând că ești cu duduia Holland...

Zâmbi, dezvăluind niște dinți de argint, apoi își puse pălăria înapoi pe cap.

Ella se aplecă și păși cu grijă prin deschizătura din pânză, strângând-o la piept pe cea mică. Atmosfera ce o învălui era

complet diferită de cea de afară. În aerul rece și nemișcat de sub cupola uriașului cort se îmbinau mirosul de praf, de animale și un iz de ploaie îndepărtată. De jur împrejur, șiruri întregi de bănci goale. Doar în fața ei, Ella numără peste zece rânduri. Apoi se uită spre manejul central... și îl văzu.

Arena era înconjurată de jos și până sus, sub cupolă, de un gard de sârmă cu bare groase de fier. În mijlocul ei, stătea nemișcat Charlie în vreme ce doi... ba nu, trei lei masivi îi dădeau leneș târcoale. Ellei mai că îi scăpă un țipăt.

Bărbatul de lângă ea râse încetșor.

— Atuncea eu m-oi duce. Mătăluță stai acilea ș-așteaptă pân' e gata.

Cu Holland în brațe, Ella îi mulțumi distrată din cap, fără a-și lua ochii de la arenă. Charlie le vorbea cu glas coborât animalelor, cerându-le să meargă ba într-o direcție, ba într-alta. Un alt bărbat, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni dungați, cu un palton negru deasupra, îl urmărea, cu brațele încrucișate pe pieptu-i larg cât o bute, stând în picioare de cealaltă parte a îngrăditurii. Gratiile de fier ale cuștii, artistic forjate, erau atât de groase că ar fi putut face fără îndoială față și unei turme întregi de elefanți. Bărbatul spuse cu o voce blajină de bariton ceva despre noul sistem de închidere și Charlie răspunse că nici el nu se duminise încă pe de-a-ntregul cum funcționează.

Ella porni încet spre arenă.

Unul dintre lei se opri și se tolăni cât era de lung pe podeaua de pământ.

— Ce faci, măi leneșule? îl luă Charlie la rost, după care se lăsă în genunchi lângă animal, își trecu mâna peste flancul său arămiu și îi bătu zâbind umărul musculos.

Ella rămase cu gura căscată.

Celălalt bărbat îi spuse ceva lui Charlie, dar ea nu reuși să-i deslușească vorbele.

— Băieții au muncit destul în dimineața asta, La'Rue.

Îmbrăcat cu aceiași pantaloni și cămașă ruptă cu care îl văzuse și dimineața trecută, Charlie se așează pe pământ lângă leu. Masivul animal se rostogoli, lăsându-și capul în poala lui. Charlie îi scărpină viguros coama deasă și izbucni în râs când un alt leu li se alătură împingându-l cu capul.

Nevenindu-i să își creadă ochilor, Ella privi mută de uimire cum felina se întinde la rându-i lângă Charlie, dând leneș din coadă. Cel de-al treilea leu se apropie și el agale, dezvăluindu-și printr-un căscat colții de un alb strălucitor, după care slobozi un răget adânc, gutural. Pe Ella o străbătu un fior de groază. În momentul următor, dihania își trecu limba uriașă peste creștetul lui Charlie. Bărbatul chicoti și își îndepărtă capul, continuând să scarpine energic flancul leului culcat alături, fapt care determină felina să se prăvălească pe spate, înghesuindu-se și mai tare în el.

Charlie gemu, dar îi vorbi călduros animalului.

— Hai, Axel, dă-te mai încolo.

Nebăgându-l în seamă, felina oftă satisfăcută. Urechile arcuite ce i se șteau de sub coamă păreau mai mari decât mâna Ellei. Alături, ceilalți doi lei se rostogoleau prin rumeguș, hârjonindu-se cu labele. Charlie își trecu palmele peste botul lui Axel și se apucă să îl tragă blând de fălci, de parcă s-ar fi jucat cu o pisicuță.

Celălalt bărbat zise ceva și Charlie își ridică privirea, scrutând sala. Apoi se uită direct la ea. Ella înlemni. Simțindu-și brusc bătăile inimii în urechi, își aminti că ar fi trebuit să se ducă direct la cortul lui. Se gândi să se ridice în picioare sau să vorbească... sau să facă ceva, dar el i-o luă înainte.

— Ar fi politicos să mă ridic în fața unei doamne, dar momentan sunt un pic... imobilizat.

Ella se ridică și se duse să se așeze în primul rând. Ținând-o strâns în poală pe Holland, privi cu șovăială printre barele de fier ale îngrăditurii – prin care, deși groase, nu era dificil să privești acțiunea din ring.

Leul de lângă el își ridică ochii de un auriu pal și o privi netemător, semeț, aidoma unui rege.

— În locul tău, eu nu m-aș uita prea mult timp direct în ochii lui, o atenționează Charlie. Să nu se simtă provocat.

Ella își mută privirea asupra urechilor rotunde ale animalului, care se ciuliră brusc când vântul foșni pânza dintr-un capăt îndepărtat al cortului. Urechea stângă a leului tremură și Charlie o frecă. Cu privirea încă ațintită asupra ei, leul își înalță coada lungă, cu un smoc negru în vârf, desenând încet un arc în aer, după care și-o coborî la loc și începu să molfăie tivul cămășii lui Charlie. Bărbatul îi împinse căpățâna masivă la o parte.

Ella era amuțită de uimire.

— Cum de ai știut unde sunt? o întreabă Charlie.

Ella se sforță să își regăsească glasul.

— Cu puțin ajutor din partea lui Lorelai și a unui muncitor. Iartă-mă, probabil că n-ar fi trebuit să...

Charlie clătină repede din cap, îndepărtându-i numaidecât toate temerile.

Ella aruncă încă o privire către leii care acum se aflau așa aproape.

— Sigur... sigur n-au cum să scape de acolo? întreabă ea.

— Nu crezi că e cam *târziu* să îți faci griji în privința asta? ripostă Charlie, aruncându-i o privire jucăușă pe sub gene.

Ella își mușcă buza și îl mai urmări vreme de câteva clipe. După aceea întoarse privirea și zări pentru prima oară cușca leilor staționată în lateralul îngrăditurii. Pictată într-o nuanță aprinsă de galben, cu filigran auriu și albastru, uriașa căruță era trasă cu spatele în dreptul barelor ce împrejmuiau arena.

Privirea îi alunecă înapoi la Charlie și la felinele lui masive. Nici prin gând nu-i trecuse că va vedea vreodată un leu în carne și oase – și cu atât mai puțin, de la doar câțiva pași distanță!

— Asta fac ei de-obicei?

Charlie aprobă din cap.

— Am terminat treaba acum. Tocmai am repetat un număr nou la care băieții nu se pricep încă prea bine – își coborî privirea

spre cel care stătea încă tolănit lângă el. Mai ales tu, Axel, mai ai ceva de exersat.

Leul își așază laba pe pieptul lui și, zâmbind, Charlie i-o dădu la o parte.

— Și cu asta, vezi tu, ne ocupăm noi. Mai devreme ne-am jucat. Ca să-și consume energia. De obicei, și-o consumă pe spinarea mea.

Își schimbă poziția, și un geamăt îi dădu de înțeles Ellei la ce anume se referea.

— Iar acum o să tragă un pui de somn și mai târziu, la spectacol, am să pun stăpânire pe aceste bestii feroce folosindu-mă de farmecul meu – își înalță teatral sprâncenele. Spre uimirea și încântarea publicului. Spune-mi, te rog, că ești impresionată.

Ella râse încetișor.

— De când te ocupi cu asta?

— De când mă știu.

Leul se rostogoli pe spate și se întinse, apoi se tolăni iar cu capul în poala lui Charlie, începând din nou să-i roadă marginea cămășii cu acei colți imenși. Bărbatul îi împinse iarăși botul la o parte. Fără să se descurajeze, leul mai încercă o dată.

Ella clătină uimită din cap.

— N-aș fi crezut că se poate și așa. Mi-aș fi imaginat un dresor de lei folosindu-se de o chestie din aia – Ella mimă în aer o lovitură cu biciul.

Charlie făcu o grimasă.

— Mda, există mulți astfel de dresori. Majoritatea se folosesc doar de sunetul făcut de bici. Dar... – clătină din cap. Tatăl meu avea o teorie. Că există o cale mai bună. Fără cravașă, fără bici, fără sârmă ghimpată. În loc de a-i forța să ți se supună, tratează-i în așa fel încât să-și *dorească* să te asculte. Încât să le placă viața la circ. Ceea ce înseamnă – zâmbind, arătă cu capul spre leul tolănit lângă el – că asta este cea mai importantă parte a zilei pentru mine. Spectacolul nu se compară cu asta. *Asta...* – își trecu degetele prin coama stufoasă, scărpînând viguros blana deasă,

de culoarea chihlimbarului – le arată că sunt unul de-al lor. Că am fost de la bun început. Și că o să am grijă de ei. Nu trebuie să le fie teamă – iar asta îmi ușurează enorm munca, adăugă el cu un surâs.

— Și nu ți-e frică să stai pe jos – ca acum – lângă ei?

— Când ei se așază sau se întind, încerc să fac și eu la fel, ca să nu se simtă amenințați. Să știe că nu sunt aici ca să le fac rău.

Ațintindu-și din nou privirea asupra ei, leul își linse încet laba lată.

— Au învățat, de-a lungul anilor, că nu-i voi abandona. Au încredere în mine – Charlie lovi prietenește de câteva ori flancul musculos al leului. Îmi sunt ca niște frați, adăugă el.

Arată cu capul spre felina care își înfășurase labele gigantice în jurul piciorului său.

— După cum vezi, sunt foarte atașați de mine.

— De necrezut, murmură ea.

— Leii nu mă văd ca pe dresorul lor. Uneori am impresia că nici nu își dau seama că sunt om. O, și să vezi ce face Axel cu Holland! exclamă Charlie, dând să se ridice. Vreau să-ți arăt.

— Nici să nu îndrăznești! ripostă Ella, strângând-o la piept pe cea mică.

Charlie râse încetișor și se așază la loc.

— Las' că tot am să-ți arăt cândva.

— Mulțumesc frumos, dar mă pot lipsi de această plăcere.

Charlie râse și mai tare. Surprins, leul își ridică privirea și își apăsă uriașul bot negru de pieptul lui.

— Ce-i, băiete? Ești gelos? întrebă Charlie, îngropându-și obrazul în coama aspră și mângâind cu o mână grumazul gros al animalului.

— Acum înțeleg de ce îți stă mereu părul așa, comentă Ella.

— Vrei să spui că arată... caraghios? se încruntă el.

Ella îi studie părul care era mai mereu răvășit. Neîmblânzit.

— Ei, nu-mi spune că nu știai! exclamă ea, neputându-și reprima un zâmbet.

Charlie își trecu degetele prin cârlionții castanii, zburbindu-i și mai rău.

— Mereu? se căină el teatral, după care se ridică în picioare și adăugă pe un ton serios: Ar trebui să îi scot pe băieți de aici înainte să adoarmă.

Spunând acestea, îi făcu semn partenerului său, care fluieră spre cineva de la marginea cortului.

La auzul semnalului, apăru din spatele pânzei o ceată de muncitori. Unul dintre ei mâna un elefant uriaș, cu un ham din curele groase petrecut peste pieptul și spinarea lui.

Ella făcu ochii mari.

Holland începu să dea fericită din mânuțe.

— Îl iubește pe îngrijitorul elefanților mai ceva ca pe mine, glumi Charlie, în timp ce descuria poarta camuflată din îngrăditură, tocmai ce bărbatul opri elefantul în fața căruței.

Pahidermul făcu doi pași îndărăt și bărbatul scoase ceva din buzunar. Vârful trompei încrețite îi coborî în palmă și, fâlfâind din urechile-i lăbărțate, animalul își măncă satisfăcut recompensa. După ce înghiți, își coborî trompa și apoi o ridică iar în chip de salut. Holland țipă încântată. Când îl văzu pe bărbat înhălmând elefantul la căruță, micuța se zvârcoli în brațele Ellei, dornică să se alăture și ea acțiunii. Atât de arzătoare îi era dorința, încât Ellei îi veni greu să o țină locului

— Stai cuminte, micuț. Nu te obose, o atenționează Charlie pe copilă.

Holland gânguri, bătând din mânuțe. Drept răspuns, elefantul ridică trompa în aer și trâmbiță zgomotos.

După ce fixă rampa, Charlie luă de jos o găleată și se apucă să arunce bucățele de carne în căruță. Apoi fluieră încetișor și leii săi ridicară toți capetele.

— Hai sus, Kristov! Și tu, Axel!

Leii urcară pe rând rampa, legănând leneș din coadă. După ce dispăru și al treilea în căruță, Ella fu cât pe ce să leșine când Charlie urcă la rândul-i și închise grilajul în urma lui.

— Mă întorc imediat, îi strigă el.

Leii se trântiră fremătând pe podeaua căruței și se apucară imediat să își frece boturile și să își lingă coamele, în vreme ce Charlie împrăstia pe jos niște șomoioage de paie aduse de un muncitor. Elefantul trase uriașa căruță de lângă arenă și ieși printr-o deschizătură a cortului.

Holland începu să se agite și Ella îi șopti că Charlie se va întoarce imediat.

Și, peste doar câteva minute, apăru. Străbătu cu pași apăsăți arena prăfuită, scuturându-și paiele de pe pantaloni, după care, zâmbindu-le larg amândurora, o luă pe Holland de subțiori și, ridicând-o la pieptul său, îi sărută obrăjorul durduluiu.

— Ella, îți mulțumesc încă o dată pentru ajutor. Acum eu trebuie să mă pregătesc de spectacol. N-ai vrea să vii să vezi reprezentația? Am să-ți păstrez unul dintre cele mai bune locuri. Și primești garantat banii înapoi dacă e mâncat dresorul.

Un zâmbet înflori pe fața Ellei.

— Cine ar putea refuza o asemenea ofertă?

Charlie își umezi buzele.

— În seara asta, în loc de masa la cantină, m-am gândit că aș – desigur, doar dacă vrei... – ezită și își scărpină rușinat ceafa. Regina a zis că m-ar ajuta să-ți pregătesc o cină. Dacă n-ai nimic împotriva, se înțelege. N-ar fi cine știe ce masă și ești liberă să spui nu, dar tare aș vrea să te răsplătesc cumva pentru noaptea trecută.

Ella își ridică privirea spre el. Cu câtă speranță o priveau ochii aceia verzi și frumoși!

— Da, mi-ar plăcea foarte mult.

Charlie zâmbi cu gura până la urechi și scânteia cu care i se aprinseseră ochi o încălzi pe Ella până în adâncul ființei. Pășiră afară, în lumină. În aer plutea o aromă puternică și apetisantă de floricele cu unt. Charlie își îndesă mâna în buzunar și și-o scoase numaidecât, scăpând pe jos o parte din conținutul buzunarului. Se lăsă repede în genunchi, lovindu-se în graba mare de Ella și

atingându-i fusta cu brațul. Ridică de jos o hârtiuță și un bănuț de un cent.

— Ce faci acolo? îl întrebă ea.

— Sincer? Habar n-am.

Râzând încetișor, Charlie aruncă bucata de hârtie în coșul de gunoi, apoi aruncă bănuțul în sus și îl prinse în palmă, după care îl vârî repede înapoi în buzunar. Brusc, redeveni serios.

— Nu s-a văzut ca și cum aș fi vrut să te iau de mână, nu?

Fără să vrea, Ella izbucni în râs.

Dintr-odată, Charlie se opri din mers și Ella îl auzi trăgând iute aer în piept.

Se opri și ea și Charlie îi aruncă o privire scurtă în care se citea o urmă de regret. Poate din cauză că și-a fi dorit ca Ella să fi continuat să meargă înainte singură, deoarece o femeie scundă și uscățivă se proțăpise autoritar în fața lor, pironindu-i cu ochi ei mici întunecați și scăpărători. Părul ca de abanos îi era prins într-un coc sever în vârful capului. Femeia strânse din buze, adâncindu-și și mai mult ridurile din jurul gurii, și întorcând capul spre Charlie, îl săgetă cu o privire ucigătoare. Cu o mișcare din încheietură, Charlie își ridică de pe cap o pălărie imaginară, în chip de salut.

Femeia pufni disprețuitor. Era înconjurată de un miros greu de parfum. La câțiva pași de ea aștepta, vigilent ca un cerber, o matahală de bărbat, cu mâinile încrucișate pe piept.

— Am ceva de discutat cu tine, spuse femeia cu un accent străin.

— Mi-ar face *nespusă* plăcere să stăm de vorbă, spuse Charlie, chipurile entuziasmat, după care pocni teatral din degete. Dar vai, din păcate am un spectacol.

Femeia îi întinse un plic. Charlie îl împături și îl băgă în buzunarul de la cămașă. Tocmai atunci, Ella realizează că mirosul care o înconjura pe femeie nu era parfum. Gândul îi zbură la pacientul pe care îl trataseră la spital toamna trecută. Nu, acela era miros de opiu.

— Poate că ai să-ți *faci*, totuși, timp. Mai târziu. Asta firește, dacă nu ești *prea ocupat*, adăugă sarcastic femeia mărunță și slabă ca un țâr.

Aruncă iar o privire acră spre Ella, apoi ochii îi căzură pe fetița ce stătea cuibărită în brațul lui Charlie.

Bărbatul își înfășură și mai strâns brațul pe după Holland. Femeia își îngustă ochii și scoase un ceas ornat din corsajul rochiei. După ce se uită la ceas, o mai săgetă o dată cu privirea pe Ella, apoi, fără niciun cuvânt, o luă semeată din loc. Charlie rămase cu ochii ațintiți înainte. Ella întoarse capul peste umăr și privi cum femeia își croiește cale prin mulțime, urmată de individul cel mătăhălos.

Charlie îi făcu semn să pornească împreună mai departe.

— Cine-i femeia aia? întrebă Ella în șoaptă.

— O veche prietenă, răspunse Charlie, zâmbind cu jumătate de gură.

Ella îl privi neîncrezător.

Cu mâna liberă îndesată în buzunar, Charlie se trase mai aproape și, pironindu-și privirea pe cărare, adăugă:

— Știi cum e să lucrezi pentru cineva de care nu-ți place deloc?

Se simțea vinovată s-o recunoască. Din fericire, Charlie i-o luă înainte.

— Sigur că știi. Ai fost, doar, angajata stimabilului doctor Penske.

Ella făcu o grimasă.

— Exact așa e și cu ea, spuse Charlie, arătând cu degetul mare peste umăr, după care schiță un zâmbet forțat.

Dar, văzând umbra din ochii lui, Ella suspectă că era mai rău.

— Iar acum că te-a văzut, nu mai trebuie să ne ascundem.

Capitolul 10

Așezată în primul rând, Ella își încleștă înfrigurată degetele pe marginea băncii. Sub cupola imensului cort vărgat se amestecau într-un amalgam strident aromele îmbietoare ale mâncării de iarmaroc, un iz primăvărativ de pământ reavăn, și mirosurile puternice, dar autentice ale menajeriei. Din mijlocul cortului, maestrul de manej anunță, în uralele publicului, deschiderea spectacolului. Treptat, murmurele se stinseră și arena se goli de jonglerii și clovnii care amuzaseră mulțimea în timp ce se ocupau locurile din tribună. Ella realizează că fusese doar un preludiu, deoarece, judecând după înalta îngrăditură care era încă montată în jurul arenei, era clar care va fi primul număr al reprezentației. O străbătu un fior de emoție.

Se lăsă o tăcere adâncă în timp ce un grup de muncitori verificau înaltul gard de sârmă. Vestind pericolul ce avea să vină. Și totuși un trio de acrobate îmbrăcate în corsete, fustițe încrețite și colanți, se strecurară înăuntru prin deschizătura cuștii. Fără să facă pic de zgomot cu pantofii lor albi, alergară spre mijlocul arenei, stârbind câteva fluierături și comentarii obraznice. Una dintre acrobate era Ruth, focoasa roșcată pe care o văzuse Ella zilele trecute.

Ajungând la cele trei fâșii de mătase care se desfăcură brusc de deasupra, gimnastele își înfășurară cât ai clipi materialul dungat în jurul încheieturilor și al gleznelor și începură să se cațere cu mișcări sincronizate. Ella le privi cu răsuflarea tăiată cum urcă, rotindu-se artistic în aer. Când ajunseră sub cupolă, traseră în sus capetele fâșiilor, încropindu-și fiecare câte un leagăn de mătase.

Legănându-se grațios în hamacele astfel improvizate, își duseră tustrele degetul la buze, rostind un „șșș” jucăuș. Spectatorii murmurară amuzați.

Isprăvind inspecția, muncitorii se retraseră discret, lăsându-le pe acrobate singure, legănându-se sub cupolă ca trei porumbițe într-o colivie frumos împodobită.

— Ia uite, mami! strigă entuziasmat un băiețel așezat pe rândul din spatele Ellei.

Charlie intră cu pas apăsător în arenă, înalt și parcă mai chipeș ca niciodată. Gătitor în costumația de spectacol, cu fața pudrată și două lacrimi negre pictate sub ochi, bărbatul păși cu stoică autoritate, drept către spectatori. Ella n-ar fi crezut că un singur om poate reduce la tăcere un public atât de numeros, și asta fără să rostească o vorbă... dar unul era Charlie Lionheart. Tânăra zâmbi în colțul gurii. În urma lui Charlie intrară cu freamăt o duzină de muncitori, cărând pe umeri trei lăzi uriașe. După ce așezară cu grijă lăzile pe pământ, bărbații părăsiră spațiul îngrădit, zăvorând ușa după ei. Rămas singur, cu excepția celor trei frumușele care se legănau deasupra, Charlie lovi ușor cu bastonul fiecare ladă, părând să se asigure că este încuiată.

Un freamăt străbătu tribunele.

Ella își rodea unghia de la degetul mare, anticipând înfrigorată ce avea să urmeze.

Charlie zdrăngăni unul dintre lacăte. Cercetă încuietorea. Își pipăi haina. Verifică un buzunar, apoi pe celălalt. Câțiva spectatori chicotiră. Zâmbetul Ellei se lăți. În afara îngrăditurii, partenerul lui Charlie se apropie de grilajul ușii și își așeză, cu o privire întrebătoare, mâna pe zăvor. Charlie ridică teatral din umeri și, întorcându-se cu spatele la public, porni cu pas apăsător înapoi și ieși pe unde intrase, zăvorând grilajul în urma sa. Publicul murmură nedumerit.

Brusc, Charlie se opri și pocni din degete, de parcă tocmai îi venise o idee. Se îndreptă spre primul rând de spectatori și, începând din capătul stâng, începu căutările – vârandu-și nasul în gentuțele pe care doamnele i le întindeau chicotind. Pe un bărbat îl puse chiar să își golească buzunarele. Râsetele se întetiră. Ella simțea pe propria-i piele adulația publicului...

Spectatorii...Charlie îi avea pe toți în palmă.

Și iat-o acum și pe ea stând aici, în rândul lor. Pentru că Charlie o invitasă. Amintindu-și vulnerabilitatea și inocența cu care o privise mai devreme, când stăteau afară în lumina soarelui, se îmbujoră. Ce era în capul ei? Ce făcea ea aici, la circ, în compania unui îmblânzitor de lei? Un îmblânzitor de lei care acum se afla la doar câțiva pași distanță, îmbrăcat în haina lui de culoarea smaraldului, cu jobenul înclinat șmecherește pe o sprânceană și zâmbetul acela amuzat în colțul gurii. Era atât de arătos, că o năpădiră emoțiile când îl văzu apropiindu-se.

Charlie înainta, trecându-și iscoditor mâna pe sub poalele unor rochii ce atingeau podeaua. În fața unui băiețel ce râdea pe înfundate se opri și îi ridică ghetuța, să vadă dacă nu avea cumva cheia ascunsă sub talpă. Ella răsuflă ușurată când trecu de ea fără să se oprească. Însă, după alți câțiva pași, Charlie se opri brusc, se răsuci și arată cu degetul... spre ea! Ella simți că îi sare inima din piept.

Întorcându-se, Charlie se proțăpi în dreptul ei, își încrucișă brațele și ridică încruntat din sprâncene. Apoi întinse mâna înmănușată spre ea, așteptând ca Ella să-i înmâneze cheia.

Deoarece Ella nu putea decât să se holbeze nedumerită la el, Charlie bătu nerăbdător din picior.

Buimăcită, Ella își pipăi corsajul rochiei, apoi aruncă o privire sub bancă. Cu brațele în continuare încrucișate pe piept, Charlie pufni, chipurile exasperat. Publicul izbucni în râs. Ochii lui verzi sclipiră jucăuș spre ea. Roșie până în vârful urechilor, Ella băgă mâna în buzunarul rochiei și... spre marea ei mirare, simți sub degete ceva metalic. Își aminti cum se ciocnise Charlie de ea mai devreme, chipurile din greșeală. Scoase cheia și i-o întinse. El o luă și, zâmbind larg, îi făcu o reverență. Pe urmă flutură triumfător cheia deasupra capului. Râsetele se prefăcură în aplauze, iar Charlie îi făcu Ellei cu ochiul înainte de a porni grăbit înapoi.

Avea să plătească pentru farsa asta.

Charlie se duse cu pași apăsați la prima ladă și descuie lacătul, după care le descuie tacticos și pe celelalte două. Abia se îndepărtă de cea de-a treia ladă, că dinăuntru se auziră niște răgete guturale. Trecu un fior printre spectatori. Cu mișcări teatrale, Charlie scoase lacătele. Șovăi preț de o clipă, după care coborî, pe rând, ușile cuștilor. Apoi se săltă, cu o ușurință de acrobat, pe cușca din mijloc și pași hotărât spre marginea din față, făcând să trosnească lemnul sub înaltele-i cizme lustruite.

Mulțimea icni uimită când din cuști se iviră leii, măturând pământul cu coada și căscând zgomotos. Ignorând șirurile întregi de spectatori, animalele începură să se hârjonească. Charlie îi lăasă să zburde câteva minute, spre încântarea crescândă a publicului. Ella și-l aminti pe Charlie spunându-i cum că fiecare dintre felinele lui cântăreau peste 230 de kilograme. Cu aceste trei pachete de mușchi, care acum îl înconjurau, trebuia Charlie să se confrunte.

În momentul acela, una dintre acrobate coborî o fâșie de pânză pe care scria, cu litere îngroșate: „Regulile dresurii de lei.” Se lăsă tăcerea și Ruth desfășură încă o pancartă: „Cu un dresor tare neastâmpărat în rolul principal.” Lumea începu să râdă pe înfundate. Ella zâmbi. Părând să nu știe ce se petrece, Charlie se propti cu mâna de marginea lăzii și sări jos. Ateriză ghemuit, apoi se ridică încet.

— O să-l pape leii, tati? se auzi un glăscior de undeva din apropiere.

— Cred... cred că nu, veni răspunsul nesigur al tatălui.

Cea mai mare dintre feline își înălță capul și se uită la Charlie. Axel, își aminti Ella.

O a treia fâșie de pânză fu coborâtă încet de sub cupola cortului. „Regula numărul 1: Nu-i întoarce niciodată spatele unui leu.”

Fluierând voios, Charlie se apucă să închidă la loc ușile cuștilor, stând mereu cu spatele la lei, care îl urmăreau fără să-și ia o clipă privirea de la el. Apoi felinele porniră spre el, flexându-și

membrele musculoase, labele lor uriașe lăsând urme fine în praful arenei. Când se apropiară și îl încercuiră pe Charlie, publicul murmură înspăimântat. Leul cel mai masiv își linse umărul. De parcă abia atunci le-ar fi simțit prezența, Charlie se opri din lucru. Doamna de lângă Ella își duse speriată mâna la gură.

Cuibărită mai departe în leagănul ei de mătase, Ruth coborî încă o pancartă. „Regula numărul 2: Să porți mereu la tine un băț solid.”

Stând tot cu spatele la cei trei lei, Charlie își pipăi buzunarele și își flexă mâinile goale...

Spectatorii își ținură respirația. Partenerul lui Charlie, care aștepta discret lângă grilajul ușii, zâmbi în colțul gurii. Felinele făcură cerc strâns în jurul lui Charlie. Deși văzuse repetiția mai devreme, Ella simți că o cuprinde și pe ea emoția celorlalți spectatori.

Charlie scoase dintr-o ladă o carte voluminoasă și începu s-o frunzărească. Apoi, cu cartea ridicată în dreptul ochilor, se întoarse spre public. Pe copertă scria, cu litere uriașe, aurite: „Dresura de lei pentru începători”.

Publicul izbucni în râs.

Leul cel mai masiv se așeză la picioarele lui Charlie, iar un altul se îndepărtă. Cel de-al treilea se culcă pe pământ aproape de Charlie. Fără să își scoată nasul din carte, bărbatul făcu un pas în lateral și se așeză între ei, rezemându-se cu spatele de unul și proptindu-și nonșalant picioarele pe spinarea celui alt. Apoi, umezindu-și vârful degetului cu limba, dădu pagina. Se auziră câteva râsete timide. Cel de-al treilea leu se întoarse agale, cu cureaua unei ploști între fălci. Fără să se uite la el, Charlie luă plosca, dădu jos capacul și o duse la buze, luând o gură. Adâncit, chipurile, în lectură, dădu iar pagina, pe urmă ridică încet privirea peste marginea cărții și se uită la public. Amintindu-și, parcă, abia atunci, că sute de perechi de ochi îl priveau, scutură repede din cap, ca trezit din somn, și sări în picioare.

Își îndreptă haina și își ridică semeț fruntea, arborând un aer autoritar, apoi mai răsfoi furios câteva pagini. În cele din urmă azvârli cartea cât colo și se scărpină încurcat în cap. Brusc, ridică un deget, cum că îi venise o idee. Își luă bastonul și le spuse ceva leilor. Aceștia se ridicară ascultători, formând un șir de mușchi și coame. Charlie atinse ușor botul fiecăruia, după care își coborî bastonul. Leul din mijloc slobozi un răget adânc și peste câteva clipe i se alăturară și ceilalți doi. Cu abdomenele încordate și fălcile încrețite, dezvelindu-și colții feroși, deodată răgiră toți trei mai tare ca niciodată. Bubuirea glasurilor leilor cutremură întregul cort. Ecoul vacarmului fu acoperit de aplauzele energice și strigătele de admirație ale spectatorilor.

Ella clătină uluită din cap.

Charlie ridică mâinile, așteptând până ce spectatorii se liniștiră și își luară din nou locul. Apoi își înălță bastonul ca pe o baghetă de dirijor, gata să le dea animalelor un nou ordin, dar chiar atunci se desfășură dinspre cupolă o nouă fâșie de pânză.

„Regula numărul 3: Fii atent la acrobate.”

Se auziră chicoteli.

Zâmbind, Ella se aplecă în față și își rezemă obrazii în palme.

Tocmai atunci, una dintre acrobate aruncă ceva, ce ateriză în arenă cu o bufnitură. Era o minge de piele, observă Ella. Mingea se rostogoli prin praf, distrăgând atenția leilor. Se năpustiră toți trei înspre ea. Chipurile derutat, Charlie se răsuci și se duse cu pas apăsător după ei. Spre uimirea Ellei și deliciul mulțimii, începu să se ciondănescă cu ei reușind, într-un final, să smulgă mingea din ghearele lor. Păru să nici nu clipească când felina cea mai nă râvașă îl lovi zdravăn în piept.

Numai ce aranjă el din nou leii în șir când o altă acrobată alunecă pe panglica de pânză și azvârli ceva jos, după care se cățăără iute înapoi. Era clar că era vreo gustare delicioasă, deoarece unul dintre lei se năpusti asupra ei și o hali dintr-o îmbucătură.

Charlie își lăsă teatral umerii să cadă și își trecu exasperat mâna peste față. După ce înșirui a treia oară animalele, își înălță

bastonul și era cât pe ce să facă un semn când în manej ateriză o altă delicatesă aruncată de o acrobată. De data asta, doi dintre lei se repezără spre gustare. Cel mai rapid o înhăță, fapt care îl făcu pe celălalt să îl atace cu ghearele-i feroase. Primul leu își arătă colții, dar nu ripostă și se retrase, cedând bucata de carne.

Prefăcându-se consternat, Charlie se duse cu pași hotărâți la învingător. Îl apucă de fâlci și îi deschise larg botul uriaș. Din mulțime izbucniră țipete de groază, care se înmulțiră când Charlie își vârî capul dincolo de colții dihaniei și aruncă o privire înăuntru. Cu ochii cât cepele, Ella își duse mâna la gură. Charlie își trase capul înapoi și, întorcându-se cu fața spre public, își înălță nedumerit mâinile. Nenumărate degete arătară spre cupolă. Charlie își ridică privirea și dădu cu ochii de acrobate pentru prima oară. Cele trei se legănară în hamacele lor și chicotiră. Cu mâinile înfipite în șold, Charlie clătină dezaprobat din cap.

Deși acțiunile lor păreau improvizate, Ella intui că întregul număr fusese repetat de multe ori. Gimnastele se răsuciră pe leagănele lor de mătase, uitându-se poznaș la Charlie și râzând în gura mare, acum că fuseseră descoperite. Cu brațele încrucișate, Charlie le privea la rându-i. Deoarece toate chipurile din încăperea erau țintuite spre acoperiș, își ridicară și leii privirea. Axel se linse pe bot. Fapt care îndemnă un bărbat din ultimele rânduri să strige:

— Te face să te-ntrebi cin' tânjește mai tare după domnițele alea de sus – leii ori dresorū'?

Sala izbucni în râsete zgomotoase. Până și Charlie arătă cu degetul spre bărbat, aruncându-i o privire severă, dar jucăușă. Lumea începu să râdă și mai tare.

Apropiindu-se de una dintre lăzi, Charlie se aplecă și, apucând-o de dedesubt, o răsturnă cu o bufnitură pe latura mai îngustă, ca să fie mai înaltă. Uimită de puterea lui, Ella urmări nemișcată cum Charlie se apucă să împingă o a doua ladă, încercând s-o aducă lângă prima. Prefăcându-se sleit de puteri, bărbatul fluieră și leii îi veniră numaidecât în ajutor – împingând cu

capetele cușca de lemn. Lumea izbucni în urale. Cu un zâmbet hâtru, Charlie îi făcu semn lui Axel, cel mai mare dintre lei, să urce treptele improvizate.

De-acuma acrobatele se opriseră din legănatul lor obraznic. În schimb își țineau palmele împreunate sub bărbie, ca trei îngerași nevinovați.

Clătinând din cap, Charlie îi făcu semn lui Axel să sară pe următoarea ladă. Uriașul leu îi urmă îndemnul și slobozi un răget către gimnaste, fluturându-și coada într-o parte și într-alta. Cu învârtituri rapide, cele trei se cățărară speriate mai sus. Încăperea răsună cu exclamații emoționate. Charlie urcă pe ladă și așeză pe cea de deasupra un postament metalic, ca leul să poată ajunge și mai sus. Axel sări pe platforma lucioasă și lovi în aer cu laba, chiar sub picioarele acrobatelor. Neavând unde să se mai cocoaște, acestea țipară îngrozite. Spectatorii se alăturară și ei cu niște strigăte de spaimă. Ella aruncă o privire spre partenerul lui Charlie, care aștepta în afara îngrăditurii. Bărbatul avea o ținută relaxată, dar urmărea reprezentația cu ochi de vultur, iar în mână ținea strâns o bâță de lemn. Ella își dezlipi privirea de la el când, la brâul bărbatului zări strălucirea unui obiect metalic care aducea tare mult a o țeavă de pistol.

Tânăra își apăsă degetele pe buze, aproape ratând mișcarea discretă a lui Charlie care îl atinsese ușor pe Axel între omoplați. Leul își întoarse privirea spre public și slobozi un răget puternic. Apoi încă unul – spintecând aerul din sală. Ruth se holbă la el cu ochii măriți de spaimă.

Charlie îi făcu semn unuia dintre leii rămași la sol. Animalul se răsuci, intră în cușca sa și peste o clipă se întoarse ținând între fălci o placă de lemn pe care scria „Rugați-ne frumos”.

Publicul izbucni în hohote de râs, iar cele trei acrobate strigară la unison:

— Vă rugăm frumos!

Foarte încântați, spectatorii începură să aplaude frenetic, și Ella odată cu ei. Charlie, chipurile, dezamăgit, îi făcu semn lui

Axel să coboare, apoi așază lăzile în pozițiile inițiale și animalele intrară înăuntru. După ce încuie lacătele, acrobatele alunecară pe frânghii în jos, aterizând exact pe centrul lăzilor. Mulțimea ovaționează și Charlie arată spre gimnaste care făcură o mică plecăciune, după care se înclină și el. Publicul se ridică în picioare, răsplătindu-i cu un ropot de aplauze. Li se alătură și Ella. Charlie o găsi în mulțime și îi făcu ștregărește cu ochiul. Ea îi făcu cu mâna.

Partenerul lui Charlie dădu semnalul și muncitorii intrară în arenă ca să scoată imensele cuști. Cele trei acrobate își mai fluturară încă o dată mâinile spre public, timp în care Charlie se făcu nevăzut printr-o deschizătură a cortinei. Răsucindu-se pe călcâie, gimnastele îl urmară în pas alergător, făcând loc în arenă următorilor artiști.

*

— A fost distractiv, ce să zic, bombăni Ruth. Ş-acum era cât pe ce să calc în rahat de elefant! – sări peste un saltimbanc ce stătea întins pe jos, aruncându-i o privire cruntă. Hei, băiețuș, data viitoare fă bine și te așază în altă parte, îl repezi ea, după care mormăi arțăgoasă: Ce mocofan!

Cineva e în toane proaste, conchise Charlie în vreme ce o urma, cu jobenul în mână. Se îndreptau spre spatele cortului, trecând printr-o mulțime de clovni și acrobați. Din depărtare răzbea zarva produsă de demontarea grilajului de protecție. Îngrijitorii trecură pe lângă el, cărând cuștile cu lei.

Cineva îi strigă:

— Bravo, predicatorule, ai făcut o treabă bună în arenă!

Deoarece n-a apucat să vadă cine îi vorbise, Charlie își flutură mâna în semn de salut în direcția din care se auzise glasul și o porni apoi pe urmele leilor. Trecând pe lângă trapeziști, care își dădeau cu pudră de talc pe mâini, bătu ușor umărul uneia dintre tinere, o acrobată al cărei zâmbet luminos îi aducea aminte de Jessamine – de Mimi.

Se opri să îi ureze toate cele bune, un obicei pe care îl preluase după moartea surorii sale, dar tocmai atunci Ruth se întoarse și îi înfipse în piept un deget acuzator.

— Ce-o vrut să însemne improvizația aia? îl luă ea la rost.

Dându-și ochii peste cap, celelalte două acrobate se îndepărtară de câmpul de luptă.

— Despre ce vorbești? întrebă Charlie.

— Păi, ia să vedem... — cu mâna înfiptă în șold, Ruth îi aruncă o privire ucigătoare. Tu cum altfel ai numi scamatoria aia cu cheia?

Charlie zâmbi, amintindu-și consternarea de pe chipul Ellei. Se dădu la o parte, făcându-i loc să treacă unei artiste ce căra o duzină de cercuri metalice.

— Te-am văzut deunăzi cu fătucă aia, nu se lăsă Ruth, fixându-l încruntată.

Charlie nu îi dădu atenție, dar îngrijorarea ei era justificată. Exista o regulă tacită și el tocmai o încălcase.

— Ce-i în capul tău? șuieră femeia printre dinți.

La drept vorbind, nici el nu știa.

— Stai cuminte, Ruth, nu te ambala. Oare nu tu ai fost cea care, anul trecut, în Detroit, ai dat tot numărul peste cap pentru că ai suflat un sărut unui grup de soldați?

— Nu, minți ea, aruncând săgeți cu privirea.

Charlie îi întoarse spatele. Nu avea timp pentru așa ceva.

Îndesându-și mânușile albe în buzunar, se îndreptă spre cortul menajeriei unde ajuta la mutarea leilor în căruța lor. Cum leii adulți stau treji doar vreo cinci ore pe zi, băieții lui își dădură agale câteva ocoluri, apoi se tolăniră somnoroși pe jos. În apropiere zebrele își vorbeau una alteia într-un cor de nechezaturi. Obişnuit cu rânchezatul lor strident, Charlie de-abia de luă zgomotul în seamă. Una dintre girafe se aplecă și îi adulmecă buzunarul. Neavând ce să-i dea, Charlie se mulțumi să își treacă blând mâna peste grumazul ei.

Han își înalță capul și Charlie își aminti că îl văzuse șchio-pătând puțin la sfârșitul reprezentației. Pipăindu-i cu grijă laba stângă, găsi un ghimpe înfipt în pernuța tare și îl smulse afară. Han îi linse degetele, apoi își linse laba.

Pe urmă îi linse încă o dată mâna lui Charlie. Cu toate că atingerea acelei limbi masive și aspre nu era nicidecum plăcută, Charlie nu-și mișcă mâna. Felina avea ochii închiși și Charlie îl privi fără a spune nimic. Han fusese fiul uneia dintre felinele tatălui său – născut în captivitate, la fel ca ceilalți lei ai săi. Deși leii lui aveau o viață mai lungă decât cei care trăiau în sălbăticie, în Africa sau Asia, Charlie își imagina adesea cum ar fi să-i vadă alergând liberi pe un câmp deschis. Chit că nu era același lucru, ori de câte ori era posibil, plătea din propriu-i buzunar câțiva muncitori să instaleze afară, în aer liber, îngrăditura folosită la reprezentații, ca felinele lui să se poată bucura periodic de câteva ore de soare. Pe vizitatori îi încânta să îi vadă în ipostaza aceasta, iar băieții lui erau în al nouălea cer.

Se apropie de Axel. Pe el îl primise când era doar puiut, în anul în care își pierduse tatăl. Încă își mai amintea cum stătuse în vagonul de marfă atașat trenului ce înainta hurducându-se spre sud, ținând în brațe ghemotocul acela de blană, care avea să-i fie scăpare când totul în jurul său părea că se năruie. Iar asta își dorea Charlie să-i dea înapoi. Speranță. Libertate. Lui, Axel, dar și lui Han și Kristov.

— Mă străduiesc. Pe cuvânt, spuse el cu blândețe, mângâindu-l pe Axel sub bot.

După ce verifică vasele cu apă, ascultă vuietul mulțimii, așteptând bine-cunoscutul semnal ce indica sfârșitul reprezentației. Domnul Graven, maestrul de manej, își dorea să îl aibă alături la reverențele finale. Mai ales acum că, spre marea încântare a domnului Graven, Charlie își prelungise contractul cu ciroul pe încă patru ani. Și asta nu pentru că nu avusese și alte opțiuni. Primise oferte generoase atât din partea ciroului Ringling, cât și a celor de la Barnum & Bailey.

Bubuitul tunurilor despică răsunător aerul. Charlie își ajustă jobenul pe cap și își trase mânușile, acoperindu-și tatuajul de pe mână, apoi se întoarse cu pași apăsați în cortul cel mare.

Domnul Graven aștepta în culise. După ce îl bătu prietenește pe umăr, maestrul de manej comentă că nu era, totuși, un lucru atât de rău că rămăseseră împotmoliți în Roanoke.

— Biletele se vând ca pâinea caldă, adăugă el, iar numărul dumitale face furori.

Charlie îi mulțumi înclinând din cap. Îi era mai cu seamă recunoscător pentru îngăduința pe care i-o arătase mereu acesta, lăsându-l să lucreze cu animalele sale așa cum găsea el de cuviință – acceptând inclusiv refuzul său de a-și expune leii în parcul de distracții între spectacole. Chit că nu-i păsa dacă asta ridica vreo problemă, lipsa leilor dintre animalele expuse nu diminuă cu nimic calitatea carnavalului. Oamenii tot se îmbulzeau la casa de bilete, iar el primea o leafă frumușică pentru reprezentațiile sale.

— Și când te gândești că acum treizeci de ani porneam la drum cu un amărât de număr cu căței și ponei, zise maestrul de manej, netezindu-și jacheta roșie cu nasturi aurii. Era încântat fără doar și poate de faptul că, datorită numărului crescând de artiști pricepuți, compania sa ajunsese una dintre cele mai vestite trupe de circ din țară.

Mereu în concurență cu trupa lui P.T. Barnum.

Porniră împreună spre cortină. Bărbatul cu păr cărunt își răsuci vârful mustății zicând că spectacolul trebuie oricând și în orice condiții să meargă înainte.

— Trebuie să variem mereu spectacolul ca publicul să nu se plictisească. Data viitoare să facem „Animale din jurul lumii”.

Asta însemna că, în loc de trei acrobate mititele, Charlie trebuia să ferească de colții felinei sale doi elefanți gigantici, de aproape șase tone fiecare. Floare la ureche, își spuse Charlie. La cât de năzuroasă fusese azi Ruth, prefera de departe pahidermele.

Nu trecu mult și dădu cu ochii chiar de ea. Stătea rezemată de un stâlp pe coridorul din spatele vestiarelor. Ruth îl aștepta

mereu, când mai fățiș, când mai discret. Charlie se opri tocmai când un muncitor se apropie de ea și îi întinse timid un teanc de batistuțe dantelate și alte câteva daruri. Văzând că Ruth îl ignoră, Charlie sări în ajutorul sărmanului băiat, luându-i din mână cadourile.

Tânărul lucrător bombăni ceva în timp ce își îndrepta frânghia de pe pieptu-i costeliv.

— Tre' s-o pornim repezător mai departe. Localnicii devin prea prietenoși spuse Ruth spre Charlie.

Când sărmanul îndrăgostit o privi din nou pe Ruth, Charlie zâmbi în colțul gurii, se aplecă spre urechea flăcăului și îi șopti astfel încât să-l audă și Ruth:

— În locul tău, nu mi-aș pierde timpul cu ea. E chiar mai rău-tăcioasă decât pare.

Ruth scoase limba la el.

Deasupra teancului se afla o bucată de hârtie îndoită în două. Charlie desfăcu bilețelul și citi: „Pentru frumoasa cu păr roșcat”. O aținti dezaprobator pe Ruth.

Ajustându-și cordonul de mătase al chimonoului, ea îi smulse răvașul din mână, îl citi și apoi îl aruncă în coșul de gunoi, murmurând scârbită:

— Localnic bătăran!

În momentul acela răsunară aplauzele finale. Charlie puse jos nedoritele daruri, își îndreptă jacheta verde de catifea și, netezind borurile jobenului lucios, păși spre deschizătura cortului.

— Amintește-mi să nu-ți scriu niciodată vreun bilețel.

Ruth își dădu jos chimonoul, dezgolindu-și umerii ce se șteau deasupra corsetului de culoarea fildeșului.

— Păi, dac-ar fi fost de la tine, nu l-aș fi aruncat.

Îl privi cu un surâs dulce-amar și, înainte ca el să pășească în arena zguduită de aplauze, adăugă pe un ton tăios:

— Petrecere plăcută în *Mocofânești*.

Capitolul 11

Croindu-și drum prin mulțimea ce încă mai fremăta de încântare, Ella se întrepță spre cortul lui Charlie. Spectacolul îi dănuia și acum în minte, energia lui încă pulsând prin aer.

După ce spectatorii se împuținaseră, Charlie se strecurase spre ea, dar o ceată de copilași îi tăiaseră calea, asaltându-l cu fel și fel de întrebări. Charlie îi ciufuli părul celui mai mic dintre ei și, lăsându-se în genunchi, intră în jocul lor. În timp ce se tachina cu copiii, îi aruncă Ellei un zâmbet cuceritor, presărat cu părere de rău. Cu un surâs, ea se strecură afară din cort, lăsându-l să își încheie discuția.

Afară cerul se înnorase și vântul bătea tot mai puternic, umflând pereții laterali ai cortului lui Charlie. Ella păși înăuntru. Regina pregătea niște aluat într-un castron, iar Holland tocmai se trezea din somn.

— Cum a fost după-amiaza voastră? o întrebă Ella, așezându-se lângă pătuțul celei mici.

— Foarte bună, *mia cara*.

Continuând pregătirile pentru cină, Regina îi povesti pe tonul ei mămos ce făcuse în ziua aceea. Holland începu să se smiorcăie și să se agite. Ca s-o liniștească, Ella luă de pe raft o carte cu ilustrații și o ținu în fața fetei astfel încât să poată vedea pozele. Holland întinse degetul spre tigrul desenat și, încrețindu-și jucăușă năsucul, mângâie ilustrația vărgată. Ella îi sărută degetul și se bucură văzând că nu mai era fierbinte ca în ajun.

Deși pe Holland încă părea să o mai doară gâtul, infecția se vindeca. Ella îi dădu să bea puțină apă.

— În după-amiaza asta a mâncat o porție măricică de terci de ovăz, comentă Regina.

Chiar atunci pânza de la deschizătura cortului se ridică și Charlie păși înăuntru.

— Pentru tine, draga mea, spuse el, întinzându-i Reginei un trandafir alb, după care scoase de la spate unul roz, pe care i-l întinse Ellei. Și acesta pentru domnișoara.

Ella îi fixă cu înnoită uimire fața pudrată. Lacrimile negre ce i se lungeau sub ochi îi sporeau și mai mult farmecul, adăugându-i o notă de mister.

— Ah, mulțumesc, murmură Ella, amintindu-și ploaia de flori ce căzuse în arenă la sfârșitul reprezentației. Sunt de la vreo admiratoare secretă? îl tachină ea cu blândețe.

Zâmbind hâtru, Charlie scoase de la spate buchetul mare de flori pe care îl ținuse ascuns, apoi scoase din buzunarul de la piept un teanc parfumat de cărți de vizită.

— Pun rămașag că e roșu tot sub tona aia de machiaj, spuse Regina amuzată.

Charlie arătă cu un deget dezaprobativ spre ea.

— Nu fi obraznică!

— *Apropo* de roșit, interveni Ella. Nu pot să cred ce mi-ai făcut! Charlie se prefăcu uimit, de parcă nu știa la ce se referă.

— Cum mi-ai strecurat cheia în buzunar..., continuă Ella fixându-l sever în timp ce el își dădea jos haina pe care și-o aruncă cât colo.

— Nu mi-a ieșit prea bine, râse el. Mi-am scăpat toate lucrurile pe jos și m-am lovit de tine. De obicei nu sunt așa de neîndemânatic. Cred că am emoții când sunt în preajma ta..., adăugă el cu o sclipire în ochi.

Și scânteia aceea deveni și mai intensă când o văzu îmbujorându-se.

— A fost o reprezentație minunată, se grăbi Ella să spună, încercând să-și ascundă stânjeneala.

Zâmbind Charlie își scoase vesta și, dându-și trusa de ras la o parte, umplu lavaboul cu apă. Își înmuie degetele în ulei și își îndepărtă machiajul, după care se spală cu săpun pe față și pe cap. Cu apa curgându-i pe umerii cămășii, înșfăcă apoi un prosop și se șterse.

Pe urmă veni la pătuț, se aplecă și o sărută pe Holland pe frunte.

— Bine te-am găsit, micuța mea – îngenunche la căpătâiul ei și o sărută pe obraz. Am și pentru tine o floare, dar am s-o păstrez pentru mai târziu – se ridică în picioare. Trebuie să mă schimb. Simte-te ca acasă, Ella.

Zicând acestea, urcă treptele improvizate din cele trei lăzi și păși în căruță, închizând draperiile în urma sa.

După ce puse apă la fiert, Regina răsturnă aluatul din castron pe un tocător, care era de fapt o simplă scândură așezată pe două butoaie și se apucă să îl întindă cu sucitorul. Afară începu să se întunece. Ella aruncă o privire prin deschizătura cortului spre tabăra involburată de vânt.

— Pot să ajut și eu cu ceva? întrebă Ella, ridicându-se în picioare. Aș putea pune masa.

În momentul acela Charlie coborî din căruță, îmbrăcat într-o cămașă curată. Atât el, cât și Regina o priviră nedumeriți.

A, da. Nu exista nicio masă în cort.

— Ce-ar fi doar să stai jos și să ne lași pe noi să facem ceva pentru tine, spuse Charlie. Nu uita că în seara asta ești invitata noastră.

Gazdele se puseră pe treabă, iar Ella, neavând încotro, se așeză pe lăzile din fața căruței, ca simplu spectator. Regina decupa cercuri de aluat pe care Charlie le umplea cu o compoziție pregătită dinainte. Amestecând engleza cu italiana, bucătăreasa critica la tot pasul tehnica de lucru a ajutorului său, patima ei împletindu-se în mod amuzant cu chicotelile lui. La instrucțiunile ei, Charlie puse sare în apa care fierbea pe plită. Cam prea multă, judecând după spuma care se formă repede deasupra, fapt pentru care Regina îi plesni brațul cu lingura de lemn.

Charlie se întoarse cu un zâmbet poznaș spre Ella, și Regina puse colțunașii în apa clocotită. Erau o pereche tare inedită așa cum stăteau acum, unul lângă altul – el, înalt și voinic, cu cămașa scrobită, pantalonii și cizmele de spectacol, și ea, mică și dolo-fană, cocoțată pe o ladă.

— O să-ți placă mâncarea gătită de Regina, spuse Charlie, privind peste umăr. Pune în toate usturoi și ceapă, și ardei speciali de-ai ei.

— Să nu te iei de ardeii mei! îl amenință femeia cu lingura de lemn.

Charlie râse cu poftă, încălzind atmosfera din cortul împresurat de umbre. Își clăti mâinile și se duse să aprindă felinarul. Câțiva stropi de ploaie lovira acoperișul de pânză.

— Nu-i plac ardeii mei pentru că, de fiecare dată când o luăm din loc, trebuie să-i încarce înăuntru, comentă Regina, arătând spre căruța verde.

— Păi, să știi că nu-i o treabă ușoară, ripostă el, scoțând dintr-o ladă un borcan cu tacâmuri și câteva farfurii de tinichea.

— Ei, las', că mișcarea face bine la siluetă și ține bătrânețile departe, mustăci Regina.

— Regina are o veritabilă grădină afară. Ghivece peste ghivece cu fel și fel de legume și mirodenii, explică Charlie, ridicându-se în picioare. E italiancă, și pare-se că așa e obiceiul la ei. Un bătrân înțelept a spus cândva: „Dacă te vei împrieteni vreodată cu un țigan italian, vei avea de cărat peste tot o grămadă de mărunțișuri” – înclină capul, ferindu-se de felia de ardei azvârlită de Regina. Ca să nu mai vorbim de temperamentul lor! râse el.

— Să înțeleg că te-ai născut în Italia? o întreabă Ella.

Femeia încuviință din cap.

— Am venit aici în tinerețe. Abia am pus piciorul pe pământ american, că m-am și măritat cu un *carradore* – un rotar care lucra cu trupa asta de artiști ambulanți. Cu toate că nu călătorisem mai deloc până atunci, m-am simțit imediat ca acasă printre circari. Iar acum, treizeci de ani mai târziu, iată-mă încă aici. Întinse

mâna și îi bătu umărul lui Charlie. Cu băiatul ăsta și cu scumpa lui *bambina*.

Ella simți că îi crește și mai tare inima în piept.

— Vasăzică aveți amândoi sânge țigănesc? întrebă ea, plimbându-și privirea de la unul la celălalt.

— Eu nu sunt țigancă din naștere, răspunse Regina. Doar sufletește. Charlie, pe de altă parte, este țigan get-beget, iar țiganii sunt...

— Deștepti și chipeși, sări Charlie.

— Voiam să spun că sunt oameni mândri, ripostă Regina. Modestia, după cum se vede, nu le stă în caracter.

Ella râse încetișor.

Regina îi zâmbi jucăuș lui Charlie, apoi își întoarse iar privirea spre ea.

— Sunt mulți țigani în trupa noastră. Țăsta-i motivul pentru care avem afișe atât de mari și de înflorate. Și pentru care poposim câte trei zile în fiecare oraș. Țiganii nu se grăbesc niciodată.

— Lăudăros, mai treacă-meargă, dar acum mă faci și trândav? exclamă Charlie, chipurile revoltat, făcându-i pe furiș cu ochiul Ellei. Îmi pare rău, dar înfățișezi cu totul greșit stilul nostru de viață. Singurul lucru care contează este *l'amore*. Un alt bătrân înțelept spunea: „Când faci ceva cu pasiune, ce rost are să te grăbești?”.

— Nu zău? se burzului Regina, înfigându-și palma în șold. Pe-asta să i-o spui lui *signor* Graven data viitoare când trupa fraților Ringling o trece ca vântul pe lângă noi în goana trenului.

Charlie rânji. Da, părul brunet și pielea măslinie îi trădau fără îndoială obârșia rromă. Dar poate că în venele lui nu curgea doar sânge de țigan, cugetă Ella, privindu-i ochii de un verde aprins. Nu mai văzuse niciodată ochi de culoarea aceea.

Se lăsă tăcerea vreme de câteva clipe. Privind dincolo de subiectul înalt și arătos al conversației, Ella i se adresă Reginei:

— Mâncarea miroase foarte bine.

Charlie se apropie de sobă cu o farfurie în mână. Folosindu-se de o spumieră, Regina strecură colțunașii și așează câțiva pe

farfurie. Peste ei turnă dintr-o ulcică încălzită pe plită, un sos alb, ca de smântână.

Charlie îi aduse farfuria împreună cu o furculiță și un șervețel. Când îi înmână farfuria, degetele li se atinseră ușor și atingerea îi trimise un fior prin braț.

— Mulțumesc, murmură ea îmbujorată.

El îi răspunse printr-o privire caldă, apoi se întoarse lângă sobă.

— Cum spuneaai că se numesc colțunașii ăștia? întrebă Ella.

— Ravioli, pronunță duios cuvântul Regina, umplând încă o farfurie.

Ella își așază mâncarea aburindă pe genunchi și așteaptă până ce își umplură și ceilalți doi farfuriile și luară loc – Charlie pe pătuț, lângă Holland, iar Regina pe un scaun de lângă sobă. Bucatele din farfurie miroseau de-a dreptul minunat. Cocoțată pe lăzile cu lucrurile lui Charlie, Ella nu își mai putu înfrâna pofta. Luă furculița în mână și o înfipse într-un ravioli.

Dar o văzu pe Regina aplecându-și capul. Și Charlie făcu și el la fel.

— Tată din ceruri..., începu el.

Ella puse furculița jos, încercând să facă cât de puțin zgomot posibil.

Holland întinse mânuța spre farfuria lui Charlie, dar acesta, cu ochii închiși, îi prinse mâna într-a lui. Ea încercă să scape din strânsoare lui și să ajungă la farfurie, dar nu reuși. Charlie continuă rugăciunea zâmbind la încăpățânarea fetei.

— Îți mulțumim pentru această mâncare. Și pentru mâinile care au preparat-o.

Tânăra se uită la priceputa bucătăreasă. Cu ochii închiși, Regina zâmbea blajin.

— Și Îți mulțumim pentru Ella, invitata noastră, care a făcut-o bine pe Holland.

Ella înghiți în sec.

— Și pentru că o păzești pe Holland și o ții în palma Ta puternică.

Încheind cu un „amin”, Charlie înalță privirea.

Neștiind ce să spună, Ella dădu pur și simplu din cap. Brusc, îi pierise toată pofta de mâncare. După ce Charlie începu să mănânce, luă și ea o mică înghițitură, încercând să ignore nodul ce i se pusese în stomac. Colțunașul era cremos și plin de savoare.

— Sunt delicioși, Regina.

Femeia ridică privirea spre ea.

— Mulțumesc, draga mea.

Ella mestecă încet încă un ravioli. Și-ar fi dorit să o întrebe pe Regina cum se pregătesc. Totuși, continuă să mănânce în tăcere. Când realizează că Charlie o urmărea cu aceeași expresie amuzată, își tamponă gura cu șervetul și caută un subiect de discuție.

— Prietena mea ar vrea să afle câteva lucruri despre tine.

— Margaret, prizoniera? râse Charlie. Despre *mine*?

Charlie îi oferi lui Holland un colțișor de ravioli. Ea îl luă și îl băgă fericită în guriță.

— Da. Vrea să știe dacă numele tău de familie este cu adevărat „Lionheart”.

Charlie zâmbi strâmb și își înfipse furculița într-un colțunaș.

— Am să țin minte și am să-i răspund când ne întâlnim data viitoare.

— Charlie! protestă Ella râzând.

— Aha..., făcu el, înălțându-și iar ochii. Vasăzică și *tu* ai vrea să afli răspunsul.

Deși se îmbujoră, Ella continuă să-l privească în ochi.

— Poate.

Charlie se rezemă cu spatele de un stâlp al cortului și, deoarece pătuțul lui Holland nu era destul de încăpător, își propti cizmele înalte pe lada din fața lui.

— Da. Chiar așa mă cheamă: Lionheart.

Ella primi gânditoare informația, apoi clătină încet din cap.

— Și ești îmblânzitor de lei. Ce coincidență.

— Nu e deloc o coincidență.

Își învârtea colțunașii din farfurie cu furculița. Se uită la Holland, apoi înapoi la Ella.

— Tata s-a alăturat celor din circ când avea 16 ani.

La 16 ani? se miră Ella în sinea ei.

— Din câte am auzit, fugise de-acasă. De ce – adăugă el, înțepând un colțunaș cu furculița – nu știu. Tata nu a vorbit niciodată despre viața lui de dinainte să intre la circ. Cred că nu se prea înțelegea cu taică-său. Așa că a devenit circar. Și și-a schimbat numele.

Lionheart, repetă Ella în gând.

— Aici poți să faci orice vrei. Dacă am avut vreun alt nume de familie, n-aș ști. Părinții mei nu mi-au spus niciodată. Așa că asta e tot ce am să-i dau lui Holland – schiță un surâs dulce-amar – și oricui altcuiva care ar avea nevoie de el.

Ella simți o strângere de inimă la auzul acelor cuvinte – pe cât de simple, pe atât de profunde.

— N-a fost primul de aici care și-a schimbat numele, continuă Charlie. Nu toți intră în echipa circului pentru că asta își doresc. Unii pur și simplu n-au unde altundeva să meargă.

Ella îl privi îndelung. Apoi, amintindu-și de mâncarea ce i se răcea în farfurie, mai luă un colțunaș. Continuă să se gândească la cele spuse de Charlie. Probabil că tăcuse prea îndelung, deoarece acesta începu din nou:

— Și ce altceva mai voia să afle prietena ta? Infirmierele astea sunt tare băgăcioase.

Dacă ar fi avut un ardei la îndemână, Ella l-ar fi azvârlit către el, cum făcuse Regina adineauri. Neavând însă unul, încercă în schimb să își amintească întrebările puse de Margaret. A, da. Colega ei de apartament fusese intrigată de numele fetei. Ella șovăi. Și ea era curioasă să afle cum de o botezaseră așa, dar după cele pe care tocmai i le împărtășise Charlie, socoti că ar fi nepotrivit să mai insiste pe tema asta. La cealaltă întrebare a lui Margaret – de cât timp lucra Charlie la circ – primise deja răspuns. Își scormoni mintea. Ce altceva mai întrebuse?

Dar nu se putea concentra. Rugăciunea lui Charlie o neliniștise.

— Ești un om credincios?

Întrebarea ei păru să îl ia prin surprindere.

— Ai fi preferat să nu fiu? răspunse el pe un ton serios, fixând-o cu privirea. Doar stau de vorbă cu Dumnezeu.

Ella trase aer în piept cu un tremur.

— Pentru că nu sunt un om bun din fire, adăugă Charlie. Îmi doresc, totuși, ca acești ani să nu fie iroșiți și să las ceva bun în urma mea.

O privea cu atâta ardoare, încât Ella nu își putu lua ochii de la el.

— Încerc să trăiesc după voia Lui, fiindcă asta este calea cea dreaptă. Numai așa pot fi un om mai bun pentru Holland – pentru ea și toți cei care trebuie să mă suporte.

Ella întoarse capul spre Regina. Micuța femeie îl privea cu ochi strălucitori.

— Fără Dumnezeu, nu sunt nimic, adăugă el. Și nici nu vreau să încerc a fi vreodată.

— Acum că l-ai stârmit, nu mai e cale să-l oprești, comentă Regina binevoitoare. De aceea i se zice *Predicatorul*. Cum i se zicea și lui taică-su înaintea lui.

Predicatorul...

Și fiul lui.

Ella puse cu zgomot farfuria jos. *O, nu! Nu, nu, nu...*

Nu mai putea rămâne aici nici măcar o singură clipă. Cu picioarele tremurânde, se ridică și, sprijinindu-se de căruță să nu cadă, păși jos pe covorul de iarbă. Cu coada ochilui îl văzu pe Charlie ridicându-se în picioare.

— Ella? făcu Charlie nedumerit.

Du-te acasă. Chiar acum.

Singură.

Dincolo de cort se legănau în vânt un șir de felinare și în depărtare, acordurile lente și stranii ale unui acordeon fură acoperite de bubuitul unei bile care dărmă niște popice de lemn.

O ceată de bărbați izbucniră în urale și un clopoțel anunță câștigarea unui premiu.

Oare se legăna? Totul în jurul ei părea să se învârtă. Întinzând mâna ca să se prindă de ceva, se apucă de brațul lui Charlie, care venise lângă ea. Cu celălalt braț o înconjură pe după talie pentru a o susține. Strânsoarea puternică o făcu să tresară speriată.

Văzând că o deranjează, Charlie îi dădu nedumerit drumul. În ochii lui se putea citi mâhnirea.

— Ella, te simți bine?

— Trebuie să plec, șopti ea.

— Bine, dacă așa vrei..., murmură el, glasul oglindindu-i nedumerirea de pe chip. Am să te conduc.

— Nu!

Cu fața schimonosită de durerea amintirii, Ella făcu îngrozită un pas înapoi.

— Mă pot descurca și singură.

Clătinându-se, îi adresă un „mulțumesc” stins Reginei. Nu se uită la Holland. Nu voia să îi vadă fețișoara. Ar fi durut-o prea tare. Adunându-și toate puterile, păși afară și porni greoi prin lumina roșiatică a apusului, vântul bătându-i părul în toate părțile. După doar câțiva pași, îl auzi pe Charlie strigând-o. Încă o clipă și, ajungând-o din urmă, Charlie o prinse de încheietură.

Exact cum făcuse și celălalt.

O străbătu fulgerător un fior de groază. Neobservând tandrețea atingerii lui, se zbătu, încercând să se elibereze. Când degetele lui o strânsesă mai tare, fu cât pe ce să țipe.

— Dă-mi drumul!

Se smuci și îl lovi cu toată puterea în piept.

— Ai să cazi, Ella, protestă el cu glasul stins.

Totuși, îi dădu drumul.

Și Ella se prăvăli în iarbă. Dar se ridică repede în picioare și o luă la goană.

Alerga cât o țineau picioarele. Părul îi biciuia fața și, în întunericul ce se lăsa, de mai multe ori fu cât pe ce să se împiedice de

țărușii și frânghiile ce înțesau tabăra. În urma ei putea auzi pașii greoi ai lui Charlie, care alerga după ea.

Ella se întoarse în timp. Avea din nou 15 ani, iar noaptea era întunecată și îngrozitoare.

Știind că nu poate să alerge mai repede decât el, într-un sfârșit se răsuci și se ghemui gâfâind la pământ.

— Nu mă atinge.

Charlie se opri și își ridică împăciuitor mâinile. O privea cu ochii mari, șocat.

Când făcu un pas spre ea, Ella se trase repede înapoi, lovindu-se cu spatele de partea laterală a unei căruțe.

Gâtuită de spaimă, se lipi de roata căruței și îngăimă înlăcrimată, cu glasul abia șoptit:

— Te rog să nu-mi faci rău.

Cu o expresie îndurerată, Charlie se ghemui la rândul-i ca să fie la același nivel cu ea.

— Ella, nu ți-aș face niciodată vreun rău.

Mai făcu doi pași și îngenunche la o lungime de braț de ea. Când dădu să se apropie mai tare, Ella își trase genunchii sub bărbie, încercând să se facă cât mai mică. Apoi își ascunse fața în palme, străduindu-se să își stăvilească lacrimile. Ce se întâmpla cu ea?

— Ella, ce-i cu tine?

Auzind îngrijorarea profundă din vocea lui, nu se mai putu abține și lacrimile începură să îi curgă, fierbinți, pe față.

Clătină din cap și își șterse de fustă palmele umezite. Își trecu mână peste obraz și inspiră printre suspine. Unde se afla? Voia să meargă acasă. Dar locul acesta straniu, tot mai întunecat și mai bătut de vânt, nu o lăsa să plece.

— Cum pot să-ți fiu de ajutor? îi șopti Charlie, trăgându-se mai aproape și atingându-i cu vârfurile degetelor marginea ghetei.

Tresărind, Ella trase adânc aer în piept. Încercă să-și alunge din minte amintirea rugăciunii rostite de Charlie și a declarațiilor lui despre Dumnezeu, dar nu reuși.

Un fior de spaimă îi împresură inima. Charlie era aproape de două ori cât ea. La fel cum fusese și celălalt. Bărbatul care se oferise să o conducă până acasă în noaptea aceea, spunând că îi va căra el cartea de cântări. Apoi încercase să o ia de mână. Și așa pornise avalanșa. O forță zdrobitoare care, oricât s-a zbatut, oricât s-a împotrivit, nu i-a lăsat de ales decât să încerce să-și închidă mintea. Și inima. Și să se sforțeze să nu simtă, să nu gândească, pentru că altfel... altfel... Paralizată de teroare, simți că se sufocă.

O, Doamne, de ce îmi faci asta?

Apoi îi răsună în urechi un glas șoptit – blând și îndurerat.

— Ella, ți-e frică de mine?

Charlie își retrase mâna și, ridicându-se în vine făcu un pas mic înapoi... apoi încă unul.

Ella se uită pierdută la el. Acesta era Charlie. Trase, tremurând toată, aer în piept; în clipa aceea coșmarul o părăsi, zvâcnindu-i trupul și mintea, la fel de fulgerător cum apăruse. Charlie, ocrotitorul lui Holland. Inspiră încă o dată adânc. Încercă să evoce imaginea cu Charlie care o dezmiarda, cu mișcări atât de tandre, pe Holland. Încercă să cuprindă cu mintea faptul că el stătea din nou în genunchi în fața ei – la aceeași înălțime cu ea.

Îi scruta îngrijorat chipul – încercând, fără îndoială, să înțeleagă ce se petrece cu ea.

— Vrei să mergi acasă, acum.

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

Ella încuviință din cap.

— Bine. Te ducem acasă.

Charlie își roti privirea în jur și își trecu mâna prin păr neștiind exact ce să facă.

Ella simți că i se frânge inima.

— Așteaptă... așteaptă aici. Mă întorc imediat.

Spunând acestea, Charlie se ridică și se îndepărtă câțiva pași. În dreptul celei mai apropiate căruțe, se opri și strigă ceva.

Ușa se deschise și în lumina ce străpunse întunericul își făcu apariția o tânără.

Ella scutură din cap. Nu mai avea cincisprezece ani – coșmarul se destrămase. Pentru că rugăciunea pe care o înălțase în noaptea aceea – *Nu mă lăsa singură, Doamne!* – primise răspuns. Uitându-se la Charlie, își simți sufletul năpădit de recunoștință și vinovăție.

Tânăra coborî treptele. Părul negru i se revărsa pe spate ca o cascadă, lung până la pământ. Fata îl ascultă pe Charlie cu vădită încredere, apoi încuviință din cap și, după ce își prinse părul în coc cu o năframă, porni spre ea.

— Bună, Ella. Eu sunt Angelina, se prezentă tânăra, îndulcind cu surâsul ei blând lumina rece a primelor raze de lună. Am să te însoțesc până acasă.

Capitolul 12

Charlie privi cum Ella își dădu o şuviță de păr pe spate, doar ca să îi cadă iar pe față când întoarse capul să se uite la el...

Făcea asta din câteva în câteva secunde, încă de când porniseră la drum.

Angelina îi explică de ce venea Charlie după ele: ca să se asigure că amândouă ajung acasă cu bine. Ella aprobă din cap. Apoi aruncă iar o privire peste umăr, chinuită de remușcări.

Cu mâinile îndesate în buzunare și inima grea, Charlie le urma de la distanță, întrebându-se ce vorbă sau gest al lui o fi înspăimântat-o atât de tare.

Angelina vorbea blajin, cu un accent rusesc – prea încet ca el să audă mare lucru din ce zicea. În cele din urmă, se văzură prin întunericul încețoșat luminițele ce pâlpâiau de la ferestrele apartamentului Ellei. Atât ea, cât și Charlie încetiniră pasul. Oprindu-se în fața clădirii, Charlie își încleștă degetele pe ceafă și privi cum cele două femei urcă treptele de la intrare și se fac nevăzute înăuntru.

Se rezemă de zidul de cărămidă și încercă să nu se gândească la faptul că, dacă mai zăbovește mult, va întârzia la reprezentarea lui de seară. Își consultă ceasul de buzunar. Mai avea zece minute. Își încrucișă brațele pe piept. Apoi își vârî mâinile în buzunar. Începu să se învârtă de colo colo.

Număra secundele care treceau. De fapt, știa prea bine că ceea ce își dorește cu adevărat este să stea de vorbă cu Ella. Fără să mai șovăie, se năpusti în clădire și urcă treptele câte două odată, tropăind ca o turmă de elefanți. Când coti pe ultimul palier încetini pasul ca să n-o sperie.

— Ella, o strigă el gâfâind.

Ea își înalță clipind privirea spre el. Nu mai avea privirea încețoșată de lacrimi. Ba nu, iar începură să i se umezească ochii. Dar de data aceasta păreau a fi lacrimi de tristețe, nu de spaimă.

— Nu pot să mă despart așa de tine, murmură el.

Angelina se retrase tăcută în capătul micului culoar și își aținti privirea pe fereastră.

Charlie înghiți în sec, negăsindu-și cuvintele.

— Știu că nu îmi ești datoare cu nimic. Cu absolut nimic de pe fața pământului. Eu și Holland îți suntem datori *ție*, pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat. Și ai tot dreptul să îmi întorci spatele oricând și să pleci. Nu ești nicidecum obligată să mă mai vezi sau să mai vorbești vreodată cu mine.

Ella își șterse lacrima ce i se prelingea pe obraz.

— Dar dacă...

I se gătui vocea. Căci în momentul acela înțelese. Înțelese că viața lui se schimbase pentru totdeauna. Din clipa când pășise în ea domnișoara aceasta. Cu inima sărindu-i din piept, își strânse pumnii pe lângă corp.

— Dacă mi-ai da voie să încerc să îndrept lucrurile, aș — ți-aș fi recunoscător.

Cu bărbia tremurândă, Ella își șterse încă o lacrimă.

— Charlie... eu... — își înalță clipind privirea spre tavan și suspină adânc — Nici nu știu ce să spun.

Charlie își descleștă degetele. Apoi le încleștă la loc. Cât de mult și-ar fi dorit s-o ia în brațe! Dar se stăpâni și rămase nemișcat.

Ella își apăsă degetul mare pe buze. Buzele acelea miciute și pline, ca de păpușă. Parcă nici nu erau adevărate. Dar erau. Totul la ea era cât se poate de real și tot ce își dorea el era să existe o cale de a...

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat astă-seară, șopti ea. Îmi pare foarte rău. Dar chiar nu știu ce să-ți zic.

— Nu e nevoie să te scuzi. Dacă am făcut ceva care te-a înspăimântat, vreau să-mi îndrept greșeala.

Ella scutură repede din cap, lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Nu, murmură ea cu vocea tremurândă. N-ai greșit cu nimic. Ceea ce s-a întâmplat... — Își trecu mâna în sus de-a lungul mâneicii și Charlie îi citi pe față epuizarea — îți sunt datoare cu o explicație.

Dar lui i se scursese deja timpul.

— Pot să vin să te văd mâine?

Angelina, draga de ea, încă stătea retrasă discret la capătul culoarului.

Charlie nu îndrăzni să se uite la ceas. Era deja în întârziere.

— Dacă Margaret nu o să fie mâine acasă, pot să vin cu Angelina.

Tăcerea se prelungi până ce ajunse să își audă bătăile inimii în urechi. Într-un târziu, Ella încuviință încet din cap.

— Da — își umezi buzele și se uită iar la el — Margaret va fi acasă, dar...

Charlie așteptă, intuind că Ella vrea să mai spună ceva. Să-i dea cumva de înțeles că are încredere în el. Adevărul e însă că el nu își dorea să rămână singur cu ea.

Tot ce voia era ca Ella să nu se teamă de el.

— Să vin?

Ea încuviință iar din cap.

— Da. Te rog.

— E bine dacă vin după-amiază... pe la patru?

— E bine la patru.

Charlie răsuflă ușurat.

— Mulțumesc, Ella.

*

Aplecat în căruță, Charlie scotoci printre hainele împrăștiate pe saltea. Unde era portofelul ăla afurisit? Podeaua de lemn scârțâi sub greutatea lui când trecu în cealaltă parte, continuând înfrigurat căutările. Nu folosea decât arareori portofelul, așa că îl zări abia când se uită într-o cutie cu șosete și maiouri curate. Primise leafa în dimineața aceea. Așeză înăuntru bancnotele noi și vârî portofelul de piele în buzunar. Dacă aceasta era ultima oară când

avea s-o vadă pe Ella – ceva la care încerca din răspuțeri să nu se gândească – trebuia neapărat să îi dea banii promiși. După tot ce făcuse Ella pentru Holland și pentru el... atât de mult.

Lemnăria scârțâi iar când coborî din căruță.

Străbătu grăbit tabăra circului și, pășind afară în stradă, scrută șirul de clădiri ce mărginea drumul spre locuința Ellei. Dincolo de o bancă și câteva prăvălii, se auzeau lovituri de ciocan – pesemne dintr-o fierărie. Undeva în depărtare răsună prelung şuieratul unui tren. O căruță cu cărbuni rămăsese împotmolită în noroi în mijlocul drumului, și un grup de bărbați se opinteau să o urnească din loc, așa cum făcuse și el zilele trecute.

Pe celălalt trotuar, câțiva trecători se opriseră și îl priveau curioși. Charlie își cercetă hainele să se asigure că lepădase toate piesele costumului de spectacol. Își scosese jacheta de catifea și jiletca de culoarea smaraldului, dar păstrase cămașa albă – era cea mai bună pe care o avea. Și era sigur că își îndepărtase tot machiajul de pe față. Cu degetul mare, verifică dacă nu îi ieșise cumva cămașa din pantaloni, la cât se foise prin căruță.

După câțiva pași, își verifică și gulerul, pentru orice eventualitate.

Fusese toată ziua cu capul în nori, și asta îi afectase până și evoluția în arenă. În reprezentația de azi uitase pur și simplu să dea semnalul final. Bine că a intervenit La'Rue – Dumnezeu să-l binecuvânteze! – și a salvat situația. O greșeală pe care Charlie nu o mai făcuse niciodată și care atrăsese priviri îngrijorate nu doar din partea lui Ruth.

Pentru buna desfășurare a spectacolului, toți artiștii erau obligați să respecte programul, așa că trebuia să își vină în fire, și asta cât mai repede. Acum că domnul Graven aranjase cu cei de la căile ferate excursii cu preț redus până la circ din toate gările aflate pe o rază de 65 de kilometri, tribunele erau înțesate de noi vizitatori, dispuși să plătească 25 de cenți și chiar mai mult pentru un bilet la matineu.

Publicul tot mai numeros inspirând noi schimbări, La'Rue îi sugerase să introducă în program acrobația exersată de ei în

ultima vreme. Charlie se temuse că Axel nu era pregătit, dar leul îi demonstrase contrariul, sărind peste culoarul dintre gradene cu aproape un metru mai departe decât reuşiseră Han şi Kristov. Ce mai, îi datora ştrengarului o halcă grasă de carne. Elefanţii răspuseseră cu promptitudine la comenzi şi publicul aclamase în picioare.

Da, fusese un adevărat triumf. Arena se acoperise de flori şi batistuţe de dantelă, aruncate de spectatorii extaziaţi şi culese de pe jos de lucrătorii cercului. Charlie îşi ridicase privirea, ascultând aplauzele şi uralele din tribune. Ştia că nimic din toate astea nu avea o însemnătate reală. Nici admiraţia publicului, nici buchetele de flori, şi cu atât mai puţin zâmbetele pe care i le adresa unele femei, curioase să ştie cum îşi petrecea timpul liber.

Într-o singură vară se lăsase legănat de iluzii, sărutând la umbra cortului cel mare domnişoare prea ameţite de soarele dogoritor ca să realizeze că n-aveau să-l mai vadă niciodată. Toate rămăseseră doar cu amintirea unei aventuri palpitante, şi el pustiu, întrebându-se dacă următoarea cucerire avea să-i umple acel gol sufletesc. Nu-şi va aminti niciodată cum le chema pe toate tinerele pe care le sărutase. Fiecare inimă care bătuse la pieptul lui pentru câteva momente... De aceea, pe când Axel era încă pui, cu ajutorul Angelinei, se jurase ca, de atunci în colo, să îşi păstreze inima pentru femeia menită să-i fie soţie. Țrecuseră mulţi ani de atunci, ani lungi şi singuratici, dar meritaseră. Iar acum se gândea la Ella.

Ella îi stârnea în suflet ceva ce nu mai simţise niciodată până atunci. Gândul că o va pierde era de neîndurat.

Dar pe cine credea el că păcăleşte? Ce era el pentru Ella? Un amărât de Țigan circar.

Şi asta încă nici nu era partea cea mai rea.

Ajungând la blocul ei, trase adânc aer în piept – pentru prima oară în acea zi. Holland aţipise şi o lăsase în grija Reginei. Doamne, cât îi era de recunoscător acelei femei! Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, urcă scara, apoi paşi pe palier.

După ce își dresese glasul, lucru care nu îi calmă câtuși de puțin nervii încordați, bătu în ușă.

Se auziră voci înăbușite dinăuntru, apoi Margaret își iți capul afară.

— Bună ziua, îl salută ea, măsurându-l cu ochii mari, ca pe un Goliat.

— Ella e acasă?

— O, da! Poștește înăuntru.

Îl conduse la canapea și el luă loc, simțindu-se ca un golan stând pe această elegantă mobilă. Nevăzând-o nicăieri pe Ella, aruncă o privire spre ușa de la dormitor. Era închisă.

Stând în picioare, Margaret îl privea frângându-și încurcată mâinile. Într-un final arătă cu mâna spre ușă și zise:

— Mă duc s-o chem.

Charlie încuviință din cap. Simțindu-și palmele ude de transpirație, și le șterse de pantaloni. Margaret se făcu nevăzută, și el încercă să nu numere minutele, dar nu reuși. Trecu un minut, apoi încă unul, apoi al treilea, până ce ușa se deschise din nou.

Își ridică privirea, convins că disperarea din suflet i se putea citi clar și pe chip.

Când Ella păși în încăpere, lumina ce se revărsa pe fereastră căzu pe panglica albă cu care îi era legată la capăt coada împletită. Ea schiță un zâmbet. Atât de firav, încât Charlie simți că i se face rău. Își căută înfrigurat cuvintele.

Ella se așeză într-un fotoliu lat și își aranjă, cu ochii în pământ, faldurile fustei azurii. Pe măsură ce se prelungea tăcerea dintre ei, ochii i se umezeau tot mai tare.

Într-un târziu, ridică privirea și se uită direct la el.

— Bună, Charlie.

Neștiind ce să zică, el înclină tăcut din cap. Amintindu-și de portofel, se gândi să îl scoată din buzunar, dar nu i se părea că ar fi momentul potrivit să aducă vorba de bani.

— Mă bucur că ai venit.

Charlie fixă podeaua cu privirea, întrebându-se, îngrijorat, ce emoții i se puteau citi pe chip. Trebuia să spună ceva. *Hai, măi omule, curaj.*

— În legătură cu seara trecută...

Dar Ella ridică mâna, întrerupându-l.

— Te rog, lasă-mă pe mine să explic.

Margaret se retrase discret în dormitor, închizând ușa după ea.

— M-am tot întrebat dacă ar trebui să-ți spun asta sau nu, iar odată ce m-am hotărât s-o fac, am încercat să găsesc modalitatea cea mai potrivită, dar mă tem că nu știu care este aceea.

Charlie se îndreptă încet din spate.

Cu ochii închiși, Ella își încheștă degetele în poală, atât de strâns încât începuseră să i se albească.

— Așa că am s-o spun pur și simplu.

Charlie o asculta cu ochii pironiți pe mâinile ei încheștate.

— Charlie... am avut un copil. Un băiat.

Își ridică ochii albaștri spre el. Genele îi erau umezite de lacrimi.

El încercă din răsuferință să nu miște nici măcar un singur mușchi. *O, Doamne, ajută-mă să nu fac vreo greșală.* Cu inima zvâcnindu-i în piept, dădu încet din cap. Apoi repetă cuvintele Ellei în gând. Încercă să le găsească sensul. Dintr-o sută de motive.

— Acum cinci ani.

Ella inspiră încet. Apoi oftă prelung.

— Acesta este unul dintre motivele pentru care mă aflu aici. Am plecat de-acasă pentru că nu mai puteam suporta felul în care se purtau oamenii de-acolo cu mine. Șușotelile lor. Privirile acelea care spuneau foarte clar ce părere au ei despre mine – i se frânse vocea – și eram pur și simplu prea mâhnită.

Durerea ei îi trecu prin inimă ca un fier roșu.

— Îmi pare atât de rău, murmură el blajin, neștiind ce altceva să spună.

Își strânse pumnul și își trecu policarul peste celelalte degete, trădându-și frământarea pe care nu știa să o exprime în cuvinte.

— Charlie?

Se foi stingher. Își fixă cizmele. Ella spusese că *a avut* un copil. Își dorea să știe un mod de a o întreba care nu i-ar provoca durere.

— A... băiatul e... copilul n-a supraviețuit?

Buzele Ellei se rotunjiră, tremurătoare, în jurul cuvântului.

— Nu.

Amuțit de tristețe, Charlie îi scrută chipul. Apoi tuși răgușit în pumn.

— Cum... cum îl chema pe fiul tău?

Atât îi venise în minte să zică. Pentru că Ella adusese pe lume un copil. O ființă. Un suflet... care nu mai era.

Ella îl privi de parcă ar fi fost prima persoană care îi pune această întrebare.

— Nu i-am dat un nume.

Regretul ei păru să umple întreaga încăpere și Charlie alungă, clipind, întrebările care îi răsăreau în minte.

— Charlie.

Ella își umezi iar buzele și trase suspinând aer în piept.

— Nu știu cum să-ți spun asta.

Aplecându-se în față, Charlie își rezemă coatele pe genunchi și își încheștă mâinile. Coborî privirea.

— Faptul că... am fost cu un bărbat..., începu ea cu vocea tremurătoare.

Charlie înghiți în sec și, după ce mai inspiră o dată, se sforță să înalțe capul.

— N-a... n-a fost alegerea mea.

Ella își întoarse privirea și șuvița aceea rebelă îi căzu iarăși pe obraz. Își trecu mâna peste o cută din fusta ei. O dată și încă o dată și încă o dată. Apoi șopti:

— Am fost silită.

Charlie simți că îi îngheață sângele în vene. Clipi din ochi. Încercă să respire.

Dar nu reuși.

Lacrimile rupseră zăgazul și începură să șiroiască pe obrajii Ellei.

Charlie se strădui să inspire. Inima i se zbătea în piept și gândurile i se învălmășiră în minte. Se ridică în picioare, făcu câțiva pași și îngenunche lângă ea, numele ei tremurându-i pe buze.

— Ella...

Ea își trecu mână peste ochi și murmură, cu bărbia tremurândă:

— Mi-a fost atât de rușine...

Charlie îi șopti încă o dată numele, dar nu, nu era de ajuns. Fierbea sângele în el, mistuit de mânia stârmită de un nemernic pe care l-ar fi omorât cu mâinile lui chiar în clipa aceea – dar toată mânia îi era amuțită de durerea aceea covârșitoare pe care i-o auzise în glas, de care nu știuse că exista în sufletul ei. Simți că i se frânge inima când își aminti cum se lipise Ella de roata căruței, implorându-l să o cruțe.

— Era cu câțiva ani mai mare decât mine și într-o seară am acceptat să mă conducă acasă după repetiția de cor. Exersam la biserică pentru concertul de Crăciun.

Ella vorbea în șoaptă, cu chipul împietrit.

— Îl credeam un prieten și aveam încredere în el.

Charlie simți cum se aprinde iar de mânie.

— El... el... – cu vocea gătuită, Ella clipi să își stăvilească lacrimile. Ceea ce s-a întâmplat aseară, Charlie... trebuie să știi... – clătină din cap – trebuie să știi că n-a fost din cauza ta. *Tu nu ai nicio vină.*

Charlie își lăsă bărbia în piept și simți că ia foc când Ella își așează mâna caldă pe ceafa lui, trăgându-l mai aproape. Își așează pumnul strâns pe genunchiul ei și își apăsă fruntea acolo.

— El, cel care m-a siluit, era fiul predicatorului.

Charlie închise ochii. Își încheștă pumnul atât de tare încât îi ardea palma. *Of, Doamne, Dumnezeu!* Nu era chip să poată exprima în cuvinte ce simțea în momentul acela: pornirea furtunoasă de a-l face bucăți pe nemernicul care o necinstise și dorința arzătoare de a o alina. O simți pe Ella tremurând. Ridicând privirea, văzu că își acoperise fața cu cealaltă mână și plângea, zguduită de suspine.

Charlie se ridică în genunchi și, văzând că nu pare speriată, îi atinse brațul. Ea se aplecă în față și își îngropă fața în umărul lui. O înconjură cu brațul. Scuturată de plâns, Ella hohotea înăbușit în umărul lui. O strânse și mai tare, dorindu-și să îi poată înlătura cumva durerea din suflet și s-o poarte el în locul ei.

Rămaseră așa vreme îndelungată și Charlie nu îndrăzni să o întrebe ce se alesese de acel individ. Dacă se făcuse cumva dreptate. Dacă nu, mâinile sale ardeau de dorința de a-i administra el însuși pedeapsa. Dar nu o întrebă, deoarece nu voia să-i provoace și mai multă durere.

— Trebuie să știi – spuse ea, ridicându-și capul – că ești unul dintre cei mai buni și mai atenți bărbați din câți am cunoscut vreodată.

Charlie simți brusc un junghi în inimă; teama că o pierduse.

— Și nu știu ce mi-a venit aseară. De atunci, de când aveam 15 ani, mereu m-am ținut departe de biserică. Mă simt vinovată din cauza asta, dar tot ce e legat de biserică mă paralizează.

Începu să-i curgă nasul. Scotoci prin faldurile rochiei până găsi o batistă.

— Mă îngrozește chiar și numai gândul de a intra într-o biserică. Sau de a mă afla în compania unor oameni pe care i-ai crede credincioși.

Fiul unui predicator. Charlie ar fi vrut să îi ia obrajii în palme și să îi spună că e o diferență ca de la cer la pământ între lumina lui Cristos și întunericul prin care trecuse ea, dar acesta nu era momentul potrivit. Oricât de adâncă ar fi fost credința lui și dorința de a o împărtăși cu ea.

Îi răsunară brusc în minte vorbele Reginei. *De aceea i se zice Predicatorul. Cum i se zicea și lui taică-su înaintea lui.*

Abia acum realiza cum trebuie să fi sunat acel apelativ în urechile Ellei.

— De aceea ai fugit, spuse el în șoaptă.

— Îmi pare atât de rău..., murmură ea cu glasul încărcat de regret.

— Te rog să nu-ți fie frică. Te rog nu ne părăsi...

Ultimele cuvinte îi scăpaseră pe negândite. Nu putea decât să spere că Ella va crede că se referise la tratarea lui Holland.

Dar judecând după felul în care se holba acum la el, se vedea că înțelesese prea bine semnificația vorbelor sale.

— Să nu vă părăsesc?... Dar Charlie, *voi* sunteți cei care pleacă, nu eu!

Când îi văzu privirea încărcată de un sentiment puternic mai că i se opri inima în loc.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun asta. Nu e corect față de tine...

— Charlie, se întâmplă vreodată să rămâi mai multă vreme într-un loc... sau pleci mereu împreună cu ceilalți?

Cu mintea bâzâind, Charlie se ridică încet în picioare și făcu un pas înapoi. Ella nu era prima femeie care îl întreba asta. Dar era prima alături de care se putea vedea o viață întreagă.

Charlie se strădui să fie rațional. Dar era atât de tulburat, încât nu reuși decât să se gândească la un singur lucru, pe care îl rosti cu voce tare:

— Trebuie să plec împreună cu ceilalți. Am un contract.

— Înțeleg, încuviință Ella din cap, roșind.

Cum ajunseseră să vorbească despre asta? se întrebă el, încurcat de întorsătura bruscă pe care o luase conversația. Neștiind ce să mai spună, așteptă până când ea se ridică în picioare.

— Iartă-mă, n-am vrut să...

În momentul acela ușa de la dormitor se deschise și Margaret păși în sufragerie. Îmbrăcată deja în uniforma de infirmieră, tânăra se scuza printr-un zâmbet, străbătu încăperea și, luându-și haina de pe scaunul din bucătărie, și-o atârna peste braț, evident gata de plecare.

Ceea ce însemna că s-ar cuveni să plece el primul. Se uită la Ella.

— Într-adevăr, *plecăm* peste câteva zile – niciodată nu îl mai usturaseră așa cuvintele astea – și... știu că Holland s-ar bucura tare mult să te revadă. Și eu la fel.

Își frecă încurcat încheietura mâinii stângi care începuse să-l usture.

Ella își înălță, clipind, privirea spre el.

— Poți să vii mâine pe la noi. Doar dacă vrei, bineînțeles. Ai fi bine-venită.

Schițând un surâs blajin, Ella încuviință din cap.

— Mulțumesc.

Trebuia să plece, căci dacă mai zăbovea mult, nu-și va mai putea înfrâna pornirea de a o strânge iar în brațe. Or, nu putea face asta. Dintr-un milion de motive. Și toate acele motive îl împinseră spre ușă.

— E timpul să mă duc.

Ieși pe culoar și după câțiva pași întoarse iar capul, tocmai când ea își lipi obrazul de tocul ușii.

— Ah, și... — *oare o să sune prea îndrăzneț?* se întrebă el înainte de a rosti cuvintele cu voce tare. Ai intrarea liberă cât timp mai rămâne circul aici.

Ella ridică mirată din sprâncene. Oare a înțeles ce voia el să spună cu asta? Că și-o dorea alături de el. Cât mai mult timp posibil.

— Nu trebuie decât s-o cauți pe Lorelai. Am rezolvat deja cu ea să te lase să intri când vrei.

Margaret se uită la ceasul de pe perete, apoi se apropie de ușă.

— Mulțumesc, spuse Ella. Am să vin. Ți promit.

O mai privi o dată, întipăririndu-și în minte chipul ei. Și cuvintele acelea.

Iar mai târziu, sub razele lunii și privirile publicului nocturn însetat de emoții tari, noaptea nu i se mai păru atât de întunecată. Nici lumina torțelor atât de sinistă.

Sedea cu spatele gol rezemat de gratii, fără să le ofere privitorilor alt spectacol în afară de propria-i persoană, gândindu-se la Ella. La ea, la Holland și la Mimi; și la toate celelalte binecuvântări pe care le primise de la Dumnezeu.

Și înălță o rugăciune pentru Ella. Îl rugă pe Dumnezeu să îi dea mângâierea de care avea nevoie.

În adâncul sufletului nu simțea însă decât durere la gândul că peste doar câteva zile avea să plece de lângă ea. Dar era probabil mai bine așa, conchise el, gândindu-se cât de îngrozită ar fi Ella să îl vadă șezând aici, despuiat de la brâu în sus și luminat de văpăile unei duzini de torțe... Of, dacă ar ști...

Străpunse mulțimea cu ochi scăpărători, înnegriți cu cărbune, și două femei țipară de groază și de plăcere.

Aerul rece al nopții se strecura prin deschizătura cortului, înfrigurându-i pielea. Piele acoperită de desene permanente, formidabile și atât de înfricoșătoare, încât oamenii plăteau bani frumoși să caște ochii la *Bestie*. Cineva îl împunse cu degetul în șold. Un altul îi iscodea îndeaproape brațul pictat. De obicei asta îl făcea să fiarbă de furie. Să riposteze. Dar acum, în timp ce mâini slinoase îi pipăiau pielea, Charlie doar plecă capul. Mâinile încătușate îi atârnavă moi de o parte și de alta a corpului. În noaptea aceasta nu simți apăsarea neputinței. În gând repetă iar și iar cuvintele cântării.

„Stâncă a veacurilor. Adăpost crestat pentru mine...”

Aceste nopți liniștite – cât or fi fost ele de rare – erau nopțile datorită cărora nu își pierduse încă mințile. Nopțile care îl făceau să înțeleagă că, deși avea fața pictată în așa fel, încât să pară cât mai înspăimântător, va trece și peste asta. Nu trebuia să mai reziste decât patru luni. Doar patru.

Putea s-o facă. Pentru Holland – pentru libertatea ei – avea să plătească datoria.

Deși trupul îi era pângărit și închis într-o cușcă, mintea și inima n-aveau de ce să-i fie și ele. Îi mulțumi Eliei în gând pentru calmul pe care îl simțea noaptea asta. Ei și lui Dumnezeu.

Charlie închise ochii și uită de forfoteala mulțimii. Spre neîndoielnică nemulțumire a lui Madame Broussard, după zile întregi de neputincioase răbufniri, rămase pur și simplu nemișcat. Nemișcat și împăcat.

Capitolul 13

Cu umerii scăldați de soarele calduț al după-amiezii târzii, Ella se apropie de cort. Pânza de la intrare era prinsă într-o parte, parcă invitând înăuntru aerul curat de primăvară.

Ținând în mână pâinea proaspătă, Ella se aplecă și păși în cort. În clipa următoare rămase însă ținută locului. Așezat pe marginea platformei de la căruță, Charlie... cosea.

Ella zâmbi, iar el strânse din buze, nițel stânjenit. În apropiere, Regina tocmai tăia o bucată de ață. Ella se duse întâi la ea, îi întinse pâinea și îi ceru în șoaptă iertare pentru cele petrecute cu o zi înainte.

Femeia își petrecu brațul scurt și dolofan pe după mijlocul ei, dându-i o mică îmbrățișare.

— Mulțumesc, *mia cara*. Și nu ai pentru ce să-ți ceri scuze.

Văzând că Charlie o urmărește cu privirea, Ella se gândi la toate câte se petrecuseră ieri între ei. La tot ce îi mărturisise. Holland dormea în pătuțul ei de lemn, așa că Ella își prinse mâinile la spate și se apropie de căruță. Charlie își duse repede mâna la guler, apoi își verifică butonii de la fiecare mânecă.

Deși așezat, tot se afla ceva mai sus decât ea, stând pe marginea căruței. Aruncă o privire să vadă cu ce se îndeletnicește. Ella zări jerseyul lui Holland.

— Îi cos un nasture, explică el, trecând iar acul prin gaură. Acum câteva zile i l-a smuls o infirmieră.

Fu rândul Ellei să zâmbească stânjenită.

Charlie își consultă ceasul de buzunar, apoi își întoarse iar privirea spre ea.

— Am picat într-un moment nepotrivit?

— Nu.

Își regretă numaidecât răspunsul grăbit, căci Ella se foi fâstăcită, interpretându-l în mod clar drept un „da”.

— Mai e puțin și se trezește Holland și o să puteți să vă jucați împreună, încercă el s-o dreagă.

— Cum a mers azi reprezentația?

Charlie zâmbi în colțul gurii.

— Binișor.

Urmărindu-i privirea care se plimba prin încăpere, Ella exclamă uimită când văzu borcanele pline cu flori ce înțesau întregul cort.

Cu o mișcare ce îi dovedea experiența, Charlie scoase acul de pe ață și îl puse într-o mică trusă de cusut pe care era gravat numele Reginei. Lângă cutiuța de lemn cu capacul prins în balamale se afla un coș plin cu țesături, care de care mai somptuoase. Unul dintre materiale, de un vișiniu închis și de o frumusețe rară, era deja tăiat în forma unui viitor frac pentru ținuta de spectacol.

Charlie reteză cu dinții ața rămasă, apoi puse totul la loc în trusă.

Ella ridică amuzată din sprâncene.

— Exact așa face și mama.

Cu un zâmbet semeț, de cunoscător, Charlie așeză jerseul lui Holland lângă el.

— Povestește-mi despre familia te. Unde trăiesc?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite.

— Ăă... la vreo 100 de kilometri la nord de aici. Chiar dincolo de Clifton Forge, răspunse Ella, întrebându-se dacă el o fi știind oare unde era asta.

— Și ești singură la părinți?

— Nu. Am cinci frați și surori.

Charlie se luminează la față când auzi asta.

— A fost tare frumos să cresc într-o casă plină de copii. Mi-e foarte dor de ei.

— Sunt sigur că și lor le e dor de tine. Tu ai venit aici să te faci infirmieră?

Ella se rezemă cu spatele de stinghia căruței.

— Asta făceam și acasă. Aveam grijă de ceilalți. Ori de câte ori cădea sau se lovea vreunul dintre cei mici, venea fuga la mine.

Ea îi lua în brațe, îi așeza pe masa din bucătărie, lângă fereastră scaldată de soare, și le oblojea rănile. Îi săruta și îi dezmierda și curând rănitul se grăbea înapoi afară și peste o clipă zburda iar vesel în aerul curat de munte.

Ella îi povesti aceste lucruri lui Charlie. În timp ce o asculta, acesta trase lângă el un coș plin cu păturele și scutece curate și se apucă să împăturească lucrurile lui Holland. Îl ajută și Ella.

— Vasăzică n-ai pe nimeni aici. Ai venit singură în Roanoke. Ea încuviință din cap.

— Îmi pare foarte rău că ți-ai pierdut slujba. Nu pot să nu mă simt vinovat. Dacă nu eram noi, poate că încă mai lucrei acolo.

Soarele cobora cu repeziciune spre apus. Se lăsa înserarea și lumina din cort era din ce în ce mai slabă.

— Să nu-ți pară rău, ripostă Ella, încercând să îi facă ștrengărește cu ochiul, așa cum obișnuia el. A fost palpitant să îmi dau demisia. N-am mai făcut niciodată ceva atât de nebunesc.

— Sunt o influență rea, oftă Charlie, după care făcu ochii mari, de parcă tocmai și-ar fi amintit ceva.

Urcă grăbit treptele, făcându-se nevăzut în căruță. După o clipă reapăru cu un portofel în mână. Scoase mai multe bancnote din portofel și i le întinse.

— Banii ăștia sunt pentru tine. Și *mulțumesc*.

— Nu îi vreau.

— Te rog să-i primești. Ai făcut atâtea pentru noi. Ca să nu mai vorbim de tot ce ne-ai adus. O grămadă de ceaiuri... *gheață* – o privi stăruiitor în ochi, încercând să îi strecoare banii în mână. Nimic din toate astea n-a fost gratuit.

— Pune-ți, te rog, banii la loc, răspunse Ella, împreunându-și mâinile în poală.

Nemulțumit, Charlie dădu să protesteze, dar chiar atunci se auzi un mic strigăt din spate. Amândoi întoarseră capul spre patul lui Holland. Cea mică stătea în funduleț, cu ochișorii albaștri strălucind de veselie, și fețișoara-i rotundă toată numai un zâmbet. Charlie se duse și o ridică în brațe. Își frecă nasul de gâtul ei și Holland izbucni în chicoteli. Apoi o lăsă în mâinile Ellei, care primi recunoscătoare ghemotocul călduț și moale.

Regina pregăti niște ceai și în scurtă vreme Holland mergea de-a bușilea pe jos, cercetând voioasă toate ungherele cortului. Ori de câte ori se îndepărta prea tare, Charlie o înhăța și o aducea înapoi. O joacă de-a lor. Jocul se curmă însă brusc când fetița se apropie târâș prea tare de sobă. Atunci Charlie o înșfăcă în brațe și o muștră cu blândețe, iar când micuței începu să îi tremure bărbia, o sărută pe frunte și își trecu mâna peste cărlionții ei bălai. Atenția fetiței fu repede distrasă de franzela adusă de Ella. La cină se ospătară cu felii groase de pâine caldă și cu ceaiul fierbinte pregătit de Regina. Timpul trecu ca prin vis.

Cerul era de acum negru și pânza cortului fremăta, biciuită de vânt, la fel ca felinarul agățat afară. Charlie fixa cu ochi goi întunericul.

— Charlie – Regina ridică mâna și îi atinse mijlocul. Aproape că a sosit vremea, dragul meu.

După o clipă, Charlie rosti cuvintele de parcă i-ar fi stat de mult timp pe limbă.

— Ella, în scurtă vreme trebuie să plec. Am încă un spectacol – păși spre mijlocul cortului și se întoarse cu fața spre ea – o să dureze ceva vreme și nu vreau să te întorci singură acasă pe întuneric, adăugă el cu o privire tulburată. Dacă nu te deranjează să aștepți, te pot conduce eu după ce termin. Sau aş putea găsi pe altcineva care să te conducă. Sunt mulți oameni buni pe-aici.

Văzând cu câtă seriozitate o privea, Ella rămase o clipă buimăcită. Apoi cuvintele i se revărsară pe buze de-a valma.

— Sigur... nicio problemă. Nu... nu mă deranjează să te aștept. Aș vrea... aș putea veni cu tine. Mi-am tot dorit să văd acest spectacol...

Borcanul din mâinile Reginei căzu cu o bufnitură pe covorul de iarbă. Micuța femeie se aplecă să îl ridice, cercetându-l cu coada ochiului pe Charlie.

— Păi... hm... spectacolul ăsta nu e cine știe ce...

Își frecă încurcat ceafa, apoi se duse în celălalt capăt al cortului și, îngenunchind, se apucă să scotocească într-o lădiță. Cu spatele la ea, adăugă peste umăr:

— Mai bine rămâi aici cu Holland. Promit să vă aduc un cadou-surpriză.

Se răsuci pe genunchi și se uită la ea. Părea încordat. Îl apăsa ceva și Ella nu știa ce anume.

— Un cadou-surpriză? exclamă ea entuziasmată, încercând să-l facă să se însenineze. Păi atunci, am să aștept aici. Dar... e totul în ordine?

Charlie încuviință ușor din cap.

— Mulțumesc, Ella.

Apoi se ridică și, urcând în căruță, luă o pereche de pantaloni maro, cutia de machiaj și un maiou – articol vestimentar cu care Ella nu îl mai văzuse îmbrăcat niciodată. Unde era ținuta elegantă pe care o purta de obicei la spectacole, cămașa cu guler scrobit și butoni la manșete? Charlie așeză grămada lângă deschizătura cortului și dădu să iasă, dar în ultima clipă se răsuci și se întoarse la ele. Ella stătea așezată, cu Holland în brațe. Charlie se aplecă și, închizând ochii, sărută îndelung capul fetei.

Pe urmă, deschizând iar ochii, o luă pe Ella pe nepregătite când își trecu palma de-a lungul brațului ei, după care îi strânse mâna într-a lui. Un fior îi străbătu întregul trup, făcând-o să tresară.

— Mulțumesc că ești atât de bună cu Holland, șopti el. Și cu mine.

Ultimele cuvinte păreau să îi fi scăpat de pe buze fără voia lui. De parcă el nu ar fi fost vrednic de asta.

Înconjurată de țârâitul nocturn al greierilor, Ella și Holland construiau împreună un turnuleț din cuburi de lemn. Ella avea grijă să îi facă o temelie puternică, socotind că așa va rezista mai mult, iar cea mică avea grijă să-i demonstreze că era mult mai distractiv să-l doboare la pământ. Iar și iar. Râzând, Ella stivui blocurile la loc și, cu un țipăt de încântare, Holland le dăreamă din nou, bătând fericită din mânuțele ei durdulii și molfăind de zor o bucățică de lemn-dulce.

După ce se mai jucară puțin, Regina o luă pe Holland în brațe, anunțând cu părere de rău că era ora de culcare. Lăsând-o s-o schimbe pe cea mică, Ella se ridică în picioare. Coșul cu rufe curate rămăsese lângă căruță. Dorind să se facă utilă, tânăra scoase una dintre ultimele pături rămase pe fundul coșului. Apoi își roti privirea prin iatacul lui Charlie. Lucrurile îi erau împrăștiate care pe unde – într-un soi de dezordine organizată de un om mereu grăbit, pe care numai el o putea probabil înțelege. Ce mai, era un haos total.

— Nu își face niciodată patul? întrebă Ella amuzată.

Ochii Reginei se luminară poznaș.

— E leneș din pricina draperiei. Iar eu una... – își ridică expresiv mâinile în aer – *nu* intru acolo. Mă tem că, dacă aș intra, n-aș mai găsi drumul afară.

Auzind pași ușori în iarbă, Ella se răsuci într-acolo. Pânza de la intrare se ridică și, aplecându-se, Charlie păși înăuntru. Avea părul ud, semn că se spălase de curând pe față și pe cap. Privi năuc în jur cu ochi goi.

Regina se apropie de el, îi luă pelerina neagră și îi dădu în schimb o cană cu cafea, apoi îl bătu ușor pe braț și îi zâmbi cu duioșie. Atingerea păru să îl dezmeticească. Bărbatul îi mulțumi și i-o luă pe Holland din brațe. Strângând fetița la piept, se așeză pe covoraș și își rezemă spatele de pătuțul de lemn. Ella se așeză tăcută lângă el.

— Vă rămân dator cu un cadou-surpriză, oftă Charlie cu glasul încărcat de părere de rău.

Ea clătină din cap. Nu, nu era nevoie.

Închizând ochii, Charlie trase încet aer în piept. Holland dormea lipită de el, mângâindu-i bărbia cu cărlionții ei bălai.

— Știi, acum câțiva ani a fost cât pe ce să părăsesc circul, spuse el cu glas șoptit, de parcă ar fi fost adânciți în conversație întreaga seară.

Charlie luă o gură de cafea după care își propti cana pe genunchi.

— Unde voiai să te duci? întrebă Ella.

Charlie fixă băutura întunecată pe care o ținea în mână.

— Voiam să mă fac fermier.

— Fermier?

Charlie răsuci cana și, apucând-o de toartă, mai luă o înghițitură.

— Există o anumită statornicie în a munci pământul, nu crezi?

Ella cugetă câteva clipe la întrebarea lui, gândindu-se dacă nu s-or fi ascunzând cumva mai multe în spatele acestei chestiuni.

— Ar fi un trai cu totul diferit de cel cu care ești obișnuit.

— Da.

Se auzi un tropăit estompat de copite pe lângă cort. Calul și proprietarul se îndepărtară încet prin noapte și se lăsă iar tăcerea.

— Holland nu poate rămâne cu mine la circ decât dacă se alătură companiei de circari. Fie devenind vreun soi de lucrătoare – costumieră, de pildă, ca Regina –, fie devenind artistă cum au fost toți cei din familia noastră. Altfel, va trebui să-i găsec un alt loc, departe de circ, unde să trăiască. Și nu cred că mă va lăsa vreodată inima să mă despart de ea.

— E chiar atât de drastică situația?

Charlie aprobă din cap.

— Unii artiști își lasă copiii la neamuri, să meargă la școală și să ducă o viață normală. Și îi vizitează când pot. Halterofilul are trei fii care trăiesc cu nevasta lui în Tennessee. Le trimite

toți banii pe care îi câștigă, până la ultimul cent. E trist, dar n-ai încotro. Astea sunt regulile – cine nu contribuie la bunăstarea companiei trebuie să plece. Este foarte probabil ca Holland să aibă talent de artistă, dar ar fi asta cea mai bună viață pentru ea? Cea pe care și-ar dori-o? Nu pot fi sigur.

Și era clar că acest lucru îl apăsă teribil.

— Tot așa și în privința leilor. Câteva dintre animalele de aici se vor bucura de o bătrânețe lungă și liniștită, dar nu toate. Peste câțiva ani, Axel va începe să își arate vârsta și nu i se va mai da voie în arenă. Va fi înlocuit cu un leu mai tânăr, iar eu n-am ce să-i fac. Dacă voi avea puterea să le asigur băieților o viață liniștită în anii care le mai rămân de trăit, am s-o fac – schiță un zâmbet trist. Sunt puține locurile care acceptă lei bătrâni. S-ar găsi, probabil, vreo grădină zoologică, dar aș prefera să muncesc eu și să le construiesc cumva un sălaș în care să-și poată trăi bătrânețile fără să fie expuși veșnic privirilor iscoditoare. Oricum, unii lei o sfârșesc mult mai fulgerător și mai profitabil.

— Groaznic.

— Asta-i situația.

Charlie își frecă fruntea cu vârfurile degetelor, încercând parcă să ștergă niște amintiri neplăcute.

— Tata nu avea niciun cuvânt de spus privitor la soarta leilor lui și, pentru că unii vânători bogați erau dispuși să plătească mii de dolari pe cap de animal, câțiva dintre lei au sfârșit drept trofee împăiate, etalate pe perete.

Ella se sforță din răspuțeri să ascundă șocul produs de cuvintele lui.

— Tata a găsit o cale de a preveni asta, iar eu am încercat să îi calc pe urme, continuă Charlie, mângâind încet spatele lui Holland. Îmi doresc ca băieții mei să cunoască viața pe o pajiște sau pe un câmp. Să se bucure de lumina soarelui. De aceea, acum un an, i-am cumpărat cu banii jos pe toți trei.

— Ce înseamnă asta?

— Că acum sunt ai mei. Și n-or să moară împușcați pentru plăcerea sportivă a unor bogătași.

Expresia îi deveni gânditoare.

— Vreau să fie fericiți, grași și bătrâni când Domnul va fi gata să-i ia de pe pământ. Așa că am prostul obicei de a-mi goli în mod regulat conturile bancare. Și asta nu pentru că fac prea multe vizite la pălărier.

Își așază un joben închipuit, apoi adăugă, zâmbind cu blândețe:

— Deși, la drept vorbind, asta a fost cândva o problemă.

Ella își aminti cum, în ziua când se întâlniseră la spital, Charlie nu avea decât o mână de bănuți rămași în buzunar.

— Așa că acum, în loc de bani de-o casă, am în schimb o grămadă de feline.

O spusese cu umor, dar Ella citi pe fața lui – simți în adâncul inimii – că Charlie n-ar fi renunțat la leiul lui nici pentru toți banii din lume. Și era nespus de mândră de el pentru asta. Când Holland oftă în somn, ridicându-și și coborându-și umerii mititei, Charlie o sărută pe creștetul capului.

— Tata e fermier, spuse Ella.

Charlie își întoarse capul spre ea, gest care scoase brusc în evidență cât de apropiați stăteau unul de altul.

— Chiar?

Ella încuviință din cap.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc cândva.

Cândva. Nu avea să fie niciun cândva. Uitându-se acum în ochii lui, Ella trebui să-și reamintească de asta.

Charlie schiță un zâmbet ștrengar.

— Ca... să... putem povesti despre câte bătăi de cap dai tu omului, pacoste mică ce ești.

Ella îl înghionti jucăușă cu cotul. Totuși, o străbătu un fior când și-i imagină, pe Charlie și pe tatăl ei, stând de vorbă. Pe Charlie rămânând în viața ei.

— Dar, ia zi, *tu* vrei să mai rămâi la circ?

Charlie își fixă iar cafeaua din cană.

— Sunt momente când îmi doresc să plec. Alteori însă nu mă pot vedea făcând altceva. Își ridică genunchiul și își rezemă cotul pe el. Privirea îi coborî spre buzele ei, apoi îi căută iar ochii. Orice ar fi, leii... au nevoie de mine – înțelegi?

Da, înțelegea prea bine acea nevoie.

Când își propti palma pe covoraș, să se tragă mai în față, degetele i se atinseră ușor de ale lui. Ella își mută repede mâna, sperând că el nu băgase de seamă.

O privire aruncată pe furiș o asigură că Charlie avea ochii deschiși. Ațintiți în gol. De parcă n-ar fi știut ce să spună.

— Cât timp mai rămâne circul în oraș? întrebă Ella.

— Cum drumurile încă nu s-au uscat pe de-a-ntregul și căruțele au nevoie de reparații, probabil încă trei zile.

Ella simți că i se frânge inima.

— Rândașii au plecat deja să facă publicitate pentru următoarea rundă de spectacole. Măine ce faci?

Felul în care sărea Charlie de la un subiect la altul era de-a dreptul amețitor. Ella începea să se întrebe dacă n-o face cumva intenționat.

— Probabil că voi încerca să îmi găsesc o slujbă. Până acum n-am avut noroc și mă gândeam să mă întorc la spital. Poate or să îmi dea un post de spălătoreasă.

Asta dacă avea noroc.

Charlie își aplecă capul.

Se simțea rușinată s-o mărturisească, dar asta era situația.

— Măine e sâmbătă, așa că o să am câteva spectacole, și pe urmă, duminică... – Charlie făcu o pauză și își masă bătăturile din palmă. Duminică dimineața avem slujbă – aici, în cort. N-ai vrea... – își frecă și cealaltă palmă – n-ai vrea să vii și tu?

Ella scutură repede din cap.

— Nu, mulțumesc.

Preț de câteva clipe se lăsă tăcerea.

— Mi-ar plăcea să faci cunoștință cu câteva persoane. În caz că te răzgândești, începem pe la ora nouă. Ai putea sta aici, pe pat, împreună cu Holland. Își strânse pumnii și îi rezemă pe genunchi. Nu e o problemă dacă nu vrei să vii, înțeleg. Se uită iar la ea.

— Sincer, te înțeleg. Vreau doar să știi că ești bine-venită.

— Am să mă mai gândesc.

O spusese din politețe și o privire fu de ajuns ca el să-și dea seama.

— Totuși, dacă ai putea trece pe aici mâine după-masă, mi-ar face mare plăcere să ți-i prezint. Nu ești, firește, obligată să vii. Doar dacă ești liberă și vrei să faci cunoștință cu ei.

Ella dădu gânditoare din cap, întrebându-se de ce ar vrea să o prezinte unor oameni pe care nu avea să-i mai revadă vreodată. Cum stătea acum acolo, atât de aproape de el, gândul îi puse un nod în gât.

— Sper să ai noroc mâine și să găsești o slujbă.

— Mulțumesc, răspunse ea cu vocea șoptită. Și eu sper.

Își apăsă poala rochiei peste gleznă după care, privind în jur, realizează că Regina se pregătea de culcare.

— E timpul să merg acasă.

Charlie se ridică în picioare și porni spre deschizătura cortului.

— Mă duc s-o chem pe Angelina.

— Nu... nu e nevoie. Serios.

— Așa vreau eu.

O spusese cu atâta sinceritate, că Ella se ridică încet și, urându-i noapte bună Reginei, îl urmă afară în noapte.

Capitolul 14

În subsolul plin de aburi munceau cu mâini iuți, înroșite, mai multe spălătorese. Îmbrăcată cu bluza ei albă de șifon și o fustă simplă gri, Ella aștepta în prag, frângându-și nervoasă degetele. Cu doar câteva minute în urmă o întrebase pe șefa de la spălătorie dacă nu avea cumva nevoie de încă o lucrătoare, iar aceasta urcase la etaj să se consulte cu domnul doctor Penske.

Una dintre femei turnă detergent peste rufăria pusă la înmuiat și albia se umplu de clăbuci. Dintr-o altă covată se răspândea un miros de sodă caustică, iar Ella ar fi putut recita pe de rost instrucțiunile de folosință pentru fiecare sticlă și cutie din câte erau înșirate de-a lungul rafturilor de lângă masivul storcător de rufe. Și cu toate astea, simțea că îi fuge pământul de sub picioare.

Nesiguranța i se adânci și mai abitir când se întoarse spălătoreasa șefă.

— Regret, domnișoară Beckley, dar în momentul de față nu avem nevoie de încă o spălătoreasă.

Ella cântări aceste cuvinte. Doctorul Penske refuza să o reangajeze. În fond, refuzul lui era întemeiat. O avertizase că așa se va întâmpla dacă îndrăznește să îi întoarcă spatele. Și ea tot plecase. Își cercetă inima, să vadă dacă simte vreo părere de rău; și nu găsi.

Dădu din cap și îi mulțumi, oricum, femeii.

Subsolul părea a fi foarte departe de secția de pediatrie de la etajul al doilea, dar amintirea a tot ce se petrecuse acolo îi răsări în minte, mai vie ca niciodată. Ieși pe culoar și își ridică privirea spre scară, aducându-și aminte cum Charlie mai că o răsturnase înainte să ajungă la ultimul palier.

Păși afară în stradă și porni spre locuința sa, chit că perspectiva unei după-amiezi petrecute acasă nu i se părea deloc atrăgătoare.

Nu îi mai rămăsese nimic de curățat prin apartament. Ar putea citi. Dar nu se găsea carte care să îi poată alunga din minte gândul că venise vremea să le scrie celor de acasă. Să le spună părinților ei că își dăduse demisia și să le ceară bani pentru a plăti chiria. Sau chiar mai bine, să cumpere pur și simplu un bilet de tren până la Clifton Forge, de unde mai erau doar câțiva kilometri până la ferma alor săi. Se simțea din ce în ce mai străină în Roanoke. Iar peste câteva zile, rămas fără ființele pe care tânjea să le aibă alături, orașul avea să fie și mai pustiu – și inima ei la fel.

Și apoi, trecuseră atâția ani de când era singură. De-abia acum – cunoscându-i pe Charlie, Holland și Regina – realizează cât de mult îi lipsise familia ei.

Pe măsură ce mergea, își cântări opțiunile. Poate că era prea devreme să se lase păgubașă. Dacă Margaret se învoia să acopere cheltuielile vreme de încă o lună, ar putea continua căutările. În dimineața aceasta, înainte de a merge la spital, se interesase de un post la biroul gazetei locale, dar neavând cunoștințe de dactilografie, fusese respinsă. Hotărî să mai străbată câteva străzi, doar s-o găsi, totuși, ceva. În vitrina unui atelier de fotografie era agățat un anunț – „Se caută vânzător”. Ella intră să își încerce norocul, dar o scurtă conversație cu proprietarul îi dădu iute de înțeles că nu era nicidecum slujba potrivită pentru ea. Fotograful căuta un tânăr care să lucreze cu un salariu modest și să fie dispus să facă diverse comisioane mărunte.

Ella dădu înțelegător din cap și se strădui să zâmbească politicos înainte de a ieși.

Trecu în grabă pe lângă o cârciumă – celelalte localuri ce împânzeau strada nearătând cu nimic mai satisfăcător.

Când coti pe Commerce Street, zări pe trotuarul opus trei femei ce stăteau la taifas. Îmbrăcate în rochii simple, pătate, păreau tustrele frânte de oboseală – numai ce ieșiseră pesemne

din schimbul de noapte. După câteva momente, una dintre ele își luă la revedere și porni mai departe. Îndreptându-se probabil spre Brick Row, șirul de clădiri cu apartamente sărăcăcioase aflat la două străzi distanță. Ellei îi trecuse deja prin cap că în cele din urmă n-avea să îi rămână probabil nici ei altă opțiune. Nu se putea aștepta ca Margaret să o întrețină la nesfârșit. Locuințele erau într-adevăr ieftine, dar Ella se temea de pericolele ce împânzeau cea parte a orașului.

Merita, oare, să ia în considerație opțiunea?

Scutură din cap. Nu. Nu atunci când avea o mamă și un tată de care îi era foarte dor. Frați și surori pe care își dorea cu disperare să îi revadă. Înghiți cu noduri, simțind în inimă gustul amar al regretului. Apăsarea singurătății.

Se răsuci și traversă grăbită drumul spre Campbell Street, încercând din răspuțeri să nu se gândească la cum ar fi să aibă o mică familie a ei. Trăind undeva într-o casuță pitorească, departe de tumultul orașului, alături de un bărbat cu piele măslinie și ochii de un verde pal, și de o fetiță dulce cu obrăjori trandafirii și cu mânuțe bucălate strânse în jurul unui tigrișor de pluș.

Ella își apăsă fruntea cu vârful degetelor și închise ochii.

— Nu vrei, duduie, o căpățână de salată?

Tresărind speriată, Ella deschise ochii și realizează că se oprise în dreptul zarzavagiilor.

— O, nu, mulțumesc.

Nu mai îi rămăseseră, cu totul, decât fix treisprezece dolari, așa că salata verde era o delicatessă pe care nu și-o putea permite în momentul acesta. Zece dolari erau pentru chiria pe luna în curs, iar cu ceilalți trei o va mai scoate la capăt vreme de câteva săptămâni, cumpărând doar strictul necesar. Cărbuni, lapte, alimente. După care... Dumnezeu cu mila.

În dimineața aceasta își pusese în gentuța de mână o monedă de 10 cenți pentru un nou bloc de gheață. Amintindu-și că vânzătorul trebuia să apară în curând, se întoarse grăbită acasă și așteptă așezată pe treptele din fața clădirii până ce sosi căruța.

Îi plăti omului cei zece cenți și acesta îi duse cu amabilitate micul bloc de gheață până la apartament. După ce plecă vânzătorul, Ella luă o foaie și o peniță și se apucă de scris. Dar ce să le ceară părinților săi – bani de chirie sau un bilet de tren? Oricare ar fi constituit un efort financiar pentru ei.

Apoi gândul îi zbură la banii oferiți de Charlie. Aceștia depășeau însă cu mult suma cheltuită de ea pentru Holland și era peste puterile ei să îi accepte.

Of, cât de nesuferiți îi erau banii! Își îngropă descumpănită capul în palme. După ce scrise cu chiu, cu vai jumătate de scrisoare, detestând fiecare cuvîntel pe care îl așternea pe hârtie, hotărî să lase restul pe mai târziu și, punând condeiul la o parte, se duse să arunce o privire la plântuțele pe care le creștea în sera de pe acoperiș. Căpșunile se copseseră în sfârșit. Culese o mână bună de fructe roșii și zemoase cu care își umplu batista.

Holland se va bucura de ele. Și Charlie, și Regina. Fără să mai stea pe gânduri, coborî repede în dormitor și, sătulă de ținutele sobre pe care trebuia să le poarte la interviurile pentru locurile de muncă, cotrobăi prin cutia cu galanterii a lui Margaret până ce găsi o eșarfă trandafirie – moale și veselă, și înfioată ca o tufă de aronia în floare. Se încinse cu eșarfa la brâu și o legă la spate cu o fundă mare, festivă. După aceea își aranjă șuvițele răvășite de vînt la loc în coada împletită și legă capătul cozii cu panglica ei preferată. Apoi puse căpșunile într-un coșuleț și porni spre circ.

Se duse, așa cum o instruisese Charlie, la Lorelai și trupeșă femeie îi făcu semn să intre liniștită.

— Ți-a plătit flăcău' intrarea, puișor.

— Mulțumesc, răspunse Ella, simțind un ușor fior la gândul că avea să-l revadă.

Că o aștepta.

Străbătu tabăra, savurînd atracțiile, freamătul din jur, aromele dulci cu iz de unt, ce pluteau în aer. Lăsînd în urmă corul cel mare și tumultul sărbătoresc ce îl impresura, trecu pe lângă căruța roșie și își aminti cât de bună fusese Angelina cu ea.

Peste câteva clipe se afla la intrarea cortului lui Charlie. Regina era afară.

— *Ciao, mia cara.*

— Bine te-am găsit, îi răspunse Ella zâmbind.

Regina agăță un șorț pe o sfoară de rufe legată între două căruțe. Sfoara atârna greu, pe jumătate plină. Fusta femeii, udă la poale și suflecată în jurul genunchilor, trăda faptul că Regina călcase bine în picioare rufe, cât timp se înmuiaseră în covată. Holland ședea pe jos în fața cortului, ciugulind fire de iarbă verde. Ella se grăbi s-o oprească, lucru care nu fu deloc dificil odată ce îi distrase atenția cu căpșunile. Cu gurița roșie, Holland se târî până la ea și i se cuibări în poală. Ella sărută duios cărli-onții călduți și bălai ai micuței, dorindu-și ca fericirea pe care o simțea în momentul acela să nu se sfârșească niciodată.

Regina înclină ligheanul într-o parte și îl rezemă de una dintre roțile aurii ale căruței. Apoi, cu mâinile în șold, își lăsă capul pe spate și închise ochii, bucurându-se îndelung de razele calde ale soarelui. Ella o privi cu inima plină de recunoștință, mulțumindu-i în gând pentru tot ce făcea pentru Charlie și Holland. Pentru bunătatea pe care o revărsa asupra acestor două ființe care aveau atât de mult nevoie de ea.

Chiar atunci Charlie apărură valvârtej de după colț și, scoțându-și jobenul de pe cap, se făcu nevăzut înăuntru. Ella îl auzi cum tropăie zor-nevoie de colo colo, căutând cu siguranță cele necesare pentru îndepărtarea machiajului.

— Trebuie să mă grăbesc, îi strigă el Reginei. Little' Joe a răcit și a rămas fără voce, așa că m-am oferit să-i țin eu locul vreo câteva ore, până își termină Sam numărul și poate prelua el.

Se auzi clipocitul apei în lighean și stropi ce cădeau jos pe măsură ce Charlie își îndepărta machiajul.

— Atunci când ai să te mai odihnești? îi strigă Regina. Și cu musafira ta cum rămâne?

* „Mititelul” (lb. eng.) (n.tr.).

Clipocitul încetă brusc și Charlie păși repede afară, ștergându-și părul cu prosopul. Se uită prin jur și o zări pe Ella stând în iarbă.

— Ia te uită pe cine avem noi aici!

— Am adus căpșuni, spuse ea fâstâcită, dând rostire primului lucru care îi trecu prin minte.

Charlie zâmbi în colțul gurii.

— Frumos din partea ta.

— Le-a adus să le mâncăm împreună, cu toții, îl muștră Regina cu blândețe.

Ella îl privi fermecată cum stătea acolo, scăldat de razele soarelui. Arăta exact ca în visul ei. Era chipul speranțelor ei. Se deșeptă însă iute din reverie. *Of, Ella. Nu-ți este dat să trăiești asta.*

— Și acum mătăluță pleci, clătină Regina din cap, cu mâinile în sold.

Charlie se uită la Ella zâmbind.

— Nu-i place când îi țin locul lui Joe, explică el, după care se întoarse grăbit înapoi în cort.

Ella o ridică pe cea mică în brațe și îl urmă.

— Pentru că nu apucă să se odihnească deloc, sărmanul, comentă Regina, îndreptându-și fusta și pornind în urma lor.

După ce sărută zgomotos obrăjorul durdului al fetei, Charlie își descheie grăbit nasturii de la jiletcă.

— Lasă, că m-oi odihni mâine.

Zicând asta, își scoase vesta și o azvârli pe paravanul Reginei, unde îi era atârnată și jacheta de spectacol.

— Și acum... – se uită, frecându-și mâinile, la Ella – ce-ar fi să facem un tur al iarmarocului așa cum scrie la carte? Știu că n-ai văzut până acum mare lucru, așa că, dacă n-ai nimic împotriva, aș fi mai mult decât încântat să-ți arăt împrejurimile, adăugă el.

Zicând acestea desprinsе o porțiune din pânza de cort fixată sub roata căruței și scoase din spațiul întunecat din spatele acesteia un cufăr pe care îl împinse cu greutate până în mijlocul cortului.

— Ei, ce zici?

— Păi...

— Deși – adăugă Charlie cu glas tărăgănat, uitându-se cu un zâmbet hâtru la Regina – poate că nu e, totuși, o idee prea bună – o măsură pe Ella cu ochii îngustați. Nici nu știu dacă te pricepi la jonglat. Probabil că nici de cântat, nu știi să cânți. Dacă mă gândesc mai bine, mă îndoiesc că ai fi în stare să sari într-un picior fără să cazi grămadă.

— Despre ce vorbești? râse Ella, clătinând amuzată din cap.

— Dacă tot e să am un ajutor, n-ar strica să am unul talentat, ripostă el mucalit, trăgându-și o banderolă cu dungi albe și negre peste mâneca de la cămașă. Sau, mă rog, ai putea să te bucuri pur și simplu de peisaj.

Ellei îi surâdea ideea de a-și petrece timpul cu el. Îi surâdea tare mult.

— Asta, desigur, adăugă Charlie cu o mină serioasă, dacă nu ai altceva mai important de făcut.

Ella își reprimă cu greu un zâmbet când văzu sclipirea poznașă ce i se aprinse în ochi. Charlie luă trei mingi mici și le vârî, împreună cu un pachet de cărți și alte câteva lucruri, într-un sac de pânză.

— Astea pentru ce sunt? îl întrebă ea.

— Ai să vezi.

Împingând sacul la o parte cu cizma, Charlie luă o eșarfă verde de mătase. Aparent nemulțumit, în clipa următoare o azvârli cât colo, alegând în schimbul ei una mai subțire, de culoare roșie, pe care și-o legă la gât, trăgând apoi nodul în lateral. Îmbracă o jiletă neagră, lucioasă și, după ce se încheie la nasturi, își prinse un ceas strălucitor la piept.

Apucându-se iar să scotocească prin cufăr, scoase pe rând o pană mare și deasă, un papion și un baston cu mâner curbat. Acestora le urmă într-un sfârșit un joben mic și jerpelit. Charlie își puse cilindrul pe cap, aranjându-l într-o parte... apoi în jos, pe o sprânceană, după care o privi cu zâmbetul lui fermecător.

Ella se uită vrăjită în ochii lui, dorindu-și să poată opri timpul în loc.

Charlie își puse o pereche de mănuși negre fără degete, băgă câte un bănuț sub mânășă la încheietura fiecărei mâini, apoi continuă să caute prin cufăr.

— Aha, aici erai! exclamă el triumfător când dibui o cutiuță de lemn.

Scoase din ea un trabuc, și-l vârî în colțul gurii, după care îi făcu jucăuș cu ochiul Ellei. Apoi se ridică și îndesă *aproape* toate obiectele pe care le împrăștiase înapoi în cufăr.

— Atunci, să mergem!

Umăr lângă umăr, pășiră afară din cort. Charlie își îndreptă jiletca și strecură trabucul într-un buzunar ascuns. Lăsând în urmă căruța, se amestecară în mulțimea de vizitatori ce împânzeau parcul de distracții. Înarmați cu acadele și alte bunătăți de iarmaroc, copiii alergau voioși, arătând cu degetul spre felurile atracții, iar în urma lor veneau, ținându-se de braț, părinții. Întrebându-se cum ar fi să se plimbe și ea așa cu Charlie, Ella aruncă pe furiș o privire spre bărbatul din dreapta sa și îl surprinse privind-o și el la rându-i.

Iar privirea aceea o străpunse până în adâncul inimii. Mintea, pe de altă parte, îi spunea că, oricum s-ar fi numit ceea ce se petrecea acum între ei, era ceva lipsit de rost și ar trebui să îi pună capăt. Era însă peste puterile ei s-o facă, oricât s-ar fi străduit. Nu *voia* să-i pună capăt. Poate că aceste zile petrecute alături de Charlie erau nebunie curată, dar cum putea ceva nebunesc s-o facă să se simtă atât de... împlinită?

Brusc, Charlie se opri.

Ridicând privirea, Ella văzu că se aflau în dreptul unui perete despărțitor alcătuit din placarde și fâșii uriașe de pânză. Afișe colorate anunțau diversele atracții din interior. Parcurgându-le, Ella observă cu coada ochiului cum Charlie smulge un afiș și îl mototolește, vârându-l în buzunar. Bărbatul îi aruncă o privire

încărcată de sentimente nerostite pe care Ella și-ar fi dorit să o păstreze pentru totdeauna în inima ei.

Nu dură însă decât o clipă, după care Charlie lovi cu bastonul în pancarta cea mai mare, o fâșie uriașă de pânză ce atârna de deasupra capului lui până la pământ. Pășind mai aproape, Ella își trecu degetele peste literele înflorate și citi cu inima grea: „Ciudățeniile naturii”.

— Vreau să știi un lucru, spuse Charlie. Urmează să spun niște lucruri foarte aspre. Mie, cel puțin, așa mi se par. Atracțiile de care am să vorbesc sunt prietenii mei. Chiar cei pe care vreau să-i întâlnești.

— Înțeleg.

— Chiar înțelegi?

Se vedea cât de important era pentru el ca ea să nu-l înțeleagă greșit.

— Fac asta doar ca să-i ajut, adunându-le spectatori. Așa își câștigă ei traiul. Treaba mea în momentul de față este să strâng un public cât mai numeros. Să atrag întregul iarmaroc, dacă pot. Dar... te rog să știi că eu nu îi văd nicidecum așa pe cei dinăuntru. Fac treaba asta numai pentru că cineva trebuie s-o facă. Și este în beneficiul lor.

Ella îi atinse ușor brațul, mișcată de sensibilitatea lui.

— Înțeleg, Charlie.

Cuvintele ei parcă îi ridicară o piatră de pe inimă.

Întorcând privirea spre afiș, Ella citi mai departe:

„Satul ciudățeniilor. Expoziție spectaculoasă.”

„Monștri în carne și oase.”

„Cele mai neobișnuite ființe umane de pe mapamond.”

Vasăzică aceasta era expoziția căreia Charlie avea să îi facă reclamă printre trecători.

— Dacă vrei să dai o raită prin jur, începu el, în cortul mare de acolo este o expoziție de păsări exotice și, imediat mai încolo, sunt elefanții. Asta dacă nu te deranjează să-ți intre nițel rumeguș

în ghete. Iar în cortul ăla cenușiu se ține un spectacol de comedie bunicel, care trebuie să înceapă în curând.

După aceea arată spre un cort și mai mare, cafeniu, care găzduia o mulțime zgomotoasă.

— Iar cortul acela... acolo te rog să nu intri.

Își rotește privirea în jur, dar nu știa ce altceva să îi mai recomande.

— Trebuie să mă apuc de treabă.

Îi zâmbi Ellei cu jumătate de gură și porni spre intrarea de lângă paravanul de pânză.

Un bărbat voinic cât un taur se apropie cu pași apăsători și schimbă câteva vorbe cu el. După felul în care se ținea omul de gât, Ella bănuia că era cel care își pierduse vocea. Charlie îl bătuse prietenește pe umăr și, mulțumindu-i printr-o înclinare a capului, bărbatul se retrase într-o parte. Intrându-și în rol, Charlie se răsuci și începu să scandeze:

— Lume, lume! Doamnelor și domnilor!

Ella rămase cu gura căscată când îi auzi vocea schimbată.

— Veniți de vizitați „Satul ciudățeniilor”! Spectacol *sen-za-țio-nal*, de renume mondial! – arată cu o mișcare largă spre intrare. Să vezi și să nu crezi! Un om fără brațe și fără picioare...

Turui mai departe, adunând în jur o mică mulțime de gură-cască. Scoase din buzunar pachetul de cărți și abia atunci Ella observă că-și pusese deja traista de-o parte. Charlie răsfirea cărțile și le întinse spre pâlcul de privitori.

— Nu mi-ar strica o mână d-ajutor. Mi-am pierdut regina și mă simt cam singurel fără ea.

Spectatorii izbucniră în râs și câțiva dintre ei făcură un pas în față, trăgând fiecare câte o carte. În cele din urmă un băiețel flutură victorios deasupra capului cartea câștigătoare. Charlie îi ciufuli părul și, cu un gest teatral, îi făcu semn să intre – gratis. Micuțul o țâșni fericit înăuntru. Neavând încotro, părinții lui plătiră două bilete și îl urmară.

Un grup de domnișoare priveau chicotind spectacolul de pe alee. Charlie se duse cu pași mari la ele și le amuză scoțând o monedă de 5 cenți de după urechea celei roșcate.

— Pentru tine, frumoaso, zise el, făcându-i cu ochiul.

Fata se îmbujoră toată, iar Ella își mușcă buza de jos — înțelegându-i prea bine reacția.

Charlie îi întinse tinerei bănuțul pentru bilet și le zâmbi fermecător celor trei prietene ale ei, care se grăbiră să își achite propriile bilete și o urmară, chicotind, înăuntru. Charlie îi aruncă Ellei un zâmbet ștrengar ce părea a spune „așa se face”.

Bucurându-se de soarele ce-i scălda umerii, Ella se apropie de cel care presupunea că este crainicul satului pe care îl înlocuia Charlie. Retras la umbră, bărbatul surâse amuzat de replica dată de Charlie cuiva din mulțime. Ella se prezintă drept infirmiera care o îngrijise pe Holland și îl întreabă cum se simte. Omul îi enumeră, cu glas răgușit, simptomele. Temându-se că suferea de aceeași infecție, tânăra îi spuse care erau remediile pe care le folosisese și cu Holland, promițându-i totodată că are să-i trimită plantele medicinale pe care le mai avea.

Bărbatul rosti un „mulțumesc” abia șoptit, dar încărcat de atâta recunoștință, încât Ella regretă că nu putea face mai multe pentru el.

Ca să-i cruțe vocea, se retrase și hotărî să se plimbe, prin jur și să vadă atracțiile pe care i le recomandase Charlie. Se duse și se uită la păsările multicolore expuse în colivii aurite și mai apoi la elefanții din următorul cort. Neavând chef să asiste la un spectacol de comedie, făcu un ocol larg și se întoarse la mulțimea ce îl asculta vrăjită pe Charlie care înșira în gura mare misterele trupului omenesc ce puteau fi văzute înăuntru.

Ella se așeză la rând și urmă puhoiul de lume până la intrare. Când ajunse în dreptul lui Charlie, îi apăsă o monedă în palmă și își ridică ochii spre frumosul lui chip.

El o privi cu nedisimulată încântare, apoi spuse, cu glasul ridicat:

— Vezi, frumoaso, cum te porți!

Îmbujorându-se de plăcere, Ella intră în joc.

— Am înțeles, să trăiți! exclamă ea, mimând un salut milităresc.

De partea cealaltă a paravanului, înăuntrul satului, trecu de la un cort la altul, uitându-se la cei expuși. Dar cu fiecare chip și „ciudățenie a naturii”, cu fiecare nume, inima i se întrista tot mai tare. Încercă să-i privească cu atitudinea celorlalți vizitatori. Pentru aceștia nu erau decât niște curiozități amuzante. Oare așa i-ar fi privit și ea înainte de a-l cunoaște pe Charlie? Spera că nu. Mai ales acum că știa că aceștia erau prietenii lui Charlie, părăsi satul cu inima grea.

Înaintând cu inima îngreunată prin iarmaroc, auzi un cântec suav. Dintr-un cort alb se revărsau niște glasuri minunate. Ella se îndreptă într-acolo și păși înăuntru, trecând pe lângă pancarta ce purta un înscris elegant și o fotografie cu Angelina și surorile ei. Cele trei domnișoare cântau cu glasuri cristaline și armonioase pe o scenă frumos împodobită, iar publicul le asculta cu răsuflarea tăiată. Era un cântec lent și melodios, pe care Ella nu îl mai auzise niciodată. Zărind-o, Angelina schiță un zâmbet. Părul, trecut peste umărul drept, i se revărsa strălucitor și unduios până la pământ. La fel îl purtau și surorile ei. Spectatorii le priveau vrăjiți și Ella savură, împreună cu ei, încă două cântece înainte de a se strecura iar afară.

Trecu pe lângă suflătorul de foc tocmai când acesta sorbi dintr-o sticlă cu lichid chihlimburiu. Ella se feri când bărbatul iscă o flacără uriașă suflând într-o torță aprinsă. Spectatorii izbucniră impresionați într-un ropot de aplauze. Ella se îndepărtă grăbită și merse până ce se trezi în fața unui cort pe care nu îl observase mai înainte. Poate pentru că nu era nicio mulțime de oameni care intra și ieșea. În fața cortului se vedeau în praf urmele lăsate de o placardă, care parcă de-abia fusese luată de acolo. Ridicând privirea, Ella zări o placă agățată cu un lanț de-a curmezișul intrării ce anunța că spectacolul începe la ora șase și că pentru vizionarea

lui se percepe o taxă suplimentară. Să fi fost vorba de un final grandios pentru închiderea iarmarocului?

Tocmai atunci doi puști se năpustiră afară din cort, doborând sfoara cu care era barată intrare. Copiii chicotiră și o luară la goană. Ella se uită în jur, apoi ridică de jos capătul sforii și, dând să o prindă la loc, remarcă surprinsă ce tăcere adâncă domnea înăuntru. Cortul, înghițit de umbre, era complet gol.

Își iți capul prin deschizătură. Ba nu, era ceva înăuntru.

În mijlocul cortului se afla o căruță, precum cea a lui Charlie sau a Angelinei, dar care, în loc de pereți de lemn, avea gratii de fier. De jur împrejur tronau, așezate pe suporturi, nenumărate torțe. Erau neaprinse, dar înnegrite de funingine. Lăsând să îi cadă sfoara din mână, Ella înaintă câțiva pași. Pe podeaua de scânduri a căruței zăceau, încolăcite, lanțuri de fier. Pășind mai aproape de gratii, Ella observă că lanțurile acelea erau, de fapt, cătușe.

Cătușe. Simți că i se strânge inima. Doar nu...

Doar nu țineau un om încătușat aici!

Din spatele cortului răzbeau, suave și dulci, glasurile celor trei surori. Simțind că se sufocă în cortul acela, Ella păși grăbită afară. O întâmpinară razele călduțe ale soarelui și un tril de păsărele.

— Domnișoara Ella?

Răsucindu-se mirată pe călcâie, dădu cu ochii de un bărbat cocoțat pe picioroange. Din cutia pe care o ținea în mână, omul scoase o pungă cu floricele și i-o întinse.

— Din partea lui Charlie.

— O, mulțumesc frumos!

Bărbatul își ridică politicos pălăria dungată și se îndepărtă cu pași de cocostârc. Ella luă un bob de porumb prăjit și bunătatea untoasă i se topi pe limbă. Cu părul mângâiat de vântul blând, făcu un ocol și se întoarse la intrare, unde Charlie continua să adune pâlcuri de curioși, vorbind cu accentul acela caraghios care o făcea să zâmbească. Pe cei mici îi atrăgea prin fel și fel de

scamatorii, pe femei, prin farmecul său irezistibil, iar pe bărbați, provocându-i. De unde avea oare atâta energie?

Ella se așeză pe o bancă să își savureze floricelele. Charlie mai lucra vreme de câteva minute, până ce se ivi din mulțime un bărbat care, judecând după ținuta aproape identică cu a lui Charlie, venise să-i ia locul. Cei doi își strânsesă mâna, apoi Charlie se îndreptă spre ea cu pași mari. Cu pielea scăldată de razele soarelui, își scoase banderola de pe mânecă și apoi se aplecă lângă urechea ei.

— Sper că nu ți-am stricat pofta de mâncare, șopti el furându-i un pumn de floricele.

Ella trebui să mijească ochii când ridică privirea spre el.

— Că tot veni vorba – tu n-ai mâncat nimic în după-amiaza asta. Ce ai zice dacă aş pregăti eu ceva de mâncare pentru toți patru?

Zâmbind cu aerul acela poznaș al lui, Charlie își scoase jobenul, apoi și-l duse la inimă.

Capitolul 15

Întorși la cort, nu găsiră decât un bilețel din partea Reginei: „Suntem la piață”. Charlie urcă în căruță să se schimbe și spre marea lui ușurare, Ella rămase să îl aștepte afară, pe iarbă. Cum nu mai rămâneau decât puține ore până se lăsa întunericul, de îndată ce își puse hainele de stradă, porniră spre intrarea oficială.

— N-am mai văzut niciun alt artist ieșind pe aici, comentă Ella după ce pășiră afară.

— Ceilalți poate că pur și simplu nu pleacă niciodată, zise Charlie, dar văzând că nu se lasă convinsă, adaugă: Noi avem și alte căi de acces.

— Și tu de ce nu le folosești?

— Îmi place să cred că pot să trec pe-aici ca oricare alt om – lucru care o scoate pe Lorelai din minți. Și apoi... – adăugă el după ce traversară drumul, întorcându-și privirea spre Ella – e mai prudent să nu te duc prin altă parte.

Nu era singura femeie din afară care frecventa corturile artiștilor și Charlie nu voia ca lumea să interpreteze greșit natura vizitelor ei; avea de gând să o protejeze cu orice preț. Ella mergea tăcută lângă el, cu mâinile împreunate în față, drăgălașă foc cu eșarfa aceea veselă ce îi înfășura talia subțire. Încinsă astfel arăta ca un cadou frumos împachetat.

Abia reușind să-și dezlipească ochii de la ea, Charlie se forță să-și privească cizmele în timp ce mergeau.

Simțind că îl strânge vesta gri din tweed, trase ușor de ea și îi mulțumi în gând Reginei că îi călcase în ajun cămașa cea bună. Fiindcă se îmbrăcase pe fugă, își trecu vigilent degetul mare pe după betelie, asigurându-se că nu îi ieșea cămașa din pantaloni. Aruncând tocmai atunci o privire spre el, Ella se împiedică într-o

denivelare din trotuar. Charlie încercă să își ascundă zâmbetul în timp ce-i deschidea galant ușa blocului.

— Oare o fi acasă Margaret? se întrebă ea cu voce tare în timp ce urcau scările.

Dă, Doamne, să fie, se rugă Charlie în gând. Nu de alta, dar astfel lucrurile ar fi mult mai puțin complicate.

— Margaret! strigă Ella, intrând în apartament.

Niciun răspuns.

— Trebuie să vină în curând.

— Să aștept aici? întrebă el șovăielnic, rămânând pe culoar.

— Nu. Vino-năuntru.

Charlie lăasă, pentru orice eventualitate, ușa crăpată. Încrucisându-și brațele pe piept, se duse la fereastră și privi forfoteala din stradă. Căruțele treceau prin fața magazinelor. Undeva mai încolo doi copii trăgeau de un zmeu care se agățase într-un copac înalt. Nu era obișnuit să se afle la o asemenea înălțime. Și nici să privească prin sticlă. Bătu ușor cu degetul în geam.

— Ai o vedere frumoasă de aici.

— Mulțumesc, răspuse Ella. Mi-a plăcut întotdeauna.

Auzind o bufnitură lângă sobă, Charlie se întoarse și o văzu ridicând capacul de pe găleata cu cărbuni.

Se apropie de ea.

— Pot să te ajut?

— Chiar te rog.

Îngenunchind, Charlie curăță întâi cenușa din vatră. Apoi aprinse niște vreascuri, le lăasă să ardă vreme de câteva minute, după care presără deasupra un strat subțire de cărbuni. Când flăcările începură să pâraie, Ella deschise ușița cuptorului și își strecură mâna înăuntru.

— După ce se încinge bine, am să le pun la copt, comentă ea, arătând spre aluatul pe care îl pregătea.

— Eu pot să te mai ajut cu ceva?

— Nu. Simte-te ca acasă.

Charlie se întoarse la fereastră și privi iar afară. Bătu încă o dată în geam. Îi plăcea cum sună și cum se simte la pipăit. Cu o grimasă de durere, își masă ușor încheieturile mâinilor, atent să nu i se ridice manșetele.

Apoi se întoarse și studie fotografiile agățate pe perete. Un bărbat și o femeie, așezați în fața unei case de țară cu un etaj – amândoi semănând cu Ella. Să fi fost părinții ei?

Cu cât privea mai mult fotografia, cu atât i se părea mai pronunțată asemănarea. Ella le semăna mult.

— Ești leită cu părinții tăi.

Ea zâmbi, apoi îl întreabă de părinții lui și Charlie îi povestește pe scurt că era fiul unui dresor olandez, Jacobus, și al unei țigănci trapeziste, Koštana. Răscolit de amintiri, își întoarse privirea spre fotografii, dar cu ochii minții încă le mai vedea chipurile dragi. Moștenise tenul oacheș și temperamentul pătimaș al mamei lui, care fusese năvalnică și neîmblânzită ca vântul și îl învățase și pe el să fie la fel. Însă tatăl îl învățase să fie statornic. Să nu facă nicio dată un pas fără a se gândi bine înainte. Să trateze orice creatură – fie ea felină sau om – cu un respect profund.

Ce dor îi era de el... Îi răsunară iar în minte cuvintele schimbate adesea cu tatăl lui, și mai cu seamă discuția purtată cu el chiar în dimineața de dinaintea morții sale.

— *Cum te apropii de un leu?* întrebasese taică-său, tușind înfundat. Stăteau umăr lângă umăr în cușca instalată în aer liber, pentru ultima oară împreună. *Oricât ar fi leul de mare sau de mic.*

— *Cu smerenie*, răspunse Charlie, mângâind spinarea călduță a lui Braam, leul în vârstă de nouă ani care îi zămislise pe toți ceilalți, în timp ce Axel, doar un pui la vremea aceea, moțâia în poala fustei lui Mimi, dincolo de grilaj.

— *Și cu tărie*, adăugă tatăl lui, dându-și pe spate jobenul ponosit.

— *Și cu tărie*. Da, învăța asta, cu sudoarea frunții și a spatelui, zi de zi.

— *Și fără frică.*

Fără frică. Asta e partea cea mai grea atunci când simți puterea mușchilor de sub palmele tale. Când te uiți în ochii galbeni ai unui rege cu coamă. Un suflet de o sălbăticie profundă care nu se schimbă și nici nu e menit să se schimbe vreodată.

Glasul părintelui său se estompă, dar vântul acelei pajiști – al câmpiilor deschise, viața lui – continuă să îi susure în memorie. Îmbrățișând strâns amintirea, Charlie studie și celelalte fotografii ale Ellei, zăbovind asupra fiecărui chip în parte. Cercetă casa – liniștită, trainică. Zidită să dureze. De la imagine ochii îi alunecă asupra peretelui tapetat. Fără să se miște din loc, își trecu degetele peste zidul tare. Ciuli urechile, dar nu auzi nici măcar o adiere de vânt. Apăsă ușor peretele, dar acesta nu se urni sub mâna sa. Ascultă iar. Nimic.

Ella îl urmărea curioasă.

Tocmai atunci se auzi glasul lui Margaret și aceasta apăru în prag ținând în brațe un ladă plină cu alimente. Văzând-o cum se opintește sub greutatea poverii pe care o căra, Charlie se grăbi să îi ia lada din mâini.

— Mulțumesc, găfâi tânăra, privindu-l cu ochii mari.

Charlie duse lada unde îi ceru ea. Margaret îi mulțumi încă o dată, după care se apucă să pună cumpărăturile în dulap, tăifăsuind voioasă cu Ella. Charlie le lăsă pe cele două tinere să discute între ele, iar el continuă să se plimbe tăcut prin micul apartament. Văzând un sfeșnic care atârna precar pe perete, o întrebă pe Ella dacă nu are cumva o șurubelniță.

Ea tocmai așeza farfuriile pe masă, așa că Margaret se oferă să caute ea una. După ce cotrobăi printr-un sertar, tânăra ridică o șurubelniță și i-o arată lui Charlie.

— Una mai mică nu aveți? întrebă el, apropiindu-se.

Margaret se puse iar pe scotocit și în cele din urmă găsi unealta potrivită.

Bărbatul îi mulțumi și, întorcându-se la sfeșnic, desfăcu șuruburile, le îndreptă și apoi le strânse mai bine. Margaret se opri lângă el, urmărindu-i atentă mișcările.

— Obişnuieşti să repari lucrurile altora?

— Doar din când în când, îi răspunse Charlie cu un zâmbet.

După ce isprăvi, tânăra verifică sfeşnicul şi, văzând cât de stabil era, se declară perfect mulţumită. Apoi arată spre sfeşnicul fixat de cealaltă parte a oglinzii şi comentă:

— Nici ăsta nu se ţine prea bine.

Charlie îi întinse şurubelniţa.

— Hai să vedem dacă te descurci singură.

Margaret luă şurubelniţa şi, scoţându-şi limba prin colţul gurii, repetă atentă mişcările văzute la el şi reuşi să îndrepte sfeşnicul.

— Bravo, o felicită Charlie. Acum eşti meşterul casei. Şi poate că, în felul ăsta, n-o să vă ia foc apartamentul.

— Eşti salvatorul nostru, râse ea.

— Vai, domniţă, mă simt flatat.

Accentul straniu afectat de Charlie o făcu să chicotească.

— E amuzant, comentă ea, trecând pe lângă Ella.

— Charlie are în tolbă o gamă nesfârşită de accente.

Zâmbetul Ellei îl încălzi până în măduva oaselor.

Uitându-se la el, Margaret ridică întrebător din sprâncene.

— Cum aşa? De unde eşti, de loc – că nu prea îmi dau seama?

Bărbatul se așeză pe un scăunel lângă Ella.

— De nicăieri.

Întorcându-se spre Ella, zăbovi cu privirea pe părul blond ce i se revărsa peste ceafă, apoi îi aţinti buzele care dintr-odată se strânseseră.

— Mă mir, Ella, că nu ştie... sunt destul de sigur că am răspuns la câteva întrebări din partea cuiva... nu demult, făcu el mucalit.

— Ce... care întrebări? se amestecă Margaret curioasă.

— Ei, s-or fi pierdut pe drum.

— Bine, bine, şopti Ella. Poate că şi eu am fost puţin curioasă.

Realizând că nu răspunsese încă la întrebarea lui Margaret, Charlie se răsuci ușor spre ea.

— Sunt de nicăieri și de peste tot. Am fost prin mai toate orașele la care te poți gândi. De nenumărate ori.

Margaret însă nu părea să-l mai audă; se uita la Ella zâmbind poznaș, cu gura până la urechi.

— Hm... O să avem nevoie de încă un scaun. Mă... mă duc să aduc unul de la doamna Brewer.

În drum spre ușă, Charlie o văzu aruncându-i Ellei o privire cu subînțeles, pe sub gene.

Îmbujorându-se până în vârful urechilor, Ella încercă să se concentreze asupra aluatului pe care îl frământa. Charlie tuși în pumn și rămase tăcut vreme de câteva clipe, hotărât să nu se uite la ea în timp ce muncea.

Într-un târziu, însă, auzind-o că se oprește brusc din lucru, își încălcă promisiunea și, întorcându-și privirea spre Ella, o întrebă blajin:

— E totul în ordine?

Îl privi în ochi.

— O să pleci.

Niște cuvinte așa de simple, rostite abia șoptit, dar cu atâta durere în glas, încât Charlie uită brusc și cum îl cheamă. Luat pe nepregătite, îi dădu, neinspirat, primul răspuns care îi trecu prin minte.

— Da, plec. Măine seară demontăm tot calabalâcul.

Deși nu terminase încă lucrul, Ella își șterse făina de pe degete și spuse în șoaptă:

— Mi-aș dori să nu fie așa.

Rămas fără grai, Charlie înghiți în sec. Când o văzu că își încheștează degetele pe marginea mesei și își pleacă mâhnită capul, dădu să se ridice.

— Ella...

— Am făcut rost de scaun! ciripi Margaret de pe culoar, aproape făcându-l să cadă de pe taburet. Și îl aduc înăuntru!

Trăgându-se înapoi pe scăunel, Charlie își trecu stânjenit mâna prin păr. Ella ciupi o bucățică de aluat și formă o pâinică

pleoștită. Plimbându-și curioasă privirea de la unul la celălalt, Margaret străbătu încăperea cu scaunul în brațe și îl așeză în dreptul mesei.

După un minut, Charlie se ridică și începu să se învârtă iar prin cameră. Margaret se puse pe pălăvrăgit, asaltându-l cu fel și fel de întrebări despre lei. Ce le dădea să mănânce? Dar baie le făcea vreodată? Întrebările se țineau lanț, iar Charlie răspundea amănunțit la fiecare, bucuros să își ia astfel gândul de la ceea ce îi apăsă inima.

Margaret îl întrebă apoi unde locuiește pe timpul iernii și, văzând că Ella ascultă și ea, Charlie le descrie amândurora complexul din Louisiana unde își stabileau tabăra în afara sezonului de spectacole. Strecurând și el câte o întrebare pe ici-colo, află că fetele se cunoșteau de doi ani de zile și că, în vreme ce Ella știa să cânte la pian, aptitudinile muzicale ale lui Margaret erau la fel de inexistente ca ale lui.

În cele din urmă Ella îi chemă la masă. Charlie se așeză unde îi arată Ella. După ce luase și ea loc, își aplecă capul șovăielnic de parcă încercând să se hotărască dacă să zică o rugăciune sau nu. Charlie rămase tăcut. Nu era nevoie ca Ella să facă ceva ce nu voia doar pentru că era el acolo.

Îl luă prin surprindere când o auzi întrebând:

— Charlie, poți să spui tu o rugăciune?

Amuțit, îi scrută chipul preț de câteva secunde. Apoi își plecă capul și rosti o scurtă binecuvântare. În inima sa, îi mulțumi Domnului pentru oferta ei blândă. Și se rugă ca Dumnezeu s-o ocrotească. Și s-o binecuvânteze. După aceea încheie cu un „amin” șoptit.

Margaret îi întinse coșul cu pâinici.

— Și ia zi, Charlie, de când hălăduiești pe-acest pământ?

O privi cu ochii îngustați.

— Mă întrebi câți ani am?

— Tu știi? o întrebă Margaret pe Ella.

— Cum de voi mă asaltați cu întrebări, iar eu n-apuc să vă întreb aproape nimic? protestă Charlie.

— Poți să mă întrebi ce vrei, răspunse Margaret, arcuindu-și sprâncenele.

— Câți ani ai *dumneata*?

— Nouăsprezece, răspunse bruneta.

Charlie dădu din cap, apoi aruncă o privire spre Ella. La drept vorbind, de ceva vreme își dorea să afle ce vârstă avea.

— Nu știi câți ani am? întrebă Ella.

— De unde să știu?

Ella rânji, iar Charlie se bucură că era încă lumină afară, căci i se încălzi inima când o văzu îmbujorându-se. Nu avea de gând să-i spună că i-ar putea afla vârsta verificându-i dantura. Un talent impresionat pe care îl dezvoltase pe când avea doar șapte ani. Dar ceva îi spunea că acum n-ar fi tocmai potrivit să se folosească de el.

— Am douăzeci de ani, răspunse Ella.

Douăzeci. Zăbovi cu privirea asupra ei, ceea ce nu făcu decât să-i adâncească roșeața din obraji. Apoi scăzu în gând cinci ani, iar rezultatul îl întristă teribil.

— Tu câți ani ai? îl întrebă ea.

Margaret își rezemă teatral bărbia în palmă.

Fără să vrea, Charlie izbucni într-un râs ușor.

— Cu șase ani mai mult decât ea – arătă discret spre Margaret – și cu cinci mai mult decât tine.

Aparent mulțumită de răspuns, Ella îi puse în farfurie o porție generoasă de tocană de cartofi.

— Și Charlie, de aici încotro vă-ndreptați? îl întrebă Margaret.

— Spre Charlottesville. Oprim acolo în drum spre Baltimore și de la Baltimore, pe măsură ce înaintează vara, înaintăm și noi în sus pe coastă.

Ella îl privea tăcută.

Margaret își încrucișă brațele pe masă și se aplecă în față.

— Până unde?

— Nu știu exact ce traseu o să urmăresc, dar sfârșitul verii mereu ne găsește pe Insula Coney, în New York. Iar de acolo pornim spre sud, înainte de sosirea iernii.

Margaret se luminează la față.

— Vorbești serios? Chiar ai fost pe Insula Coney?

Charlie inspiră adânc și ținu o clipă aerul în piept, înainte de a răspunde cu un oftat:

— De o grămadă de ori.

— *Pe bune?* Și cum e acolo?

— Aglomerat, răspunse Charlie, în timp ce își plimba mâncarea prin farfurie. Mii de oameni iau cu asalt parcul de distracții, zi de zi. Poți să zbori cu balonul cu aer cald, să te dai în carusel și este chiar și o pistă pentru curse de cai. Sunt *o mulțime* de atracții.

Nu degeaba i se zicea Sodoma americană. Cu câțiva cenți puteai păcătui în fel și chip.

— E un loc agitat și zgomotos, plin de lume aflată în căutare de distracții..., de senzații tari. Am avut și eu parte de așa ceva anul trecut, când am pierdut bani frumoși jucând cărți cu un puști pe nume Houdini. Nu sfătuiesc pe nimeni să joace cărți cu un magician, chiar dacă e tânăr.

Margaret chicoti și Ella zâmbi amuzată.

— În funcție de contract, petrecem acolo între două și trei săptămâni pe an.

Ceva din ființa lui, probabil sângele de țigan ce-i curgea prin vene, îl făcea să se simtă prizonier în locul acela. Prefera de departe câmpiile deschise – să cutreiere dintr-un oraș într-altul. Nu îndrăgea defel Insula Coney. Văzând entuziasmul lui Margaret, se strădui totuși să găsească și ceva pozitiv de spus.

— Marea e frumoasă. Asta e partea mea preferată când sunt acolo. Marea și focurile de artificii.

Ella îi zâmbi dulce.

Charlie mai luă o înghițitură și comentă:

— Tocana e delicioasă. Mulțumesc, Ella.

— Cu mare plăcere. Mă bucur să te văd mâncând ceva.

— Ție nu ți-e foame? o întrebă Margaret, văzând că Ella abia se atinsese de mâncarea din farfurie.

— Și-a stricat pofta de mâncare cu floricele, zise Charlie zâmbind. I-am spus că așa o să se întâmple, dar nu m-a ascultat...

Ella își încreți jucăuș nasul, apoi continuă să își învârtă încet lingura prin farfurie. Probabil altceva îi tăiasse ei pofta de mâncare, își spuse Charlie, urmărind-o cu privirea. Doamne, cât de tare își dorea să-i vorbească. Măcar doar ca să-i spună că...

Ella își ridică brusc capul.

— Când trebuie să pleci? Ca să ajungi la spectacolul de seară?

— A fost anulat, răspunse el fără să clipească.

— Cum așa?

Charlie ridică indiferent din umeri.

— Se mai întâmplă din când în când.

Nu mai adăugă nimic și se bucură când Margaret se amestecă în vorbă.

— Atunci n-ai de ce să te grăbești! exclamă ea, strângându-l prietenește de braț. Vreau să aflu mai multe despre acest Houdini.

Cu prosopul de vase umed atârându-i pe umăr, Charlie așează ultima farfurie deasupra celorlalte. După cină lăsaseră vasele la înmuiat în chiuvetă și mai stătuseră o vreme la masă, bând ceai de mentă cu gheață în timp ce Ella le povestise câte ceva despre familia ei. Apoi, cu doar câteva minute în urmă, Margaret se scuzase și se retrăsese în dormitor. Cam devreme, credea Charlie, dar n-avea de gând să se plângă. Îi rămânea dator. Căci asta își dorise, cu ardoare, toată ziua: să rămână, chiar și numai câteva minute, singur cu Ella. Nevrând totuși să stea prea mult, puse prosopul la o parte și căută cuvintele potrivite.

Ochii îi căzură pe sticlutele cu plante medicinale pe care le așezase Ella lângă ușă, ca să nu uite să i le ducă lui Joe.

— N-am să te rețin prea mult. Vreau doar să îți mulțumesc pentru masă și pentru tot ce ai făcut pentru Holland. Ajutorul tău a însemnat enorm pentru noi toți. Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine.

— Am făcut-o cu mare drag, spuse ea cu nedisimulată sinceritate, după care adăugă repede: Poți să mai rămâi un pic, dacă nu te grăbești acasă.

Acum ar fi fost momentul să îi mulțumească pentru o seară plăcută și să iasă afară pe ușă înainte ca lucrurile să se complice prea tare.

Dar, nesăbuit cum era, clătină în schimb din cap și își vârî mâinile în buzunar. Ella căzu o clipă pe gânduri, după care se uită la ușa dormitorului, unde se retrăsese Margaret, apoi își roti privirea prin micul apartament.

— Hai cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

Spunând acestea, își luă haina de pe speteaza canapelei și îi făcu semn să o urmeze.

Capitolul 16

De pe culoar urcară pe o scărișoară din ce în ce mai îngustă, până la o ușă pe care Ella o împinse cu umărul și păși afară în aerul rece al serii.

— Acesta este unul dintre locurile mele preferate.

Charlie păși în urma ei pe acoperișul măturat de vânt.

— Uneori vin aici seara. Am făcut asta destul de des în ultima vreme, mărturisi ea, ușor rușinată.

Nedumerit, Charlie o urmă până la marginea acoperișului. Ella se rezemă de parapetul ce lui îi ajungea până la talie și arătă în depărtare. Privind într-acolo, Charlie simți că i se taie răsuflarea.

Ella își întoarse privirea spre el.

— Ai mai văzut cândva o asemenea priveliște?

Charlie înghiți în sec, fixând prin întuneric sclipirea îndepărtată a circului. Nenumărate felinare și torțe luminau locul pe care îl numea „acasă” încă de când venise pe lume. Trase încet aer în piept.

— Așa, niciodată.

— E tare frumos, nu crezi?

Charlie încuviință din cap, se aplecă încet în față peste zid...

Simți că îl cuprinde dorul de părinți.

De Mimi.

De Holland, chiar dacă știa că micuța este în siguranță, în grija Reginei.

Și își dori din toată inima să nu trebuiască să o părăsească pe Ella. Copleșit de emoție, își umezi buzele. Cum s-o spună?

Apoi își aminti cuvintele exersate dinainte. Se întoarce cu fața spre ea și o privi cu tandrețe.

— În ultimele două zile m-am tot uitat pe hărți. Mă gândeam că la toamnă, când ne întoarcem în sud, s-ar putea să trecem iarăși prin apropiere de Roanoke.

Sub lumina albă a lunii, văzu cum ochii Ellei se lărgesc ușor.

— Dar la cât de noroioase sunt drumurile pe-aici, mă îndoiesc că avem s-o luăm din nou pe-aici. Cel puțin nu în viitorul apropiat — își umezi din nou buzele. Dar, mi-a venit și o altă idee — un tremur nervos îi străbătu umerii. De aici mergem la Charlottesville, așa cum am mai zis, ceea ce înseamnă că vom trece pe lângă Clifton Forge. Cam la 25 de kilometri depărtare.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să spun că, dacă dorești, aș putea să te duc acasă.

Ella își întoarce privirea spre zare.

I se umezeau ochii, sau poate doar i se părea lui?

— Nu trebuie să-mi dai răspunsul acum, se grăbi el să adauge. Voiam doar să știi că, dacă dorești, există această opțiune. Aș putea lesne vorbi cu *cei de sus*, dând de înțeles că-l tratezi pe Little Joe ca să nu facă febră ca Holland. O anumită doamnă nu vrea ca angajatul ei — crainicul satului — să rămână fără voce. Sau, mai rău — să-și dea duhul. Așa că n-ar strica deloc să avem o infirmieră prin preajmă.

Încă năucită, Ella dădu încet din cap, încercând să cuprindă cu mintea întreaga situație.

— Și dacă asta îți dorești, aș fi bucuros să te pot ajuta.

Ella își apăsă palmele pe obraji și trase tremurând aer în piept.

— Te rog să-mi consideri propunerea.

Ella încuviință din cap. Iar el se rugă lui Dumnezeu să-i dea puterea de a face față răspunsului ei — oricare ar fi acela.

Rămaseră tăcuți vreme de câteva minute, după care ea îi făcu semn s-o urmeze până la grămada nu foarte înaltă de cărămidă din mijlocul acoperișului. Se așezară unul lângă altul. Ella

își puse haina la o parte și, după clipe lungi de tăcere, șopti cu glas răgușit:

— N-am mai fost acasă de aproape patru ani.

Auzind durerea din vocea ei, Charlie se hotărî să dea rostire cuvintelor imediat, până nu se răzgândea.

— Pentru mine – începu el cu glas blajin – a fi acasă a însemnat întotdeauna a fi cu familia. Probabil pentru că este singurul cămin pe care l-am cunoscut vreodată. De când mi-am pierdut părinții, și anul trecut pe Mimi..., „acasă” a însemnat a fi alături de Holland. Și de Regina. Nu căutam și nu-mi doream mai mult – își întoarse privirea spre ea. Iar când sunt cu tine... simt același lucru. Simt că sunt acasă.

Ella își ridică ochii spre el și razele lunii îi mângâiară chipul.

— Și nu știu ce să mă fac cu asta.

Ea nu spuse nimic. Nu făcu nici măcar o mișcare.

Cu inima zbătându-i-se în piept, Charlie își trecu încheietura mâinii peste frunte. Erau mult mai multe de zis. *Mult mai multe.* Dar în momentul acela Ella se ridică în genunchi. Întorcându-se cu fața spre el, îi mângâie ușor mâna. Apoi i-o luă într-a ei. I-o ridică de pe coapsă și o strânse în mâinile ei, ținând-o aproape. Cu inima bătând mai-mai să-i sară din piept, Charlie o privi înmărmurit cum își coboară capul și îi sărută încheieturile degetelor.

Închise, covârșit, ochii.

— Nici nu știi cât de recunoscătoare sunt pentru că faci parte din viața mea, șopti ea, sărutându-i încă o dată mâna.

Întorcându-și palma, Charlie își trecu degetul mare peste buzele ei. Voia s-o sărute. Și-o dorea cu toată ființa lui. Dar știa că sărutul acela era doar al ei de dat, și nu putea să-l ia fără ca ea să i-l ofere. Își coborî brațul și se uită la Ella. Ea îi cercetă chipul cu ochii mari, fremătători.

Simțind că brusc îl lasă puterile, Charlie își propti palmele pe marginea blocului de cărămidă și își dresе glasul. Își trecu privirea peste acoperișurile clădirilor întunecate din jur, încercând să își distragă atenția de la faptul că ea stătea atât de aproape de el.

Își încleștă și mai strâns degetele pe bordură pentru a-și înăbuși dorința arzătoare de a o atinge, de a o strânge în brațe. Și a-i îndepărta acea șuviță de păr care-i căzuse pe față, părea o acțiune nepotrivită în acest moment.

— Charlie? șopti ea.

— Da?

— Ești bine?

Încuviință din cap. Deși altul era adevărul.

Ella îi atinse gâtul – atât de ușor, încât Charlie nu s-ar fi așteptat să simtă furnicături în tot corpul; dar simți. Apoi se trase mai aproape de el și îi mângâie dragăstos fața, tăindu-i răsuflarea.

După aceea își apăsă buzele pe fruntea lui, într-o sărutare prelungă.

Nu te mișca. Nu te mișca. Nu te mișca, icni el în sinea lui, iar și iar, somându-și toată puterea voinței. Pentru că dacă și-ar fi dezlipit în momentul acela degetele de pe bordura de cărămidă, ar fi tras-o la pieptul lui și nu i-ar mai fi dat drumul. Nevoind s-o sperie, rămase nemișcat ca o stană de piatră. Doar inima îi bătea în piept, așa de tare, că sigur putea să i-o audă și ea.

Închise iar ochii și simți cum genunchii Ellei se lovesc de piciorul lui, ceea ce însemna că stătea lipită de el. Ținându-i și acum obrazul în palmă, ea se apropie și...

Nu. Te. Mișca, își repetă el în gând, respirând sacadat.,

— Vreau să te sărut, Charlie, spuse ea în șoaptă. Dar niciodată n-am mai... Nu știu cum.

Vocea îi era plină de vulnerabilitate. Și de o feminitate înnebunitoare care îl făcu să-și încleșteze și mai tare degetele pe bordură.

Își drese iar glasul.

— Bine.

Frate, ce răspuns stupid, se căi el în sinea lui. Ar fi putut să spună orice altceva, dar i se făcuse parcă gol în minte. Apoi semnificația vorbelor ei îi săgetă inima. Ella nu mai sărutase pe nimeni. Și nici nu fusese sărutată vreodată. În ciuda ororii prin care trecuse...

Fusese siluită. Dar nu cunoscuse niciodată iubirea.

Simțind că i se frânge inima, îndepărtă dorința arzătoare de-a o lua în brațe, care pusese stăpânire pe el și mai cumpăni câteva clipe la cele spuse de ea. Într-un sfârșit se uită la ea și își dădu seama cât era, de fapt, de aproape.

— Îmi dai voie? întrebă el.

Ella încuviință din cap.

Inspirând adânc, îi atinse obrazul și apoi își îngropă degetele în părul ei. Era atât de mică... atât de fragilă. Dar el știa că, dincolo de acea fragilitate, exista și multă putere.

Încă în genunchi, Ella își coborî ochii, se trase mai aproape de el și așteptă.

Charlie își umezi buzele, îi puse mâna pe față și, străduindu-se cu toată ființa lui să fie blând și să nu se grăbească, se aplecă spre ea.

Atunci își dădu seama că Ella tremura.

Sub eșarfa netedă ce îi încingea talia, pe care își ținea strânsă cealaltă mână, simți fiorul care o străbătu din cap până în picioare și înțelese că pentru ea asta avea să fie mult mai greu decât pentru el.

— Să mă opresc?

Ella șovăi preț de o clipă, apoi scutură din cap.

— Nu.

Își trecu iar degetul mare peste buzele ei și așteptă. Ella păru să se liniștească și, spre surprinderea lui, închise ochii.

I-ar fi venit s-o sărute, pățimaș și apăsător, chiar în clipa aceea. Dar, adunându-și toată puterea de autocontrol, se înfrână. Cu mintea încețoșată de dorință, repetă în gând învățătura primită de la tatăl său.

Te apropii de ei cu smerenie. Cu smerenie.

Te apropii de ei cu tărie. Cu tărie.

Te apropii de ei fără frică.

Fără frică.

Și în clipa aceea buzele lui le întâlniră pe ale ei. Era moale și era catifelată. Mintea și inima îi fură acaparate de toate câte

însemna Ella pentru el. Ca un sigiliu de ceară picurat pe un plic, ceva i se întipări în suflet pentru totdeauna – îi simți apăsarea, durerea și libertatea. Totul dură doar o fracțiune de secundă, apoi se dădu înapoi. Dar Ella își duse mână pe după gâtul lui și îl trase înapoi.

Iar când îl sărută, Charlie uită de toți și de toate. În momentul acela doar Ella mai exista pentru el.

Era perfectă din cap până-n picioare, nicio părticică din ea nu era mai prejos. Tânjea să i-o spună. Să-i spună că e un dar neprețuit. Întreaga ei făptură. La fel ca sărutul acesta. Primul ei sărut. Și, dintre toți bărbații din lume, alesese să i-l dăruiască lui.

Nu te mișca, își repetă el în gând. Și rămase perfect nemișcat – doar buzele i se mișcau, lipite de ale ei. Nu voia să se oprească, dar se trase înapoi. Cu ochii încă închiși, Ella inspira și expira greu. Charlie nu își putea da seama dacă era un semn al dorinței de a continua sau al fricii.

Într-un târziu, Ella deschise ochii și se uită la el. Văzând cât era de frumoasă, de pură, Charlie se bucură că se dăduse înapoi. Se trase încet și mai în spate, sperând ca ea să nu observe sau să se simtă jignită. Dacă ar ști...

— Ella...

Ar fi vrut să-i spună toate câte se cuvenea să știe despre el, dar acesta nu era momentul potrivit. Lucru făcut și mai clar de tristețea ce se citea pe fața ei și surâsul acela dulce-amar pe care Charlie nu știa cum să-l interpreteze.

Și se bucură că nu spusese nimic, căci în clipa următoare Ella își încleștă mâinile pe gulerul cămășii lui și începură să îi tremure buzele. Apoi slobozi un mic suspin. Cu toată tandrețea pe care o simțea pentru ea, Charlie o strânse la piept și îi apăsă capul pe umărul său. O văzu ștergându-și o lacrimă.

Neștiind ce altceva să facă, Charlie își închise ochii și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru ea. Ținând-o tăcut în brațe, se rugă ca Ella să cunoască pacea, vindecarea și întregirea.

Capitolul 17

Ella se trezi înainte de răsăritul soarelui și, oricât se strădui, nu izbuti să mai adoarmă. Se sculă din pat și se duse la bucătărie de unde își luă un pahar cu apă. Nevrând să tulbure somnul lui Margaret cu foiala ei, se așează pe scaunul de la fereastră și privi afară. La ora asta, tabăra cercului era cufundată în întuneric. Stinseseră de mult toate torțele, felinarele și focurile de tabără. Și-l imaginează pe Charlie dormind, și pe Holland în pătuțul ei de lemn, cu gravuri aproape identice cu cele de pe căruță. Ella se întrebă dacă nu erau oare sculptate de aceeași mână... de mână lui Charlie, poate.

Începu să își roadă buricul degetului fără să-și dea seama. Gândul i se întorcea întruna la Charlie și amintirea lui o mistuia. Deși era ridicol să roșească într-o încăpere goală, ea exact asta făcu – se îmbujoră toată.

Slujba lui avea să înceapă peste câteva ore și ea tot nu se hotărâse dacă va participa sau nu. Nu voia să meargă la biserică. Nu voia să aibă nimic de-a face cu biserica. Dar nu putea uita rugămintea lui stăruitoare. Cât de atent era mereu cu ea. Cât de blând. Cât de grijuliu. Ceva la el era diferit. Dar în ce fel și de ce, încă n-o știa.

*

Singurul zgomot ce tulbura liniștea cercului, în acea dimineață de duminică, era freamățul stegulețelor bătute de vânt. La căruța de bilete nu era nici țipenie de om, iar gheretele de la intrare nici măcar nu se deschiseseră încă. Noroc cu Lorelai, care o recunoscuse și îi dăduse drumul înăuntru, altfel n-ar fi reușit să intre. Și în oraș atmosfera era schimbată față de cea din zilele

trecute. Lumea, în drumul ei spre biserică, era liniștită și frumos îmbrăcată. La fel și ea.

Apropiindu-se de cortul lui Charlie, Ella își apăsă mâna pe piept. Purta bluza cea mai elegantă pe care o avea, își prinsese părul la ceafă într-un coc simplu și modest, își lustruise ghetetele, pentru că așa se face duminica, și încercase să nutrească numai gânduri evlavioase, pentru că și asta se face înainte să mergi la slujbă. Spre ușurarea ei, găsi pânza de la cort dată la o parte. Cineva cânta – cam fals – pe undeva prin apropiere. Îțindu-și capul înăuntru, o văzu pe Regina pieptănând părul scurt și umed al lui Holland. Vocea care se auzea era a unui bărbat.

Nu... nu era cu puțință... Nu putea fi Charlie.

Bine, dar el unde era? Ella privi în jur. Vocea răzbea de pe pajiștea din spatele cortului.

Când intră și îi dădu bună-dimineața Reginei, citi pe chipul ei surprinderea.

– Bună dimineața, *mia cara*. Ce bucurie să te văd!

– Mulțumesc, răspunse Ella, împletindu-și fâstâcită degetele. Charlie m-a invitat.

– Și bine a făcut.

Vântul biciui cortul, purtând cu el vocea lui Charlie.

Numele meu este *încrestat* pe mâinile Lui.

Numele meu este scris în *inima* Sa.

– Țsta e... Charlie? El cântă afară? întrebă Ella.

– E tare zgomotos, nu? Așa se pregătește el.

Charlie continuă să cânte. Ella ascultă cu atenție strângând din buze.

– Ce cântă?

Regina ciuli urechile, apoi dădu din cap.

– Cântarea asta e „În fața tronului de sus”.

* „Before the Throne of God Above” (lb. eng.), imn compus în 1860 de Charitie Lees Smith (n.tr.).

— E foarte însuflețit, comentă Ella.

Râzând, Regina trecu pieptănul încă o dată prin cârlionții lui Holland.

— Stai să vezi când ajunge la „Totul ai plătit”^{*}. Asta urmează acum.

— Mereu repetă cântecele înainte de slujbă?

— Da. La fel cum făcea și tată-său înaintea lui. Numai că... – ochii Reginei scânteiară jucăuș – tată-său avea voce.

Fără să vrea, Ella izbucni în râs. Charlie avea, într-adevăr, un fel *aparte* de a cânta. Apoi redeveni însă serioasă și încercă să fie atentă la cuvinte – toate intonate cu atâta ardoare. Nu își imaginase vreodată că un bărbat poate simți o asemenea pasiune pentru Dumnezeu, și cu atât mai puțin pentru o cântare despre El.

I se părea ei sau vocea începuse să îi sune mai melodios?

Unit cu El nu voi muri,
Cu sânge *m-a răscumpărat*;
Voi fi cu El în veșnicii,
Cu Domnul meu glorificat!
Cu Domnul meu *glo-ri-fi-cat!*^{**}

Mda, i se păruse doar, căci în momentul următor din depărtare se auzi un câine scheunând prelung, iar din direcția opusă un bărbat răcni:

— Mai taci odată!

Umerii Reginei se scuturară într-un chicot silențios.

— Charlie cântă cu convingere, nu-i așa?

Ella încuviință din cap. O, da. Nu mai auzise pe cineva cântând – sau, mă rog, încercând să cânte – cu atâta patos.

Charlie încheie cântecul și Ella se așeză în genunchi lângă pătuțul lui Holland. De sub el scoase coșul cu jucării al fetei și

* „Jesus Paid It All” (lb. eng.), imn compus în 1865 de Elvina Hall și pus pe muzică de organistul bisericii metodiste *Monument Street* din Baltimore (n.tr.).

** Culegere de imnuri creștine „Jubilate”, vol. 2, 2017 (n.tr.).

începu să învârtă un titirez metalic. Atrasă de jucărioara colorată, Holland se rostogoli pe burtică și, alunecând jos din pat, se ghemui lângă Ella. De sub fustița ei înfioată se șteau două piciorușe bucălate, prea drăgălașe ca Ella să poată rezista tentației de a le gădila. Holland se zbatu chicotind, apoi se întinse după titirez și încercă să îl rotească.

În momentul acela Ella auzi din nou glasul lui Charlie. De astă dată cânta mai domol.

Isus îmi spune azi: „Tu, fiule, ești slab.
La Mine vino-acum, Eu te voi ajuta.”
Doamne, ai plătit titu-n locul meu
Azi Te laud fericit, Isuse Dumnezeu.*

Titirezul se răsturnă și Ella îl învârti iar, ascultând.

Holland dădu veselă din piciorușe.

— Îți place cum cântă tati? îi șopti Ella.

Cea mică se bătu încântată cu palmele pe genunchi. Cântecul încetă brusc și în clipa următoare Charlie intră în cort, cu părul vâlvoi, răvășit de vânt. Când o zări pe Ella, ochii i se lărgiră de uimire. Ea își netezi fusta și se gândi să se ridice, dar cum Holland stătea lipită de ea, nu avu inima să se miște din loc.

— Ai venit – se ghemui lângă ele, formând un triunghi imperfect pe covoraș, și fața i se lăți într-un zâmbet blajin – mă bucur.

Ella își coborî, sfioasă, privirea.

Apoi Charlie făcu ochii mari.

— Ăă... de când ești aici?

— De ceva vreme, răspunse ea, mușcându-și buza ca să își reprime un surâs.

— Sper că nu m-ai auzit...

Ella râse încetișor.

— Cântând? Ba da. A fost foarte... interesant.

* Cântările Evangheliei, 2009, p. 215 (n.tr.).

Charlie lăsă capul în piept și se trase de păr. Apoi se ridică în picioare și se repezi spre căruță. Privind peste umăr, își îndreptă acuzator degetul spre ea.

— Urât din partea ta.

Ella ridică mâinile în semn de nevinovăție.

— Ai fi putut să-mi spui, mormăi el către Regina.

În loc de răspuns, femeia continuă să se legene în balansoar, zâmbind cu gura până la urechi.

Charlie se apucă să-și îndrepte așternutul. Apoi își împinse cizmele negre la o parte și după ce mai cotrobăi puțin prin lucrurile împrăștiate care pe unde, trase pur și simplu draperiile. De ce era, oare, așa de agitat?

Îl neliniștea sosirea credincioșilor? Sau poate prezența ei acolo? Probabil și una, și alta.

Holland gânguri, iar Ella o mângâie pe spate.

— Ce ai spus, iubita mea?

Fetița bolborosi mai departe pe limba ei și se bătu iar cu palmele pe genunchi.

— Câți și tu ca tăticul tău? o întrebă Ella.

Charlie se răsuci și se uită la ele.

Coborându-și ochii în pământ, Ella repetă în gând cuvintele rostite. Apoi își ridică privirea spre Charlie și se scuză.

— Îmi pare rău. Voiam să zic „unchi”.

El clătină încet din cap, vădit încântat de apelativul „tată”.

Se priviră în ochi.

— Ești un tată bun, zise ea.

Charlie schiță un surâs.

— Băncile, dragul meu.

Trezit din reverie de glasul Reginei, Charlie ieși din cort și aduse două butoiașe, apoi mai făcu un drum și se întoarse cu o scândură groasă. După ce încropi două bănci, se făcu iar nevăzut și după câteva minute reveni cu un braț de scaune pliante, însoțit de Angelina și de cele două surori ale ei.

Când o văzu pe Ella, Angelina se luminează la față. După ce o salută atât pe ea, cât și pe micuță, îi face cunoștință cu surorile ei, Danielle și Evangeline. Păreau amândouă cu câțiva ani mai mari decât Angelina. Părul castaniu, pe care îl aveau toate trei la fel de lung și de des, le era azi împletit într-o coadă răsfrântă prinsă la ceafă cu panglici late. Deși nu măsura astfel decât jumătate din lungimea sa normală, tot le ajungea mai jos de umeri. Charlie desfăcu scaunele pliante și tinerele luară loc.

Amintindu-și ce îi promisese Charlie – că va putea sta pe pătuțul lui Holland – Ella se instalează acolo, așezându-și-o pe cea mică într-o parte, și coșul cu jucării în cealaltă. Și-ar fi dorit să-și ridice picioarele de pe podea și să le ascundă sub fustă ca să se facă mică de tot. Dar nu putea face asta. Își apăsă palmele pe saltea, efortându-se să-și păstreze cumpătul. Charlie se învârtea de colo colo, aranjând scaunele. La un moment dat întoarse capul spre ea și o privi cu vădită încântare. Făcând-o să se gândească la cele întâmplate aseară. Roși toată.

Nu se cade, măi Ella, se muștră ea în sinea ei. Gânduri evlavioase.

În momentul acela intră greoi bărbatul cel voinic pe care îl cunoscuse în ajun. La cât era de masiv, abia încăpu prin deschizătura cortului.

— Ehei, bine ai venit, Joe! îi strigă Charlie, așezându-și Biblia pe treptele din fața căruței.

În urma lui Little Joe mai intrară în cort câteva persoane, dar trupul corpolent al acestuia le acoperea aproape în întregime. Ella tresări de bucurie când văzu chipul prietenos al uriașului. Cele câteva vorbe schimbate cu el fuseseră de ajuns ca să-și dea seama că bărbatul avea o inimă pe măsura staturii sale. Little Joe o salută cu o voce răgușită. Azi avea petrecută de-a curmezișul pieptului o bucată de pânză care i se prelungea peste umeri. Când Joe se întoarse, Ella mai că țipă de surprindere. În pânza înfășurată în jurul său, Joe căra un bărbat. Omulețul, complet chel, nu avea brațe și, judecând după felul în care stătea pânza...

nu avea nici picioare. Brusc, Ella își aminti că îl văzuse într-unul dintre corturile pe care le vizitase cu o zi în urmă.

Acum, însă, părea mult mai fericit.

Mânecele de la cămașă îi erau suflecate și erau cusute astfel încât să stea lipite pe lângă corp. Chipul bărbatului îi era luminat de un zâmbet larg. Ella își aminti cuvintele lui Charlie din ziua când o întâlnise pe Regina. *Nu te holba*, o atenționase. Ella își coborî privirea, ridicându-și-o apoi cu blândețe când Joe își luă tovarășul în brațe și îl așeză pe un scaun. Charlie luă loc alături, salutându-i pe amândoi, și în scurtă vreme râdea cu poftă de o glumă spusă de bărbatul fără brațe. Charlie îl bătu prietenește pe spate și după aceea sări în picioare exclamând:

— Vai, unde-mi sunt bunele maniere?! Dragii mei – arată spre Ella – ea este Ella. Infirmiera care a tratat-o pe Holland.

Cele trei surori îi făcură cu mâna și Angelina îi zâmbi călduros.

— Mă bucur să te cunosc, Ella, spuse bărbatul fără brațe.

Ea îi mulțumi cu un surâs sfios și îl asigură că sentimentul este reciproc.

Stând în picioare în spatele celor doi, Charlie continuă, adresându-se Ellei.

— Pe Little Joe îl cunoști deja, spuse el, bătând prietenește umărul uriașului. Iar el este Arnold, un om minunat, cum puțini sunt pe acest pământ.

Arnold zâmbi cu toată fața și Charlie îl strânse de umăr.

Ceilalți trei inși care intraseră aveau, la rândul lor, câte o anomalie ori de formă, ori de mărime. Ella își aminti că îi văzuse și pe ei în ajun când vizitase satul cu „Ciudățeniile naturii”. Charlie îi făcu cunoștință cu toți și Ella strânse bucuroasă fiecare mână care îi fu întinsă. Ultimul care îi fu prezentat era un munte de om căruia abia dacă îi ajungea până la brâu.

Ella nu îi reținuse numele, dar bunătatea din ochii lui îi rămase întipărită în minte. Lunganul se așeză pe una dintre băncile din spate, fapt care stârni tot felul de comentarii hazlii. O glumă de-a lor, pesemne. Mai veniră câțiva – un jongler pe care Ella îl văzuse

în cadrul matineului și încă două persoane pe care nu le recunoștea. Se salutară cu toții ca între vechi prieteni și nou-veniții luară loc.

Ella își îndreptă privirea spre Charlie. Stătea în picioare în fața tuturor, cu mâinile în buzunare, și o mie de gânduri păreau să îi brăzdeze fruntea – nu îl mai văzuse niciodată atât de îngândurat. Apoi se uită la ea, îi zâmbi discret, după care, luând Biblia, se așeză pe lăzile din fața căruței.

— Săptămâna trecută am rămas la capitolul 7 din Matei.

Își umezi degetul mare și dădu foile subțiri până găsi pagina pe care o căuta. Își așeză cărticica pe coapsă și întrebă dacă dorește careva să spună o rugăciune. Se oferi Arnold.

Ella închise și ea ochii când îi văzu pe toți ceilalți făcând asta. Era frumoasă ruga înălțată de Arnold. Nu avea mâini pe care să și le împreuneze, cu toate acestea, cuvintele lui erau mai elocvente și mai sincere decât multe rugăciuni auzite de ea, de-a lungul vieții.

Când Arnold încheie, Charlie luă cartea, pregătindu-se să citească.

— Iată ce spune Domnul: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.”

Ella asculta cu atenție fiecare cuvânt.

— „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”.

Charlie își lăsă capul într-o parte, încercând parcă să își adune gândurile. Cu mâna liberă, își pipăi gulerul de la cămașă, apoi una dintre manșete. Își plimbă privirea peste cei adunați în jur, peste Ella, apoi adăugă:

— „Și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

Se uită iar în carte, dar Ella realizează că nu citea textul scris acolo. Își cerceta inima. O inimă încărcată de durere, intui ea.

— „Căci jugul Meu este bun” ... „și sarcina Mea este ușoară”, încheie el cu glasul stins.

Capitolul 18

Stând în dreptul cortului, Angelina și surorile ei îi povesteau cu însuflețire Ellei, care se prăpădea de râs, o pățanie de-a lui Charlie, petrecută cu mulți ani în urmă. Ceva legat de o vacă și o băltoacă de noroi. Mai aveau puțin până la punctul culminant când Charlie păși în mijlocul lor și ridică autoritar mâna.

— Gata, ați râs destul.

— Dar încă n-am ajuns la partea cea mai bună! exclamă Danielle.

Deși avea un aer tineresc, judecând după timbrul adânc, matur, al vocii ei, Ella își zise că era probabil cea mai mare dintre surori.

— Povestea aia are o singură parte bună: când spui „sfârșit”, ripostă Charlie.

Surorile izbucniră în râs și Ella își ridică zâmbind ochii spre el.

— Aveți o influență proastă asupra ei, îi dădu el înainte, după care se făcu că îi șoptește Ellei la ureche: Să nu crezi o vorbă din ce ți-au spus despre mine.

— O, eu nu pot decât să sper că au să-mi spună mai multe, îl tachină Ella.

— Stai liniștită, răspunse Angelina, ridicând expresiv din sprâncene, avem tolba plină de povești!

— Ei bine, domnișoarelor, asta a fost tot pe ziua de azi – Charlie își desfăcu larg brațele, împingându-le de lângă cort, ceea ce le făcu să chicotească și mai vârtos. La bună vedere.

Surorile îi făcură cu mâna Ellei și îi mulțumiră Reginei pentru prăjitura cu lămâie servită după slujbă. O mâncaseră așezate în

fața cortului, în timp ce Ella se dusesese la Little Joe să vadă cum se simte. Îi pipăise fruntea să verifice dacă nu făcuse cumva febră și îi păru rău că nu se gândise să aducă niște gheață știind că pe Holland o ajutase așa de mult.

Demontând una dintre bănci, Charlie scoase afară întâi scândura de lemn, apoi unul dintre butoiașe. La întoarcere încetini puțin pasul și i se adresă Ellei pe un ton grav:

— Înainte să pleci, trebuie să stăm de vorbă. E destul de important, deci mai bine nu vorbim chiar acum. După ce o culcăm pe Holland, dacă ai un pic de timp.

Ella încuviință din cap. Văzându-i surâsul trist, simți că o străbate un fior de teamă. Charlie își săltă pe umăr celălalt butoiaș și păși afară în razele soarelui.

Peste câteva clipe se întoarse alergând.

— E aici.

— Cine?

— *Madame*.

Cu o mișcare ce îi tăie răsuflarea Ellei, o luă în brațe și sări cu ea în căruță, peste lăzile de la intrare. Ignorând pașii ce se auzeau de afară, o lăsă grăbit pe saltea.

— *Să nu scoți un sunet!*

Spunând acestea, coborî repede, trăgând draperiile în urma lui.

Dându-și părul de pe față, Ella se ridică în genunchi și privi prin deschizătura draperiei cum Charlie îi înșfacă șalul și îl îndeasă sub salteaua lui Holland, schimbând o privire îngrijorată cu Regina.

Buimacă, Ella se trase și mai adânc în patul lui până ce ajunse cu spatele lipit de peretele căruței. Își roti privirea prin spațiul întunecos, încercând să înțeleagă ce se petrece. Hainele și jobenele lui Charlie erau împrăștiate care pe unde, într-o învâlmășeală care îi purta semnătura. Dădu să se uite iar prin deschizătura luminoasă, dar atenția îi fu brusc atrasă de niște semne scrijelite pe peretele lateral al căruței. Își îngustă ochii. Erau liniuțe. Zeci, ba nu...

Își trecu degetele peste răbojul crestat în lemn.

Nu zeci... sute de liniuțe.

Își trase mâna tocmai când o femeie păși în cort.

Charlie stătea în picioare în mijlocul încăperii, cu brațele încrucișate pe piept. Femeia se uită în jur, apoi îl străpunse cu o căutătură cruntă. Deși se lipi de perete, Ella tot îi putea vedea prin crăpătura subțire fața palidă. Părul negru îi era prins într-un coc elegant în vârful capului. Era aceeași femeie scundă și uscățivă pe care o văzuse în ziua dinaintea spectacolului. Aceasta scrută cu mare atenție încăperea.

— Singură, singurică? făcu Charlie.

— Ai vrea tu.

Femeia se răsuci și se adresă cuiva de afară, vorbind cu un accent pe care Ella nu izbuti să îl identifice. Un bărbat mătăhălos, cu brațele ca niște butuci, care părea să stea de pază, își trase un scaun în fața cortului și se așeză, făcând să geamă scândurile sub el.

Fără să se clinească din loc, Charlie îi aruncă musafirei sale un surâs întunecat.

— Mare păcat că nu pot fi ținuti înăuntru.

Ignorându-l, femeia se plimbă alene de-a lungul unei laturi a cortului. Ridică o bucată de pânză și aruncă o privire dedesubt. Răsuci încet un borcan cu flori...

— Te-aș ruga să-mi lași lucrurile în pace, interveni Charlie. E o plăcere, desigur, să te am ca oaspete, adăugă el sarcastic, dar spune-mi, rogu-te...

— Îmi ești dator cu o explicație, îl repezi ea. Aseară mi-a lipsit un artist. El pur și simplu... n-a apărut.

Ella își duse degetele la buze și închise ochii. *Of, Charlie.* Nu își onorase obligațiile pentru că rămăsese cu ea.

— Ai binevoi să-mi spui de ce?

Charlie pocni teatral din degete, de parcă numai ce și-ar fi amintit.

— Am fost reținut în altă parte. Dar promit că nu se va repeta.

— Cine e individă?

— Nu știu despre ce vorbești.

Charlie îi ieși din raza vizuală, dar Ella nu îndrăzni să facă vreo mișcare.

— Cafea? auzi apoi glasul lui. E *aproape* proaspătă.

— Ia mai scutește-mă.

Ochii întunecați ai femeii zăboviră o clipă asupra căruței, apoi scormoniră mai departe.

— Te-am văzut deja împreună cu ea, așa că lasă prefăcătorie. Femeia făcu un pas mai aproape și Ella simți că îi sare inima din piept. Pare-se că avem o problemă. Dacă nu mă înșel, noi doi aveam o mică înțelegere.

— Sunt cât se poate de conștient de asta. Și, ca să poți dormi liniștită, află că domnișoara aceea este doar o infirmieră. A tratat-o pe Holland. Care a fost foarte bolnavă, dar acum se simte mai bine, mulțumesc de întrebare.

Femeia aruncă o privire arogantă spre fetița care se juca în pătuț.

— Hm..., îngână ea, apropiindu-se de pat de parcă ar fi vrut s-o ia în brațe pe cea mică.

Charlie îi tăie însă imediat calea și îi îndepărtă mâna, ațin-tind-o cu o privire atât de firoasă, încât Ella simți că i se face pielea de găină. Femeia îi susținu câteva clipe privirea, apoi comentă sarcastic:

— Nu ți-o iau, stai liniștit. N-am eu ce face cu mândăcioasa asta mică și grasă.

Charlie nu se urni din loc.

Femeia dădu ochii peste cap.

— Hai, că exagerezi.

— Te poftesc să-mi părăsești imediat cortul.

— Iar eu te poftesc să îți onorezi obligațiile prevăzute în contract, ripostă ea, îngustând amenințător ochii. Altminteri, s-ar putea să mi le uit și eu pe ale mele – porni țanțoșă spre

deschizătura cortului, aruncând o privire nepăsătoare către Holland. Și atunci ce ne-am face?

Cu asta, păși agale afară din cort.

Namila ce aștepta în fața cortului se ridică încet și o urmă.

Charlie rămase nemișcat în fața intrării vreme îndelungată. Cu inima sărindu-i din piept și picioarele amorțite, Ella își schimbă ușurel poziția. Charlie se întoarse la căruță și trase una dintre draperii la o parte. Ella clipi din ochi, orbită de strălucirea soarelui.

Stând înaintea ei, Charlie îi scrută chipul.

— Ce-a fost asta? murmură Ella.

El întinse mâna ca s-o ajute să coboare, dar ea îl opri. Nu avea nevoie de ajutor, ci de răspunsuri.

— E doar o femeie care lucrează la circ – Madame Broussard.

Întinse iar, rugător, mâna spre ea, dar Ella scutură din cap.

Rezemându-și cotul de căruță, Charlie se aplecă înainte și își trecu degetele prin păr.

— Te rog, vino.

— Altă dată mi-ai spus că lucrezi *pentru* ea, ripostă Ella, simțindu-și bătăile inimii în gât.

Charlie încuviință din cap.

Apoi Ella își aminti cât se străduise el să adune vizitatori.

— Asta a făcut când v-ați întâlnit data trecută – ți-a plătit leafa.

Îl văzu aplecându-se spre ea, cu ochii închiși și capul coborât în pământ.

— Lasă-mă un pic să mă gândesc – Charlie inspiră încet de câteva ori, căutându-și parcă vorbele. Te rog.

Așezată în genunchi pe salteaua lui, Ella se trase mai aproape.

— În plicul pe care mi l-a dat în ziua aceea, spuse el într-un târziu, nu erau bani, ci o listă cu instrucțiuni.

— Nu înțeleg.

— Am s-o spun pur și simplu, șopti el, privind peste umăr către Regina, după care își întoarse iar fața spre ea. Mai ții... mai ții minte când ți-am spus că Mimi a murit și că de aceea a ajuns Holland la mine?

Ella aprobă repede din cap, ușor înspăimântată de întunecarea ce apăruse pe chipul lui.

— Ea – Mimi – a murit când Holland avea cinci săptămâni.

— Da.

Ochii lui o priveau implorator.

— Dar eu nu am primit-o pe Holland de la sora mea. Am primit-o de la Madame Broussard. Soțul lui Mimi a încheiat un târg cu ea. Au semnat un contract în care se stipulează că Holland e a ei.

— *Poftim?!*

Charlie își înalță fruntea și o privi în ochi – atât de îndurerat, încât Ella simți că îi îngheață sângele în vene.

— E o poveste complicată, pe care ți-o pot zice, dar în momentul ăsta vreau să știi un lucru.

Ella însă avea mintea încetoșată. Fiori de gheață îi străpungeau inima.

— Holland... îi aparține ei?

Charlie clătină din cap.

— Nu – își înalță ochii spre ea și Ella citi atâta suferință acolo, încât i se puse un nod în stomac. Acum eu îi aparțin.

Capitolul 19

Ella se albi la față.

— Tu?

Charlie înghiți cu noduri. Incapabil parcă să îndure stupoarea ce se citea pe chipul ei, își lăsă capul în palme și fixă pământul.

Holland se apropie de-a bușilea de micul balansoar în care se legăna Regina. Femeia o luă în brațe și se ridică în picioare.

— Noi o să ieșim puțin la plimbare.

Și cu asta, păși afară.

Ella se dădu jos din pat și se întoarse cu fața spre el.

Durerea lui era aproape palpabilă. În tăcerea ce se lăsă, singura mișcare era adierea rece care răzbătea prin deschizătura cortului – până ce Ella întinse mâna și îi atinse brațul.

— Charlie?

Când în sfârșit își ridică privirea și se uită la ea avea genele umede. Ella simți că i se face rău. Încercă să vorbească, dar nu putu.

Făcându-și curaj, Charlie își dresе glasul.

— Trebuie să-ți arăt ceva. N-am făcut-o mai devreme pentru că nu mi se părea că avea vreun rost. Dar acum are.

Înălțându-și bărbia, își descheie butonul de la manșeta cămășii. Ceea ce Ella nu îl mai văzuse făcând niciodată. Nici măcar când se spăla. Buzele i se mișcau, dar ea nu deslușea ce zice. Îngâna oare vreo cântare de-a lui? Sau vreo rugăciune?

Ce se petrecea?

Charlie șovăi preț de câteva clipe, parcă luptându-se cu sine însuși, apoi își suflecă mâneca. O dată... și încă o dată. Încheietura măslinie îi era acoperită – complet – de nenumărate inscripții

întunecate. Aidoma celei pe care o avea pe mână. Fiecare centimetru de piele îi era mânjit de însemne negre.

Ella simți că i se înmoaie genunchii.

Charlie își suflecă mâneca până la cot, dezvăluindu-și antebrațul acoperit în întregime de desene care de care mai înfiorătoare, făcute cu tuș negru. Tatuaje, așa le numise el. Până unde se întindeau oare? Ella deschise gura să spună ceva, dar nu îi ieși niciun cuvânt de pe buze. Fără să se uite la ea, Charlie își descheie butonul de la cealaltă manșetă și își suflecă și mâneca aceea, descoperind un braț murdărit la fel de îngrozitor ca și primul.

Plimbându-și siderată privirea peste figurile încolăcite, șerpuitoare ce îi erau întipărite pe piele, Ellei i se întoarse stomacul pe dos.

— Mai... mai sunt și altele?

Da, încuviință Charlie din cap. Își duse mâna la nasturele de la guler, apoi o lăsă jos. O ridică iar, apoi o coborî la loc, oftând adânc. Broboane de sudoare îi străluceau pe frunte.

Cu inima zbătându-i-se în piept, Ella făcu un pas mai aproape, apoi încă unul. Fixă gulerul alb și înalt pe care Charlie îl avea mereu încheiat până sus, pe gât. Nu se întrebase niciodată de ce. Îl considerase mereu un bărbat foarte modest. Își ridică, tremurând, mâinile. Charlie o opri cu blândețe. O privi cu ochi îndurerați, apoi își înălță iar bărbia și își descheie nasturele de sus. Apoi pe următorul. Ella simți că o ia cu leșin.

Charlie își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp. Înainte să apuce a se răzgândi, ea îi dădu la o parte cămașa, dezvăluind clavicula înnegrită de tatuaje. Cu ochii încețoșați de lacrimi, privi cum Charlie descheie un nasture, și apoi pe următorul. Își duse degetele tremurânde la pieptul lui și, cu grijă, dădu materialul cămășii la o parte. O, Doamne, Dumnezeu! Desenele se prelungeau, îngroșate și negre, peste abdomen, până la talia pantalonilor. Îngrozită, făcu, clătinându-se, un pas înapoi.

— Ella, șopti el cu glasul stins.

Se învârtea lumea cu ea.

Trebuia să se așeze. Să se trezească din visul ăsta, pentru că n-avea cum să fie adevărat. Charlie n-ar fi putut să își facă, de bunăvoie, așa ceva.

— Ți-ai vândut trupul acelei femei, murmură ea.

— Da.

— În felul ăsta?

— Dintre două rele, l-am ales pe cel mai mic, răspunse el înnegurat.

Ella încercă să spună ceva, dar i se pusese un nod în gât și lacrimi începură să-i alunece pe obraji. Nu reuși decât să șoptească:

— Și Holland?

— E a mea acum.

Dădu înfrigurată din cap.

— Asta... asta-i bine. Foarte bine.

Deci Holland era în siguranță. Dar cum rămânea cu întunericul pe care tocmai i-l dezvăluisese Charlie? Simțind că se sufocă, începu să respire sacadat.

— Te-am speriat, murmură el cu vocea frântă.

— Nu, nu...

Voia să-l liniștească, dar simțea că nu mai are aer. Totul în jur era atât de încețoșat...

— Respiră adânc, Ella, auzi ea, ca prin vis, glasul lui Charlie.

Simți cum se prăbușește. El o apucă iute de braț.

Sunt infirmieră. N-ar trebui să fiu așa de slabă. Am văzut lucruri și mai rele. Îneebunită de ceea ce își făcuse Charlie, de viața nefericită pe care ar fi avut-o altminteri Holland, Ella încerca deznădăjduită să pătrundă realitatea acestor lucruri.

— Semnele... sunt permanente? Nu se pot șterge niciodată?

— Nu mai pot fi șterse. Au fost făcute cu acul. Cu unul electric.

— Te doare?

— Nu... acum nu mă mai doare.

Răspunsul lui o făcu să râsufle ușurată. Charlie făcu un pas mai aproape și îi luă obrazul în palmă, îngropându-și degetele în părul ei.

— Ella, nu ești infirmiera mea.

— Nu.

Atingerea lui îi umplu ochii de lacrimi. Nu mai știa ce să creadă. Singurul lucru *cert* era că o înșelase.

Aș vrea... aș putea veni cu tine. Mi-am tot dorit să văd acest spectacol...

Spectacolul ăsta nu e cine știe ce.

Își ridică ochii spre el, dar era ca și cum l-ar fi privit de sub apă. Vedea suprafața apei, soarele, dar nu avea cum să ajungă la ele. și plămânii îi luaseră parcă foc. Sub privirea lui, se dădu împleticindu-se înapoi și se apucă să-și strângă lucrurile. Apoi ieși în goană afară, neștiind sigur de ce anume fuge. Poate că de cel pe care îl auzea venind în urma ei.

*

Charlie o apucă de braț, făcând-o să încetinească. Nu voia s-o rănească, dar nici prin cap nu-i trecea s-o lase *acum* să plece. Ella se opri poticnindu-se și încercă să se răsucescă cu fața spre el, dar el continuă să meagră înainte, trăgând-o de braț după el. O conducea departe de corturi și de căruțe, spre marginea taberei. Mergea tăcut și era bucuros că nici ea nu spusese nimic până nu lăsară mulțimea în urmă. Dar Charlie nu se opri acolo, continuă să meargă urcând până în vârful unuia dintre dealurile pajiștii, atât de departe de tabără încât, dacă Ella ar țipa la el, nimeni nu ar auzi-o.

— Ce faci? îl întrebă ea gâfâind, cu glasul calm, dar privindu-l cu ochi mari, ca de căprioară.

— Dacă doar ai binevoi să mă ascuți, am să-ți zic. Și, te rog, nu mai fugi!

Se întoarse cu spatele. Cu mișcări grăbite, se încheie la cămașă, apoi se răsuci spre ea, atât de fulgerător că fu cât pe ce să o răstoarne.

— ăsta e motivul pentru care nu vorbesc despre asta. De-asta nu mă împrietenesc cu oameni ca tine.

— Cu oameni ca mine?

— Da. Cu oameni ca *tine*, care cred că asta – arată spre pieptul său. Care...

Nu putea s-o spună. Se gândi la felul în care îl vedea Ella acum și simți că i se frânge inima. Știa că arăta revoltător. Domni cu meloane elegante pe cap i-o strigau în fiecare seară în vreme ce femeii gătite în rochii cu guler înalt țipau de groază la vederea lui. Îl tortura gândul că îi insufla și Ellei aceeași silă.

Își strânse pumnul și se lovi în frunte – de prea multe ori, conchise el când văzu că Ella părea cât pe ce s-o ia din nou la goană. Cel mai bine era să-i spună, pe șleau, cum stăteau lucrurile.

— Când Holland a ajuns sub tutela lui Madame Broussard, a trebuit să fac tot ce mi-a stat în puteri ca s-o redobândesc, îi reaminti el Ellei, sperând din toată inima că va înceta să-l mai privească în felul acela.

— Dar ce voia femeia asta cu ea? Ce folos ar fi avut ea de pe urma lui Holland?

Charlie își îngustă ochii. Dintre toți, Ella ar fi trebuit să știe cât rău exista pe lumea asta.

— O fetiță ca Holland este foarte valoroasă pentru cei de teapa lui Madame Broussard. Ar fi putut s-o vândă... sau, într-o bună zi, s-o folosească drept una dintre atracțiile din spectacolul ei.

Și ar fi putut să-i facă un milion de alte lucruri care încă îi mai dădeau coșmaruri noaptea.

— Madame are mijloace nu tocmai ortodoxe de a face bani.

Ella îl asculta îngândurată, încercând să pună lucrurile cap la cap.

— Și când a hotărât prețul, n-am avut cum altfel să i-l plătesc. Vântul biciui părul Ellei și o șuviță îi căzu peste față.

— Nu înțeleg, murmură ea, dându-și părul la o parte.

Sigur că nu înțelegea. Dresorul de lei – preferatul publicului, căruia îi făceau reclamă jumătate dintre afișele ce împânzeau iar-marocul – era, doar, cel mai bine plătit artist al circului.

Charlie închise ochii și vorbi cu tot calmul de care era în stare.

— M-am dus la Madame Broussard și i-am spus că aş face orice să o recuperez pe Holland. Ea a cumpănit situația și a stabilit un preț.

O sumă astronomică pe care, după ce cumpărase lei, n-avea cum s-o obțină. Lucru pe care Madame îl știa prea bine. Îi explică asta Ellei, omițând însă partea murdară a poveștii – înfruntarea cu pumnii de oțel ai lui Olaf, care îi lăsase pe amândoi vineți din cap până în picioare. Îi mărturisi totuși că, în urma unei neînțelegeri, Madame o ascunsese pe Holland la o complice de-a ei din orașul în care se aflau atunci.

— Am întrebat-o ce trebuia să fac ca să mi-o dea înapoi. Și acesta... – își atinse pieptul cămășii – a fost prețul cerut de ea.

— Și... contractul pe care l-ai încheiat cu ea... e pe viață?

— Nu. Doar până când Holland împlinește un an.

Îndeajuns ca Madame să-l vadă la pământ.

Mai avea mai puțin de patru luni de tras. Femeia aceea afurisită ar fi vrut să continue și după aceea, și chiar îi oferise o cotă mare din profituri, dar el se săturase de acest coșmar.

— Numai că asta nu are să dispară după un an, șopti Ella.

Și avea dreptate. Era un stigmat pe care avea să-l poarte toată viața. Își coborî privirea spre ea și murmură pe un ton implorator:

— Ella, te rog...

Ea se uită lung la el, fără să spună un cuvânt... apoi făcu un pas înapoi. Charlie simți că i se năruie întreaga lume.

— Vrei să auzi ce am să-ți mai spun sau vrei să mergi acasă?

Nu voia să pară aspru, dar, Dumnezeu să-l ierte, simțea că-și pierde mințile când o vedea cum îl privește.

Știusese că avea să vină și ziua aceasta.

O știusese.

Și încercase din răputeri să nu se apropie până acum de nimeni. Învățase să se țină departe de lume. Purtase crucea singurătății. Învățase să devină o umbră. Chiar și când o așezase pe Holland în pătuțul acela de spital și infirmiera aceasta îi ajutase,

arătându-i mai multă bunătate decât primise vreodată de la cineva din afară – chiar și atunci încercase să se păstreze distant.

Își plimbă ochii peste chipul ei, temându-se că avea să fie pentru ultima oară. Căci Ella îl privea acum exact așa – ca pe umbra în care se străduise să se transforme. De parcă ar fi fost o vedenie. Nu o ființă în carne și oase.

— Am să mă duc singură, spuse ea într-un sfârșit. Nu vreau să te simți obligat să mă însoțești.

Sigur că nu voia. Totuși, trebuia s-o întrebe...

— Și... când plecăm... ai să vii cu noi?

Medicul acela îl dăduse afară din spitalul său.

Cu siguranță că și Ella îl putea alunga din viața ei la fel de ușor.

Nu putea s-o învinuiască. Cine ar vrea să aibă de-a face cu o monstruozitate ca el?

Ella îi studie, cu ochii înlăcrimați, chipul. Pieptul. Circumferința umerilor. Involuntar, Charlie își duse mâna la guler să verifice dacă este încheiat. *De parcă ar mai conta...*

— *Da*, am să vin, spuse ea cu un firicel de voce.

La auzul cuvintelor, Charlie mai că sări spre ea. Călcându-și însă pe inimă, rămase ținut locului.

— Vorbești serios?

Tânjea s-o atingă, dar mâinile îi rămaseră nemișcate pe lângă corp. Nu avea niciun rost să citească prea multe în răspunsul ei, să își facă iluzii. Privi ochii goi și încetoșați ai Ellei, chipul ei îndurerat, buzele-i tremurânde. În fond, ce era el pentru ea?

Nimic. O atracție de circ, cum o declarau și afișele.

Ella dădu din cap și o lacrimă i se prelinse pe obraz. Își șterse lacrima și murmură, pregătindu-se parcă să o pornească din loc:

— Atunci... pe curând.

O spusese fără să se uite la el și în clipa aceea Charlie știu că o pierduse.

Că legătura înfiripată între ei în ultimele zile – se rupsesese.

Ella se întoarse să plece, cu fața înnegurată de o mie de întrebări. I-ar fi răspuns la fiecare întrebare în parte, dacă ea s-ar fi îndurat să stea să-l asculte. Însă nici Ella, nici timpul nu mai aveau răbdare. Nu voia s-o lase să plece, dar știa că e, probabil, mai bine așa. Altminteri, nu ar face decât să o încarce cu și mai multe poveri, după ce era clar că nu mai putea duce nimic. Nu își putea închipui ce era acum în inima ei. O privi cum se îndepărtează pe câmp. Oare ce părere avea despre el acum?

Încercând din rășputeri să-și alunge întrebarea din minte, se întoarse în tabără și se duse întins la rulota pictată în roșu.

Cele trei surori erau afară, făcând focul pentru masa de seară. Charlie trecu pe lângă ele și se apropie de căruță. Detesta oglinzile. De când cu târgul încheiat cu Madame, nu păstrase în cort decât o oglinjoară mică. În rarele momente când trebuia să își verifice înfățișarea, venea mereu aici și surorile îl primeau bucuroase de fiecare dată. Oglinda era atârnată pe peretele exterior al rulotei, adăpostită în spatele unor uși de lemn. Charlie dădu la o parte obloanele roșii ce o protejau și, trăgând adânc aer în piept, își privi reflexia.

Angelina se apropie de el. Charlie îi aruncă o privire, apoi se descheie la guler. După ce își desfăcu toți nasturii, își scoase cămașa albă de bumbac și o mototoli în palme. Nu avea puterea să se uite în oglindă. Angelina păstra o tăcere smerită. Îl mai văzuse, nu o dată, așa. Și surorile ei așijderea. Acum Evangeline și Danielle îl priveau la rândul lor, tăcute, cu ochii încărcăți de tristețe.

Cu mare greutate, Charlie ridică privirea și se uită în oglindă. Cercetă desenele întunecate care îl acopereau de la brâu în sus, împânzindu-i bustul, umerii, spinarea. Toate erau elaborate și migălos lucrate, fiecare dintre ele o alegere atent cumpănită. Singurele porțiuni de piele curată erau fața, gâtul și mâinile. Sau, mă rog, una dintre mâini. Cu mâna aceea atinse moara olandeză tatuată în dreptul inimii. Și se gândi la Holland.

— Dacă ai putea da timpul înapoi, ai face-o din nou? îl întreabă Angelina, așezându-se pe treapta din fața căruței.

Charlie se uită iar în oglindă. Detestând ce vedea în fața ochilor. Dar, da. Pentru Holland. Pentru Mimi.

— Fără doar și poate.

Cu ochii umeziți de lacrimi, Angelina schiță un zâmbet încărcat de speranță.

— Atunci Dumnezeu va găsi o cale pentru tine.

Capitolul 20

Nu mai știa când începuse să alerge. Ajunse la apartament, dar nu se opri. Gâfâind, Ella urcă grăbită scările ce duceau spre acoperiș. Împinse ușa și păși afară, în soarele după-amiezii târzii.

Se îndoi din mijloc și inspiră adânc. Ținând aerul în piept, se îndreptă.

Charlie Lionheart. Închise ochii și își apăsă palmele pe ei. Expiră. Și îi văzu, cu ochii minții, chipul. Vântul îi biciui părul, răvășindu-l.

Cum fusese viața ei înainte de Charlie?

Simplă. Liniștită. Searbăd de ordonată. Ea avusese grijă să fie așa. Totul era planificat, fiecare zi decurgea după o rutină bine stabilită. Avea o slujbă. Un salariu. Dar inima ei...

Se lăsă încet pe ridicătura de cărămizi. Cât timp petrecu acolo, gândindu-se la Charlie și la povestea lui, nu știa. Într-un târziu scârțâitul ușii îi întrerupse gândurile.

— Ce faci aici?

Ella întoarse capul.

Înfășurată în halat, Margaret se apropie de ea. Încă nu se îmbrăcase pentru tura de noapte.

— Te-am văzut de la fereastră și apoi m-am mirat când ai trecut valvârtej pe lângă apartament. Ce se petrece? A venit sfârșitul lumii și eu nu știu?

Margaret își scoase un moț de pânză din păr, eliberând un cârlionț, apoi încă unul.

— În orice caz, te caută cineva, continuă ea, după care adăugă în șoaptă: O fată cu părul foarte lung.

Ella se răsuci tocmai când Angelina apăru în cadrul ușii. Tânăra își împreună mâinile așteptând. Intuind că ceva nu e în ordine, Margaret se retrase, dar nu înainte de a-i arunca prietenei sale o privire îngrijorată. Ella schiță un surâs forțat.

Angelina se apropie de ridicătura de cărămizi și se așeză pe margine, aranjându-și cu grijă rochia elegantă, cu motive florale. Rămase tăcută preț de câteva clipe, apoi se uită la Ella.

— De când ai venit la noi, am încercat să mă pun în locul tău. M-am întrebat ce ai simți dacă ar fi să afli — Angelina își netezi poala rochiei, jucându-se cu o cută supărătoare. Nu ți-am zis nimic, fiindcă știam că Charlie vrea să ți-o spună el însuși — își înclină capul într-o parte. Cred că îl cunoaștem amândouă îndeajuns cât să știm că nu ar fi fost încântat să afli de la altcineva.

Ella aprobă din cap.

— Deși a călătorit în lung și-n lat, continuă Angelina cu blândețe, până acum n-a mai trebuit să se destăinuie nimănui.

Nimănui.

— Trebuie să mărturisesc că... — Angelina strânse din buze — am fost surprinsă când te-a adus s-o tratezi pe Holland la ei acasă. Până acum n-a primit nicio altă femeie în viața lui. Nici măcar în cortul lui, după cum, probabil, ai aflat. Charlie este un bărbat foarte retras. Deși e atât de energic pe cât îl știi, el *chiar* a dus o viață din cale afară de liniștită până acum.

Clipi, să pună zăgaz lacrimilor ce i se adunau în ochii căprui, apoi murmură:

— Ține la tine cum nu l-am văzut să mai țină vreodată la o femeie. Ești singura...

Simțind cum bucuria încearcă parcă să îi lipească la loc inima zdrobită, Ella își apăsă, dezorientată, tâmpilele fierbinți, biciuite de vânt. Angelina se întoarse cu fața spre orizont. Neștiind ce altceva să spună, Ella se trezi întrebând:

— Tu nu l-ai privit vreodată pe Charlie și cu alți ochi... de femeie?

Angelina roși ca un măr.

— E un bărbat *chipeș*, recunosc eu, după care adăugă cu un zâmbet șugubăț: și șarmant – chiar și atunci când nu vrea să fie. Adevărul e că mi-e drag de el mai mult decât s-ar cuveni.

Cuvintele rămaseră o clipă suspendate în aer, apoi Angelina își ridică privirea spre cer.

— Dar am deja un soț.

— Serios?

Chipul fetei deveni melancolic, luminat de un surâs dulce-amar.

— Și eu, și surorile mele. Am plecat toate trei din Rusia la câteva săptămâni după nunta mea. În rândul ȋiganilor este un lucru obișnuit să te căsătorești de îndată ce-ți este ales un tovarăș de viață. Pe vremea aceea eu și soțul meu eram doar copii, așa că nici măcar nu ne sărutasem.

Rămasă fără grai și holbându-se cu siguranță la Angelina, Ella se forță să înghită.

Înțelegându-i uimirea, Angelina o bătu încetitor pe mână și zâmbi.

— De când am plecat, el și frații lui ne-au trimis o mulțime de scrisori. Și noi le răspundem. Am păstrat legătura în toți acești ani. S-ar putea spune – adăugă ea cu un zâmbet jucăuș – că acum eu și surorile mele avem tustrele câte un... iubit.

Putea asta să însemne iubire?

— Veți fi vreodată împreună? întrebă Ella.

— Da. Soții noștri au să vină curând în America să ni se alăture.

Angelina se îmbujoră ca o tânără mireasă.

— Din scrisorile lor, eu și surorile mele am realizat că ne-au fost aleși niște bărbați buni. Ne rugăm zi de zi să-i țină Dumnezeu în paza Sa. Chit că... de n-am fi fost măritate, Charlie ar cam fi avut probleme cu noi trei, comentă Angelina pe un ton în care se amestecau jovialitatea și melancolia. Așa însă, am învățat toate trei să îl iubim ca pe un frate. Și ne-am rugat ca Dumnezeu să aducă în viața lui o femeie destoinică.

Ochii i se luminau când adăugă:

— Și ne bucurăm sincer că te-a adus pe tine.

Ella coborî privirea. Gândul nu făcu decât să-i adâncească dorul din inimă, dar mintea îi revenea iar și iar la cumplitul aspect al pielii lui și la tot ceea ce îi ascunsese Charlie.

— Charlie mi-a spus ieri că te gândești să vii cu noi. Că s-ar putea să te ducem până acasă – Angelina își încreți blajin fruntea. Sau te-ai răzgândit?

— Nu..., șopti Ella, încleștându-și degetele. Of, nici nu mai știu... sunt prea multe.

Angelina îi luă cu prietenie mâna într-a ei.

— Însă, nu uita, asta nu este o cerere în căsătorie din partea lui Charlie. E doar o călătorie de câteva zile ca să te poată duce acasă.

Zicând acestea, tânăra îi strânse călduros mâna, iar apoi se ridică și se duse la parapet.

— Când te gândești – murmură ea, privind înspre circ – că mâine seară toate astea n-au să mai fie aici.

Se stârni o volbură de vânt, dar coada ei groasă abia se mișcă din loc.

— Când plecăm dintr-un oraș, mă gândesc mereu la următoarea destinație, nu la ce lăsăm în urmă – schiță un surâs trist. Căci rareori avem ceva de lăsat în urmă.

Ella scrută depărtarea, acoperișurile corturilor strălucind sub soarele târziu, stegulețele fâlfâind în vântul primăvărat. Și se gândi la Charlie. Amintirile îi străpunseră inima. Începând cu momentul când năvălise în viața ei – ținând-o strâns în brațe pe Holland. Toate zilele petrecute alături de el. Dar...

— Cum a putut să-și pângărească trupul în felul acela?

— E cumplit ce-a făcut, aprobă încet din cap Angelina. Viața lui n-are să mai fie niciodată la fel.

Da, Ella o citise în ochii lui îndurerați. Făcuse un sacrificiu imens. Renunțase la el însuși – pentru Holland.

Angelina se întoarce și, așezându-se lângă ea, îi strânse duios mâna în palme.

— E greu, așa-i? Să pierzi o parte din tine pe care nu mai poți s-o recapeți – cu un surâs dulce-amar și ochii scânteind, Angelina îi dădu blând părul după ureche. Probabil că mai bine ar fi să se renunțe cu totul la o asemenea ființă – ca la un lucru lipsit de valoare. Căci ce mai are ea bun de oferit?

Vorbise cu smerenie și tristețe, alegându-și cu grijă fiecare cuvânt.

Ellei începu să-i tremure bărbia. Încercă să se înfrâneze, dar ochii i se umplură de lacrimi.

— De... de unde știi?

— Nu știi nimic despre tine – Angelina îi strânse iar mâna și, uitându-se la ea, adăugă: Știi doar ceea ce am văzut în ochii tăi în seara când te-am găsit lipită de roata căruței.

Ella clipi des din gene.

Năpădită de un iureș fierbinte de remușcare și durere, își coborî capul și vreme de câteva minute nu scoase niciun cuvânt. Angelina așteptă nemișcată alături – simpla ei prezență era liniștitoare. Într-un sfârșit Ella își șterse lacrimile cu mâneca de la bluză. Știa ce are de făcut. Trebuia să-și facă bagajele și să înfrunte cu curaj ce avea să aducă ziua de mâine.

În cele din urmă, Angelina dădu să se scoale.

— Ar trebui să mă întorc până nu se întunecă. Charlie n-ar fi încântat să știe că m-am aventurat afară la o oră atât de târzie.

Ella își înălță încet privirea.

— După cum probabil știi deja, drumul e din nou practicabil, așa că mâine este ziua de închidere a circuitului, continuă Angelina. De astă dată are să fie ceva mai greu să ridicăm tabăra, căci am stat aici mai mult decât stăm de obicei într-un loc. Mâine seară începem să ne strângem lucrurile. Orașul Roanoke are să scape în sfârșit de noi și de zarva circuitului. Pornim la drum poimâine, la răsăritul soarelui. Iar eu și surorile mele suntem foarte încântate că ne vei însoți.

Înghițind nodul ce i se pusese în gât, Ella se ridică și o strânse în brațe. Dorindu-și ca drumurile să nu li se despartă. O mărturisii cu voce tare și, când îi dădu drumul, văzu că Angelina era în pragul lacrimilor. Siguranța matură de acum câteva clipe dispăruse cu desăvârșire de pe chipul ei, iar acum părea nespus de tristă. Și de tânără.

— Mai ții minte seara aceea când ai fugit de el, și Charlie a venit, totuși, cu noi să se asigure că ajungi cu bine acasă?

Cum să nu și-o amintească? Înfrigurată, Ella își înfășură brațele în jurul corpului.

— Contractele lui Charlie sunt foarte stricte. Dacă îi întorci spatele acum... – Angelina își apăsă mâna pe inimă – el nu are cum să te urmeze.

Capitolul 21

Margaret o îmbrățișă atât de strâns, că Ellei îi scăpă un geamăt. — Vezi să-mi scrii și să-mi povestești totul, *de-a fir a păr!* scânci Margaret.

— Ești sigură că Abigail va fi de acord să-ți fie colegă de apartament?

— Te rog, nu-ți mai face griji pentru *mine*.

Ella își îndesă două cărți în sacoșă.

— E nebunie curată. Margaret, convinge-mă, te rog, să n-o fac.

— Glumești? Trebuie să te duci. Pentru că altminteri... — Margaret făcu o pauză, cât să își lege șorțul de infirmieră — mă duc eu în locul tău.

Își netezi rochia cenușie, ceea ce nu făcu decât să-i amintească Ellei de toate câte se schimbaseră.

— Vorbesc serios. Dacă bărbatul ăla m-ar privi pe mine așa cum te privește pe tine, crede-mă că eu mi-aș fi făcut de mult bagajele. Deja te invidiez destul. Dacă îl lași să plece acum, am să te urăsc, și nu îmi doresc să fac asta, spuse Margaret jumate în glumă, jumate serioasă.

— Dacă așa zici tu, răspunse Ella cu un zâmbet, ajutând-o să-și încheie nasturii de la spate.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să plec acum și când mă întorc tu n-ai să mai fii aici, se văicări Margaret peste umăr.

După ce Ella îi încheie ultimul nasture, Margaret se întoarse și o îmbrățișă încă o dată.

— Îți mulțumesc pentru tot, îi șopti Ella.

Margaret o sărută de trei ori pe obraji, apoi ieși grăbită, făcându-i cu mâna și ștergându-și lacrimile.

Rămasă singură, Ella se întoarse spre valiza din pânză. Chiar dacă circul pleca abia la răsăritul soarelui, Angelina o invitase

să li se alăture încă din seara aceasta – ca să se acomodeze. Recunoscătoare pentru acest prilej, Ella își îndesă înăuntru cea de-a doua pereche de încălțări, urmată de ciorapi și de jupe. Deasupra își așează trusa cu medicamente și plante medicinale. După ce o căptuși, să îi protejeze conținutul, cu două fuste și trei bluze, își adună toată puterea și încheie nasturii valizei.

Cu geamantanul în mână, coborî greoi scara și porni spre circ. O străbătu un fior de încântare când, apropiindu-se, văzu cum sunt coborâte steagurile. Încântarea îi fu însă estompată de un val de emoții. Chiar și așa, traversă hotărâtă strada Campbell și intră în tabără.

În jurul corturilor și al căruțelor era un du-te-vino continuu. Încotro te uitai, vedeai numai rotocoale de sfoară și stive de stâlpi demontați. În mijlocul tumultului, Ella o zări pe Angelina care venea înspre ea. Cineva se mișcă în depărtare. Era Charlie.

Cămașa, scoasă din pantaloni, îi părea parcă și mai albă sub soarele după-amiezii. Charlie ocoli cortul ducând în mâini un lighean de tablă. După ce puse ligheanul jos, se aplecă și făcu sul preșul îngust din fața cortului. Pe spatele lui, în eșarfa cu care era petrecut, stătea cuibărită Holland.

Ella își întoarse privirea și văzu că Angelina îi face semn să vină la caravana roșie.

— Ți-e tot bagajul? întrebă tânăra când ajunse în dreptul ei.

Ella își coborî privirea spre valiza de pânză pe care o ținea în mână.

— Trebuie să mă mai întorc la apartament după câteva lucruri, spuse ea, urcând în urma Angelinei cele patru trepte mici din fața căruței.

Când păși în prag, se trezi într-o feerie luminoasă de dulăpioare și franjuri care îi tăie răsufarea.

Acoperișul bombat era acoperit cu un tapet floral în tonuri calde, iar pereții, construiți din scânduri înguste, erau vopsiți în crem. În spate se afla un pat înălțat. Draperiile fine date la o parte dezvăluiau o stivă de cuverturi și păături viu colorate. Din cele

patru dulăpioare adăpostite sub pat îi făceau cu ochiul o sumedenie de oale și cratițe din cupru.

În spatele ei, lemnul scârțâi ușor sub pașii lui Danielle.

— E aproape cât un apartament, murmură Ella uimită, pășind pe covorul lung și îngust ce acoperea podeaua căruței.

— Așa sunt toate rulotele țigănești.

— *Arată încântător.*

Ella își trecu mâna peste tejgheaua de lemn lipită de un perete, lângă un lavoar alb din fier. De partea cealaltă se aflau un pat îngust, o măsuță și două scăunele. Cutii de pălării de toate formele și mărimile umpleau fiecare colțișor liber și numeroase perdele ascundeau alte comori în compartimentele din spatele lor. Prin sticla ferestrelor cu geamuri pătrate pătrundeau razele calde ale soarelui. Ferestrele fuseseră proptite deschise și aerul de primăvară înprospăta încăperea.

— Nu mi-am închipuit niciodată că poate să arate așa pe dinăuntru, spuse Ella, ridicându-și ochii spre luminatorul din acoperiș, prin care intra și mai multă lumină.

— A, tu n-ai văzut până acum decât căruța lui Charlie, așa-i? se auzi din spatele ei glasul lui Danielle. Vorbea cu un accent rusesc mai pronunțat decât cel al mezinei.

Ella aprobă din cap, cu gândul la salteaua lui uriașă, așezată direct pe podea, la puzderia de perne și păaturi împrăștiate care pe unde. La liniuțele crestate pe perete.

Gura frumoasă a lui Danielle se lăți într-un zâmbet și ochii ei negri sclipiră hâtru.

— Acea e o căruță de marfă, explică ea, ilustrând printr-o mișcare a mâinilor cum latura lată a unui asemenea vehicul poate fi coborâtă. Dar Charlie depozitează în ea vrute și nevrute. E tare împrăștiat.

Se vede treaba că surorile îl cunoșteau foarte bine.

— El dă vina pe pat – zice că n-ar încăpea într-unul așa de mic, interveni Angelina, făcând jucuș cu ochiul. Dar eu mă îndoiesc că ăsta-i adevăratul motiv.

Ella bănuia de ce nu are Charlie o asemenea căruță. Era probabil o chestiune de bun-simț. Acesta era un spațiu din cale afară de intim, or el o onora pe Regina instalând cortul și retrăgându-se în spatele draperiilor. Cort pe care trebuia apoi să-l demonteze, nu cu puțin efort, ori de câte ori porneau mai departe.

Urmându-le pe surori înapoi afară, Ella înlemni în mijlocul treptelor când îl văzu pe Charlie așteptând în fața căruței, cu cămașa răvășită de vânt. Coborî ultimele două trepte și trecu pe lângă el cu capul plecat, simțind cum o urmărește cu privirea.

— Evangeline spunea că aveți nevoie de mine, spuse Charlie, adresându-se Angelinei.

— Da, picură apă prin geamlâcul din acoperiș.

— S-a desprins rama pe undeva?

— Așa se pare.

Fixând iarba de la picioarele Ellei, Charlie desfăcu nodul eșarfei și, luând ușurel în brațe fetița adormită, i-o întinse Angelinei. Apoi se prinse cu degetele de o scobitură cioplită în peretele căruței și se săltă pe un pervaz, de unde se cățăără – numai el știe cum – pe acoperișul din lemn, după care Ella îl văzu înaintând spre cupola centrală, acoperită cu plăcuțe de sticlă.

Charlie se ghemui și pipăi geamlâcul.

— Mda, spuse el într-un târziu, pe-aici scapă.

Angelina deschise un oblon lateral și îi întinse câteva unelte de tâmplărie, apoi făcu un pas înapoi și îl urmări, cu o mână streășină la ochi. Angelina o ținea pe Holland rezemată de șoldul ei, iar Ella, neputând rezista tentației, îi strânse în palmă piciorușul gol și dolofan.

Holland zâmbi radioasă, arătându-și cei doi dințișori ce i se ițeau din gingia de jos.

Charlie continuă să lucreze tăcut vreme de câteva minute, după care, isprăvind treaba, aruncă sculele în iarbă și coborî.

— Pentru moment, am dres problema, spuse el, strângând uneltele. Totuși, ca să fim siguri că nu mai intră apă, când ajungem în următorul oraș, am să fac rost de niște smoală și am să

astup îmbinarea. Și am văzut că unul dintre jgheaburi abia se mai ține. Am să mă ocup și de asta.

Angelina îi mulțumi. Luând-o pe Holland din brațele ei, Charlie se răsuci și, fără să-i arunce nici măcar o privire Ellei, porni înapoi spre cortul său. Ella oftă din greu. Se întorcea acasă. Iar acum nu mai trebuia să se întrebe ce-ar fi fost dacă. Văzându-l pe Charlie, care lucra în dreptul cortului său, răsucind pe antebraț o bucată lungă de sfoară în timp ce o fixa cu o privire întu-necată, răspunsul la această întrebare părea clar.

*

Ella luă o ladă goală și începu să o umple. Pieptăn, perie de păr, cărți, o enciclopedie medicală. Cum cele câteva cearceafuri și pături așezate deasupra erau prea voluminoase, scoase cărțile și le puse peste învelitori ca să le apese și să le facă să încapă.

Și asta era totul. Întreaga ei viață, adunată într-o ladă și o valiză de pânză. Începea să se simtă ca o nomadă. *Curată nebulă*. Gândul o făcu să râdă. Într-o bună zi va avea ce le povesti nepoților.

În fond, de ce făcea asta? Cărând lada înapoi spre circ, bifă în gând o listă de motive practice.

Motivul numărul unu – nu avea bani să se întoarcă acasă. Nu avea cum să cumpere un bilet de tren fără să ceară ajutor părinților și nu voia să-i împovăreze.

Motivul numărul doi – în felul acesta Margaret era' liberă să își găsească o nouă colegă de apartament, capabilă să achite jumătate din chirie. Iată un motiv cu adevărat altruist.

Motivul numărul trei...

Păi, era înalt și fermecător... și ea îi greșise și trebuia să-și îndrepte cumva greșeala. Cum anume, nici că apucă să se gândească, deoarece în clipa următoare, atenția îi fu acaparată de motivul numărul patru: o fetiță dulce și durdulie care tocmai atunci se îndepărta de-a bușilea de cortul lui Charlie. Lăsând lada jos, Ella alergă spre ea.

Capitolul 22

— Unde crezi tu că te duci, mititico? întrebă Ella, ridicând în brațe ghemotocul bălai. Pleci la plimbare fără tati?

Holland se zbătu și scânci, așa că Ella o așeză înapoi în iarbă și o lăsă să mișune după voia inimii, căci era clar că asta își dorea fetița. Ea îngenunche alături și nu o scăpă din ochi. Peste câteva minute, Charlie se năpusti gâfâind afară din cort și privi înnebunit în jur.

Când le zări, oftă din rărunchi, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Se lăsă în genunchi lângă Holland și își trecu palma peste față.

— Nu știam unde ești, îi șopti el micuței, cu răsufierea tăiată.

Holland se bătu cu pumnișorii pe genunchi, senină ca o zi de vară.

Charlie oftă din greu și se uită la Ella.

— Încărcam o ladă mare în căruță și, când mă întorc, ia-o de unde nu-i.

Frica îi era aproape palpabilă.

— Cei mici au talentul ăsta, încercă ea să-l liniștească.

— Uit că acum poate să meargă pe unde vrea, spuse Charlie, sărutând vârful urechiușei lui Holland, după care atinse atât de iute cu dosul palmei mâna Ellei, încât tânăra aproape că nu băgă de seamă. Mulțumesc că ai stat cu ochii pe ea.

— Cu mare plăcere. Regina pe unde e?

Charlie trase fetița spre el și și-o așeză pe genunchi.

— S-a dus după apă.

— Pot să am eu grijă de Holland până se întoarce. Oricum, pe Angelina mai mult o încurc. Când am încercat să mă fac utilă, n-am reușit decât să dărâm un munte de cutii – roși jenată, amintindu-și multitudinea de panglici și jupe ce se revărsaseră pe podea. Iar înainte de asta m-am împiedicat de covor și a fost cât pe ce să sparg un geam.

Charlie încercă să-și înfrâneze zâmbetul, dar nu reuși. Îi scrută fața cu frumozii lui ochi verzi.

— Eu îmi fac ceva mai multe griji pentru tine, decât pentru geam.

Ella își coborî privirea, săgetată de un vâlmășag de emoții. Amintirea trupului acoperit de tatuaje se împletea cu cea a sărutului... a tandreții lui. Cele două se băteau cap în cap în inima ei și nu fu în stare să zică decât:

— Te rog, lasă-mă să te ajut.

Charlie smulse un fir de iarbă. Îl rupse în două. Și zidul nevăzut dintre ei se înălță iar.

— Mulțumesc, zise el în cele din urmă, ridicându-se și scuturându-și pantalonii. Oricum, n-o să dureze mult. În curând trebuie să mă pregătesc de spectacol.

Ultimul lui spectacol în fața publicului din Roanoke. Sau, mai bine zis, ultima oară când avea să fie expus aici.

Își trecu mâna peste cărlionții lui Holland, moi ca puful, apoi se făcu nevăzut.

Având la dispoziție o pajiște întreagă, Ella se îndepărtă de cort, legănând în brațe fetița ale cărei pleoape deveneau din ce în ce mai grele.

Peste puțin timp, Regina se întoarce cu o găleată cu apă și, după ce o salută voioasă, se puse la treabă, împăturind și scuturând toate cele. Din vorbă-n vorbă, o întrebă dacă nu vrea să li se alăture la cină. Ella o refuză politicos, ceea ce ar fi fost mai ușor dacă Charlie n-ar fi trecut tocmai atunci pe lângă ele, ascultându-le conversația.

Se lăsă, încet-încet, răcoarea înserării. Pe cerul amurgului scânteiau deja, singuratic, două stele. Cotind printre celelalte căruțe

ce erau încărcate, Ella se îndepărtă iar, legănând-o pe Holland în brațe. Cântându-i toate cântecele pe care și le putea aminti.

Soarele se apropia de apus și în aer pluteau arome ispiti-toare de mâncare, când un vânt rece o mână înapoi la cortul lui Charlie. Bărbatul tocmai încărca un sul gros de sfoară în căruța. Ella îi puse fetei cămașuța de noapte și, sărutând-o pe umărul ei rozaliu, o încheie la nasturi. Când o așeză în pătuț, Holland înș-făcă tigrișorul de pluș apoi se întoarse pe o parte și, cu un oftat, ridică ochișorii spre Ella.

— N-am să plec nicăieri, mititico. Culcă-te liniștită.

În momentul acela pânza de la intrare se ridică și Charlie păși înăuntru, lăsând să patrundă în cort lumina asfințitului tranda-firiu. Părea obosit. Se duse la spălător și își umezi părul. Apa începu să i se prelingă pe cămașă. Luă cutia cu farduri de pe raf-tul de jos și trase o ladă lângă scaunul Reginei. Femeia își ocupă numaidecât locul, cu trusa de farduri în poală, iar Charlie se așeză călare pe ladă.

Se lăsă liniștea și Regina îi întinse o cutiuță cu pomadă. Charlie se pomădui, dar în loc să își netezească părul pe spate, cum făcea pentru matineu, și-l ciufuli; după aceea își șterse mâinile cu un prosop.

— Mai mult, mormăi Regina. Madame Broussard n-o să fie mulțumită.

— Puțin îmi pasă.

— Ba să-ți pese, băiete, stăruie femeia, după care bătu cu dege-tul în capacul cutiei. *Mai mult.*

Charlie aruncă o privire spre Ella, făcând-o să realizeze că nu s-ar fi convenit să fie acolo. Dădu să se scoale, dar Holland începu să scâncească. Văzând că Charlie încuviințează, fără tragere de inimă, din cap, Ella îngenunche la loc lângă pătuț.

Îl privi cum își înmoaie iar degetele în pomadă și își răvășește și mai tare părul. Din cutia mai mare, Regina scoase un creion, cărbune și câteva pensule mici. Ella îi urmărea fără a îndrăzni să zică vreo vorbă. Se mișcau la unison – un parteneriat ce nu avea

nevoie de cuvinte, clădit pe încrederea dintre doi oameni care se cunosc de-o viață. Singura care nu își avea locul acolo era ea.

Charlie își închise ochii. Trăgându-se pe marginea scaunului, Regina îi contură genele inferioare și apoi întinse tușul cu degetul, creând un efect de umbră. Repetă mișcarea și la genele superioare. Apoi, folosind cărbunele, îi înnegri complet obrajii, dându-i o înfățișare bântuită. Sinistră.

În cele din urmă Charlie deschise ochii. Și privirile li se întâlniră.

Ella își controlează respirația. Avu grijă să nu trădeze prin niciun gest emoțiile care puseseră stăpânire pe ea. Măhnirea și, spre marea sa descumpănire, spaima pe care le simțea la fiecare ridicare și coborâre a pieptului.

Când îl văzu ridicându-se și lumina pălpâitoare a lumânării i se răsfrânse pe chip, se înfioră și mai tare, aproape uitând că îl avea în față pe același Charlie. Cel care o făcuse de atâtea ori să râdă, ale cărui cântări înflăcărâte umpluseră aerul dimineții.

Fixând-o cu privirea, bărbatul se înfășură într-o mantie neagră. Verdele pal al ochilor, atât mai recunoștea Ella la el. Dar până și acea ultimă trăsătură cunoscută dispăru în umbră când Charlie își trase gluga peste frunte. Apoi schimbă, în șoaptă, câteva cuvinte cu Regina. Ella nu auzea ce își spun – sângele îi pulsa prea năvalnic în urechi. Apoi, cu o fâlfăitură a pânzei de la intrare, Charlie se făcu nevăzut.

Holland tresări în somn. Tulburată, Ella întinse mâna și îi aranjă un cârlionț pe după ureche. Regina luă prosopul cu care se ștersese Charlie și începu să-și curețe degetele.

— Nu înțeleg..., murmură Ella, ridicându-se încet în picioare.

Prosopul încremeni în mâinile Reginei și femeia își ridică, întristată, privirea spre ea.

— Charlie nu și-ar dori să fii acolo.

Ella încuviință îngândurată din cap, apoi își luă la revedere de la ea și se alătură celor trei surori, care luau deja masa de seară. Mâncă și ea, după care le ajută să ducă vasele înapoi la cortul-cantină. Pe urmă surorile începură să se pieptene și să-și

împletească părul pentru culcare – ceea ce, răs Angelina, avea să dureze aproape un ceas întreg. Ella îi împărtăși fetei, cu glas șoptit, cele spuse de Regina, cuvinte care îi răsunau în minte încă de când părăsise cortul lui Charlie. Angelina îi strânse mâna într-a sa.

— Poate că ți-ar prinde bine o mică plimbare, spuse ea, după care adăugă în șoaptă: Vezi să iei cu tine 5 cenți.

Ella îi mulțumi și porni încet prin noapte. Își amintea vag locul, dar pe întuneric totul în jur părea schimbat. Aleile erau pline de indivizi dubioși și de astă dată Charlie nu se afla lângă ea. Cât de singură se simțea... Și mai cu seamă acum că știa unde este el.

Înaintă cu ochii în pământ și în cele din urmă se opri, șovăielnică, sub una dintre torțele care flancau intrarea în satul ciudățeniilor.

— Dacă ești în căutare de senzații tari, duduie, ajuns-ai la locu' potrivit.

La auzul vocii străine, Ella întoarse capul spre cel care păzea intrarea.

Proptit de peretele despărțitor din spatele lui, bărbatul ședea tolănit pe un scăunel, rezemându-și cizmele murdare de gheretă. Avea gambeta trasă pe ochi, obrajii înroșiți, sinistru, cu ruj, și o mustață pomădată, răsucită la colțuri.

— Spectacolu' a-nceput deja, da' încă mai ai vreme să-l prinzi, comentă el, astupând la loc plosca de metal pe care o ținea în mână.

— Ce spectacol?

Individul își împinse, cu un deget, pălăria pe spate și o măsură din cap până-n picioare.

— Spectacolu' de seară. Interzis copiilor.

Zicând acestea, bătu cu bastonul în partea de jos a afișului pe care îl avea alături. Ella păși mai aproape și își trecu privirea peste atracțiile enumerate sub deviza *Expoziție spectaculoasă* – atracții pe care le văzuse deja deunăzi. Arnold, Angelina și surorile ei, frații siamezi, uriașul. În jurul ultimului număr erau pictate o lună și câteva stele, sugerând ora începerii spectacolului. În locul

unde își rezemase paznicul bastonul se anunța, cu litere îngroșate: „Bestia”. Adică Charlie.

Urma o scurtă descriere, asupra căreia Ella nu zăbovi decât o clipă. Pentru 5 cenți, orice doritor avea ocazia de a vedea, în condiții de maximă siguranță, un sălbatic în carne și oase – cu trupul acoperit de tatuaje. Ella înghiți cu noduri, simțind că i se rupe sufletul.

Luându-i tăcerea drept ezitare, paznicul îi dădu înainte.

— Ei, nu-ți fie teamă, duduie, că mâine om pleca și nu ne-om mai întoarce. Las' că mai văzut-am eu mironosițe ca dumneata care se plâng că-i nedrept și toate alea, spuse el, mimând indignarea, după care își coborî vocea: Da' după spectacol îi lăsat liber. Așa c-ai face bine să te păzești, adăugă el, făcându-i obraznic cu ochiul.

Îndurerată pentru Charlie, Ella plăti intrarea și străbătu curtea până la cort. De undeva se auzea cântând o muzicuță. Ora era târzie și o parte din ea spera ca numărul lui Charlie să se fi încheiat deja. Însă speranțele i se năruiră când văzu mulțimea ce înțesa cortul. Sunetul muzicuței fu într-un totu acoperit de vocile stridente dinăuntru. Ella se apropie de mulțime și se ridică pe vârfuri încercând să vadă unde e Charlie. Își croi încet cale printre pâlcurile de bărbați adunați la intrare. Scuzându-se, se strecură printre ei, încercând să le ignore privirile languroase și vorbele deșănțate.

De undeva din depărtare se auzea zăngănit de lanțuri, și tot de acolo răzbea un miros înecăcios de tutun. Lângă ea, două tinere se strânseseră, chicotind, de mână.

Un bărbat destupă o ploscă, răcnind:

— Arată-ți fața, Bestie! Sau n-ai față?

— Nu-l întărâta, strigă cineva.

— Păi nu de-asta am dat banii? ripostă bărbatul.

Mulțimea izbucni în râs.

Cu inima îndurerată, Ella înaintă anevoios într-acolo. Îi venea să strige, să urle să i se facă loc. Își dorea cu disperare să ajungă la Charlie. Să îl vadă. Să se asigure că e bine. Că nu este rănit.

Pentru că nu era prima dată când se afla aici și știa prea bine ce se găsește în acest cort.

Concentrându-se să-și croiască drum prin mulțime, fu cât pe ce să se ciocnească de căruță când ajunse în dreptul ei. Ridicând privirea, îl văzu. Ingenuncheat în mijlocul cuștii. Legat cu lanțuri.

Simțind că se sufocă, Ella făcu un pas în față. Charlie își ținea capul plecat. Înfrânt. De la brâu în sus, trupul – puternic, suplu și impunător – îi era dezgolit. Expus ca o ciudățenie șocantă. Străpungându-i sufletul, împingând-o înainte. Voia să-l strige. Să dea lumea afară din cort. Oare nu știau? Nu le păsa?

Că acesta era Charlie. Tatăl lui Holland. *Tăticul* ei.

Tatuajele lui stârneau fel și fel de comentarii în rândul privitorilor. Batjocuri, rânjete disprețuitoare, întrebări. Charlie stătea tăcut, impasibil. Probabil că învățase să le ignore, își spuse ea. Sau poate că învățase să mimeze măcar nepăsarea.

Când Charlie se mișcă, zăngănindu-și lanțurile, Ella îi observă încheieturile încătușate. Își aminti cum mereu îl dureau și le freca.

Cu inima frântă, Ella atinse gratiile.

Charlie își înălță ochii înnegriți cu tuș, ce păreau aproape lipșiți de viață, și privi în gol, peste mulțime. La lumina torțelor, Ella văzu cum i se mișcă buzele. Probabil că se ruga. Sau îngâna, poate, o cântare.

— E nebun, murmură cineva.

Îngenuncheat și înlănțuit în mijlocul căruței, Charlie își împreună mâinile în fața trupului. Ochii Ellei se umplură de lacrimi.

Se gândi la zâmbetul lui. La râsul lui. La vocea lui care umpluse, răsunătoare, dimineața răcoroasă de primăvară. La felul în care i se cuibărea Holland în brațe – cu fețișoara lipită de pieptul lui vânjos. Acolo, în brațele lui, era adăpostul și pacea fetei, siguranța că da, există în această lume un om care o va ocroti și se va lupta pentru ea. Și Ella se simțea la fel de ocrotită, ori de câte ori era împreună cu el.

Tânjind să-l simtă aproape, își strecură mâna printre gratii și îi atinse ușor antebrațul tatuat, fără să se gândească că s-ar putea

să-l alarmeze. Charlie se smuci și, fără să se uite la ea, se ridică și se mută în cealaltă parte a cuștii, zdrăngănindu-și lanțurile.

— L-ai speriat, comentă un bărbat, încrețindu-și dezamăgit fruntea. Hei, Bestie, vino-ncoace! adăugă el, vârându-și mâna printre gratii și pocnind din degete.

Văzând că Charlie nu reacționează, își azvârli trabucul aprins în direcția lui. Mucul se lovi de Charlie, apoi căzu fumegând pe podeaua de scânduri a căruței.

— Aport, băiete! Sau te pomenești c-ai fi având o șleahță de bestii mai mici care fac treaba asta în locu' tău.

Mârâind, Charlie se răsuci și izbi cu piciorul în gratii atât de tare, încât se clătină întreaga căruță. Ella își duse, îngrozită, mâna la gură. Individul abia avu vreme să-și tragă mâna înapoi înainte ca Charlie să mai lovească o dată. Metalul zdrăngăni și lumea murmură satisfăcută. Într-o clipită, Charlie se lăsă în genunchi, îl înșfăcă pe individ de guler și îl smuci spre el, lipindu-l de gratiile căruței.

Apropiindu-se de fața lui, scrâșni printre dinți:

— Habar *nu* ai.

Când îi dădu drumul, bărbatul se îndepărtă împleticindu-se. Charlie îngenunche iar și își coborî capul. Clipind des din ochi, murmură ceva pentru sine, după care aruncă o privire în lateral – chiar unde se afla Ella. O recunoscuse și umerii i se pleoștiră și mai tare. Ella își înfrână cu greu pornirea de a întinde mâna spre el. Atât de sinistre erau desenele care îi acopereau trupul și atât de întunecat îi era chipul pe care îl cunoștea și îl iubea, încât Ella simți că i se usucă gâtul. Charlie își întoarse încet capul spre ea – și îi aruncă o privire ce făcea cât o mie de cuvinte. Ella își încheștă degetele pe gratii și, respectându-i tăcerea, nu îndrăzni să îi șoptească numele.

În liniștea care se lăsase brusc în cort, ochii lui Charlie se umplură de lacrimi.

Apoi arătă scurt cu capul spre ieșire și Ella înțelese din privirea lui imploratoare că o ruga să plece. Mulțimea începu iar să

murmure și câțiva chiar întinseră mâna să îl atingă. Cu privirea ațintită asupra ei, Charlie nu mai răbufni, nu se mai zbătu. Ella îi potolise furia. Rămase pur și simplu nemișcat.

Cu stomacul răscolit, Ella se dădu înapoi – ca să-l elibereze. Punctând ora târzie, un bărbat cu o legătură de chei legată la brâu stinse prima dintre numeroasele torțe ce împrejmuiiau căruța. Urmărită de privirea lui Charlie, mergând cu spatele, Ella își croi drum prin mulțimea rămasă.

În dreptul ieșirii se răsuci și păși grăbită afară în întuneric.

Era o noapte întunecată din toate punctele de vedere. La ieșirea din satul ciudățeniilor, se așează, moale, pe o bancă și gândurile îi zburară la pajiștile, pâraiele și pădurile răcoroase de acasă. Ce n-ar fi dat să fie acolo, departe de oroarea de-acum. Iar Charlie trecea prin asta seară de seară. Cât ura spectacolul acesta. Încet-încet, iar marocul se goli de mușterii. Într-un târziu, când Ella se ridică, înfrigurată, de pe bancă, satul era deja aproape gol și mai toate corturile erau strânse.

Cu brațele înfășurate strâns în jurul corpului, Ella porni grăbită spre focurile de tabără ce scânteiau departe, lângă corturi. O siluetă întunecată o ajunse din urmă. Când bărbatul o prinse de cot, Ellei îi scăpă un țipăt.

— Nu aveai niciun drept să vii, spuse Charlie, trăgând-o după el.

Înghițindu-și nodul din gât, Ella se strădui să țină pasul.

— Ce a fost aia?

— Ceva ce nu te privea pe tine.

În fața rulotei roșii, Charlie îi dădu drumul și, răsucindu-se, porni spre cortul său.

Ella fugi după el, mergând de-a-ndăratelea, ca să-l poată privi în ochi. Charlie o ocoli, dar ea îl urmă.

— Te-au legat cu lanțuri.

— Ca să fie mai palpitant spectacolul.

— Nu este ilegal să faci așa ceva?

— Bine ai venit în lumea circului, râse amar Charlie. Crezi că e legal să expui, pe bani, un om fără brațe și fără picioare, ca lumea să poată râde de el?

Ella tăcu, prea abătută să poată spune ceva.

— Sunt un bărbat în toată firea, Ella. Și asta a fost alegerea mea.

Charlie se opri brusc, făcând-o să se împiedice de un țărș.

— Dintre două rele, l-ai ales pe cel mai mic, murmură ea, rezistând cu greu dorinței de a-și freca glezna.

Charlie o pironi cu privirea.

Doar n-o fi crezut că ea uitase.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să înțeleg, răspunse ea.

— De ce? Așa, din curiozitate? Sau există un motiv pentru care te-ar interesa ce fac cu viața mea. Pentru că, din câte am înțeles eu... — vorbea în șoaptă, să nu îi trezească pe ceilalți. De ce ai venit acolo?

— Trebuia să aflu.

— Ce anume?

— Cine ești.

— Știi deja cine sunt.

Charlie se opri în lumina de la gura cortului, apoi se aplecă și păși înăuntru, lăsând pânza să cadă în urma lui.

Ella șovăi doar o clipă, apoi intră și ea.

Capitolul 23

Ella păși în cortul împăienjenit de umbrele aruncate de mică flăcără din felinar, care parcă îl aștepta. Încăperea era cufundată în tăcere. Dincolo de paravan, Regina adormise, iar Holland dormea liniștită în pătuțul ei.

Charlie își dădu gluga pelerinei pe spate, având grijă să-și țină privirea în pământ.

— Acum câteva zile credeam că știu, șopti Ella, cercetându-i profilul.

El făcu o grimasă, apoi privi în jur, flacăra tremurătoare luminându-i, sinistru, fața înnegrită cu cărbune. Ella se înfioră. *E doar Charlie – n-are de ce să îmi fie frică.* Apoi își aminti cum speriasese mulțimea. Cum o speriasese pe ea. Cât de înfricoșător fusese. *A fost doar un spectacol,* își spuse ea, încercând să-și alunge din gând felul în care se încordaseră mușchii lui când îl înșfăcase pe individul acela printre gratii. Cum stătea acum în dreptul ei, înalt cât un munte.

Ella înghiți cu noduri, reamintindu-și că nu se afla în fața unui om mânat de mânie, ci a unui om cu inima zdrobită.

Copleșită, își coborî privirea spre mâinile lui.

— Ai răni la încheieturi.

— Sunt bine.

Charlie își azvârli mantia cât colo și se așeză, moale, pe o ladă.

— Îmi dai voie să mă uit la ele?

— Te asigur că nu e nevoie...

Amuți când Ella îngenunche și își trecu ușor vârful degetului de-a lungul răniilor cauzate de cătușă.

— Lasă-mă, te rog, să te dau cu niște alifie.

Văzând că el nu zice nimic, Ella se strecură afară, până la căruța roșie din apropiere, și bătu încetșor în ușă. Îi deschise Angelina.

— Nu e nevoie să bați, prostuțo, spuse ea, făcându-i loc să intre.

Înăuntru, Danielle încă nu isprăvisise de pieptănat părul lui Evangeline.

— Vai de mine..., șopti Ella uimită.

— E lung, așa-i?

Părul lui Evangeline se revărsa pe podea, acoperind o parte din culoarul central.

— E cam înghesuit aici, se scuză Angelina. Ce-ar fi să ne așezăm afară, lângă foc?

— Întâi trebuie să-i duc ceva lui Charlie, răspunse Ella, arătând spre trusa din spatele fetei.

Angelina o luă de pe raft și i-o întinse.

— Trebuie să facem asta în fiecare dimineată și în fiecare seară. Mă tem că s-ar putea să regreti că ai venit cu noi – cu un zâmbet pe buze îi deschise ușa.

Ella îi promise că nu va întârzia mult și se întoarse la cort. Îl găsi pe Charlie așezat în același loc, parcă prea ostenit să facă vreo mișcare. Având grijă să nu le trezească pe Holland și pe Regina, Ella ocoli lada și se așează în genunchi în fața lui.

— Cât mai trebuie să faci asta? îl întrebă ea, căutând cutia cu alifie în trusa pe care o ținea pe genunchi.

— Încă vreo patru luni.

— Asta... – întinse mâna și Charlie o lăsă să-i atingă încheietura. Asta ar fi fost și soarta lui Holland?

— Fir-ar să fie, măi Ella, mormăi el, reducând-o la tăcere.

Apoi oftă și, după ce își frecă obrazul de umăr, îi răspunse în șoaptă că nu știa exact ce s-ar fi ales de Holland. Un lucru era însă sigur: soarta ei ar fi fost mult mai rea.

— Madame are tot felul de afaceri în orașele din întreaga țară.

Ella își ridică privirea spre el, neștiind ce să înțeleagă din asta.

— Dansatoarele din spectacolul burlesc, bunăoară, uriașul și mulți alții se află aici din alegerea lor și încasează o mare parte din profit. Pentru Holland, însă, lucrurile ar fi stat altfel.

Închizând o clipă ochii, Ella îi simți și mai acut durerea din glas. Apoi întoarse privirea spre Holland, care dormea încovrigată în pătuțul ei.

— De îndată ce ar fi putut începe să câștige bani de pe urma ei, Madame ar fi făcut-o.

Nevrând parcă să mai vorbească despre asta, Charlie se duse la spălător și udă o cârpă. Când se întoarse, Ella îi luă blajin cârpa din mână și îl rugă să ia loc, apoi se așează și ea pe scăunelul Reginei. Îi atinse șovăitoare cămașa.

— Îmi dai voie să-ți tratez încheieturile mâinilor?

Charlie își suflecă mânecile, după care, descheindu-și primul nasture de la guler, o întrebă, pironind iarba de sub picioare:

— Te deranjează?

— Nu.

Fusese însă răspunsul greșit, căci el își descheie alți doi nasturi și își trase cămașa peste cap.

Apoi o azvârli cât colo și, orice ar fi vrut să demonstreze cu asta, funcționă: Ella își simți brusc inima bătând în gât. Charlie o străpunse cu privirea preț de câteva clipe. Orișice test ar fi fost acesta, era clar că ea nu îl trecuse, căci în momentul următor, Charlie își întoarse, înnegurat, capul.

— Îți mulțumesc că ai avut grijă de Holland, spuse el, cu ochii fixați în gol. Dar știm amândoi că între noi nu e nimic mai mult.

Deși rostise cuvintele cu ușurință, era clar că nu erau adevărate în ceea ce îl privea pe el.

Pentru ea erau oare?

Ella îi scrută chipul și îl văzu, dincolo de ochii înnegriți, pe bărbatul care îi cucerise inima.

Apoi își plimbă privirea peste trupul lui și o năpădi iar mâhnirea la gândul sacrificiului făcut de el. La câte renunțase, lăsându-se întinat în chipul acesta.

O durere adâncă, ascuțită, străpunse ca fierul roșu zidurile pe care le ridicase cu atâta grijă în jurul inimii ei.

Pentru că știa ce înseamnă să fii pângărit. Nu doar preț de câteva clipe blestemate, a căror durere și groază încă o mai bân-tuiau, întorcându-i stomacul pe dos, ci pe viață – să trăiești zi de zi cu suferința aceea. Să mori, încet-încet, pe dinăuntru. Însă cicatricile lui Charlie nu mai puteau fi șterse, oricât de adâncă ar fi fost credința lui.

Erau amândoi însemnați. Copleșită, îl rugă să își pună cămașa înapoi. Charlie se ridică încet și luă cămașa. O descheie până jos, apoi o îmbracă și o încheie la loc, oprindu-se abia după ce își desuflecă mânecile.

Când se așează, Ella îi luă mâna în poală și îi tamponă încheietura cu cârpa udă. Apoi îl dădu cu alifie. Înainte să termine, Charlie își răsuci palma și îi strânse mâna într-a lui.

— Îmi cer iertare pentru noaptea trecută, șopti el. N-ar fi trebuit să te sărut așa. Fără măcar să-ți zic.

Elle i se părea că trecuse o veșnicie de când stătuseră așezați pe acoperiș. De când îi dăruise singurul lucru pe care îl mai avusesese de dat unui bărbat. Își înghiți lacrimile, iubirea arzândă pe care o simțea pentru el amestecându-se cu sentimentul dureros al pierderii. Al șocului și al speranțelor năruite. Al trupului său întinat. Al căldurii sufocante și al batjocurii publicului. Toate acestea de dragul unei fetițe pentru care știa că Charlie și-ar fi dat și viața.

El fu cel care rupse primul tăcerea; aplecându-se înainte, îi șopti doar atât:

— Sunt același om.

Ella îi privi ochii înnegriți, care păreau s-o implore să dea glas cuvintelor pe care ea nu le putea rosti.

Charlie își coborî capul.

— Te rog să mă vezi așa cum sunt cu adevărat.

Ella ridică mâna și îi atinse părul – o părticică din el care mai avea încă noimă. Pipăi capetele pomădate, îmbâcsite de praful iarmarocului.

— Trebuie să fac o baie, spuse el, ridicându-se. Am să te însoțesc până la căruța fetelor și apoi mă duc la pârau.

— Deci acolo te speli. Dar e atât de rece apa...

— Mă îmbăiez în pârau pentru că niciodată nu știu când ai să apari *tu* – sublinie cuvântul arătând cu degetul spre Ella. Ş-apoi, asta mă ajută să mă mai liniştesc puțin.

Se uită spre fetița adormită și ea făcu așijderea.

— Îmi pare rău că era să te lovesc. Nu mi-am dat seama că...

Ella clătină din cap.

— Chiar îmi pare rău. Și vreau să știi că nu sunt furios nici pe ceilalți – își înclină capul într-o parte, lumina căzându-i pe linia maxilarului. Sau mă rog, nu întru totul. Doar că... uneori intru în panică la gândul că nu pot ieși de acolo. Sau când lumea aruncă în mine cu lucruri. Mi-aș dori să-ți pot spune că mă port întotdeauna frumos, dar...

Cu ochii plecați, clătină din cap.

Ella simți că i se frânge inima.

— Și trebuie să faci asta seară de seară.

— Doar când e deschis cercul.

— De ce te leagă cu lanțuri?

Charlie oftă prelung.

— Asta, Ella, e o întrebare pentru o altă seară, murmură el clătînând încet din cap, vădit sleit de puteri.

Amintindu-și de cârpă, Ella o ridică încet spre fața lui, privindu-l întrebător.

Drept răspuns, Charlie închise ochii.

Cu răsuflarea tăiată, Ella începu să șteargă negrul ca de smoală ce îi încercuia unul dintre ochi. Apoi împături cârpa în două și îndepărtă cât de bine putu restul machiajului, după care trecu la celălalt ochi. Cărbunele se întinsese, probabil din cauza transpirației, și i se uscaseră râuri-râulețe pe tâmple. Dădu cu cârpa și pe acolo, îndepărtând cât de cât fardul întunecat.

Apoi, fără vreun motiv anume, își trecu degetele peste fruntea lui, de-a lungul obrazului și pe gât în jos. Charlie înghiți în sec și își umezi buzele.

— Gata, șopti ea, lăsându-și mâna să zăbovească în locul de unde îndepărtase ultimele rămășițe de cărbune. Nu era cârpă care să poată șterge realitatea care începea de acolo în jos.

Ghicindu-i parcă gândurile, Charlie deschise ochii.

— Vreau să știi că nu trebuie să vii cu noi. Nu îmi ești datoare cu nimic. Ești liberă să faci ce vrei.

— Nu vreau să rămân aici, în Roanoke.

Nu dacă asta ar însemna să-și continue viața fără el. Ella nu știa nici ea cum să tălmăcească acest sentiment.

Se lăsă tăcerea pentru câteva momente. Singurele sunete care se auzeau erau foșnetul cortului biciuit de vânt și șuieratul unui steag ce se zbătea în apropiere.

Charlie își lăsă mâna să alunece până pe genunchi. Ezită. Apoi lumina felinarului căzu pe cuvintele *Carpe Diem* când se întinse și îi aranjă o șuviță de păr după ureche.

— Ești *atât* de frumoasă...

Auzindu-i suferința și dorul din voce, Ella se grăbi să se ridice, înainte să i se topească toate barierele din jurul inimii – pe care începea deja să le dărâme ea însăși.

Se duse la spălător și clăti îndelung cârpa. Apoi se așeză la loc pe scaunul Reginei și îi luă cealaltă mână în poală. Tamponând încheietura roșie și iritată, observă că aici, deși se vedeau încă cicatricile unor răni mai vechi, în seara aceasta, cel puțin, nu i se jupuisese pielea. Cu grijă, începu să îl ungă cu alifie, apoi îi aruncă o privire scurtă întrebând:

— Doare?

Charlie clătină din cap, dar fără prea multă convingere.

Omul acesta merita toată recunoștința din lume. Ella știa că găsește grațitudine în ajutorul Reginei, în zâmbetul luminos al lui Holland și chiar și în alții, dar tânjea să găsească și ea o cale de a-i mulțumi pentru ceea ce făcuse. Pentru sinceritatea și

puterea de care dăduse dovadă. Pentru că nu se temuse să se arate vulnerabil.

Neștiind ce altceva să facă, își lipi obrazul de palma lui – un gest mărunț, de-a dreptul nesemnificativ în raport cu ceea ce merita el. Cât de plăcută era palma lui caldă pe pielea ei...

Cu răsuflarea tăiată, Charlie își trase încet mâna înapoi și încercă să-și ascundă tulburarea spunând:

— Ar trebui să pleci, Ella.

Ea încuviință din cap și se ridicară amândoi în picioare.

Străbătură tăcuți scurta distanță până la rulota Angelinei. Înfrigurată și somnoroasă, Ella păși mai aproape de el iar apropierea o făcu să uite de frigul nopții.

— Somn ușor, Ella, îi ură el, oprindu-se la câțiva pași de căruța roșie.

Ella urcă treptele căruței și, bănuind că plecase deja, se sforță să nu privească înapoi când păși înăuntru.

Capitolul 24

Adoua zi dimineată se trezi înconjurată de un foșnet lin. Danielle și Evangeline se învârtteau prin spațiul mic, perindu-și părul lung până la podea. Evangeline, care era probabil cu doar un an, doi, mai mare decât Angelina, vorbea în șoaptă, sfioasă chiar și față de surorile sale. Cum stăteau tustrele cu fața spre fereastră, Ella conchise că, dintre toate, Angelina era cea mai drăgălașă și mai jovială. Evangeline, gingașă ca o căprioară, era pe cât de blândă, pe atât de încântătoare, iar Danielle, cu părul ei negru și ochii migdalați, era din cale afară de elegantă. Frumusețea lor n-avea cum să fi trecut neobservată de Charlie. Oare nici el n-o fi regretat cândva că erau căsătorite?

În cămașă de noapte și corset, Angelina ședea la masă, sorbind ceai dintr-o ceșcuță delicată. Își despletise deja cozile și părul i se revărsa, unduios și strălucitor, până la podea.

Danielle își apucă partea de jos a părului și trecu peria peste capete.

— Ai dormit bine? o întrebă cu voioșie pe Ella.

— Foarte bine, mulțumesc.

— Nu-i nevoie să te scoli chiar acum – deși Danielle era cea mai vârstnică dintre surori, nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. După cum bine vezi, nu prea e loc să te miști pe-aici, adăugă încrețindu-și jucăuș nasul.

Când îi dădu drumul, părul acoperi podeaua în jurul ei.

Ella își încrucișă picioarele și își strânse pătura pe după mijloc. Era recunoscătoare pentru generozitatea pe care i-o arătau gazdele sale. Danielle îi cedase îngustul ei culcuș și se alăturase surorilor sale în patul din spate care, deși lat, trebuie să fi fost

cam neîncăpător pentru trei persoane. Zâmbetele lor arătau însă că nu le deranja defel lucrul acesta.

Privind-o pe Danielle cum se piaptănă, Ella se gândi că propriu-i păr era probabil din cale afară de ciufulit.

— Faceți asta în fiecare dimineață?

— Trebuie, încuviință Evangeline. Să vezi ce țâfnoasă e Angelina când i se încâlcește părul! În diminețile acelea e *vai și amar* de cea care trebuie s-o ajute cu periatul.

Sora mijlocie îi făcu Ellei cu ochiul, iar mezina chicoti.

— Cât te invidiez, Ella! exclamă Evangeline.

— Tu mă invidiezi *pe mine*? De ce?

— Că ai părul așa de scurt și ușor de îngrijit.

Ella își pipăi coada împletită care îi ajungea până aproape de mijloc. Nu se gândise niciodată că părul ei ar putea fi considerat scurt, dar acum, văzând cât efort depuneau surorile pentru a-și întreține spectaculoasa podoabă capilară, înțelegea de ce o invidiau pe a ei. Cocurile elaborate pe care și le făcură erau adevărate opere de artă.

Ella își scoase cămașa de noapte și Danielle o ajută să-și încheie nasturii rochiei, iar Ella îi întoarse favoarea, cu gândul la ceea ce îi spusese Angelina în ajun. Că aceste tinere frumoase, cu ochi căprui și strălucitori și pielea măslinie țineau tustrele la Charlie, dar rămăseseră credincioase jurămintelor de căsătorie făcute cu ani în urmă.

Danielle o privi cu blândețe. Cu căldură. Cu inima unei tinere care învățase să țină ca o soră la bărbatul care îi atinsese atât de profund sufletul. Ella nu putea fi decât smerită de bunătatea pe care i-o arătau aceste fete, care fuseseră alături de Charlie atâția ani de zile.

Cortul-cantină fusese deja demontat, așa că, așezate în fața rulotei, luară un mic dejun frugal, alcătuit din pâine și brânză.

Evangeline, cu o felie de pâine în mână, se ridică și se îndreptă spre pajiște. Peste câteva minute se întoarse, ținând de frâu un

cal masiv, alb-negru, cu copitele acoperite, aidoma unor clopote, de blană albă. Ella nu mai văzuse nicicând un cal asemănător.

— E superb, spuse ea când Evangeline se apropie de caravană.

— Mulțumesc, răspunse Evangeline, mângâind coama albă a calului. Îl ținem în menajerie, împreună cu ceilalți cai de tracțiune și cu animalele care evoluează în arenă.

Își lipi tandru capul de grumazul calului și după ce îl mai mângâie de câteva ori, îl priponi în fața căruței, lăsându-i frâu lung ca să pască în voie.

— După cum vezi, Evangeline iubește caii, comentă Danielle, aplecându-se și scoțând bucata de lemn ce bloca una dintre roțile trăsurii. Eu mă ocup de partea financiară, adăugă ea, trecând la următoarea roată. Iar Angelina, care nu se pricepe nici la calcule, nici la cai, are grijă ca totul să fie curat și organizat.

Chicoteala mezinei răzbi prin fereastra deschisă.

Zâmbind, Ella întoarse capul să vadă dacă mai rămăsese ceva de strâns. Nu mică îi fu mirarea când dădu cu ochii de Charlie. Cu Holland cuibărită în eșarfă pe spatele lui, bărbatul ducea de frâu un cal care arăta exact precum cel al surorilor. În urma lui, căruța verde înainta încet și greoi pe pajiște, ca o navă pe o mare de iarbă. Se vede treaba că Ella zăbovi prea mult privindu-l, căci Danielle se apropie și îi spuse zâmbind:

— Stai liniștită. Nu pleacă fără noi.

Ella roși toată – Danielle îi citise gândurile.

— Charlie și leii lui merg în fruntea convoiului, așa că el trebuie să pornească printre primii. Noi suntem mai spre capătul șirului, așa că mai avem câteva minute la dispoziție. Ei bine, Ella – adăugă ea, făcându-i jucăuș cu ochiul –, se pare că ai fugit cu circul!

Ella își întoarse privirea spre clădirile ce se înșirau până la fosta ei locuință și ochii i se umplură de lacrimi – îi era deja dor de Margaret și de orașul ce-i fusese atâta vreme cămin. Însă, întorcând capul spre Charlie, îi mulțumi lui Dumnezeu că nu se afla acum pe acoperișul blocului, privindu-l cum se duce.

Soarele de primăvară era parcă mai cald ca niciodată. Drumul, numai potrivit. Totul era perfect, așa simțea Charlie, și știa că asta avea de-a face cu o anumită domnișoară. Holland dormea și acum, lipită de spatele lui, iar Siebel, calul bălțat, îl urma credincios spre locul pe care aveau să îl ocupe în caravană, chiar în spatele cuștii leilor.

Ducându-și armăsarul de frâu, se apropie de căruța pe care Ruth o împărțea cu celelalte două acrobate. Scoțianca, a cărei fustă albă, cu volănașe, contrasta frapant cu micii mocasini negri pe care îi purta în picioare, tocmai îndesa ceva într-un geaman-tan de pânză. Când îl văzu, se îndreptă din spate și își puse mâna în șold.

— De-o lună-ncoace, iapa mea e din ce în ce mai molatică.

— Atunci data viitoare cumpără-ți și tu una mai vioaie, ripostă Charlie fără să se oprească.

Aruncându-i o privire ucigătoare, Ruth arătă acuzator spre Siebel.

— Ai de la grajd o bagă mereu în aceeași boxă cu animalu' ăsta răpănos al tău.

— Și ce-i cu asta? mustăci Charlie, încetinind.

Ruth își înfipse iar pumnul în șold.

— Dacă iapa mea a rămas grea, e vina lui. *Din nou!*

— Te asigur că nu-i așa, ripostă Charlie. Prima dată, poate. Dar... Clătină grav din cap, compătimindu-l un pic în sinea lui pe sărmanul Siebel.

Ruth pufni și ajustă un zăvor din partea laterală a căruței.

— Dacă fată, am să vând mânzu' și ție n-am să-ți dau niciun bănuț!

Zâmbind cu gura până la urechi, Charlie arătă spre Siebel.

— Nu se poate. Calul acesta este un adevărat sfânt.

Și nu orice fel de sfânt, ci unul... castrat.

Ruth îl privi cu ochi îngustați.

Pornind mai departe, Charlie scărpina ceafa lui Siebel.

— Stai liniștit, băiete. O să am grijă să-ți salvez reputația.

Calul necheză vesel și plesni din coadă.

Charlie merse înainte până ce zări căruța cu gratii în care se aflau leii săi. Mulțumită lui La'Rue care îi marcaseră locul, i se lăsase un spațiu liber în cadrul caravanei. Cam mic, așa că trebui să intre pieziș cu calul.

— Ho!

Apăsă grumazul lui Siebel și animalul se opri. Cu mâinile în buzunare, Charlie se duse apoi să vadă ce mai fac băieții lui.

Kristov stătea culcat cu spinarea lipită de gratii, coama aurie ițindu-i-se printre barele de fier. Han dormea și el, dar Axel înălță capul. Se ridică leneș și veni la el, rezemându-se de gratii. Charlie îi scărpină blana deasă.

— Hei, băiete. În curând am să vă scot de-aici.

Detesta să își vadă leii închiși în cușcă. Asta era cea mai nesuferită parte a profesiei sale. Ar fi dat orice să poată zburda cu ei pe pajiște.

— În curând, repetă el, scărpinând și mai abitir spinarea leului.

Apoi îl plesni peste fund, după care îi aduse o bucată de carne. Nu știa câți dresori de lei erau în America, dar cu siguranță că oricare dintre ei i-ar fi spus să nu hrănească niciodată un leu cu mână. În aceeași ordine de idei, să nu se așeze pe jos printre ei. Hârjoneala nu era nici ea privită cu ochi buni. Probabil că era nesăbuit să încalce regulile, dar problema nu se punea așa. Charlie prefera, pur și simplu, să își urmeze instinctul — aceasta era una dintre cele mai valoroase lecții pe care le învățase de la tatăl lui. Iar dacă leii erau tovarășii lui, Charlie îi trata ca atare.

Dacă vreunul dintre ei ar fi vrut să-l mănânce, ar fi făcut-o de mult.

Când Axel își coborî capul între două gratii, Charlie își lipi creștetul de al lui, onorat de fiecare dată când uriașa felină, ce cântărea nu mai puțin de 240 de kilograme, îl saluta în mod atât de intim. Știuse dintotdeauna că, dintre cei trei masculi, Axel avea să fie leul alfa. Dar ceva îi spunea că Axel îl vede pe *el* drept

căpetenia grupului – o poziție de onoare pe care o trata cu cea mai mare grijă.

Căscându-și fălcile albe, Axel își trecu limba peste capul lui. Charlie strânse din dinți. Copiii îl întrebau adesea cum se simte la pipăit limba unui leu. El le explica mereu că este de zece ori mai aspră decât limba unei pisici domestice, căci limba unui leu adult este menită, vezi bine, să smulgă carnea prăzii direct de pe oase. Simțindu-se parcă atacat cu șmirghel, Charlie gemu binevoitor după care își trase capul înapoi.

După ce îl mai dezmierdă puțin pe Axel și îl asigură că iubirea e reciprocă, făcu un pas îndărăt. Sub ochii curioși ai leului, își întoarse eșarfa, mutând-o pe Holland, care între timp se trezise, la pieptul lui. La văzul leului cel masiv, fetița întinse mânuța și Axel i-o adulmecă. Charlie o lăasă să bolborosească în voie, iar Axel îi răspunse printr-un răget vioi care o făcu să zâmbească radioasă. Toți leii o priveau drept puiul lui Charlie, iar el avea mereu grijă să le arate cât de apropiați erau. O lăasă să interacționeze cu ei în condiții sigure. Dacă el făcea parte din haita lor, atunci Holland aparținea și ea haitei. Deși singurul leu de care îi permitea să se apropie atât de tare era Axel. Căci la cei cinci ani ai săi, Axel era deja un suflet bătrân.

Fiecare dintre băieți avea personalitatea lui și Charlie îi cunoștea așa cum își cunoaște oricine familia. Axel era sensibil și protector. De aceea se încredea Charlie s-o lase pe Holland atât de aproape de el. Animalul avea răbdare, spre deosebire de Kristov cel năvălaș și de zvăpăiatul de Han. Cu aceștia din urmă se hărjonea cel mai adesea și iubea caracterul lor jucăuș. Dar Axel era jumătatea lui; dacă s-ar fi născut om, i-ar fi fost frate de cruce.

Cât despre ceilalți doi, aceștia erau niște bandiți și jumătate, dar Charlie îi cunoștea fiecareuia punctul sensibil – al lui Han se afla, la propriu, chiar sub umăr, iar pe Kristov era de ajuns să-l frece pe burtă sau să picotească la soare împreună cu el ca să-l joace pe palmă. Cu Kristov îi plăcea cel mai mult să se ia la

trântă, iar Han avea niște ochi atât de frumoși și de strălucitori că ar fi fost în stare să stea și să-l privească ore în șir.

Axel se tolăni pe podea și Charlie îl mai bătu o dată pe spinare. Leul era obișnuit s-o vadă pe Holland cuibărită în eșarfă pe spatele lui Charlie încă de când murise Mimi. Instinctele materne ale surorii sale probabil că s-ar fi opus acestui lucru, dar la drept vorbind, asta făcuse și tatăl lor: învățându-o să stea pe lângă părintele lui Axel când Mimi era numai de-o șchioapă. Probabil că nu era cel mai potrivit mod în care să fi fost crescuți el și cu Mimi. Poate nu era nici cel mai bun mod în care s-o crească pe Hollnad, dar era singurul pe care îl cunoștea.

Ca să-și mai dezmorească picioarele, Charlie merse mai departe, trecând pe lângă căruța care transporta marele cort, acoperit cu o prelată și legat fedeleș. În fața acestuia, stâlpul central al cortului, lung de peste 18 metri, ocupa mijlocul unui car masiv, la care erau înhămați opt cai. Charlie îl salută pe montator, iar apoi, văzând că primele vehicule se pun în mișcare, se întoarse la căruța sa.

Undeva în spate, o femeie începu să cânte un psalm și alți câțiva i se alăturară. Charlie apucă frâul lui Siebel și, cu Regina așezată pe prisma din spatele căruței, plesni din limbă, iar calul o luă din loc. Ca să cruțe lumea de propria-i voce, Charlie preferă să asculte în tăcere. Holland era lipită de spatele lui, moale și rotunjoară – un ghemotoc ce îi umplea inima de căldură. ,

Întinse mâna peste umăr și o mângâie duios, întrebându-se cum era posibil ca o ființă să iubească o alta atât de tare. Tot mai mult pe zi ce trece. Așa o iubea el pe Holland. Cât își dorea să fi fost și Mimi aici să-și țină fiica în brațe. Să cunoască și ea acest sentiment minunat.

Ziua se scurse fără incidente. La asfințit, epuizați după atâta zburdat, copiii se retraseră pe verandele rulotelor – privind de astă dată în direcția din care veneau, nu cea încotro se îndreptau. Căruțele din față începură să formeze un cerc pe vasta colină înverzită. În depărtare se zărea linia șerpuită, cu scânteieri argintii, a unui râu.

După ce parcară, văzând un muncitor cu un aer plictisit, Charlie îi dădu 5 cenți ca să se ocupe de Siebel. Holland și Regina stăteau așezate în iarba înaltă, mâncând voioase felii de castraveți murați. Deși își dorea nespus de tare să meargă să vadă cum s-a descurcat Ella în lunga zi de călătorit, Charlie își devotă întreaga atenție felinelor sale și, mai cu seamă, curățării cuștii lor. O sarcină pe care nu l-ar fi deranjat s-o lase pe seama unui muncitor, doar că nu se găsea niciunul dornic să intre în cușca a trei lei ce, împreună, cântăreau nu mai puțin de 680 de kilograme. Ceea ce însemna că privilegiul de a le curăța bălegarul îi revenea, zi de zi, lui.

Luă cu el un lucrător înalt și uscățiv și, înarmat cu cele necesare, ridică încuietoarea masivei cuști, deschise ușor ușa atât cât să se strecoare înăuntru și apoi o închise cu grijă la loc. Pe urmă întinse mâna după lopată și lucrătorul i-o dădu printre gratii.

Cei trei lei își ridicară capetele și clipiră somnoroși, privindu-l cum se mișcă de colo colo, îndepărtând cu lopata paiele murdare de pe dușumea. Însuflețit de prezența lui, Axel se sculă să-l urmărească mai îndeaproape, în vreme ce pacostea de Kristov se apucă, sturlubatic, să-i lovească spinarea cu labelle din față. Charlie îl tot împingea cu cotul, dar asta nu făcea decât să-l ațâțe și mai tare pe afurisitul de leu. În cele din urmă, Charlie îl îmbrânci cu toată forța de care era în stare. Atât de puternic, încât gestul ar fi putut să pară brutal în ochii cuiva din afară, dar pentru un uriaș precum Kristov nu era decât un simplu ghiont. Iar dacă Charlie nu i-ar fi tratat din când în când cu ferocitate, leii ar fi încetat să-l mai considere drept unul de-al lor. Mare amator de jocuri dure, Kristov îl apăsă în coaste cu capul său masiv, iar Charlie îi împinse încă o dată, cu indulgență, botul la o parte.

Muncitorul îi aduse paie proaspete și, până isprăvi Charlie să le împrășteie în jur, animalele își reluară pozițiile de dormit, Han molfăind capătul unei sfori, iar Kristov, un ciolan.

Ghemuindu-se, Charlie trase jucăuș de sfoară. Han își apăsă labelle pe ea, strivind capătul deșirat de scândurile podelei și,

fluturând leneș din coadă, slobozi un răget gutural. Zâmbind hâtru, Charlie mai trase repede de câteva ori. Han forăi și, trăgând zdravăn încă o dată, Charlie îi smulse sfoara.

— Ha!

Triumful lui nu dură însă mult, căci peste o fracțiune de secundă Han sări pe capătul sforii, făcând să se cutremure întreaga căruță și dărâmându-l pe Charlie la podea, după care reteză frânghia cu dinții săi puternici și, tolănindu-se la loc, se puse iar s-o molfăie. De astă dată culcat pe piciorul lui Charlie. Râzând, bărbatul se ridică în șezut și îi scărpină viguros coama. După câteva secunde, savurând masajul, leul închise molatic ochii și dădu uitării sfoara.

Charlie îl sărută pe bot, după care se strădui să se scoale.

— Nu sunt prea înghesuiți așa, împărțind aceeași cușcă?

Charlie își coborî mirat privirea. Ella stătea la o distanță atât de redutabilă de căruță, încât nu își putu reprima un zâmbet.

— Păi... câteodată călătoresc separat. Dar leilor le place să se întindă unul peste altul. Așa că devin țâfnoși dacă nu-i țin împreună.

Ella îl privi tăcută cum le umple castronul cu apă până la refuz. Vântul adia ușor peste pajiște, făcând să fremete eșarfa de mătase cu care își legase părul la spate.

— N-ai vrea să vii mai aproape? o întrebă Charlie.

Ella scutură repede din cap.

— Acum ai să... ai să le dai de mâncare?

— Nu, abia mâine.

— Și ce le dai?

— Păi, or să înceapă cu o salată bună de verdețuri, urmată de o supă rece...

Ella zâmbi.

Charlie îi făcu cu ochiul. Așa obișnuia el să glumească atunci când îl întreba lumea de regimul alimentar al leilor. Răspunsul pe care îl dăduse acelor țânci, cu privire la carnea de zebră, fusese doar o glumă. Menajeria era atent îngrijită, iar animalele

care mureau – în afara celor care se întâmplau să moară sănătoase – nu ajungeau niciodată hrană pentru lei. Preferatele băieților erau carnea de căprioară și cea de capră, dar mâncau orice era disponibil în așezările unde se opreau. Ei erau, de altfel, motivul pentru care circul creștea rumegătoare. Îi explică, cât mai delicat, toate astea Ellei.

— În Louisiana, fermierii îmi aduc bunăoară animale care au murit din cauze naturale. Încercăm să sacrificăm cât mai rar animale vii. Atunci când nu avem încotro, am mereu grijă să fiu eu cel care omoară animalul.

Văzând că Ella nu zice nimic, își încleștă degetele pe una dintre gratii.

— Te deranjează lucrul ăsta?

— Nu. Presupun... presupun că în sălbăticie ar trebui să vâneze ca să supraviețuiască.

— Da.

Și ceea ce puțini realizau era că prada omorâtă de lei avea parte de o moarte mult mai lentă decât animalele sacrificate de el pentru frații săi cu coamă.

— Nu te-ai gândit niciodată să le dai drumul înapoi în sălbăticie? îl întreabă Ella.

— Scrii cumva vreun articol pentru gazetă?

Ella nu își putu înfrâna un zâmbet.

— Vreau doar să înțeleg.

Charlie o privi în ochi – cu mai multă recunoștință decât ar fi putut exprima în cuvinte. Atât de multă, încât coborî din căruță, încuie ușa și se duse la ea.

— Nu e zi în care să nu mă gândesc la asta.

Ella își înalță privirea spre el.

— Dar vezi tu, ei s-au născut în captivitate. Visez să-i văd trăind în sălbăticie, dar chiar dacă le-aș găsi un loc potrivit, unde să poată cutreiera în voie, tot ar exista mari șanse să moară pentru că fiecare ar trebui să se lupte cu alți lei – poate chiar și unii cu alții – pentru femele.

Ella își plimbă privirea de la lei înapoi la fața lui.

— Unde mai pui că sunt obișnuiți cu oamenii și n-ar ști să-i evite, lucru care n-ar duce la nimic bun.

Ochii Ellei se umplură de amărăciune.

Nu voia s-o întristeze, dar rar avea prilejul să vorbească pe larg despre leiul lui – subiect despre care lumea știa prea puține.

— Așa că am grijă să se bucure cât mai des de soare, de aer curat și spațiu deschis. Și... de câteva ori pe an, de compania unor leoaice.

Văzând că Ella face ochii rotunzi, se grăbi să adauge:

— Sunt foarte drăgăstoși. Leiul, vreau să zic.

— Chiar așa?

— Da.

Nu avea de gând să intre în amănunte, așa că îi descrie în schimb cum curtează șeful haitei o femelă – apăsându-și creștetul pe al ei, ca să-i arate că nu are ochi decât pentru ea. Cum Ella stătea atât de aproape, Charlie își lipi fruntea de a ei. Ea îi zâmbi – ceea ce era amabil din partea ei, își spuse Charlie, dându-și seama că, după ce curățase bălegar, nu mirosea probabil foarte plăcut. Făcu un pas înapoi.

— Și ia zi... ai venit să discuți despre lei sau să-mi spui cât de tare te dor picioarele?

Deși cușca era la depărtare de câțiva metri, Ella se retrase totuși în spatele lui.

— Îți promit că, orice m-ar durea, n-am să mă plâng.

— Atunci ești deja pe jumătate țigancă, râse Charlie.

Își scoase cuțitul din teacă și își trecu de câteva ori degetul mare de-a lungul lamei ca să vadă cât era de ascuțită. Apoi luă un sul de sfoară din spatele căruței cu lei, tăie o bucată și i-o aruncă lui Han.

— Stai liniștită. Cu timpul ai să te obișnuiești cu mersul pe jos.

Ella dădu încet din cap, fără să se uite la el.

Charlie își realizează imediat gafa. Nu, Ella n-avea cum să se obișnuiască cu acest mod de a călători. Ce-i venise să spună una

ca asta? Mâine avea să fie ultima zi pe care o va petrece cu caravana circului. Își dresе glasul, dar ea i-o luă înainte.

— Danielle spunea că va fi un dans astă-seară. Nu știu cum reușiți după atâta mers.

Charlie închise la loc cutia din care luase sfoara.

— Să înțeleg că tu n-ai chef să dansezi? – întinse mâna și o trase ușor de eșarfa cu care îi era legat părul. Atunci n-ai cum să fii decât pe sfert țigancă.

Râzând, Ella făcu un pas îndărăt și își deznodă eșarfa.

— Eu am să privesc de pe margine. Nu mă pricep la dans.

— Chiar? Atunci va trebui să te învăț.

Ella își scoase, zâmbind, baticul de mătase și părul i se revărsă pe umeri.

— Vasăzică dansezi mai bine decât cânți?

O privi încruntat, dar în clipa următoare încruntarea i se topi într-un zâmbet – și inima împreună cu ea.

— Așteaptă și-ai să vezi.

Capitolul 25

Cu două pături în mână, Ella mergea alături de Evangeline care încă își mai aranja eșarfa cu care îi erau legate cosițele.

Surorile își împletiseră părul, făcându-și fiecare câte un coc gros la ceafă, înfășurat cu baticuri colorate, care le atâneau, mătăsoase, pe spate. Nu trecuse decât un ceas de când se pieptănaseră și își măsuraseră, cu efort și migală, părul. Ella le dăduse o mână de ajutor, după care se dusesse să vadă cum se simte Little Joe. Bărbatul se așeză cuminte pe osia căruței sale, lăsând-o să-l consulte. După ce îi examină gâtul, Ella îl îndemnă să folosească mai departe ceaiurile și tincturile și, mai presus de orice, să se odihnească ori de câte ori era cu putință. Trecând pe acolo, Madame Broussard le aruncă o căutătură rece.

Între timp se lăsase seara. Charlie mergea cu câțiva pași înaintea lor, cu Holland pe umeri. Purta o cămașă curată și bretele de culoare închisă. Jobenul ponosit îi stătea pieziș pe părul ud, asaltat la tot pasul de mânuțele dolofane ale fetei. Charlie se legăna jucăuș în mers, făcând-o pe cea mică să chicotească de încântare.

Lângă el mergea agale Regina, cărând un coș proptit pe șold. În jur erau întinse zeci de pături, iar între ele, pe margine, erau așezate, unul lângă altul, două pianе.

Exclamând uimită, Ella încetini pasul.

Charlie întoarse capul.

— Sunt pianе... pe pajiște.

— Noi, circarii, ne pricepem de minune la transportat lucruri, spuse Charlie, făcând câțiva pași îndărăt.

În depărtare se acordau fel și fel de instrumente – scripci, ban-jouri și ceva ce aducea cu un acordeon. Două tinere trecură în

fugă pe lângă ei, zornăindu-și brățărilor de la glezne și trei copii se dădură peste cap pe povârnișul lin.

— Țineți adesea astfel de petreceri? întrebă Ella uluită.

— Viața e scurtă, nu crezi? răspunse Charlie amuzat. Încercăm să ne comportăm cât mai civilizat când suntem în oraș, deci, când călătorim, profităm de câte o lună plină ori de câte ori avem ocazia.

Și-o coborî pe Holland de pe umeri și i-o întinse. Ella acceptă bucuroasă ghemotocul vioi și, înainte de a păși înapoi, simți în nări mirosul de săpun ce îl înconjura pe Charlie. Apoi, sub privirea lui zâmbitoare, sărută cu tandrețe gâtul rozaliu al fetei.

Aroma îmbietoare a bucatelor îi împinse înainte. Ellei îi era foame, dar se simțea vinovată să abuzeze de ospitalitatea ce i se oferea. Masa era servită în comun, furnizată probabil de directorul circului. Or, cum ea nu se număra printre angajați, i se părea greșit să accepte o porție. Așadar rămase pe pătura ei, privind cum Holland se sforțează să-și bage în guriță degetele de la picioare.

— O pot lua cu mine, dacă vrei, spuse Charlie, uitându-se spre cea mică.

— Nici prin cap nu-mi trece să ți-o dau, ripostă Ella.

El îi făcu zâbind cu ochiul și se îndepărtă.

Pe când se stinseră și ultimele rămășițe ale zilei, Angelina și Danielle stăteau deja lângă ea, cu farfurii și furculițe în mâini. Danielle îi dădu și Ellei o porție, insistând că era destulă mâncare pentru toată lumea. Evangeline și Regina li se alăturară și începură să se înfrupte toate din bucate. Spre sfârșitul mesei, Ella privi în jur, întrebându-se unde s-o fi dus Charlie.

Trecându-și ochii peste pâlcurile așezate pe păturile răsfirate pe iarbă, în cele din urmă îl zări vizavi, în compania partenerului său de lucru. Charlie stătea relaxat, mâncând și tăifăsuind voios cu cei din jur. Păstrând distanța. Oare o făcea pentru ea sau pentru el însuși?

Holland trase de felia de pâine din mâna ei, așa că Ella îi mai rupse un dumatic.

Peste câteva minute, în vreme ce fetița se juca, râzând, cu Angelina, Ella se sculă să-și dezmoștească picioarele. Ispită de cele două pianе din apropiere, atinse lemnul lucios al unuia dintre ele. Neputând rezista tentației, își strânse fusta și se așeză la claviatură.

Cu răsuflarea tăiată, își trecu degetele peste clapele de culoarea fildeşului. Apoi își arcui mâinile și apăsă ușor. Pianul, perfect acordat, suna divin. Cântă acordul Do, apoi își mută degetele pe acordul La minor. Dulceața armoniei îi destinse buzele într-un zâmbet. Găsind pedala cu piciorul, mai îndrăzni să interpreteze doar câteva măsuri – în fond, nu era pianul ei – apoi, cu melodia încă vibrând în aer, își trase mâinile în poală.

— Foarte frumos.

Ella ridică privirea și îl văzu pe Charlie.

— Mulțumesc, răspunse ea, apăsând o singură clapă. N-am mai cântat la pian de ani de zile – se răsuci spre el. Simpla atingere a claviaturii mă face să simt că sunt din nou acasă.

Charlie se așeză lângă ea și apăsă, aleatoriu, două clape, producând un sunet discordant.

— Și în curând chiar ai să fii.

— Foarte curând, murmură ea, încleștându-și degetele între genunchi.

— Și uite că nu te-au mâncat leii. Ai să ajungi acasă țeafără și nevătămată. Sunt mândru de mine.

Umorul lui ascundea ceva mai profund, dar până să apuce Ella să-i tălmăcească privirea, Charlie se ridică și își cedă locul unui individ cu o chică de păr roșcat, pe care stătea cocoțată o gambetă. Era fără doar și poate unul dintre pianiști.

— Vii să dansezi cu mine? o întrebă Charlie.

Dezinvoltura întrebării o făcu să zâmbească.

— Te asigur că sunt o dansatoare îngrozitoare, spuse ea, întorcându-se cu fața spre el.

Charlie făcu un pas înapoi și o privi neîncrezător. Apoi ochii îi scânteiară poznaș. O muzicuță începu să cânte în depărtare.

— Atunci, ce-ar fi să-mi faci o favoare? întrebă el, ajustându-și jobenul pe cap. Stai cu ochii pe jobenul ăsta. Să nu-l fure careva.

Ella îl urmări nedumerită cum se îndepărtează.

Nevrând să-l încurce pe pianist, se ridică să plece, dar bărbatul bătut cu palma pe banchetă.

— Te rog să rămâi. Am auzit ce frumos ai cântat și m-aș simți jignit dacă ai refuza să-mi dai o mână de ajutor, spuse el, făcându-i prietenos cu ochiul.

Așezându-se înapoi la claviatură, Ella își trecu privirea peste mulțimea crescândă de circari ce se adunau pe pajiște, râzând și chiuind. Câteva femei porniră agale spre partea centrală a spațiului înverzit, stârnind nu puține fluierături admirative. Îl strigară jucăuș pe scripcar, iar una dintre ele îi făcu semn omului să vină în față.

— Haide, măi! Vrem să dansăm!

Scripcarul începu să cante o melodie săltăreață. Alți câțiva se ridicară de pe pături și porniră într-acolo, aducând cu ei felinare menite să lumineze mai bine ringul de dans improvizat sub razele lunii.

În liniștea care se lăsă brusc se auzi, prelung și duios, sunetul unei muzicuțe. Întinzând gâtul, Ella văzu un bărbat cu joben gri, aplecat din șale, cu ambele mâini încleștate pe micul instrument din dreptul buzelor. Avea o pană de vultur la pălărie și jiletca roșie îi strălucea în lumina lunii.

Femeile făcură un cerc, legănându-și fustele, câteva fiind în picioarele goale. Cel cu muzicuța atacă o versiune vioaie a cântecului „Auld Lang Syne”. O chitară se alătură cu o dulceață la auzul căreia femeile începură să se leagne și să se învârtă.

Un banjo strident întetă ritmul, stârnind chiote și fluierături ascuțite. Atunci Ella îl zări pe Charlie. Stătea la margine, cu brațele încrucișate, râzând cu un grup de bărbați. O femeie desculță,

* Cântec compus pe versurile scrise de poetul scoțian Robert Burns în 1788 (n.tr.).

cu poala rochiei deșirată, trecu țopăind pe lângă ei și, cu un salt, lovi jobenul de pe capul lui Charlie, îl prinse și și-l puse pe cap.

Charlie strigă după ea, apoi zâmbi în colțul gurii. Ella își aminti de misterioasa favoare pe care i-o ceruse înainte să plece de lângă ea. Bătând ritmul cu piciorul, fata se îndepărtă și, vădit încântată de cucerirea făcută, își apucă fustele și se roti.

Ochii lui Charlie îi găsiră pe ai ei prin mulțime și Ella izbucni în râs.

De parcă atât ar fi așteptat, Charlie se îndreptă spre femeile ce dansau, învârtindu-și fustele colorate în lumina aurie a felinarelor. La cât de tare cântau din gură mai toți, inclusiv pianistul de lângă ea, Ella înțelese de ce nu puteau organiza astfel de petreceri decât în mijlocul pustietății.

Noi doi alergat-am pe stânci
și cules-am margaretele-nflorite;
Dar drum lung bătut-am de atunci
și picioarele ni-s acum ostenite.

Toți băteau cadențat din palme și dintr-odată toată lumea strigă într-un glas:

Să mai înălțăm o dată paharul
Pentru-acele vremuri fericite!

Apoi banjoul li se alătură iar, năvalnic, și lumea se puse să joace și mai cu foc. Charlie străbătu încet mulțimea, căutându-și parcă partenera potrivită.

Fata care îi șterpelise jobenul trecu țanțoșă pe lângă el, dar o alta îi înhăță trofeul. Și-l puse pe cap și, lovindu-și tamburina de sold, se îndreptă în pași de dans spre mijlocul adunării. Jobenul nu rămase însă multă vreme nici în posesia ei, căci în clipa următoare o a treia fată i-l smulse de pe cap. Punându-și ochii pe o cucerire și mai valoroasă, câștigătoarea se apropie dansând de Charlie și îi întinse mâna. El îi prinse degetele și o învârti în fața lui. Fusta colorată a dansatoarei se înfoie în lumina felinarelor,

iar când sunetele instrumentelor se estompară, Charlie îi dădu drumul.

Mulțimea se dădu la o parte făcând loc unui bărbat cu o mandolină atârnată pe spate. Acesta păși în mijloc, făcându-le semn să asculte în liniște. Ceilalți muzicanți schimbă tonalitatea și ritmul.

Noua melodie era un susur lin.

Bărbatul își trase mandolina în față și ciupi o strună. Undeva în depărtare se auzi sunetul unei tălângi. Muzicantul se aplecă peste instrument și, bătând ritmul cu piciorul, începu să cânte cu tot mai mult foc – iar când i se alăturară năvalnic și celelalte instrumente, melodia umplu aerul nopții, pajiștea și inima Ellei.

Dacă bucuria s-ar putea auzi, era sigură că așa ar suna.

O tamburină zornăi strident în aer, urmată de o alta, iar pianistul de lângă Ella se apucă să apese clapele atât de repede și de zgomotos, că tânăra rămase cu gura căscată.

De acum toată lumea cânta în cor, din străfundul bojocilor – cuvinte pe care ea nu le înțelegea. Ella începu să bată ritmul cu piciorul. Când ceilalți, inclusiv Charlie, repetară la unison refrenul, ascultă cu atenție. Versurile erau într-o altă limbă. Și le cântau cu toții de parcă ar fi învățat cântecul încă din leagăn.

— În ce limbă cântă? strigă ea pianistului, cât de tare putu.

— În franceză! Țasta-i dialectul cajun, îi strigă el înapoi, lovind mai departe în clape. N-ai fost niciodată la New Orleans?

Ella clătină, râzând, din cap.

— Nu!

— Rămâi cu noi și om avea grijă s-ajungi ș-acolo!

Ruth trecu țănoșă pe lângă Charlie. Spre uimirea Ellei, avea jobenul lui pe cap. Făcând galeș cu ochiul și rotind provocator din umăr, acrobata se sui pe pianul alăturat cu aceeași ușurință cu care se cățara în arenă pe panglicile ei de mătase. Doi omuleți, îndesați ca Regina, se cocoțară în spatele ei, de parcă ar fi făcut asta zi de zi, și improvizară un dans hazliu, bătând din

picioare. Fluturând arătătorul dezaprobat, Ruth își prinse poalele rochiei și făcu, trufașă, o piruetă.

— Hai odată! strigă, impacientată, o voce.

La auzul strigătului, scoțianca își scoase jobenul de pe cap și îl azvârli spre mulțime.

Charlie ridică mâna, dar nu reuși să-l prindă.

Ella bătea din palme pe ritmul cântecului francez pe care îl cânta într-un glas întreaga adunare. Doi negri suflau din adâncul bojocilor în trompete, balansându-le la unison dintr-o parte într-alta. Undeva sub cerul nopții se auzi răsunând o talangă, iar mandolina cânta înainte cu exuberanță.

Cântând împreună cu ceilalți, Angelina trecu legănându-se pe lângă Ella, îi făcu jucăuș cu ochiul, apoi luă jobenul lui Charlie de la cea care îl prinsese. Fluturând cilindrul în aer, se prefăcu că și-l așează pe cap, apoi i-l întinse lui Evangeline. Evangeline făcu așijderea, apoi îi dădu jobenul lui Danielle. Charlie își duse teatral mâna la inimă, chipurile gata să se prăbușească.

Ella o căută cu privirea pe Holland, care dormea liniștită în poala Reginei. De-abia putea să le vadă printre perechile de dansatori ce se învâртеau pe pajiște. Fuste zdrențuite și pantaloni prăfuiți. O nonșalanță molipsitoare, care îi făcea picioarele să joace sub pian. Zărind-o pe voinica Lorelai, Danielle îi plasă jobenul pe cap, spre deliciul celor din jur, care chiuiră și hohotiră amuzați. Zâmbind cu gura până la urechi, trupeșă femeie trecu balansându-se ca o corabie pe lângă Charlie. Bărbatul tocmai se rotea în joc cu trei fete care îl prinseseră de mâini. Când o zări pe Lorelai, slobozi un hohot de râs. Probabil roșise tot, se gândi Ella, văzându-i surâsul timid.

Spre surprinderea ei, Charlie se apropie și îi șopti gâfâind la ureche:

— E ultima oară când îți mai încredințez o sarcină importantă!

Zâmbi poznaș, apoi se întoarse repede printre dansatori și o luă pe Lorelai la joc.

Bărbatul de lângă Ella clămpănea de zor clapele pianului, făcând să se cutremure și bancheta de sub ea.

— Credeam că suntem un duet! îi strigă el, cu ochii scânteindu-i a provocare.

Simțind vibrația muzicii din cap și până-n tălpi, Ella își mișcă degetele peste claviatură, încercând să se prindă de notele și tempoul ragtime-ului. Apoi apăsă clapele albe și în momentul următor i se alătură colegului ei. Fu uluită de repeziciunea cu care trebuia să-și miște mâinile, iar virtuozitatea cu care cânta bărbatul de lângă ea îi tăie răsuflarea.

Pianistul o înghionti prietenește, zâmbindu-i, și începu să dea din cap pe ritmul muzicii. Ella nu mai putea de fericire. Apoi, spre marea ei uimire, bărbatul se săltă pe banchetă și, ghemuindu-se, continuă să cânte așa. Ella izbucni în râs, străduindu-se să țină pasul cu el.

Brusc, cineva o luă de mână și o ridică în picioare. Era Charlie. Înlănțuind-o strâns cu brațele lui puternice, începu să o joace cu foc pe melodia săltăreață. Jobenul era la loc pe capul lui.

— Era vorba să stai cu ochii pe el! îi strigă el încercând să acopere vacarmul.

Rămăsese aproape fără suflu de la atâta dansat și cămașa, nădușită, îi stătea lipită de corp.

— Am încercat! urlă înapoi Ella.

Mireasma dulce a nopții îl învăluia și ochii lui aveau o sclipire aparte. Ținând-o strâns de mijloc cu o mână, Charlie își scoase jobenul cu cealaltă și i-l puse pe cap.

În jurul lor răsunară chiote și fluierături, iar o seamă de femei se prefăcură nemulțumite dând glas unor proteste teatrale. Rotindu-și privirea, Ella simți că îi iau foc obrajii. Iar Charlie o privea de parcă ar fi fost singura femeie de pe pământ. Muzica deveni mai domoală și Charlie încetini și el. Apoi făcu ceva ce o luă cu totul pe nepregătite: o sărută pe obraz. Eliei i se înmuia genunchii. Mulțimea izbucni iar în chiote. Stânjenită din cale afară, Ella îi puse jobenul înapoi pe cap.

- Jobenul ăsta ascunde vreun secret de care ar trebui să știu?
- Poate că da.
- Dar n-ai de gând să-mi spui, așa-i?
- Vezi că știi?

Acordurile muzicii deveniră lente și dulci, iar el își coborî capul lângă al ei.

Ella observă că avea gulerul desfăcut la primii nasturi și nu încheiat până sus, cum îl purta de obicei. Dar apoi înțelese de ce. Aici nu era nicio persoană din afară. Cu excepția ei.

Charlie lăasă ușor capul într-o parte și, privind-o în ochi, îi zâmbi tandru. Fețele, ascunse de lună sub jobenul lui, aproape li se atingeau. Muzica nu mai era decât un susur. Sau poate așa i se părea ei. Pentru că singurul sunet pe care îl auzea era inima care îi bătea în piept... tânjind după el.

Capitolul 26

Ziaua trecu ca prin vis. Charlie făcu o vizită la cușca leilor și, în timp ce Axel îi molfăia mâneca de la cămașă, îi explică noului îngrijitor cum merg lucrurile cu marile feline. Flăcăul cu fața pământie dădu placid din cap. Prea puțin convins că înțelesese, Charlie își spuse că în după-amiaza aceea va trebui să verifice dacă băiatul mai era sau nu în viață.

Apoi se întoarse la căruță. Între timp Holland se trezise. Regina nu se simțea prea bine, așa că îmbracă el fetița și și-o așează în cârcă, învelită în eșarfă – asta îi lăsa mâinile libere și ascundea faptul că nu o pieptănase.

Lucru pe care Danielle îl observă oricum. Și avu grijă să-l îndrepte.

Ba mai mult, se oferă să aibă ea grijă de Holland în dimineața aceea. Acesta era un mare ajutor, deoarece acum Charlie se putea ocupa liniștit de Siebel. Calul părea neliniștit și trăgea căruța schiopătând. Așa că Charlie îi verifică copitele și, după cum bănuise, Siebel pierduse o potcoavă. În pauza de prânz, duse calul la potcovar și rezolvă problema. Până să pornească din nou la drum, își revenise și Regina. Ceea ce era o ușurare, pentru că Charlie nu își putea închipui cum ar fi scos-o altfel la capăt cu toate treburile casnice din seara aceea.

Încă de când se arătară pe cer primele stele, Charlie își luă culcușul din căruță – adică salteaua și vreo șase pături, toate legate grosolan laolaltă cu o sfoară – și și-l duse sub un stejar noduros, destul de aproape de carul-menajerie cât să poată sta cu ochii pe lei. Acum băieții moțăiau, dar în orele târzii ale nopții, când totul

în jur va fi scufundat în tăcere, vor începe să ragă. Erau cel mai adesea răgete domoale, cu care atât el, cât și restul trupei erau obișnuiți. Însă fiind atât de aproape, se vor auzi destul de tare cât să aibă nevoie de vreo două perne cu care să-și acopere capul, pentru a putea dormi.

Așeză salteaua pe pământ, întinse cât de cât păturile, apoi se întoarse la căruță și își aduse o ladă. Felinarul atârnat de o ramură joasă, răsucită, a copacului, și cearșafurile pe care le întinsese la uscat confereau locului o oarecare intimitate.

La auzul tălângii, Charlie înșfăcă săpunul și își azvârli prosopul peste umăr, nerăbdător să își spele colbul drumului de pe trup. Încercau mereu să facă tabără lângă o apă; fie că era un izvor sau un pârâu, asta le făcea odihna mult mai plăcută și, după cum le era obiceiul, la lăsarea întunericii, femeile se îmbăiau primele. Abia când suna talanga – semn că isprăviseră și erau deja îmbrăcate – porneau într-acolo bărbații. Or fi fost ei niște simpli țigani, dar țineau la curățenia propriei persoane.

Încălțați în cizme, bărbații coborau panta lină ca o turmă de boi greoi, în vreme ce femeile, desculțe, urcau cu pas mlădios și ușor, ca niște căprioare. Tânjind să o vadă pe Ella, Charlie se strădui să meargă uitându-se numai la iarba de sub picioare, căci nu i-ar fi fost de mare ajutor, vezi bine, s-o zărească în clar de lună. În vreme ce treceau unii pe lângă ceilalți pe povârnișul înverzit, Charlie încercă să ignore tachineările amoroase schimbate între cele două grupuri, mai cu seamă cele dintre soți și soții.

Obosit, Charlie se dezbracă pe întuneric și intră fără tragere de inimă în apa rece ca gheața. Ei, dar dacă zeci de femei avuseseră curajul să se îmbăieze în apa asta, apă n-avea să se lase nici el mai prejos. Regretând imediat că se gândise la asta, și mai ales la Ella, Charlie își scufundă capul în apă. Dârdâind, își îndreptă apoi spatele și își trecu degetele prin păr. Se săpuni și se clăti repede, apoi ieși din apă, prea puțin dornic să mai zăbovească sau să asculte glumele fără perdea care se iscau întotdeauna ca grindina pe malul înverzit. Se șterse cu prosopul și se îmbracă în

grabă, după care porni înapoi. Ținând într-o mână cizmele, cu cealaltă își trecu din mers prosopul peste părul ud.

Își lăsase cămașa descheiată. Poate că din lene, dar la cât timp o purta încheiată până la ultimul nasture, din când în când, voia pur și simplu să se simtă liber.

În semiîntineric, își puse încălțările și prosopul deoparte, după care scoase o cutie de chibrituri din ladă și aprinse felinarul. Apoi scoase harta și în cele din urmă, Biblia. Își propti perna de trunchiul copacului și, cu spatele rezemat de ea, începu să citească. La adăpostul căruței și al șirului de rufe întinse la uscat, se lăsă mai jos în culcuș și își așează mâna sub cap.

De peste tot prin jur se auzeau ciripitul păsărelelor exotice, care se îmbinau ritmic cu strigătele și cârâitul maimuțelor. Dacă acestea ar fi tăcut, Charlie ar fi putut auzi răgetul gutural al unei girafe. Sau oftatul greoi al vreunui tigru. Obişnuit cu orchestra menajeriei – ecoul junglelor îndepărtate și al savanelor africane – Charlie simți cum îl fură somnul.

Citi vreme de câteva minute, apoi se ridică în capul oaselor. Poate așa își mai alunga un pic toropeala.

— Charlie?

Ridică privirea și o văzu. Ella stătea la distanță de doar câțiva pași. Coadă împletită îi era trecută peste umăr, umezindu-i acea porțiune a bluzei. Ținea în mână un pulover, pe care îl îmbracă și făcu un pas mai aproape, lăsându-l fără grai.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

Charlie se frecă buimac la ochi.

— Ăă..., da. De ce ai venit aici?

— Mă întrebam dacă am putea sta de vorbă.

— Păi...

Își roti privirea în jur. Cumpănind. Trăgând de timp. Hotărând. Apoi întoarse lada goală și îi făcu semn Ellei să ia loc. Ceea ce era nebunie curată. Ar trebui să-i ceară pur și simplu să plece. Nu era momentul potrivit. Puteau discuta mâine dimineață. La micul dejun.

Pentru că acum era sleit de puteri. Și nu doar trupește.

Și ea era atât de frumoasă.

La lumina felinarului, Ella arăta mai drăgălaș ca niciodată. Adâncindu-i și mai mult durerea la gândul că mâine se vor despărți. Își trecu mâinile prin păr, negăsindu-și cuvintele. Pentru că tentația de a cădea în genunchi și de a-i spune că o iubește, de a o ruga să rămână cu el... era prea puternică.

Se lovi ușor cu pumnul în frunte.

— Poate e mai bine să plec, spuse ea, apucându-și poala fustei și întorcându-se să plece.

— Măi Ella; dă-i și tu omului o clipă să se gândească.

Ella se opri. Charlie inspiră adânc, apoi arată din nou spre ladă. Împreunându-și mâinile, Ella se așează și aruncă o privire în jur, parcă neștiind ce să spună.

— Ce citești? întrebă ea în cele din urmă, cu glas blajin.

— Psalmii.

— Aha.

— E o carte din Biblie.

Ella își trase mânecile puloverului peste degete și, încrucișând brațele pe genunchi, se aplecă înainte și spuse cu blândețe:

— Știu ce sunt Psalmii, Charlie.

Da. Firește. Charlie puse cartea la o parte și se rugă în sinea lui să poată face asta fără să-și piardă mințile.

— M-am uitat pe hartă în după-masa asta.

Stând cu picioarele încrucișate, se întinse după hartă și și-o trase în față.

— Și se pare că... — își trecu degetul mic peste traseul urmat de ei. Se pare că mâine, cândva înainte de amiază, o să pornim împreună pe aici — arată spre munții de pe hartă. Până la tine acasă.

Deși Ella încuviință tăcută, el intuit noianul de cuvinte ce i se învârtteau prin cap.

— Ne va lua probabil toată ziua, dar o să ajungem, sper eu, înainte să se întunece.

— Îți mulțumesc, Charlie, că faci asta pentru mine.

De undeva din depărtare se auziră râsete de copii, urmate de un „pst” rostit în șoaptă de mama lor.

— O fac cu plăcere.

O spuse fără emoție, căci acesta era adevărul, dar durerea că avea s-o piardă atât de curând îi sfâșia inima.

Dintr-odată Ella își înclină capul într-o parte, studiindu-l. Amintindu-și că avea cămașa deschisă, Charlie dădu să-și încheie nasturii de la guler, dar ea îi făcu semn să se oprească. Apoi se ridică de pe ladă și, îngenunchind lângă el pe saltea, îi cercetă pielea cu o intensitate care îl amuți. Cu inima sărindu-i din piept, rămase nemișcat, dorindu-și să-i poată citi gândurile. Sau să spună ea la ce se gândea.

Ella ridică mâna și îi atinse inima cu vârful degetelor. Fixând pământul, Charlie înghiți în sec.

Atingerea ei ușoară îi înfioră pielea. Ella îi rosti numele în șoaptă și îl privi întrebătoare, trecându-și degetul pe conturul morii olandeze, cu palele ei late și baza solidă.

— Holland, șopti ea.

Străduindu-se să-și găsească vocea, Charlie răspunse răgușit:

— Dacă tot trebuia să fie ceva acolo, am vrut să fie ceva de valoare.

Apoi mâna Ellei îi alunecă spre umăr, dându-i ușor cămașa la o parte. În gând, Charlie știa exact tatuajele pe care le atingea. Întâi peștele mare... cei trei crai – magii – de la răsărit... steaua de la Betleem. Și altele...

— Are fiecare o poveste? îl întrebă ea.

— Doar unele – cele alese de mine.

Ella își trecu blajin mâna de-a lungul brațului său, coborându-i mâneca de la cămașă. Înnebunit de atingerea ei, Charlie își scoase cămașa de tot și o puse deoparte. Stând în genunchi, Ella se trase și mai aproape. Studie cu ochii ei albaștri corbii negri ce își întindeau aripile de-a curmezișul pieptului său, sub claviculă, în zbor spre corăbii răsfirate pe o mare zbuciumată. Un monstru marin își încolăcise coada solzoasă în jurul uneia dintre corăbii,

trăgând-o la fund. Charlie își ținu răsuflarea când Ella ridică mâna și atinse farul de pe celălalt umăr al său, trecându-și degetele peste lanțul șerpuit ce ducea la sirenele care înotau în jurul unei ancore... apoi în jos, de-a lungul bicepsului. Când degetele ei îi ajunseră la cot, Charlie expiră prelung. Împreunându-și mâinile în poală, Ella îi cercetă în tăcere tatuajele de pe abdomen. Doar cu ochii, spre marea lui ușurare, căci dacă îl atingea mai departe, ar fi trebuit s-o oprească. Ea strânse din buze și el încercă să-i descifreze expresia de pe chip.

Își atinse betelia pantalonilor, apoi coapsa.

— Altele nu mai sunt.

Nu mai fusese timp pentru altele. Ella nu-l întrebase, dar simțise el nevoia să-i spună.

Ea dădu gânditoare din cap, apoi îi apăsă ușor umărul. Înțelegând rugămintea ei tăcută, Charlie se întoarse, dezvăluindu-și spatele la lumina felinarului. Ella își trecu degetele peste tatuajele ce îi acopereau umerii... dune egiptene, năvoade, steaua și praștia lui David – alte povești. Apoi Ella își coborî degetele pe șira spinării, trasând copacul desfrunzit, cu crengi răsucite, ale cărui rădăcini i se întindeau până la brâu. În crengile acestuia stătea încolăcit un șarpe. Pe urmă degetele ei alunecară peste fața de leu care îi acoperea partea de jos a spatelui zăbovind acolo doar o clipă, înfiorându-l. Simțindu-i parcă înfiorarea, Ella își trase mâna înapoi. Charlie întinse mâna și își luă cămașa.

— Or să se mai șteargă cu timpul, comentă el, simțind nevoia să curme tăcerea. Sunt așa de întunecate pentru că n-a trecut nici un an de când au fost făcute.

Poate o mai alina puțin.

Dar de fapt, ce importanță avea? Nici el nu știa.

Ella fixa cu privirea moara ce îi acoperea inima. O copie fidelă a peisajului înfățișat pe una dintre vederile pe care le păstrase Mimi în traistă. Unul dintre puținele lucruri pe care le aveau din meleagurile unde copilărise tatăl lor. Locuri pe care sora lui visase să le viziteze într-o bună zi.

— Holland este numele ei de botez? întrebă Ella.

Nevrând s-o mintă, Charlie lăsă capul într-o parte.

— Depinde pe cine întrebi.

Ella își trecu încă o dată privirea peste moara de vânt.

— La drept vorbind, aproape niciunul dintre noi nu-și folosește numele adevărat când vorbește cu cei din afară. Aproape fiecare are un nume de rezervă.

Ella i se uită în ochi. Gândurile îi erau aproape palpabile. Atentă la cuvintele lui, își amintea în mod vădit cum, în ziua când se cunoscuseră, cu registrul în mâini, îl întrebasese cum se numește.

Charlie. Charlie Lionheart.

— Nu vrei să știi de ce? întrebă el cu glas șoptit.

Ella clătină din cap, zâmbind cu o tandrețe care făcu să îi fie și mai dragă.

Se aplecă încet și, apropiindu-și capul de al ei, îi șopti:

— Dar numele meu chiar este Charlie. Ți l-am mărturisit în ziua aceea pentru că... nu știu exact de ce... Poate datorită felului în care te purtai cu Holland. Și cu mine.

Gura Ellei se destinse într-un surâs.

— Sau, mă rog... – adăugă el în șoaptă – numele meu propriu-zis este de fapt Richard. Dar tu fă bine și zi-mi în continuare Charlie.

Ella strânse drăgălaș din buze. Prea ispitit de priveliște, Charlie se lăsă pe spate. Apoi îl auzi pe Axel răsucindu-se cu un oftat gutural... și un fornăit.

Privind dincolo de Charlie, Ella făcu ochii mari.

— Dumnezeuule, acolo e un leu!

Sări în picioare și făcu, poticnindu-se, câțiva pași înapoi.

Văzând stupefacția de pe chipul ei, Charlie izbucni în râs, ceea ce atrase încă un forăit somnoros din partea dihaniei din spatele lui.

— De ce nu mi-ai spus că e un leu aici?! strigă Ella.

— De fapt, sunt trei, nu doar unul. Nu i-ai văzut?

Îi făcu semn să vină înapoi, dar Ella scutură din cap. Se întoarse și el spre lei. Axel era cel mai aproape. Stătea tolănit cu coama ițită printre gratii, având pe față un zâmbet caraghios de motănel adormit.

— Stai liniștită, nu-ți pot face absolut nimic, o asigură el.

Ella îl săgetă cu o privire care îl făcu să se ridice la rându-i în picioare. Râzând încetișor, își încheie cămașa. Apoi își trase cizmele în picioare și, fără a mai pierde vremea cu legatul șireturilor, înșfăcă un felinar.

— Hai să găsim un loc unde n-ai să fii în pericol de moarte.

La drept vorbind, locul acesta era prea intim pentru ceea ce avea el să-i spună. Pentru că ce voia să-i spună era *mai* intim.

Capitolul 27

Cu razele lunii și cohorta de licurici ce pâlpâiau deasupra ierbii înalte, coborând și înălțându-se în aerul de cerneală, noaptea nu părea nicidecum întunecată. Ella mergea tăcută, aparent acaparată de dansul insectelor sclipitoare pe întinsul pajiștii înalte. Charlie își trecu degetele peste mâneca de la cămașă, acolo unde îl atinsese ea. Se gândi la toate tatuajele care îi fuseseră imprimate cu acul în piele, unul câte unul.

Și gândurile i se întoarseră la New York, cu șapte luni în urmă...

Mimi nu mai era printre cei vii, iar Holland nu avea decât câteva săptămâni. După încăierarea cu Olaf, se învoise să îi ia locul lui Holland, iar Madame îl dusesse la New York să încheie afacerea.

Clădirea la care ajunseseră cu o trăsură elegantă ar fi putut trece, la prima vedere, drept un hotel prestigios. Doar că femeile care îi poftiseră înăuntru – îmbrăcate în mătăsuri și satinuri colorate, cu obrajii spoși strident și ochii osteniți... apoi curioși – îi dăduseră numaidecât de înțeles că stabilimentul oferea servicii din belșug, dar de o cu totul altă natură. La ora amiezii, când sosiseră ei, în lipsă de mușterii, casa era cufundată în liniște.

Charlie se oprise, ca trăsnet, la intrare.

— *Nu știu ce crezi că faci...*

Madame Broussard îl întrerupse, ridicând mâna. Apoi scoase din săculețul său de piele o foaie de hârtie și i-o întinse. Cu stomacul întors pe dos la văzul a ceea ce avea să semneze, Charlie

citi întregul contract. Cel în urma căruia avea să devină protagonistul spectacolului ei. Atunci, pentru ce îl adusesese aici?

— *Ar fi urât din partea mea* — spuse femeia, întinzându-i un alt contract — *să nu îți ofer o alternativă. Una, zic eu, destul de atrăgătoare, adăugă ea, după care îi bătu cu evantaiul pieptul cămășii. Dar va trebui să-ți scoți asta. Nu te sfii, că-mi pierd răbdarea! Oricum n-am multă.*

Charlie n-avea să uite niciodată cât de groaznic se simțise stând în picioare în mijlocul aceluia salon impunător — îmbâcsit de parfum, cu mobilier scump și somptuos. Până și femeile ce priveau în jos peste balustradă erau îmbrăcate cu extravagănță, împodobite cu perle și panglici. Pudra și dantelurile ascundeau însă prea puține vederii. La fel de dezgolit se simțea și el, cu cămașa lepădată alături, în vreme ce cele două madame îl studiau, discutând în șoaptă îndărătul evantaielor. Făcând socoteli.

Madame Broussard nu păruse nicicând mai încântată.

Fură rostite sume, tarife, apoi numele potențialelor cliente. *Doamna Olivier din New Hampshire. Fetele cele mari ale cumetrei Chastain din Boston.* Și așa mai departe. Femei din fiecare oraș prin care aveau să treacă în sezonul acela.

Și cum stăteau codoașele și chibzuiau, salonul se împânzi de privitoare. Unele îl urmăreau mute de uimire. Altele șușoteau pe scări. Charlie încercă să le ignore, dar oriunde întorcea privirea, lumina albă, ce se revărsa prin domul de sticlă din tavan, scânteia pe corsete... volănașe... danteluri. Unele îl priveau rezemate de balustradă, altele veniseră atât de aproape, încât era sigur că îi puteau auzi bătăile inimii. Neștiind ce altceva să facă, își fixă privirea pe pardoseala de marmură.

„Stâncă a veacurilor... adăpost crestat pentru mine.

Ocroțește-mă și leagă-mi inima răătăcitoare de Tine.”

Rosti în gând cuvintele iar și iar, până se împletiră, încâlcite, într-o rugăciune. Un strigăt de ajutor.

— *Dar e virtuos, șopti Madame Broussard.*

— *Așa că l-ai adus aici să vezi care dintre frumusețile mele are să-l dea pe brazdă, se auzi accentul străin al celeilalte madame.*

Clipind, Charlie se uită spre ușă, apoi privi în ochi de toate culorile, care-l înconjurau. Dintre toate momentele vieții sale, mai puțin cel când o pierduse pe Mimi și mai apoi pe Holland, acesta fusese cel mai întunecat.

— *Iar despre trecutul lui ce știi?* întrebă femeia.

— *E băiatul unui om sărac,* răspunse Madame Broussard, după care adăugă mai încet: *Și are o fetiță.*

Dar nu destul de încet, realizează Charlie, când o sumedenie de alte capete se întoarseră spre ei.

— *Păi nu spuneai că-i vir-*

— *Copila e odrasla soră-sii. El e... cum îi zice?... tutorele ei.*

În vreme ce codoașele stăteau de vorbă, cântărindu-l din priviri, de jur împrejur zeci de femei îl pironeau curioase, fluturându-și evantaiile și făcând comentarii șoptite. Pe unele Charlie ar fi preferat să nu le fi auzit vreodată.

— *Deplasarea dintr-un oraș într-altul nu va fi o problemă,* spuse Madame Broussard. *E circar – îmblânzitor de lei.*

Murmurele încetară brusc și toate privirile se îndreptară spre el.

Singurul zgomot ce tulbura tăcerea erau bătăile – tot mai stinse – ale inimii lui.

— *Cum îl cheamă?* se auzi un glas în încăpere.

O tânără îmbrăcată într-o rochie de culoarea fildeșului începu să vină spre el.

Cu pumnii strânși pe lângă corp, Charlie nu putu decât să sperie că Madame n-ar face una ca asta...

— *Lionheart,* îi rosti ea numele, scuturându-și scrumul țigării într-o scrumieră de sticlă.

În clipa următoare numele lui reverberă prin încăpere, ca un ecou, șoptit de zeci de glasuri. Tânăra ce venise spre el se așeză pe una dintre canapele și își ridică ochii spre el. Aplecându-se

înainte, își rezemă bărbia pe degetele înmănușate și îl fixă îndelung. Fața-i drăgălașă, atât de palidă, îl întristă până în adâncul ființei.

Oare ce vedea?

Oare povestea care îi sângera în inimă – cea pe care i-o spusese tatăl lui când era mic, despre ispitirea lui Cristos în pustiu – i se citea și pe chip?

Să fi fost acesta pustiuul lui? Ispita celui rău?

Adierea ce pătrunse prin geamurile de deasupra aduse cu sine cuvintele ce plutiră spre el pe dâre de parfum:

„Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: «Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.»”

Se uită la Madame, apoi la cele două contracte complet diferite pe care le ținea în mână. Oare femeia n-avea să se oprească până ce nu îl va vedea în genunchi?

Știind deja răspunsul la întrebare, își întoarse iar ochii spre curtezană. Tânăra continua să îl cerceteze, să îl străpungă cu o privire îndurerată, de parcă știa ce avea de gând să-i facă Madame Broussard.

Ca o ancoră de salvare, se răsuci încet cu fața spre el și îl pironi cu o expresie mânănită, implorându-l parcă să o aleagă pe ea. Era un gest de bunătate. De compasiune. Charlie își plimbă privirea de la faldurile rochiei de mătase la pletele roșcate ce i se revărsau în jurul gâtului. Cu cât îi zăboveau mai mult ochii asupra ei, cu atât mai încântate păreau să fie madamele. Cu capetele împreunate își vorbeau în șoaptă, stând sub tapiseria de perete pe care scria, cu literele îngroșate, *Carpe Noctem*.

„Trăiește noaptea.”

Iar el încă nu știa că, drept pedeapsă pentru sfidarea lui, acele litere răsucite, șerpuitoare, erau primele care aveau să-i fie tatuate pe piele.

Dar, în momentul acela, el nu se putea gândi decât la fetița de doar câteva săptămâni care rămăsese fără o mamă care s-o îmbrățișeze. Fără un tată care s-o protejeze. Holland nu îl avea decât pe el, un bărbat care nu știa nimic despre creșterea unui copil. De un lucru era însă sigur: primul pas în direcția asta era să părăsească stabilimentul în care se afla acum.

— *Vrea...*, începu tânăra, plimbându-și ochii peste chipul lui. *Vrea să plece.*

Mâhnirea din vocea ei era împletită cu uimire.

Charlie îi susținu privirea. Cutremurătoarea poveste oglin-dită în ochii ei îi dădu de înțeles că fusese și ea cândva o fetiță precum Holland.

Charlie își puse cămașa, luă tocul din mâna lui Madame Broussard și semnă primul contract. La semnalul femeii, Olaf, care stătea de pază la ușă, îi făcu loc să treacă.

În drum spre hotel, Charlie simți că i se pune un nod în gât la gândul a ceea ce tocmai făcuse, a ceea ce avea să vină; o povară pe care avea s-o ducă de unul singur. A doua zi, Madame Broussard îl duse la artistul renumit pentru priceperea cu care își mânua propria invenție – acul de tatuat electric.

Era prima oară în viața lui când Charlie era cu totul singur, petrecând noapte după noapte în camera aceea minusculă de hotel, cu Madame și Olaf, dulăul ei de pază, de cealaltă parte a culoarului. Din moment ce Holland, comoara lui cea mai de preț era la ea, femeia era sigură că Charlie n-avea să fugă.

Crestat zilnic cu acul ore în șir, durerea fusese prea mare ca să poată sta întins sau să doarmă. Își petrecea timpul șezând pe podea în mijlocul odăii, scuturat de frisoane, cu pielea îmbrobodată de sudoare în timp ce trupul lui se zbătea să respingă tușul. Chinul a durat mai bine de două săptămâni. În ultima noapte stătu treaz în pat, cu fața spre perete, cu sufletul pustiit. Ura pentru Lucca îl mistuia atât de tare, încât îi venea să urle.

Pironi cuvintele ce îi fuseseră imprimare cu tuș negru pe ante-braț – *Carpe Noctem* – apoi propriul său jurământ, diametral opus.

După aceea gândurile îi reveniră în prezent și se uită la Ella. Îi cercetă fața, rugându-se să găsească vorbele potrivite. Deși n-ar fi vrut să vorbească nimănui despre zilele acelea – și știa că acum nu era momentul – se întrebă dacă ar putea găsi oare o cale de a-i spune că nu se află loc unde Dumnezeu să nu poată ajunge. Nu se află prăpastie din care El să nu te poată ridica...

Neștiind cum altfel să-și reprime dorința arzătoare de a o lua de mână, își îndesă mâna în buzunar. Apoi, dându-și seama că dacă o ținea tot așa aveau să ajungă în statul învecinat, se opri brusc și privi în jur, încercând să se orienteze în spațiu.

— Ce-ar fi să ne oprim aici?

Ella se scufundă în iarba înaltă și își strânse poalele rochiei în jurul gleznelor.

Charlie se așeză în genunchi în fața ei și se lăsă pe călcâiele cizmelor.

— Așa că acum știu de ce lumea încearcă mereu să mă atingă. Ella se schimbă la față.

— Of, Charlie, iartă-mă... Nici nu m-am gândit la asta...

El scutură din cap, dându-i de înțeles că nu avea de ce să-și ceară iertare. N-ar fi putut exprima în cuvinte cât de mult se deosebea atingerea ei de a celorlalți. Și îi mulțumea Domnului că nu putea, căci acum acesta era ultimul lucru la care ar fi trebuit să se gândească. Tuși în pumn, să își dreagă glasul și să își limpezească mintea. Nereușind, râse încetișor și se uită la ea.

— Ai darul de a zăpăci omul!

— Eu? exclamă Ella, neputându-și ascunde un zâmbet. Atunci ce să mai zicem despre tine? Din cauza ta nici n-am băgat de seamă leul care stătea tolănit la doi pași de noi.

— Ei, lasă, că în cele din urmă tot ai observat, făcu el, zâmbind în colțul gurii.

— Mda... în cele din urmă.

Charlie își trecu mâna prin păr, îndreptându-și iar gândurile spre ceea ce voia să-i spună.

— Ella, în momentul ăsta am inima împărțită în două. Sincer vorbind, aș vrea să petrec puținul timp care ne-a mai rămas încercând să te conving cât de mult îmi doresc să fiu alături de tine și îndemnându-te să te gândești serios la rându-ți, dacă nu cumva și tu îți dorești la fel de mult să rămâi cu mine.

În ciuda a toate câte știi acum despre mine. Of, Doamne, bat câmpii...

Ea îl urmărea cu atenție.

— Dar o altă parte din mine trebuie să reprime acel gând și să-ți spună altceva. Un lucru pe care simt nevoia să ți-l spun.

— Ce anume?

Charlie se trase mai aproape, până ce mai că li se atingeau genunchii. Din tabără, Axel slobozi un răget adânc și prelung, iar Kristov i se alătură.

Charlie îi luă mâinile într-ale sale.

— Ella... există un Dumnezeu care te iubește.

Ea încercă să își tragă mâinile înapoi, dar el i le strânse cu o fermitate blândă.

— Ascultă-mă, te rog, și apoi ești liberă să îmi întorci spatele pentru totdeauna, dacă asta ți-e dorința.

Dar vedea în ochii ei că nu era. Se strădui să găsească vorbele potrivite.

— În ziua când mi-ai povestit ce ți s-a întâmplat... nici nu-ți închipui câtă durere am simțit. Mi s-a frânt inima pentru tine. Când mă gândesc la asta – și se gândise de nenumărate ori – mă înfurii atât de tare că aș... aș fi în stare să fac moarte de om.

Ea își retrase încet degetele și Charlie își dădu seama că o pierde. Că Ella voia s-o ia la fugă. Nu atât fizic, cât spiritual. Încercă să nu se lase speriat de acest gând.

— Dar apoi încerc să judec lucrurile cu mintea și cu inima ta și... – întinse mâna și o apucă tandru de ceafă. Vreau să știi că ești o persoană minunată. Și ca femeie, ești perfectă.

Buzele Ellei începură să tremure.

— Înțelegi ce-ți zic?

Ella încuviință încet din cap și o lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Pentru mine, ești neprețuită, șopti el.

Încă o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Dar o parte din tine nu e întreagă.

Ella clipi des din ochi și el întinse mâna, aproape atingându-i cu vârful degetelor locașul inimii.

— Mă doare să mă gândesc la motivul pentru care este așa și de aceea nu mai suport să întârzii în a-ți spune că există un Dumnezeu. Un Dumnezeu care te iubește nespus. Care *tânjește* după tine. Poate fi gelos, iar uneori e de-a dreptul mânios. Și cred – o credea din toată inima – că atât gelozia, cât și mânia Lui se manifestă spre binele tău.

Ella își ridică privirea spre el.

— Nu știu cum s-a putut întâmplat așa ceva. Adesea mi-e greu și mie să înțeleg căile Domnului – ceea ce lasă El să se întâmple. Dar Ella, te întreb un lucru – își coborî capul și o privi în ochi. Crezi că te-ai schimbat față de cum erai atunci?

Ea dădu din cap.

— Ai înțeles, sper, că mă refer la latura sufletească, nu la cea trupească.

Ella încuviință.

— După ce ne vom despărți, am să mă rog mereu pentru tine. Am să mă rog, adăugă el, luând-o de mână, să fii dîin nou întreagă. Aici – își duse mâna la inimă. Să-ți găsești pacea sufletească – îi strânse ambele mâini într-a sa. Bărbatul ăla ți-a furat ceva ce nu avea niciun drept să-ți ia.

Ella își întoarse fața într-o parte.

— Și are puterea de a-ți răpi și mai mult, dacă îi dai voie.

O cuprinse cu brațul, așezându-și mâna pe spatele ei. Adăugă cu glasul stins:

— Nu-l lăsa, te rog, să-ți ia și mai mult.

Ella își lăsă capul în pământ, atingându-i brațul cu coada împletită.

— Biblia vorbește atât despre mânia, cât și despre mila Lui. Dumnezeu are să poarte această luptă pentru tine. Poți să te încrezi în asta?

Ella strânse, șovăielnică, din buze.

— Dumnezeu nu este împotriva ta, Ella, continuă Charlie, netezindu-i părul căzut pe față. Dumnezeu este *cu* tine.

Ea dădu ușor din cap. Era clar că avea nevoie de ceva timp ca să-i cumpănească vorbele. Poate destul de mult timp. Încet, melancolic, leii începură să ragă la unison. Revendicându-și teritoriul. Chemându-l înapoi.

— Biblia mea. Aș putea să ți-o dau?

Ella cugetă preț de câteva clipe, apoi își încleștă degetele și șopti, cu ochii plecați:

— Nu, vreau s-o păstrezi tu. Poți face mult bine cu ea. Poți ajuta atâția oameni. Iar eu nu sunt decât una singură.

Charlie simți că i se strânge inima, dar la drept vorbind, se așteptase la un asemenea răspuns din partea ei. Căută înfrigurat cuvinte de îmbărbătare, dar ea i-o luă înaintea.

— Totuși, vreau să-ți cer un lucru. Poți să-mi notezi pasajul acela, despre cei trudiți și împovărați, pe care l-ai citit duminică? Aș vrea să-l citesc din nou, adăugă ea, strângându-și mâinile în poală.

Charlie simți că i se pune un nod în gât.

— Cu mare plăcere, șopti el cu vocea sugrumată.

Nu mai era loc de cuvinte. Îi cuprinse cu o mână ceafa și o trase spre el. Ella își lipi obrazul de umărul lui.

Charlie închise ochii, știind că mai avea ceva de spus. O declarație cât se poate de sinceră, cum nu mai rostise niciodată.

— Te iubesc, Ella, șopti el.

Cu șoldul lipit de al lui, ea i se cuibări la piept. Dintr-odată, i se păru atât de mică... Intuind că era copleșită de vorbele lui, Charlie o strânse pur și simplu, fără să se aștepte la un răspuns. La drept vorbind, nu voia niciun răspuns, pentru că asta ar fi îngreunat și mai tare ziua de mâine, când trebuia să o ducă acasă.

Și să o lase acolo.

Capitolul 28

Stând în picioare în rulota roșie, Ella privi peste umăr și văzu că Angelina era la fel de abătută ca ea. Dimineața trecuse parcă pe nesimțite, iar acum prânzul era pe sfârșite și, conform hărților lui Charlie, sosise vremea ca ei doi s-o pomească spre nord-est. Sosise vremea să-și ia rămas-bun.

— Ne vom ruga pentru tine, spuse Angelina cu lacrimi în ochi.

Ștergându-și propriile lacrimi, Ella dădu energic din cap.

— Mulțumesc mult. Mi-aș dori să vă pot scrie. Unde se află locul acela unde spunea Charlie că o să stați la iarnă?

— Îți scriu acum adresa.

Angelina luă un petic de hârtie și notă adresa.

— Dacă îmi dai adresa *ta*, îți voi scrie și eu cu mare drag. Mai știi? Poate că într-o bună zi am să-ți trimit o fotografie cu mine și soțul meu.

La acest gând dulce-amar, încă o lacrimă se prelinse pe obrazul Ellei. Iar împletit cu acesta era gândul la Charlie. La ce îi rezerva lui oare viitorul.

Le îmbrățișă pe Danielle și Evangeline, nevenindu-i să creadă că se desparte cu adevărat de ele. Totuși, știuse de la bun început că avea să vină și ziua aceasta. Sosise vremea să se întoarcă acasă. Își spusese asta iar și iar noaptea trecută, în timp ce ascultase păsările exotice. Știind că Charlie era la doar câțiva pași distanță.

Și că o iubea.

Simțind că zăgazul lacrimilor stă să se rupă, Ella se șterse la ochi și își roti încă o dată privirea prin confortabila reședință pe roți. Zăbovi asupra dantelelor, a ciucurilor, și în cele din urmă asupra celor trei surori la care ajunsese să țină atât de mult.

Apoi trase adânc aer în piept și coborî cu pași tremurați treptele trăsorii.

În decursul dimineții își luase la revedere de la Little Joe și ceilalți artiști pe care ajunsese să-i cunoască, dar mai rămânea cineva de la care trebuia să-și ia rămas-bun. Vizavi, Charlie tocmai așeza încă o desagă pe spinarea armăsarului său alb-negru. Împrumutase un alt cal care să-i tragă căruța și, chit că nu i-o mărturisise Ellei, plătitise un slujbaș să conducă vehiculul și să vegheze asupra lui Holland și a Reginei în lipsa lui. Avea să fie plecat numai două zile. În curând circul urma să poposească în Charlottesville și matineul nu putea să aibă loc fără capul de afiș.

Apropiindu-se, Ella îl văzu vârând un pistol și o cutie cu gloanțe într-una dintre desagi. Împachetase deja lucrurile ei și năframa primită cadou de la Angelina. Năframă pe care Ella avea s-o prețuiască toată viața.

După ce Charlie legă încă o pătură de șa, Regina îi strigă să vină până la căruță și îi dădu o ladă ce părea să aibă mâncare. Cu mișcări pricepute, Charlie se apucă să așeze borcanele și restul merindelor în desagi. Intuind că Charlie era pe sfârșite, Ella se apropie de Regina și, aplecându-se, îi luă mâinile mici și calde într-ale sale.

— Îți mulțumesc pentru tot, șopti ea.

Regina îi mângâie obrazul cu o tandrețe maternă.

— A fost o bucurie să te cunosc, *mia cara*. O bucurie.

Ella o privi adânc în ochi, știind cât de mult avea să-i lipsească această minunată femeie cutezătoare. Când Charlie ceru să i se aducă chibriturile, Regina plecă să le caute. Din spatele Ellei răzbi o voce care o făcu să se întoarcă brusc.

— Cioc, cioc, zise Madame Broussard, apropiindu-se de ei.

Părul negru îi era strâns la spate, iar la gulerul bluzei verde-închis avea prinsă o camee. O privi pe Ella cu atâta răceală, încât tânăra simți că e mai bine să se dea la o parte.

— Vasăzică a sosit vremea, zise femeia.

Charlie trase strâns cureaua desagii și vârî capătul înăuntru.

— Ce dorești?

— O primire mai călduroasă, pentru început.

Madame înălță autoritar o foaie de hârtie. Deși părea un petic neînsemnat, văzând cum Charlie amuțește dintr-odată, Ella simți că o străbate un fior de groază.

— De fapt, dacă stau să mă gândesc, asta a fost cea mai plăcută de până acum.

Ignorând-o, Charlie trecu de cealaltă parte a calului. Femeia îl urmă și îi spuse ceva în șoaptă. Charlie clătină furios din cap.

Madame Broussard făcu un comentariu tăios și îi aruncă Ellei o căutătură cruntă. Înainte să îi răspundă, Charlie își ridică preț de o clipă privirea. Acum era cu adevărat furios.

Ocoli iar calul și femeia îl urmă, turuind mai departe. În cele din urmă Charlie se opri din lucru și își lăsă mâinile pe șa. Madame se uită la el vreme de câteva secunde, apoi îi vârî hârtia în buzunarul de la cămașă și se îndepărtă semeață. Charlie rămase nemișcat. Cu capul în pământul.

Apropiindu-se de el, Ella văzu că are ochii închiși. Simțindu-i parcă prezența, Charlie își deschise ochii și își îndreptă privirea spre ea.

— E vremea să plecăm. Ar trebui să-ți iei rămas-bun de la Holland.

*

Ella se așeză în genunchi lângă pătuțul gravat și se uită la fetița cu care se trezise în brațe într-o zi cu ninsoare. Holland dormea, culcată pe o parte, cu mânuțele încleștate pe o pătură zdrențuită. Ella îi privi îndelung buzișoarele strânse, genele negre, așezate în evantai pe pielea-i trandafirie. Apoi îi sărută ușor obrăjorul rotund și catifelat și înălță în șoaptă o rugăciune pentru ea.

Iar după aceea una pentru tatăl ei adoptiv – un părinte mai bun și mai iubitor decât fusese vreodată adevăratul ei tată.

Din coșul de lângă pat, Ella scoase căciulița albastră a copilei. Charlie o urmărea tăcut din prag. Ella învârti încet în mâini fesul împletit, după care luă și jerseyul lui Holland și le strânse pe

amândouă la piept – amintindu-și. Își coborî apoi privirea spre cea mică și îi mângâie ușor spatele calduț.

— Te iubesc, scumpa mea, șopti ea.

Lacrimile îi încețoșară vederea. Clipind des, Ella își trecu degetul peste gravurile de pe marginea pătuțului. Lună, stele, turturele. Și, printre ele, cioplit în lemn, era numele fetei – *Holland Lionheart*.

Aplecându-se înainte, Ella își apăsă buzele pe cârlionții bălai, simțind căldura emanată de pielea micuței. Ascultându-i respirația domoală.

— Să ai grijă de tăticul tău, șopti Ella cu vocea gătuită.

Cu coada ochiului îl zări pe Charlie trecându-și palma peste față. Bărbatul sări jos din căruță și se îndepărtă, cu ambele mâini îndesate în păr.

Ella depuse o sărutare gingașă pe gâtul catifelat al copilei și strânse din ochi. Cu mâinile tremurânde, o mai strânse la piept pe cea mică preț de încă o clipă, apoi se ridică.

Charlie o ajută să coboare din căruță și o conduse spre cal.

— Aș vrea să merg pe jos, spuse ea, cu inima frântă. Pe unde o luăm?

Charlie arătă cu degetul spre nord-vest. Ștergându-se cu dosul palmelor la ochi, Ella o porni într-acolo. Nu-și putea îngădui o pauză de gândire. Trebuia s-o ia imediat din loc. N-avea încotro. Iar dacă ar sta prea mult pe gânduri, n-ar mai avea inima să plece.

Așa că porni. Merse și tot merse. Abia într-un târziu își dădu seama că Charlie mergea alături de ea, ținând calul de dârlogi.

Mergea tăcut și îi era recunoscătoare pentru asta. La câtă mâhnire simțea acum, abia mai putea să respire, darămite să vorbească. Pe măsură ce pajiștea se înălța și pământul se apropia de cer, culmile și copacii de deasupra lor deveneau tot mai întunecați. Ștergându-și lacrimile cu mâneca rochiei, Ella se îndemnă să meargă mai departe, dar hotărârea ei dură doar câteva minute, după care se lăsă moale la pământ.

Charlie îngenunche lângă ea, îi apucă tandru ceafa cu mâna lui caldă și puternică și o trase la pieptul său.

— Nu știu dacă am puterea s-o fac, șopti ea.

N-ar fi trebuit s-o spună. Era nespus de egoist din partea ei să-l împovăreze cu asta. Charlie avusese bunătatea să-și ia din timp ca s-o însoțească până acasă, cu tot ce implica asta, iar ea îl răsplătea prăvălindu-se în iarbă.

Charlie o cuprinse cu brațul și o strânse de umăr.

— Cred că ar fi mai bine să continui drumul călare, zise el încet.

Știind că Charlie nu are timp de pierdut, Ella se ridică în picioare.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, răspunse el, ajutând-o să urce pe cal.

Odată așezată bine în șa, Ella își aranjă fusta și îl urmă pe Charlie cu privirea. Acesta trecu de cealaltă parte, luă calul de hățuri și porni tăcut mai departe.

Capitolul 29

Ducându-l pe Siebel de dârlogi, Charlie traversă încă o colină, a cărei vegetație luxuriantă i-ar fi înghițit pasămite cu totul, dacă nu ar fi avut drept reper copacii de pe culmea și mai înaltă din zare. Ella merse o vreme călare, ștergându-se adesea la ochi cu mâneca rochiei. Îl ucidea să o vadă așa. Încetini calul, scotoci prin desagă și îi întinse o batistă.

După ce mai înaintară puțin, revenindu-și cât de cât, Ella îi ceru să o ajute să coboare de pe cal. Charlie o luă de mijloc și o coborî cu atenție din șa. Mergeau acum unul lângă altul, nu așa de apropiați cât să crezi că sunt o pereche, dar aproape...

— Țsta ar trebui să fie drumul, spuse el, arătând spre munții ce se înălțau în depărtare.

Era doar o cărare îngustă, dar acesta trebuia să fie locul. Ella o luă înainte și, aplecându-se, își trecu degetele peste indicatorul mic și strâmb, scorojit de ani și de stihii, pe care era trecut numele trecătorii.

— Ai dreptate, conchise ea. Acesta este pasul.

Porniră mai departe. Cărarea, acoperită cu iarbă, nu părea să fi fost bătută de mulți, de la ultima ninsoare încoace. Aerul era cald și apăsător. De o parte și de alta a potecii se înălțau, îmbobocite, flori de primăvară. Deși pe această porțiune a cărării nu era aproape nicio piatră, Charlie bănuia că, pe măsură ce aveau să urce, drumul avea să devină tot mai pietros. Deocamdată însă calul înainta cu ușurință. Deși îi fusese înlocuită potcoava, Siebel încă mai șchiopăta nițel și înainta mai încet decât de obicei.

Cărarea, din ce în ce mai îngustă, era mărginită de o parte și de alta de puieti înalți, silindu-i să meargă din ce în ce mai aproape unul de altul – lucru care pe Charlie nu îl deranja defel. Vântul adia printre crengile înmugurite, mângâind bobocii de floare.

Viața de ciricar îl învățase cum să estimeze distanțele în funcție de timpul petrecut pe drum. În fond, kilometri – fiecare bătuți cu piciorul – erau singurul lucru care îi despărțea întotdeauna de următoare destinație. În copilărie, erau drumuri pe care știa cât are de alergat și cum să-și controleze respirația până să ajungă la următorul indicator rutier, care îl anunța că mai parcursese un kilometru. Iar acum știa că el și Ella străbătuseră în jur de șase kilometri de când începuseră să urce pe cărare, care devenea tot mai abruptă. I-o confirmau schimbările din jurul lui: arbuștii cu frunziș verde închis ce se înălțau de o parte și de alta a potecii și ceața deasă care se pogorâse asupra lor, răcorindu-i pielea și încrețind părul Ellei.

— Ce loc mai e și ăsta? întrebă el.

— Doar o mică depresiune, răspunse ea, ridicând o mână și lăsând aburii de ceață să i se răsfire printre degete.

— Dar ăsta e un nor, spuse Charlie buimac.

Luminița ce se aprinse în ochii ei îi dădu de înțeles că Ella încerca să înlocuiască lacrimile cu un surâs.

— Apare uneori pe măsură ce urci.

— Aha. Nu merg des prin munți.

De fapt, nu mai urcase niciodată pe vreun munte, dar îi era jenă s-o recunoască.

Ella se întoarse cu fața spre el. Răsuci într-o parte și într-alta frunza pe care o ținea între degete, apoi îi dădu drumul.

— Vasăzică ești câmpean. Așa îi numim noi, muntenii, pe cei ca tine, care n-au mai fost prin munți, zise ea zâmbind cu blândețe.

Charlie o ajunse din urmă și ripostă cu toată voioșia de care era în stare:

— Nu zău?

Când umerii li se atinseră și mâinile li se apropiară ispititor de tare, Charlie făcu un pas îndărăt, înșfăcând în schimb frâul lui Siebel.

— Mda, murmură el, rotindu-și ochii în jur, bănuiesc că sunt.

În curând ajunseră pe o pășune înaltă, cu iarba moale și deasă, de un verde crud. În depărtare se înălța o casă, cu o grădină în față ce arăta și proaspăt însămânțată. Văzând că Siebel înaintează tot mai greoi, Charlie spuse că ar fi bine să facă un popas în curând. Mai merșeră un pic, după care Ella arătă spre un luminiș dintr-o dumbravă de stejari în care era un copac căzut ce le putea servi drept bancă. Urmând-o, Charlie lăsă calul să pască, apoi cotrobăi prin desagi după ceva de-ale gurii.

Se întoarse cu două mere roșii și cu o pungă dungată de arahide. Când îl văzu, Ella râse încetișor.

— Mâncare de iarmaroc, în pădure, comentă ea mai veselă, luându-i din mână punguța de hârtie.

— Încă o premieră, răspunse Charlie, spărgând o arahidă și aruncând coaja pe jos. Păcat că n-am adus și niște limonadă.

Zâmbetul de pe buzele Ellei îi încălzi inima.

În apropiere, Siebel ronțăia ghinde. Deocamdată era în regulă, dar Charlie știa că vor trebui s-o ia din loc înainte ca patrupedul să mănânce prea multe. După câteva minute își scutură cojile de arahide de pe pantaloni și se ridică în picioare.

— Ar trebui să ne pornim. Dacă mai stăm, Siebel o să mănânce prea multe ghinde și o să-l doară stomacul.

Ella se șterse pe mâini și puse punga cu arahide la loc în desagă. Apoi porniră mai departe, mergând unul lângă altul, ceea ce nu putea decât să-l bucure pe Charlie, căci îi plăcea s-o aibă aproape. Pe măsură ce continuau urcușul, pământul devenea tot mai întunecat. Păduri dese de copaci fusiformi se înălțau spre cer din ce în ce mai sus, toți căutând parcă să atingă soarele. Porțiunile umbroase ale stâncilor erau acoperite de mușchi. Veverițe se zbenguiau, zgomotoase, printre ramuri. În această porțiune, cărarea șerpuită era brăzdată de rădăcini noduroase,

Încând înaintarea greoaie. Spre îngrijorarea lui Charlie, Siebel își menaja în continuare piciorul din față.

După-amiaza se transformă în seară și începuse să se simtă răcoarea înnoptării. La un moment dat tăcerea fu întreruptă de zgomot de pași și de voci. Fără să se oprească din mers, Charlie ciuli urechile, întrebându-se dacă auzise și Ella. Peste câteva secunde o văzu ridicând privirea spre doi bărbați ce veneau cu pas hotărât din direcția opusă. Puștile petrecute pe după umeri și perechea de fazani împușcați arătau clar că fuseseră la vânătoare.

— Îi cunoști? o întreabă Charlie, mai mult din curiozitate, neștiind cum se aveau cei de prin partea locului.

— S-ar putea, răspunse Ella, mijind ochii să vadă dacă îi recunoaște.

Când ajunseră mai aproape, cercetându-i la rândul lor cu aceeași atenție, cei doi vânători încetăriră. Charlie își apăsă mâna pe grumazul lui Siebel, făcându-l să se oprească locului, după care, văzând că Ella nu spune nimic, hotărî să vorbească el primul.

— Bună ziua.

— Sara bună.

Omul avea dreptate, dar era un lucru pe care Charlie tot încercase să-l ignore.

Unul dintre bărbați își plimbă ochii de la el la Ella, zăbovind asupra părului și a chipului ei, apoi își ridică politicos pălăria cu boruri pleoștite zicând:

— Nu oi fi cumva una dintre fetele lui Beckley?

— Ba da, răspunse ea.

— Ești leită cu mamă-ta, comentă el cu un aer prietenos.

Ella făcu ochii mari, pe cât de surprinsă, pe atât de mișcată.

Bărbatul se uită la inelarul ei fără verighetă, apoi la Charlie. Neavând chef să intre în amănunte, Charlie îi întinse mâna.

— Charlie Lionheart, se prezintă.

Își strânseseră mâinile, după care bărbatul păru să-l cântărească din priviri.

— Încântat de cunoștință.

Omul înclină din cap, apoi i se adresă Ellei:

— Te duci acas', domnișoară Beckley?

— Da, domnule. Câți kilometri socotiți că mai sunt până acolo?

Bărbatul își scărpină chelia din creștetul capului și aruncă o privire înapoi.

— Să tot fie vreo unsprezece.

Nu era o veste bună. Ella mai stătu puțin de vorbă cu cei doi, discutând despre ținut și despre cei din partea locului, vreme în care Charlie făcu repede câteva calcule. Devenind brusc nerăbdător, răsuflă ușurat când vânătorii își văzură de drum.

— Tare ciudați mai sunteți voi, ăștia din afară, pufni el după ce cei doi se făcură nevăzuți. Credeam că n-or să mai termine în veci cu vorba.

— Nu suntem ciudați. Doar erau politicoși, răspunse ea, înghiontindu-l ușor cu cotul. Și nu e deloc frumos să ne spui „din afară”.

Zâmbind în colțul gurii, Charlie se scărpină la ceafă, întrebându-se dacă Ella aștepta cumva vreo replică. Incapabil să ignore provocarea, se gândi preț de o clipă, apoi, știind că nu-l va înțelege, o întrebă, în jargonul secret al cirarilor, dacă are habar cât e de frumoasă în rochia aia galbenă a ei.

Când văzu cum își încrețește buimăcită sprâncenele, îl pufni râsul.

— Dacă ai fi avut chiar și un strop de sânge de cirar în tine, ai fi știut ce ți-am zis acum. Dar nu știi, iar asta înseamnă că ești „din afară”.

Se apropie de ea și îi luă obrazii în palme.

— Dar, draga mea – adăugă el, sorbindu-i uimirea din ochi deoarece și el era la fel de uimit de propriu-i gest –, nu uita că tu ai început când m-ai făcut „câmpean”.

Sub mâinile lui, fața ei se destinse într-un zâmbet larg, luminos ca soarele. Reprimându-și cu greu dorința de a o săruta, Charlie se dădu îndărăt și îl îndemnă pe Siebel să înainteze.

Pe măsură ce soarele cobora în spatele copacilor, mai trecură pe lângă câteva ferme și aflorimente. Tufele de sânger, presărate pe ici pe colo, erau în floare. Charlie o întrebă despre familia ei și

Ella îi povesti de părinții săi, Milly și Holden. Apoi, în vreme ce poposiră lângă pârâu să mai adape o dată calul, îi vorbi despre frații și surorile ei.

Charlie o ascultă rezemat de un copac înalt. Clătindu-și mâna în apa șopotitoare, Ella îi spuse că ea era cea mai mare dintre frați, după care urmau gemenii Elizabeth și James, cu doi ani mai mici decât ea – ambii căsătoriți, la casele lor. Următorul era Connor, în vârstă de 15 ani. Danny făcea în curând 10 ani, iar micuța Beth urma să împlinească anul acesta 8 ani.

Charlie se strădui să memoreze numele și vârsta fiecăruia. După ce umplu cu apă plosca, o legă de șa și, luându-l pe Siebel de dârlogi, îi făcu Ellei semn că e timpul să pornească mai departe.

— Cum te simți?

— Mă bucur că mă întorc acasă, răspunse ea, schițând un zâmbet forțat.

— Firește.

— Dar o să îmi fie dor de tine, adăugă Ella, urmărindu-l cu privirea.

Ar fi vrut să-i răspundă că el îi ducea *deja* dorul – mai mult decât își putea ea închipui –, dar se abținu pentru că încerca din răputeri să nu se piardă de tot cu firea. Nevrând totuși să lase declarația ei fără răspuns, se aplecă și, apucându-i ușor capul în palme, îi sărută cu nemărginită tandrețe părul blond. Sperând ca gestul să-i transmită ceea ce nu avea puterea să-i spună în cuvinte.

Poate că n-ar fi trebuit să facă asta. Poate că ar fi fost mai bine să-și împietrească inima și să se arate indiferent. Dar nu voia să aibă regrete în viață și știa că acesta ar fi fost unul dintre lucrurile pe care le-ar fi regretat.

— Unde veți merge de aici? îl întreabă ea.

— După Charlottesville, pornim spre coastă și de acolo în nord, spre Baltimore. Apoi mai departe, poate ajungem până în Massachusetts, după care ne vom întoarce în New York și vom poposi pe Insula Coney – o privi întrebător. De ce? Te gândești să fugi cu circul?

Ea îl privi clipind din ochi.

— Pentru că, dacă așa ți-e gândul, știu eu niște circari care te-ar lua bucuroși cu ei.

Dând încet din cap, Ella își duse mâna la gură.

Of, n-ar fi trebuit să spună asta.

— Nu te pune iar pe plâns. Te rog.

Dar Ellei îi tremura deja bărbia. Neajutorat, Charlie scotoci prin desagă și îi întinse din nou batista.

— Ar fi bine să urci iar pe cal.

— Aș prefera să merg pe jos.

— Mergi tot mai încet și avem încă drum lung de mers, îi explică Charlie.

Nu se simțea încă pregătit să-i spună că nu vor ajunge la ea acasă în noaptea aceea. Încă nu se obișnuise nici el cu gândul că – fără doar și poate – urma să petreacă noaptea împreună, doar ei doi, undeva în pădurea tot mai deasă ce se întindea înaintea lor.

— Când trebuie să te întorci? îl întrebă ea.

Umbrele din jurul lor se tot lungeau.

— Sâmbătă. Trebuie neapărat să ajung înapoi înainte de matineu.

Până atunci mai erau două zile și jumătate.

— Și crezi că ai să ajungi la timp?

— Da.

N-am încotro, adăugă Charlie în gând, după care privi în jur. Era timpul s-o spună.

— Uite ce e, Ella. Peste jumătate de ceas are să fie întuneric. Cât de departe crezi că suntem de casa părinților tăi?

Ella își roti privirea de jur împrejur, căutând parcă un reper.

— Nu sunt sigură. N-am mai fost niciodată pe-aici. Numai tata bătea drumul ăsta. Câți kilometri crezi că am mers de când ne-am întâlnit cu bărbatii aceia?

— Cinci.

Le ținuse socoteala. La drept vorbind, erau mai degrabă patru, dar nu voia s-o descurajeze. Detestând s-o mintă, în clipa următoare îi mărturisi adevărul.

— Am putea merge amândoi călare, sugerează ea.

— Mulțumesc, dar eu merg pe jos.

— Așa am ajunge mai repede.

Un lucru pe care el nu și-l dorea. Încă de acum știa că, atunci când vor ajunge la casa tatălui ei, i se va frânge inima. Cât despre mersul călare, chiar și numai gândul de a-i simți brațele pe după mijloc, sau de a-i cuprinde el talia, îl amețea. Nu. Va merge pe jos.

— La cât e de ostenit Siebel, îi e de ajuns să te ducă pe tine.

Ella păru să regreta faptul că făcuse o asemenea sugestie.

— Uite, Ella, vreau să hotărâști tu. Avem trei opțiuni. Putem călări o vreme împreună, dar calul este cu adevărat obosit. Îl supără potcoava, iar faptul că nu e obișnuit cu relieful ăsta îngreunează și mai mult lucrurile. Așa că nu știu cât de departe am ajunge așa. Pe de altă parte, putem merge în continuare așa ca până acum, și am ajunge cândva după miezul nopții – scutură din cap, alungând o musculiță agasantă. A treia opțiune e să căutăm un loc de tabără până nu se întuneacă și să înnoptăm aici. Urmăm de ceva vreme cursul unui pârâu și tocmai am trecut pe lângă un loc de popas. Dacă înnoptăm acolo, o să ajungem la casa alor tăi mâine dimineată. Tu hotărâști.

Când îi vorbise despre ce a pățit în seara aceea fatidică, la întoarcere de la biserică, Ella nu intrase în amănunte, dar Charlie se gândea că nenorocirea trebuie să se fi petrecut pe o cărare ca aceasta, undeva în pădure. Gândul că îi era frică de el îi întorcea stomacul pe dos și își dorise neapărat să-i spună că existau și alte opțiuni.

Ella întinse mâna și bătu ușor grumazul calului. Deasupra umerilor ei, cerul era incendiat de amurgul trandafirii.

— Nu e o idee rea să ne oprim – ca Siebel să se poată odihni, zise ea în cele din urmă, fără să-l privească în ochi. Nu mi-am mai văzut de mult familia și, cum ei nu știu că sosesc, n-aș vrea să-i bag în sperieți sosind în miez de noapte. Cred că ar fi mai bine să ne oprim și să pornim iar la drum mâine, dis-de-dimineată.

Charlie tăcu preț de o clipă, cumpănindu-i vorbele, apoi încuviință din cap.

— Atunci o să poposim aici peste noapte.

Capitolul 30

Înaintând prin întunericul tot mai dens al înserării, făcură cale întoarsă pe cărarea plină de hârtoape până ajunseră înapoi la luminișul menționat de Charlie. Pe mica pajiște înverzită, Charlie îi dădu drumul lui Siebel și se duse la pâraul care șerpuia gâlgâind pe sub coroanele dese ale copacilor.

Când se întoarse desfăcu chinga șeii.

— Eu cu ce să te ajut? Întrebă Ella.

Charlie aruncă o privire în jur.

— Ai putea aduna niște bețe pentru foc, spuse el.

O instrui să le așeze în cercul de pietre care părea să fi servit de mai multe ori drept vatră.

— Am să le aprind și în felul ăsta vom avea puțină lumină.

După ce puse șaua la o parte, își duse calul la pârau, să bea apă pe săturate, apoi adună câțiva bușteni, pe care-i așeză peste grămada de vreascuri aduse de Ella.

Îngenunche în dreptul pietrelor ce alcătuiau vatra și, folosindu-se de chibriturile din desagă, aprinse focul. Apoi se aplecă și suflă ușor în flăcări, făcându-le să ardă mai puternic. Între timp, Ella își îndreptă atenția spre cele necesare. Mâncare. Culcuș. Socotind că era probabil mai cuminte să nu scotocească prin desaga lui, se duse la sacul de iută în care se aflau propriile-i lucruri și încercă să dezlege nodul complicat cu care îl prinsese Charlie de șa.

Văzând-o cum se chinuie, Charlie îi sări în ajutor și, din două mișcări, desprinse sacul. Între timp se întunecase de a binelea

Singura luminiță era focul ce ardea pâlpâind în mijlocul poienii. Ella își scoase păturile din sac și privi nesigură în jur, întrebându-se unde să se instaleze.

Charlie îi sări și de astă dată în ajutor, arătând spre foc.

— Acolo ți-ar fi cel mai bine.

Înșfăcându-și sacul, Ella își cără toate lucrurile mai aproape de foc. Lepădă păturile, după care, considerând că nu era încă momentul să se pregătească de culcare – și nevrând să se gândească la ce presupunea asta – se așează pur și simplu pe morman, ca pe un scăunel, privind flăcările ce se înălțau în întuneric. Charlie aduse o boccea cu mâncare, apoi un sac de dormit pe care i-l așează alături, insistând să-l folosească la noapte. Ella se uită șovăielnică la sacul de dormit.

— Nu mușcă, glumi Charlie, după care se îndepărtă și priponi calul de o creangă joasă.

Vorbindu-i încet și blând, îi cercetă copita, apoi îi lăsă cu grijă piciorul jos și îl mângâie pe grumaz. După ce aruncă o privire în jur, spuse:

— Mă duc după apă.

Cu mâini pricepute, cotrobăi prin dasaga lui și scoase un bidon pentru apă. Zăbovi la pârâu ceva mai mult decât ar fi durat umplerea ulciorului și se întoarse cu părul ud. Cămașa îi era uscată, dar îi stătea lipită de piele, semn că se spălase și pe corp.

Ella își trase genunchii la piept și, cuprinzându-și gleznele, își aținti privirea spre foc. Tăcerea era plăcută, dar dorul după Holland știrbea tihna nopții. Gândul că își va revedea familia, pe cât de îmbucurător, nu era de ajuns să-i risipească durerea din suflet.

Charlie scoase din bocceluță un borcan cu mere uscate și, după ce o servi, luă și el câteva. Ella rupse în două o pâine neagră și îi dădu lui bucata mai mare. Așezată pe mormanul de pături, cu fața spre el, începu apoi să ciugulească o bucată de măr dulce.

— Zici că ești prințesa aia cocoțată pe 20 de saltele și 20 de perne*, comentă Charlie amuzat.

Ella râse încetișor, foindu-se stingheră.

— Nu prea sunt obișnuită să dorm sub cerul liber.

Simțindu-se mai degrabă ca un șoarece de câmp decât ca o prințesă, își despleti coada și, după ce își trecu degetele prin păr, îl prinse iar la spate cu agrafe. Atingându-și fruntea, simți sub degete dâre de praf.

Ar fi frumos să se primenească un pic înainte de a-și revedea mâine familia. Cumpăni câteva minute gândul, apoi anunță că ar vrea să se îmbăieze și ea.

Charlie o privi cu ochii mari, surprins parcă de curajul ei.

— Hm, murmură el, aruncând o privire spre pârau. Îți promit că n-am să mă mișc de aici.

Spre marea ei mirarea, Ella nu se îndoia de cuvintele lui. Tânăra se ridică în picioare, scoase din sac săpunul, o cârpă și năframa de bumbac primită de la Angelina, pe care o putea folosi drept prosop. Apoi porni orbecăind prin beznă. După câțiva pași, întoarse capul înapoi.

— Vrei să te conduc? îi strigă Charlie.

— Nu, mă descurc, răspunse ea cu jumătate de glas, descurajată de întunericul ce învăluia pâraul.

Tot ce avea de făcut era să urmeze sunetul apei... Ochii obișnuindu-se cu lumina difuză a lunii, își vedea măcar picioarele.

Din câțiva pași, Charlie o ajunsese din urmă și o luă de mână, îndrumând-o până la marginea apei.

— E un dig aici. Ai grijă pe unde calci, o atenționează el.

Avu ea grijă, dar și așa fu cât pe ce să se împiedice de un ciot.

— Aici – spuse Charlie când ajunseră jos – e un mic bazin. Apa nu e foarte adâncă, dar e rece ca gheața. Fă bine și nu te îneca, pentru că *nu* vreau să fiu nevoit să vin să te salvez.

* Trimitere la basmul „Prințesa și bobul de mazăre” de Hans Christian Andersen (n.tr.).

— Îți promit că n-am să mă înec, zâmbi Ella.

Charlie se răsuci și arată în direcția din care veniseră.

— Vezi focul? Acolo am să fiu.

Ella îi mulțumi, iar el se întoarse în poieniță, așezându-se lângă flăcările dăntuitoare.

Hm... cum să procedez? se întrebă ea. Având în vedere bezna din jur și faptul că nu era tocmai singură, hotărî să rămână în jupă și corset și să se spele cu cârpa umezită, rămânând pe mal.

Înfiorată de apa usturător de rece, se frecă energic pe față și pe brațe, savurând senzația de curățenie. Cu părul deja prins în coc, își trecu apoi cârpa peste gât și umeri, încercând să nu-și umezească bretelele dantelate ale cămășii de corp. Își mai dădu cu apă pe față, după care se șterse, dârdâind, cu năframa. Aruncă o privire spre Charlie. Stătea în același loc, cu brațele rezemate pe genunchi. Bărbatul rupse o surcea în două și părea gata să arunce o jumătate în foc când întoarse dintr-odată capul în direcția ei. Ascunsă în întuneric, Ella rămase nemișcată, știind că nu o poate vedea.

L-o fi alarmat faptul că nu mai auzea clipocitul apei.

— Nu mă înec, îi strigă ea.

Îl auzi râzând încetișor.

Păcat că nu mi-am adus o fustă și o bluză curată, își spuse ea cu regret când își îmbracă iar rochia. De fapt, din moment ce urma să doarmă sub cerul liber, poate că era mai bine să păstreze hainele curate pentru a doua zi. Abia ce termină să-și încheie nasturii, când un zgomot o făcu să tresară. O vietate masivă înainta greoi pe malul opus al apei. Fără să mai stea pe gânduri, Ella își înșfăcă ghetetele, cu ciorapii încă vârați în ele, urcă grăbită pe dig și nu se opri până nu ajunse la cercul de flăcări. Acolo, înspăimântată, se așază lângă Charlie, aproape lipindu-se de el.

— O fi porcul cuiva, spuse el calm, privind spre pârau și apoi înapoi la ea, zăbovind acolo.

După ce așteptă câteva minute, până i se dezghețară oasele, Ella scoase un ciorap din gheată și, răsucindu-se ușor, își iți

picioarul desculț de sub tivul rochiei. Charlie se trase puțin mai încolo, ca să n-o stingherească. Cu mâinile sub fustă, Ella își trase ciorapul până deasupra genunchiului.

Charlie urmări amușit mișcarea. Ella își trecu doar degetele peste jartierele de pe coapsă, căci nici prin cap nu-i trecea să le fixeze de față cu el. Roșind, scoase apoi celălalt ciorap din gheată, după care își înălță iar ochii spre Charlie. Of, cum de nu se gândise să facă asta într-un loc mai retras? Acum nu putea, vezi bine, s-o ia prin întuneric, țopăind într-un picior. Intuindu-i parcă stânjeneala, Charlie întoarse capul. Ella își trase repede și celălalt ciorap, după care își îndreptă fusta și își lăsă, încurcată, mâinile în poală.

Charlie își întoarse iar capul spre ea și o privi vreme îndelungată. Prea mult, căci în liniștea desăvârșită, Ellei începu să-i sară inima din piept. Dar apoi Charlie clipi rapid din ochi, își coborî privirea și își rupse o bucată de pâine.

Neliniștită, Ella își netezi încă o dată fusta.

— Stai liniștită, spuse el încet, ridicându-se în picioare. Arăți cât se poate de decent.

Spunând asta, se așeză de cealaltă parte a focului, evitând s-o privească.

Se lăsă tăcerea. Când și când, Charlie își masa încheieturile mâinilor. Acum știa și ea de ce.

Deși o durea tot corpul, se ridică și scotoci în trusa cu medicamente până ce găsi alifia. Știind că așa era cel mai înțelept, scoase capacul și îi întinse lui recipientul.

— Charlie, de ce te ții în cușca aceea cu gratii, legat cu lanțuri? îl întrebă, așezându-se la loc.

Charlie se dădu cu alifie, apoi astupă cutia. Era clar că nu avea de gând să-i răspundă la întrebare. În jurul lor pârâul șopotea, Siebel molfăia molcom iarbă, iar vântul susura printre crengile copacilor. La un moment dat, peste toate acestea se înălță, blajin, glasul lui Charlie.

— Sora mea era trapezistă.

Ella ridică privirea.

— La fel ca Lucca, soțul ei. Doar că el era dependent de băutură și de opiu.

Charlie își coborî o bretea, apoi pe cealaltă, și le lăasă să-i atârne la brâu.

— A cerut prea mult de la ea, prea repede. Unii spun că moartea ei a fost un accident. Eu spun că a fost ceva ce-ar fi putut fi evitat.

Gândurile Ellei zburară la spectacolul pe care-l văzuse sub cupola circului. La felul în care săreau acrobații de pe un trapez pe altul – femeia punându-și viața în mâinile bărbatului care trebuia s-o prindă. Mâna ei încleștată pe încheietura lui. Norul de pudră și ovațiile publicului. O uimitoare demonstrație de forță, concentrare și precizie – periculosul balans al artiștilor de circ între viață și moarte. Își aminti plasa de dedesubt, dar i se frânse inima la gândul că aceasta nu o salvase pe mama lui Holland. Că nimic nu a putut s-o mai salveze.

— Când a căzut, Mimi a murit pe loc – așa mi s-a spus. Cineva a venit să mă cheme, iar restul e scufundat în ceață. Ne-am dat seama că Lucca dispăruse. L-am căutat peste tot, dar nu l-am găsit. Credeam că o luase pe Holland cu el, dar apoi s-a zvonit că fetița era la Madame.

— Și tatăl ei?

— S-a ales cu o căruță de bani. Nu știu sigur, dar presupun că a fugit din țară. Pe Holland o vânduse deja. Iar eu eram deja momit în capcana lui Madame Broussard și a cohorței sale.

— Momit?

— Nu sunt sigur..., dar cred că răpind-o pe Holland a fost modul ei de a mă obține pe mine. Țsta a fost motivul pentru care nu am lăsat pe nimeni să mă ajute. S-ar fi luptat pentru Holland, dar Madame le-ar fi distrus viețile și ar fi găsit o altă metodă să-și ducă planul la capăt.

— Cum adică? Nu înțeleg.

— Păi, eu... hm... — Charlie își trecu, încurcat, mâna peste bărbia-i ușor bărboasă.

— E greu să-ți explic în mod delicat.

— Explică-mi așa cum poți.

Charlie oftă prelung și o studie în tăcere vreme de câteva momente, fără să clipească din ochi, cumpănind parcă o decizie grea. Apoi trase aer în piept și îi relată povestea. De cum existau anumite femei bogate pe care nu le deranja să stârnească scandaluri și cum el fusese adus în mijlocul acestui grup. Îi vorbi despre bordel și despre săptămânile petrecute singur în camera de hotel. Despre orele întregi în care răbdase chinul acului electric pentru că refuzase să se vândă în orice alt fel. Ella îl asculta mută de durere.

— Madame își păzește proprietățile, continuă el. Fie că ascunde foarfecele de Angelina, fie că se asigură că Arnold este adus pe scenă la timp, ea are mereu mare grijă de tot ce-i aduce profit. Și cum contractul meu e de-o cu totul altă natură față de ale lor, știam că are să fie nemulțumită să te găsească în cortul meu. Împreună cu mine.

Ella făcu ochii mari de uimire.

— Sper că nu te deranjează lucrul ăsta.

— Ar fi crezut că...?

— Ar fi crezut ce ar fi vrut ea. Din punctul ei de vedere, nimic din ceea ce poate avea un preț nu ar trebui dat pe degeaba. Și cred că se aștepta să o sfidez în privința asta.

Aruncă pe furiș o privire spre ea și, văzându-i stupefacția de pe chip, schiță un surâs mic în colțul gurii.

— Te-am șocat.

— Ăă... nu, îngăimă Ella, străduindu-se să-și ascundă emoțiile. Îți apreciez sinceritatea. Te rog să mă crezi.

Charlie începu să desprindă încet scoarța de pe o nuia. Azvârli bucățile în foc și în cele din urmă aruncă și nuiaua, făcând tăciunii să trosnească, și își șterse mâinile de pantaloni.

— Mi-e silă când mă gândesc la motivele pentru care au ajuns fetele acelea la bordel. Eu aveam posibilitatea să aleg o altă cale, dar... Pot să te întreb ceva?

Ella încuviință din cap.

— În disperare de cauză, tu ai alege o altă cale?

Privind în ochii lui, Ella citi în ei înțelegere – o nemăsurată și îndurerată înțelegere.

— Nu... nu știu. Nu m-am mai gândit niciodată la asta.

— Dacă ar fi să alegi acum.

Cu siguranță că răspunsul îi sălășluia în suflet, dar într-o fântână care îi cobora parcă până în străfundurile ființei, la apa căreia n-ar fi putut ajunge nici cu cea mai lungă sfoară din lume.

— Nu știu, Charlie. De ce mă întrebi?

Charlie desfăcu o pătură de lână și se întinse pe ea.

— Pentru că încă mai pot vedea cu ochii minții chipurile acestor fete.

Își frecă manșeta cămășii, de parcă l-ar fi mâncat pielea.

— Ai multă compasiune, spuse ea cu blândețe.

Dar el o privi de parcă nu ar fi avut în inimă decât durere.

— Singura ființă pe care am putut s-o ajut a fost Holland.

Își suflecă mâneca și își masă iar încheietura.

— Sunt sigură că ai ajutat mai multă lume decât îți dai tu seama.

Charlie clătină, neîncrezător, din cap. Dar ea vedea o tărie imensă în bărbatul din fața ei, iar apa din fântâna aceea adânc începu să gâl-gâie, udând sfoara – susurându-i sufletului ei un răspuns.

Cu fruntea încrețită de gânduri, Charlie își coborî iar mâneca, dar imaginile – desenele – rămaseră întipărite în mintea Ellei.

Ce povară luase asupra sa omul acesta... Cu doar câteva zile în urmă nici nu-și imaginase că cineva poate lua o astfel de hotărâre. Nu pe măsura aceasta. Până să se angajeze la spitalul doctorului Penske nici măcar nu știa ce e acela un tatuaj, darămite să fi văzut un om acoperit de tatuaje. Ella rămase cufundată în gânduri, până când Charlie se aplecă și îi îndepărtă o șuviță de pe gât, readucând-o cu gândurile în prezent.

Înfiorată toată de atingerea lui, Ella își găsi cu greu glasul. Dar gândul ei se făcu, totuși, auzit:

— Sunt mândră de tine, murmură ea.

Gândul îi zbură la mulțimea care râdea de el seară de seară, făcându-l în fel și chip. La apelativele lor batjocoritoare.

Și ei i se aruncaseră asemenea cuvinte. Dezonorată. Nevrednică. Întinată pe viață.

— Ella, eu mă învârt adesea în cercuri foarte înalte ale societății. Iar oamenii aceia s-ar simți profund ofensați să afle cine stă la masa lor, gătit la patru ace, cu cravată și joben. De aceea domnul Graven se străduiește din greu să-mi păstreze secretul, și știu că niciun tată nu și-ar da vreodată acordul să mă însor cu fiica lui. Știu toate astea. Și totuși, continui să sper – Charlie își umezi buzele. Poate nu arăt eu cum s-ar cuveni, dar îmi doresc să cred că asta – își apăsă mâna în locul unde cămașa îi acoperea abdomenul – nu este prea mult pentru Dumnezeu.

Ella îi cumpăni vorbele precaută, dându-le parcă târcoale de la distanță. Dar adevărul lor o atinse oricum, mai profund decât și-ar fi dorit. Își aminti blândețea cu care o muștrase Charlie că nu îi face loc lui Dumnezeu în inima ei. Rugămintea lui îi răsuna încă în minte.

Nu-l lăsa, te rog, să-ți ia și mai mult. Foindu-se stingheră, Ella își ridică ochii spre cer.

— Și de aceea nu trece zi în care să nu Îi mulțumesc că *El* mă iubește.

Durerea lui era aproape tangibilă.

Ochii Ellei se umplură de lacrimi.

— Meriți să fii iubit, Charlie.

Coborându-și privirea, văzu cât de mult îl mișcaseră cuvintele ei.

Charlie se întinse și puse tăcut câteva lemne pe foc.

— Ar trebui să te culci, o îndemnă el după ce se așeză la loc. Mai avem și mâine ceva de mers.

După ce ea se cuibări între pături, se întinse și el pe spate, la câțiva pași distanță, cu mâinile încleștate sub cap.

Ațintind cerul, Ella privi luminițele ce scânteiau printre coroa-
nele copacilor ce împrejmuiiau poiana, apoi închise ochii. Căldura
focului, culcușul moale, zgomotele pădurii – ce o umpluseră
cândva de groază – toate erau acum scăldate de pacea mângâie-
toare a gândului că binele *poate* să învingă. Era deja pe jumătate
adormită când auzi glasul blajin al lui Charlie.

— Noapte bună, Ella.

Capitolul 31

Dimineța sosi cu cântec de păsărele. Clipind somnoros, Charlie aruncă o privire spre tăciunii reci. Avusese de gând să întrețină focul pe parcursul nopții, dar sleit de puteri, dormise buștean. Cum de ajunsese atât de aproape de Ella? Rezemându-se în palmă, se trase la o parte și o privi în lumina cenușie a zorilor cum stă cuibărită între pături, părul ei ciufulit și acoperit de rouă chemându-i degetele. Cu fruntea încrețită, Ella părea cufundată într-un vis zbuciumat. Ar fi dat orice să-și poată trece degetul peste fruntea ei, s-o descrețească... să-i spulbere fricile.

Neîndrăznind s-o atingă, se frecă în schimb la ochi și pe frunte.

Azi-noapte stătuse treaz, ascultând. După ce zgomotele pădurii încetaseră, rămăsese treaz dintr-un alt motiv. Tatăl lui îl învățase ca, în clipe de cumpănă, să caute pace și călăuzire în imnuri. După 25 de ani în care așteptase ca Dumnezeu să-l îndrume spre femeia care să-i fie soție, azi-noapte – întins atât de aproape chiar de cea care el spera să-i fie mireasă – trebuise să recurgă la nu puține cântări, căutând tărie în cuvintele lor. Undeva între „Fii a mea lumină” și „Iubite Doamne Isuse” reușise în sfârșit să adoarmă.

Cuvintele imnurilor îi răsunau încă și acum în inimă.

Se sculă și se duse la pârâu. Bău pe săturate, apoi se ridică în picioare și urmări cum se strâng peștii în ochiul de apă.

* „Be Thou My Vision” (lb. eng.), imn tradițional irlandez (n.tr.).

** „Fairest Lord Jesus” (lb. eng.) (n.tr.).

Dintr-un pin din spatele lui căzu cu zgomot un con. Charlie se răsuci și porni înapoi. Tocmai atunci se deșteptă și Ella. Zărindu-l, se ridică în capul oaselor.

— Ai dormit bine? o întrebă el, neștiind cum altfel să-i dea binețe unei femei care tocmai petrecuse noaptea în sacul lui de dormit.

— Da, mulțumesc, răspunse Ella.

Vădit înfrigurată, își cuprinse genunchii cu mâinile.

— Tu?

— Și eu. Ți-e foame?

Se duse la desagă și scoase un pateu care arăta delicios, pe care i-l întinse Ellei. Ea făcu ochii mari de mirare.

— Regina le-a pregătit. I s-a făcut milă când a văzut cu ce aveam eu de gând să te hrănesc.

Ella ridică, zâmbind, privirea spre el.

— Va trebui să-i mulțumesc.

Charlie dădu trist din cap, cu ochii fixați pe foietajul din mână.

— Am să-i transmit.

După ce își adună lucrurile, o lăsă pe Ella să-și strângă păturile și se duse să pună șaua pe Siebel. Armăsarul alb-negru părea odihnit. Charlie îi bătu grumazul lat și gândul îi zbură la lei. Simțea un gol în rutina sa zilnică fără ei. Probabil că va plăti consecințele la întoarcere. Când se întorcea la ei după o absență mai îndelungată decât de obicei, felinele aveau un mod turbulent de a-i arăta că-i simțiseră lipsa.

Își întoarse privirea spre foc și urmări cum Ella își scoate agra-fele, își perie cu mișcări hotărâte părul și apoi și-l leagă într-un coc strâns la ceafă. Ridicându-se în picioare, tânăra îi aruncă o privire sfielnică.

— Aș vrea să mă schimb.

Trecându-și degetele peste buze, Charlie privi în jur, apoi arătă spre tufișurile din apropiere.

Ella își adună lucrurile și porni într-acolo. El se întoarse cu spatele și fixă desagile pe cal. Mai trebuia să adauge și bagajele

ei, dar deocamdată nici prin cap nu-i trecea să întoarcă privirea. Peste câteva minute o auzi apropiindu-se.

Ținuta ei, o bluză vaporosă albă și o fustă de culoare închisă, încinsă cu o eșarfă, îi aminti de noaptea când o sărutase.

Apoi însă, coborându-și privirea, își aminti că el nu era decât un țigan.

Unul care stătea acum în fața ei, cu cămașa boțită, scoasă din pantaloni, încălțat în niște bocanci, care aveau mult prea multe cataramे.

Voia să-i spună că îi stătea bine așa, dar neștiind dacă asta ar face-o să zâmbească sau să se simtă stingheră ori – mai rău – să izbucnească iar în plâns, se mulțumi în schimb să-i fixeze bagajul pe cal.

Porniră apoi la drum, mergând tăcuți unul lângă altul. Nici nu era în stare să umple tăcerea vorbind despre nimicuri. Dar era bună și liniștea. Era pur și simplu recunoscător să fie împreună cu ea. Când soarele se ridică deasupra copacilor, o întrebă dacă nu cumva vrea să continue drumul călare.

— Nu, mulțumesc. Prefer să merg pe jos împreună cu tine.

Dezarmat de candoarea ei dulce, îi mângâie ușor mâna și o luă blajin într-a sa. Ella nu și-o trase, ci, spre surprinderea lui, își strecură degetele printre ale lui, ca să-l țină și mai strâns. Merseră așa vreme îndelungată. Cale de un kilometru, doi, nici el nu mai știa, la cât era de cufundat în gânduri. Poteca era netedă și dreaptă și nu aveau motiv să-și dea drumul. Soarele se ridica tot mai sus, încălzind aerul, și dimineața făcu loc amiezii. Orele treceau mult prea repede, iar calul înainta din ce în ce mai greoi.

I-ar fi prins bine un popas, dar până să apuce Charlie să deschidă gura, Ella rosti în șoaptă:

— Mai e puțin și ajungem.

Rămas fără replică, el o strânse și mai tare de mână și trecură tăcuți pe lângă un zmeuriș înalt.

Brusc, Ella trase tremurând aer în piept. Înălțând privirea, Charlie zări în depărtare o casă.

Ea se întoarse spre el, cu ochii încețoșați de lacrimi.

— Charlie.

Dându-i drumul, el privi spre casă, amuțit de durerea cruntă care îi străbătu inima. Sosise vasăzică momentul. Înghiți cu noduri, căutând năuc, disperat, cuvintele potrivite. Trebuia să-și ia rămas-bun de la ea. Dar cum? Cum?...

— Atunci aici ne despărțim, spuse el în cele din urmă.

Ella scutură din cap, cu bărbia tremurândă. Neavând puterea să o vadă plângând, Charlie întoarse privirea și încercă să-i desprindă bagajul de pe șa, dar mâinile îi tremurau prea tare ca să poată desface nodurile.

— Te rog să nu pleci, murmură ea. Nu vreau să ne despărțim așa.

— Așa-i cel mai bine, Ella.

Ce voia? S-o conducă până-n prag? Să se prezinte părinților ei? Izbuti în sfârșit să desfacă un nod.

Ella scutură iar din cap.

— Te rog...

— Ce-ai vrea să fac? ripostă el, pierzându-și răbdarea.

Îl ucidea să se despartă de ea, iar cu cât mai repede se răsucea pe călcâie și făcea cale întoarsă, cu atât mai bine.

— N-ai vrea să rămâi la cină?

Charlie spuse cuvintele înainte să apuce să se răzgândească.

— Dar tu, n-ai vrea să te măriți cu mine?

Ella făcu ochii mari.

Dacă nu, ce rost avea să-l invite la masă?

Nu avea nevoie de politețuri. La cât de mult o iubea, amabilitatea nu era de ajuns. Ella îi scrută fața atât de adânc încât din doi pași fu înaintea ei. Îi cuprinse obrajii în palme, își coborî capul și își apăsă buzele pe ale ei. Nu calm și răbdător cum fusese în noaptea când o sărutase pe acoperiș, ci înfrigurat, flămând. Ella își încheștă o mână pe cămașa lui, iar cu cealaltă îl trase spre ea, sărutându-l pătimaș. Ochii măriți și mâinile tremurânde îi trădau totuși uimirea. Undeva se deschise o ușă și apoi se închise la loc. Foarte bine, pentru că își jurase să n-o sărute până ce n-o va ști

ajunsă cu bine acasă. Iar acum nu le mai rămâneau decât câteva secunde. Deși știa că nu s-ar cuveni s-o facă în văzul lumii, îi depuse trei sărutări pe gât. Apoi își trecu degetul mare pe acolo, simțindu-i bătăile inimii. Copleșită, Ella își lăsă ochii în pământ.

— N-am vrut să te șochez, îi șopti Charlie cu tandrețe. Te întreb, cu toată seriozitatea, dacă vrei să fii soția mea.

Adunându-și toată puterea voinței, îi dădu drumul și făcu câțiva pași îndărăt. Când, respirând sacadat, Ella se clătină, îi prinse grijuliu cotul în palmă.

Simțindu-și bătăile inimii în urechi, Charlie își frecă încurcat ceafa. Exista probabil un mod mult mai bun de a cere pe cineva în căsătorie, dar el nu mai avea mult timp la dispoziție.

Și trebuia să afle răspunsul ei.

Privindu-l tăcută, Ella începu să lăcrimeze. Charlie simți că i se pune un nod în stomac. De ce plângea? Din câte știa el, fetele obișnuiau să spună „da”, atunci când erau de acord.

Sau nu?

Încercase să se convingă că poate nu îi repugna, dar acum simți că i se năruie toată încrederea. Ce fusese în capul lui?

Ce femeie și-ar dori să se mărite cu o ciudățenie de la circ?

Văzând durerea din ochii ei, înțelese că de câteva luni încoace nu făcuse decât să se amăgească, spunându-și că era un bărbat ca oricare altul. Vrednic de o mireasă. Și, ca idiotul, numai ce ceruse o fată în căsătorie. Și nu orice fată, ci pe Ella. Pe Ella a lui. Îi ceruse să se unească în inimă și-n trup cu el. Apăsător de greutatea acestei realități, începu să respire sacadat, inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept.

— Mă cunoști doar de-o săptămână și știu că e greșit să cred că atât ar putea fi de ajuns.

Ochii Ellei străluceau de lacrimi – încărcate de regret. Charlie simți că i se face rău. Ella păși mai aproape și murmură, cu vocea tremurândă:

— Charlie... eu... Totul se întâmplă atât de repede...

— Ella, tu ești? Îi întrerupse o voce bărbătească.

Charlie tresări, iar Ella se răsuci spre bărbatul ce venea spre ei. Părul presărat cu fire gri îi era prins la spate cu un șiret. Avea fața ușor ridată, dar nu era nicidecum un om bătrân.

Trebuie să fie tatăl ei, își spuse Charlie, strângându-și mâna pe frâul lui Siebel.

— Tăticule!

Ella făcu un pas înainte, apoi se năpusti în brațele părintelui ei. Tandrețea gestului îl mișcă pe Charlie până în adâncul inimii.

— Ella, șopti tatăl ei, mângâind-o pe păr.

O ridică în brațe și începu s-o învârtă încet. Cu umerii zguduiți de plâns, își îngropă fața în grumazul ei.

— Ai venit acasă, murmură el, strângând-o parcă și mai tare în brațe.

Apoi bărbatul înălță privirea, se uită la Charlie... și își lăsă fiica jos.

Ella își îndepărtă o șuviță de pe față și se răsuci spre Charlie, amintindu-și parcă brusc că mai era și el pe-acolo.

Charlie simți că intră în pământ.

— Tată, el e Charlie. Charlie Lionheart.

Cu reținere în ochi, bărbatul păși înainte și întinse mâna. Charlie o șterse pe a sa de pantaloni și i-o strânse bărbătește.

— Charlie, el este tatăl meu.

— Încântat de cunoștință, domnule Beckley.

— Așijderea, răspunse cordial bărbatul, după care se uită întrebător la fiica lui.

— Ah... În tot timpul ăsta am lucrat, după cum bine știi, în Roanoke... — Ella părea să-și aleagă cu mare grijă cuvintele, iar Charlie îi era cât se poate de recunoscător că nu se uita la el. Dar știam că a venit vremea să mă întorc acasă și, cum circul la care lucrează Charlie a trecut prin oraș...

— *Circul?*

Ella încuviință, emoționată, din cap.

— Da. Charlie e îmblânzitor de lei.

Tatăl ei făcu ochii cât cepele. Vasăzică pe el îl moștenise Ella. Domnul Beckley îi aruncă o privire întrebătoare.

— Așa este, încuviință Charlie. Trupa noastră se afla în Roanoke când s-a îmbolnăvit nepoata mea. Ella a îngrijit-o și, gândindu-mă că aş putea... gândindu-mă că aş putea să o răsplătesc astfel, m-am oferit să o aduc acasă.

Bărbatul studie preț de o clipă chipul fiicei sale.

— Ai călătorit cu circul?

Ea aprobă din cap, zâmbind stingher.

— Înseamnă că ai oarece explicații de dat, fata mea, râse domnul Beckley. Și câteva povești de depănat, fără-ndoială.

Când Ella își înălță ochii spre el, Charlie se simți covârșit de durere.

— Da, am câteva povești de spus, aprobă ea, în glasul său simțindu-se gustul dulce-amar pe care îl simțea și el.

— Și există cumva vreuna anume de care ar trebui să știu în momentul de față? întrebă tatăl ei, plimbându-și privirea de la unul la celălalt.

Ella clătină ușor din cap. După ce aruncă o privire spre Charlie, se întoarse iar spre tatăl ei.

— Nu – nu suntem căsătoriți, murmură ea.

Privirea pe care i-o aruncă tatăl ei îl făcu pe Charlie să se întrebe cât de bună o fi vederea de la fereastra aia din față.

— Nu, domnule, nu suntem căsătoriți, confirmă el.

— Hm, făcu bărbatul, frecându-și bărbia.

Pesemne că vederea era cât se poate de clară, conchise Charlie, încheștându-și degetele pe frâul lui Siebel.

— Calul ăsta pare ostenit, comentă domnul Beckley.

Charlie se foi de pe un picior pe altul, pe cât de stingherit de întâlnire, pe atât de ușurat de schimbarea subiectului. Bucuros că, preț de o clipă, nu trebuia să se gândească la toate câte nu spusese Ella. La cererea lui – dacă s-ar mărita cu el –, rămasă suspendată în aer.

— E obișnuit cu drumuri lungi.

— I-ar prinde bine puțină odihnă. O să ni te alături, sper, la masă, adăugă cu o mină severă tatăl Ellei. Nu de alta, dar aş vrea să-l cunosc mai bine pe cel care a bătut atâta cale, taman din Roanoke, ca să-mi aducă fata acasă.

Nu era atât o invitație, cât o provocare.

— Da, domnule, îngăimă Charlie, înghițind un nod.

*

Când Ella păși înăuntru, un freamăt grozav cuprinse întreaga casă. Ținând ușa de la intrare deschisă, domnul Beckley îl pofti înăuntru. Șovăind, Charlie se conformă. Înăuntru îl întâmpinară chipuri pe cât de prietenoase, pe atât de iscoditoare. O femeie o îmbrățișa pe Ella. Mai strâns decât crezuse el că e posibil să îmbrățișezi pe cineva. Făcând un pas înapoi, Charlie mai că se lovi de fereastră. Cele două schimbară câteva cuvinte, râzând printre lacrimi. Femeia pesemne că era mama Ellei.

Se simțea din cale afară de stingher. Știuse întotdeauna să se descurce printre oameni. Dar nu în astfel de împrejurări. În afară de sporadicele mese de protocol și vizita în apartamentul Ellei, nu mai fusese niciodată în casa cuiva. Și, în niciun caz, nu făcuse vreodată cunoștință cu familia unei domnișoare.

— Mamă – spuse Ella, întorcându-se spre el – ți-l prezint pe Charlie Lionheart.

Femeia se uită la Charlie.

— Lucrează la circ, interveni soțul ei.

— La circ?! exclamă un băiețandru, apărând în fugă de pe hol, urmat de o fetiță și de încă un băiat.

Ella îi îmbrățișă pe tustrei și, în vreme ce micuța rămase lipită de ea, făcu prezentările de rigoare. Charlie încercă să le rețină numele, dar își simțea inima bătându-i în urechi...

— Chiar ești de la circ? stăruie băiatul mai mare.

Negăsindu-și cuvintele, Charlie se mulțumi să încuviințeze din cap. Își atinse gulerul să se asigure că avea încheiați toți nasturii, apoi manșetele. Observând tristețea cu care îl privea Ella, înghiți în sec. Nu mai avusese nicicând atâtea emoții. Iar felul în

care tatăl Ellei îi studia mâna nu făcea decât să înrăutățească situația. Cât și-ar fi dorit să-și vâre mâna în buzunar, dar se abținu. În cele din urmă înălță capul și înfruntă privirea bărbatului. O privire întrebătoare și persistentă care făcu să se învârtă odaia cu el. Făcu un pas în spate, aproape doborând o vază de pe pervaz.

Mama Ellei îi zâmbi cu blândețe și îl invită să ia loc.

Înainte să apuce el să refuze, îi trase un scaun și îl servi cu o ceașcă de cafea. Cu inima cât un purice, Charlie se așează. Ella îl privea când și când pe furiș, răspunzând cu grijă întrebărilor cu care îi asalta mama ei. Văzând privirile curioase cu care îl fixau sora și frații Ellei, Charlie își dădu seama că încă nu le răspunse la întrebare.

— Chiar *sunt* de la circ, îi spuse el cu blândețe celui mai mare.

— Noi n-am fost niciodată la circ.

Charlie zâmbi. Conversația având un efect liniștitor asupra lui, hotărî să se concentreze asupra ei până are să poată pleca.

— Ei bine, asta explică multe în privința surorii voastre.

Băiatul pufni în râs.

— Și cu ce te îndeletnicești acolo?

— Cresc și dresez lei.

— Lei?!

Charlie aprobă din cap.

Băiatul rămase câteva clipe cu gura căscată, apoi rosti cu glasul târăgănat:

— Ai. Un. Leu.

— Nu unul, ci trei.

Cu mâinile încă înfășurate în jurul fiicei sale, doamna Beckley, după ce sfârși de vorbit Ellei, întoarse capul spre Charlie și îl întrebă de familia lui.

Uitându-se la ea, Charlie observă cât de mult semăna femeia cu fiica ei cea mare.

— Am o fetiță, spuse el în cele din urmă. E fata surorii mele... care s-a prăpădit anul trecut.

— Vai! Ce rău îmi pare.

Charlie îi mulțumi înclinând din cap.

— Adică sunteți doar voi doi?

— Da, doamnă. Și nașa mea – care locuiește cu noi. Holland e încă mică și nașa mă ajută să am grijă de ea, adăugă Charlie, învârtindu-și cana cu degete tremurânde. Și are grijă și de mine, pentru că, la drept vorbind, sunt cam împrăștiat.

Doamna Beckley râse încetișor.

— Holland, așa o cheamă pe cea mică, îi șopti Ella mamă-si, cu ochii strălucind de lacrimi.

— Și cum ai ajuns s-o cunoști pe fiica noastră? întrebă după câteva clipe femeia.

Se așteptase la întrebarea asta. Ella se așeză la masă, vizavi de el, și sora ei mai mică se lipi tandru de ea.

Bulversat de duioșia tabloului din fața sa, Charlie își întoarse atenția spre doamna Beckley.

— Am cunoscut-o pe Ella cam acum o săptămână.

Acum că o spusese cu voce tare, realizează cât de justificată era, de fapt, șovăiala ei. Își înghiți nodul din gât.

— Holland era tare bolnavă. Când am rămas înzăpeziți în Roanoke, am dus-o la doctor.

Se uită la Ella, amintindu-și cum, la prima întâlnire, mai că o răsturnase pe scări și toate întrebările acelea cu care îl asaltase ea, cea mai băgăcioasă asistentă din lume. Amintirea îi făcu inima să zvâcnească dureros. Dar toți erau cu ochii pe el, așteptând, așa că adăugă:

— Și Ella a îngrijit-o.

— O, mamă, de-ai vedea-o! exclamă Ella. E o păpușică – o dulceață de copil!

— Zici că ai mânca-o toată, nu alta, râse doamna Beckley.

Charlie zâmbi, simțind că i se face și mai dor de Holland.

Expresia doamnei Beckley deveni gânditoare.

— Și ea nu e aici?

— Nu, doamnă. A rămas cu caravana. Trupa are un avans de o zi față de mine. Urmează să-i prind din urmă în Charlottesville.

— Cred că-ți va lua, mai degrabă, o zi și jumătate ca să-i ajungi din urmă, comentă domnul Beckley.

Ceea ce însemna că nu mai avea timp de pierdut. Cu inima sărindu-i din piept, Charlie își reprimă cu greu impulsul de a-și trece mâna prin păr. Vorbi fără să se uite la Ella, adresându-se tatălui ei, care îl privea tăcut:

— Am putea... Am putea sta o clipă de vorbă, între patru ochi?

Încăperea se cufundă în tăcere. Bărbatul schimbă o privire cu nevasta lui, apoi cu Ella.

Înghițindu-și emoțiile, Charlie se ridică în picioare și se îndreptă din spate. Toate privirile erau ațintite asupra lui. Pierzând lupta cu sine, brusc nu o mai văzu în fața ochilor decât pe Ella. Își întipări chipul ei drag în minte. Sperând să-i rămână acolo pentru totdeauna. Micuța infirmieră. Cea care le întinsese o mână de ajutor când toți ceilalți le întorseseră spatele. Pe cât de puternică, pe atât de îndurerată. Suferința ei îi frângea inima. Își dorea – cu toată ființa lui – să-i poată lua durerea din suflet. S-o poarte el pentru ea. Dar nu putea, și dacă ar fi încercat, n-ar fi făcut decât să o împovăreze și mai tare.

Venise vremea.

Ca prin ceață, îl văzu pe domnul Beckley pășind afară în curte. Chinuindu-se să-și ascundă toate emoțiile și gândurile care îi învolburau sufletul, mai privi adânc o ultimă dată în ochii Ellei, apoi păși afară, în razele soarelui, și îl urmă pe tatăl ei.

Capitolul 32

Ella privea de la fereastră ușa închisă a grajdului. Charlie și Etatăl ei dispăruseră înăuntru de mai bine de o jumătate de ceas. Despre ce or fi discutând? Atinse geamul, detestând distanța, știind că ea se va mări dacă nu îi răspunde repede la întrebare. Și cât de mult își dorea să-i răspundă! Dezamăgirea pe care o întipăriseră pe chipul lui tăcerea și surprinderea ei o îndurera până în adâncul sufletului.

— Pare-se că fata mea e îndrăgostită, murmură mama ei.

Ella ar fi vrut să-și verse sufletul în fața ei, dar de unde să înceapă? Gândul îi stătea numai la Charlie și la clipele petrecute împreună. Și toate acele gânduri se împleteau cu mâhnirea că toate se petreceau atât de pripit. Avea de luat o decizie. Charlie o ceruse în căsătorie și trebuia să-i dea un răspuns. Era o hotărâre majoră care o copleșea, deoarece avea să schimbe totul.

Copiii o asaltau, curioși, cu întrebări despre circ – cei patru ani pe care îi petrecuse în Roanoke pâlind parcă în comparație cu ultima săptămână și jumătate. Înduioșată de candoarea lor, le răspunse răbdătoare la toate întrebările, sorbindu-le din priviri chipurile dragi – de care îi fusese atât de dor.

Dar nu putea fi în două locuri odată.

Cu inima împărțită în atâtea direcții, încercă să-și facă ordine în idei și în sentimente. Încerca să-și reîntregească inima în singurul fel pe care îl simțea just. Și acesta era alături de Charlie. Aruncă iar o privire pe fereastră. Ușa de la grajd era tot închisă. De acum trecuse aproape o oră întreagă.

Ca să-și umple timpul până la întoarcerea lui, Ella o ajută pe mama ei la spălatul vaselor. Apoi încercă să le pună la loc, dar cum rânduiala din bucătărie nu mai era așa cum și-o amintea,

încercarea ei de a se face utilă se dovedi a fi o adevărată provocare. Unde mai pui că ei nu-i stătea mintea decât la cei doi bărbați din hambar și la cum va putea să le explice toate astea părinților săi fără să pară că-și pierduse mințile.

Un zgomot brusc îi curmă reveria, făcând-o să întoarcă capul. Beth numai ce scăpase un borcan cu fasole și boabele se împrăștiaseră care pe unde. Ella se așează în genunchi lângă sora ei și se apucară să le strângă împreună de pe podea. Mama lor le dădu un castron în care să le pună ca să le clătească, mai apoi. Zărind o mână de boabe sub masă, Ella se vâri în patru labe sub blat și puse fasolea în castron, după care mai găsi câteva boabe sub unul dintre scaune și îi făcu semn lui Beth să le strângă pe cele care se rostogoliseră până la picioarele scărilor.

Când dădu să se ridice, se lovi cu capul de masă. Tocmai în momentul acela se deschise ușa. Frecându-și creștetul capului, Ella se lăsă pe spate, așteptând cu sufletul la gură să-l vadă pe Charlie.

În prag stătea tatăl ei. Rămase o clipă nemișcat, apoi pași înăuntru...

Și închise ușa după el.

Ella încercă să se ridice, dar picioarele nu îi dădură ascultare.

— Tată?

Când el își coborî privirea spre ea, Ella își încleștă mâna pe marginea mesei și se sculă în picioare. Simțea că se învâрте lumea cu ea.

— Unde-i Charlie?

Neștiind cum anume să-i răspundă, tatăl ei îi întinse tăcut un plic. Încremenită, Ella se uită spre fereastră, apoi înapoi la el. Tatăl ei încă ținea plicul întins. Ea i-l înșfăcă din mână și se năpusti, năucă, spre ușă.

— S-a dus, Ella. A plecat acum câteva minute.

O, nu! Năvăli afară pe verandă și cercetă deznădăjduită curtea. Nevăzându-l, își îndesă plicul în buzunar și o luă la goană

spre grajd. Dădu la o parte ușa masivă și păși înăuntru. Grajdul era gol. Toate boxele, goale.

Acest loc.

Gol.

Îi îngână numele într-un suspin.

— Charlie.

Țâșni afară și o luă la fugă pe drum. Fugea cât o țineau picioarele. *Dă, Doamne, să meargă pe jos.* Dar pe drum nu era nicio urmă de cizme. Doar de copite. Care se îndepărtau probabil în galop. Inima i se zbătea în piept și se învârtea lumea cu ea. Gonind mai departe, îi strigă iar numele. O dată și încă o dată.

Cu inima năpădită de durere, simți că se sufocă.

Cărarea era goală. Pustie. Cu speranțele năruite, se prăbuși în genunchi pe poteca de-a lungul căreia urmele adânci de copite confirmau spusele tatălui ei. Charlie chiar plecase.

Totul în jur se cufundă în ceață. Nu mai vedea în fața ochilor decât chipul lui. Îi răsună în urechi fâlfâitul stegulețelor colorate. Un sunet străin de locul în care se afla, ce exista doar în inima ei. Cu fața schimonosită, se aplecă mai jos și își aminti răcoarea câmpului deschis. Mâna ei într-a lui. Zâmbetul din frumoșii lui ochi verzi. Licuricii și acel „*te iubesc*” rostit în șoaptă.

Îi strigă iar numele. Savurându-l pe buze. Tânjind după el.

Îi răsună iar în minte întrebarea lui. *Dar tu, n-ai vrea să te măriți cu mine?* O întrebare pusă hodoronc-tronc, care o luase cu totul pe nepregătite. Dar pe măsură ce se dezmeticise, înțelegând ce îi cerea – ce îi *dăruia* – el, căutase răspunsul. Deși timpul petrecut împreună fusese unul scurt și iubirea lor îmbobocise atât de repede, el prinsese deja rădăcini adânci în sufletul ei. Rădăcini pe care ea nu le va putea smulge niciodată. Charlie trebuia să știe.

Că da. Vrea.

Cu inima sfâșiată, se încovoie mai aproape de pământ și, cu fruntea rezemată pe încheietura mâinii, izbucni în suspine. În lumina tot mai răcoroasă a zilei, vântul se juca printre nori... suflând totul înainte.

Aducându-și brusc aminte de plic, Ella se ridică în picioare. Se șterse cu mâneca la ochi, apoi scoase plicul din buzunar și îl desfăcu. Înăuntru nu se afla decât o singură foaie de hârtie. Mâna îi tremura prea tare ca să o poată citi. Văzând ca prin ceață scrisul lui ordonat, masculin, din jumătatea de sus a foii, ochii i se umplură iar de lacrimi.

Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Îi scăpă un suspin.

Luai jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.

Cu mâna tremurândă, își trecu degetele peste cuvintele scrise de el.

Matei 11:28-30

Pipăind cu degetele, simți că în spatele foii se mai afla ceva. O vedere. Schița unui peisaj olandez. Începură să-i șiroiască lacrimile pe obraji. Întoarse ilustrata și citi:

Ești iubită și nu vei fi uitată.

Charlie

Capitolul 33

Sfârșitul verii, 1890

Cu capul rezemat de spinarea lui Axel, Charlie închise ochii și își lăsa fața să fie scăldată de soarele cald, savurând adierea vântului ce unduia ierburile uscate. Leul slobozi un oftat domol, înălțând și coborându-și stomacul și pe Charlie odată cu el. Holland dormea liniștită, cuibărită la pieptul lui gol.

La cât se simțea de împăcat, ar fi tras și el, bucuros, un pui de somn, dar nu îndrăznea, așa că încercă să-și alunge moleșeala. Clipind din ochi, privi prin lumina albă a amiezii albastrul desăvârșit al cerului. Ar trebui să reia lucrul. Mai avea încă multe de încărcat. Dar momentul acesta era prea prețios. Până ce vor ajunge pe Insula Coney, Philadelphia era unul dintre puținele orașe unde leii puteau să se dezmoștească și să stea la soare, ba chiar să zburde prin iarbă. Așa că avea să le prelungească bucuria cât de mult era cu putință. Închise iar ochii și oftă satisfăcut, aidoma lui Axel.

Holland tresări în somn și cârlionții ei îi atinseră obrazul.

Brusc, o voce bărbătească, groasă și aspră, curmă liniștea.

— Oamenii vor să demonteze Țarcu' și mi s-o zis să bag dihania în cușcă.

Charlie deschise un ochi și se uită la muncitorul care aștepta în afara îngrăditurii. Atent să nu deranjeze nici leul, nici copilul, și-o așeză ușurel pe Holland la capul pieptului și, ținându-și mâna apăsată pe spatele ei, se ridică în șezut. Micuța nici nu clipi din ochi când se sculă în picioare. Deși crescuse în ultimele trei luni și jumătate, era ș-acum ușoară ca fulgul. Încă nu făcuse primii pași de una singură, dar cum nu mai rămâneau decât două

săptămâni până la prima ei aniversare, Charlie știa că are să vină în curând și momentul acela.

Ieși cu Holland din țarc și, ținând-o lipită de pieptul său, își îndesă mai bine un colț al cămășii în betelia pantalonilor. Dacă l-ar vedea așa, cu bustul gol, Madame ar face o criză de nervi – căci, după părerea ei, nimeni n-ar trebui să se bucure de un spectacol fără să plătească. Cum nu era însă niciun străin prin preajmă, Charlie nu se sinchisi de asta și îi dădu muncitorului instrucțiunile de rigoare, asigurându-se că omul știe cum să îl manevreze pe Axel.

— După ce las copilul și înham calul la căruță, am să mă întorc să văd cum stă treaba.

Circarii forfoteau de colo colo, pregătindu-se de plecare. Când traversă iarmarocul gol, nimeni nu stătu să se holbeze la el. Cei de aici – fiecare ciudat în felul său – îl cunoșteau. Era unul dintre cei mulți. Totuși, nu era un lucru la ordinea zilei să se poată plimba așa, cu pieptul dezgolit. De obicei avea cămașa încheiată până la ultimul nasture, indiferent de anotimp. Așa că, în drum spre căruță, savură din plin vântul de sfârșit de august ce îi mângâia umerii goi, și respirația somnoroasă a lui Holland.

Priponit de căruță, Siebel păștea iarbă tihnit. Charlie nu-și putu reprima un zâmbet când trecu pe lângă Ruth, a cărei iapă părea să aibă pântecul ceva mai rotunjour. Îi făcu acrobatei cu mâna, iar ea îi răspunse în felul ei obișnuit – încruntându-se în șagă. Se șicanau unul pe altul încă de când erau copii. Pesemne că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Știa că Ruth nu e chiar atât de supărată – nici nu avea, de altfel, motiv să fie. Cu toată ciondăneala lor, odată porniți la drum, acrobata scoțiană mereu se oferea s-o ducă în brațe pe cea mică pentru o vreme. El o lăsa, deși ceva îi spunea că afecțiunea ei era îndreptată mai mult asupra lui decât a fetei, lucru ce îl stingherea nițel. De obicei, când avea nevoie de ajutor, apela la Angelina și la surorile ei. Iar când va veni vremea ca Holland

să învețe treburile femeiești, avea să aleagă, negreșit, cu la fel de mare grijă.

Orbit de soarele amiezii, Charlie clipi din ochi și gândul îi zbură la Ella. La felul cum o ținea în brațe pe Holland, mergând alături de el. Oare ce o fi făcând acum? La ce s-o fi gândind? I-o fi dor de el?

Pentru că el unul se topea de dorul ei.

În următoarele două zile aveau să călătorească spre următorul oraș. Două zile petrecute pe drum și cu tot atâtea mai puține până la prima aniversare a lui Holland. Până la ziua ei vor fi ajuns pe Insula Coney. Și atunci, în septembrie, contractul va expira. I se aprinse în inimă o lumină atât de strălucitoare, încât îi veni să râdă în hohote. Nu mai avea mult de așteptat. Era aproape liber.

În curând trupa avea să se întoarcă, așa cum îi spusese Ellei, în sud, unde urmau să petreacă iarna. Câțiva artiști se vor îndrepta spre falezile de pe coasta de est. Odinioară făcuse și el la fel, dar acum își petrecea iernile la complexul circului din Louisiana. De când o avea pe Holland, încerca să se deprindă cu un trai mai așezat.

Iarna trecută, în vreme ce alți circari trândăviseră sau își câștigaseră pâinea ca artiști ambulanți, unii chiar ghicind în palmă, el petrecuse trei luni dezmembrând fier vechi cu barosul la un negustor din New Orleans, pentru doar 50 de cenți pe zi. Nu erau bani mulți, dar munca aceasta îi permitea să îi dăruiască lui Holland câteva luni liniștite, departe de agitația circului; și în același timp reușea și să-și mențină forma fizică.

Ceea ce însemna că primăvara îl va prinde tot sărac, așa cum fusese în ziua aceea de mai, când dăduse buzna în spitalul din Roanoke. Zâmbi când își aminti expresia șocată a Ellei când se izbise de ea pe scări. Ținea un morman de așternuturi în brațe. Hărnicuța. Atunci avusese doar câteva monede în buzunar. Și cu toate astea, ea fusese atât de amabilă. Atât de bună. Își aduse aminte cum venise după el prin ninsoare. Compasiunea pe care le-o arătase. Cum îl lăsase să doarmă pe jos în apartamentul

ei – prima oară când dormise cu adevărat după zile întregi de nesomn.

Trebuia să înceteze cu gândurile astea. Îl frigeau îngrozitor la inimă.

Încercând să nu se mai gândească la ea, se apucă să înhame calul. Regina se așează pe prispa din spatele căruței, cu Holland în brațe. Părul alb-negru al femeii era prins într-un coc înalt, iar ochii îi scânteiau jucăuș. Imaginea lor, un tablou mai frumos decât oricare dintre gravurile înflorate ale căruței.

Charlie își puse cămașa, după care îl îndemnă pe Siebel să pornească și își ocupă locul în caravană. Verifică repede cușca leilor, apoi se întoarse la căruță, tocmai când convoiul se puse în mișcare. După ce lăsară în urmă zarva și agitația orașului Philadelphia, răsuflă ușurat. Nu prea avea la inimă locul ăsta. Îi amintea de pierderea lui Mimi.

În ziua de dinainte se dusesese la mormântul ei. O lăsase o vreme pe Holland să meargă de-a bușilea prin iarbă. O privise cum se agăță cu mânuțele de crucea mormântului și se trase în picioare. Charlie își trecuse degetele peste numele trecut pe mica piatră funerară – *Jessamine*. Amintindu-și cât de zdruncinat fusese. Câtă ură simțise față de Lucca. Pentru moartea lui Mimi, și pentru ceea ce îi făcuse fiicei sale.

Și în vreme ce stătea el acolo, privind cum Holland smulge fire de iarbă, învârtind o păpădie între degete, Îl rugase pe Dumnezeu să-i înlăture ura aceea din suflet. Să îi ia dorința de răzbunare. Cu Holland în brațe, hotărât să păstreze vie memoria surorii sale, Charlie o întrebă pur și simplu pe fetiță dacă știe cât de frumoasă a fost mămica ei. Micuța bolborosi ceva pe limba ei, atingând cu degetelul numele lui Mimi.

Holland nu și-o amintea – nu avea cum. Așa că Charlie îi povesti de mama ei. Și avea să-i povestească mereu.

Se gândi la momentele frumoase petrecute alături de sora lui. Alături de Ella. Știa că ar fi fost prietene bune. Mimi ar fi primit-o pe Ella în familie ca pe o soră, pentru că așa era firea ei. Iar Ella...

ei bine, ea ar fi pus un milion de întrebări, iar Mimi i-ar fi răspuns la fiecare în parte, căci sora lui nu se sătura niciodată să stea de vorbă.

Charlie râse încetișor, printre lacrimi.

Când Holland începu să se agite în poala Reginei, o luă el în brațe. Caravana mergea, huruind, înainte. Cratițe și oale zăngăneau în căruțe, animalele forăiau, copii râdeau, păsările cerului cântau, iar vântul șuiera jucăuș prin spițele roților. Un elefant trâmbiță tare.

Charlie oftă mulțumit. Lucru pe care îl făcu de mai multe ori pe parcursul călătoriei din acea zi. La un moment dat o simți pe Holland agitându-se în eșarfă. Se trezise și îl trăgea de cămașă, cerând să fie dată jos. Charlie o legănă ușor, sperând că asta o va mai potoli o vreme ca să nu trebuiască să o dea jos chiar atunci. Încă tot nu-i venea să creadă că în curând avea să meargă în picioare lângă el. Cu mâna ei micuță într-a lui.

Gândul îi bucură sufletul și i-l întristă în același timp.

Doamne, cât de repede creștea! Având în vedere apropiata ei zi de naștere, Charlie întocmise un contract. De fapt, nu era atât un contract, cât o declarație de angajament pe care avea să îi ceară lui Madame să o semneze. Plătise 10 dolari unui avocat ca să se asigure că actul nu poate fi încălcat. După ce îl parcursese, avocatul declarase, privindu-l peste lentilele groase ale ochelarilor, că avea să-l coste încă 10 dolari deoarece era vorba de o chestiune ilegală. Charlie fu scârbit de pretențiile individului și îl găsi, din această cauză, extrem de antipatic. Totuși, neavând încotro, scosese banii din buzunar.

În cele din urmă, nedorind ca avocatul să-și facă idei greșite în privința lui sau a sorții lui Holland, Charlie îi explică amănunțit situația și bărbatul se arată sincer intrigat. Atât de intrigat, încât renunță cu totul la costurile suplimentare, lucru care îl făcu să crească în ochii clientului său.

Felicitându-se în gând că fusese în stare să depene o poveste impresionantă – care era și adevărată, Charlie părăsi biroul cu

zâmbetul pe buze și ducând în buzunar un document în care se putea încrede.

Nu știuse cum se adoptă în mod legal un copil și, chiar de ar fi știut, era cât se poate de sigur că nu putea îndeplini condițiile prevăzute de lege. Nu avea un certificat de naștere și ar fi putut pune pariu că nici numele de familie nu i se regăsea în vreun act oficial. Îl întrebă pe avocat ce putea face în această privință. Astfel, după completarea altor câteva formulare și plata tarifelor de rigoare, era acum pe cale să schimbe și asta.

Nici el, nici Holland nu erau înrudiți cu vreun cetățean american și nu aveau niciun statut social în țara asta. Tocmai de aceea putuse Lucca s-o vândă – Holland nu era decât un copil născut într-un cort, vara trecută, lângă cușca tigrilor. Pentru societate, existența ei conta la fel de mult ca cea a unui biet șoarece de câmp.

Iar cum Charlie nu se încredea pe deplin în Madame, aceasta era singura cale la care se putuse gândi pentru a obține puțină pace sufletească. Asta, și o doză sănătoasă de rugăciuni.

Acele rugăciuni îi umplură gândurile întreaga zi. Când apărură primele stele pe cerul nopții, se rugă și pentru Ella. Astfel ocrotindu-le pe ea și pe Holland în singurul mod pe care-l cunoștea.

După ce își umplu farfuria cu tocană la cantină, se întoarse și se așeză, cu Holland în poală, pe prisma din dosul căruței. O hrăni întâi pe micuță cu bucățelele mai mici, apoi hali el ce rămăsese. Regina era plecată într-o vizită la cineva. În depărtare, muzicanții își acordau deja instrumentele. Peste nici un ceas avea să înceapă jocul. Neavând chef de dans, Charlie o așeză pe Holland în pătuț. Tocmai când adormi fetița, se întoarse și Regina.

— Poți să stai tu cu ea, te rog? o întrebă Charlie, încercând să-și aranjeze cu mâna părul răvășit. N-am să fiu plecat mult.

Regina încuviință din cap, ochindu-l curioasă.

Era un moment pe care Charlie îl așteptase mult timp. Urcă în căruță, atent să pășească ușor, își puse vesta, apoi își dădu cu pomadă prin păr și se pieptănă, după care luă documentele și păși iar afară.

Lângă căruță se opri și, sub privirea intrigată a Reginei, își încheie nasturii de la vestă și își aranjă părul într-o parte. În lipsa unei oglinzi, îi ceru ei părerea.

— Cum arăt?

— *Molto bello.*

În timp ce mergea, deși era o seară caldută, Charlie simți că-l cuprinde un fior rece. Își vârî mâna liberă în buzunar, apoi și-o scoase. Își încheștă degetele, încercând să se calmeze.

În depărtare răsunau acordurile lente și dulci ale unei chitari, umplând de emoție aerul plăcut. Un cântec dedicat țiganilor. Hoinari veniți din străvechea Indie, din Grecia, din Rusia și din atâtea alte locuri. O voce feminină se alătură chitarei, blândă și domoală. Nu-i ajungeau la urechi toate cuvintele cântăreței, dar recunosc limba rromani, căci amintirile lui din copilărie erau pline de acele cuvinte, rostite de gura frumoasă a mamei sale. Îi zbură gândul la părul ei negru ca abanosul și la brățările-i aurii.

Covârșit de dor, își coborî capul în pământ.

Cântecul boem răsună în continuare și o altă voce se alătură, armonizând cu prima. Era, fără doar și poate, un cântec de dragoste. Privi într-acolo fără să se oprească din mers. Strălucirea focului se răsfrângea pe fețele lor oacheșe și prin preajmă zburdau copilași cu păr negru. Așa cum zburdaseră cândva el și Mimi.

Privind înainte, își zări destinația. Rulota era bogat decorată, vopsită într-un vișiniu aprins, cu imagini aurii pictate în interiorul unui contur, ca de pergament, sculptat în lemn. Modelele săreau în ochi chiar și la lumina lunii. Deși afară era cald, ușa olandeză* era închisă. Prin cele două ferestre înguste răzbătea însă lumină. Treptele din fața căruței, ridicate deja, păreau să spună „nu ești bine-venit”.

Charlie întinse mâna și trase scărița la loc. Aceasta era o întâlnire la care nu avea de gând să renunțe.

* O ușă alcătuită din două panouri, a cărei parte superioară poate fi deschisă independent de cea inferioară (n.tr.).

Capitolul 34

Bătu. Hotărât.

Se auziră pași târșâiți, apoi partea de sus a ușii olandeze se mișcă. Charlie se dădu cu două trepte mai jos ca panoul să poată fi deschis complet. Madame Broussard își coborî, încruntată, privirea spre el.

— Aș dori să stăm de vorbă, dacă nu te superi, spuse Charlie.

Strângând nemulțumită din buze, ceea ce nu făcu decât să-i adâncească ridurile din jurul gurii, femeia trase zăvorul și, fără să-i deschidă ușa, se îndepărtă. Cu degetele încleștate în jurul actelor, Charlie trase adânc aer în piept și, deschizându-și singur ușa, intră. Înăuntru îl izbi imediat miasma de opiu – un miros greu, dulceag, ca de smoală, care îi întoarse stomacul pe dos. Căutându-l cu privirea pe Olaf, îl zări căzut grămadă în pat, sfărâind. Pesemne că el își consumase deja porția. Din vasul de sticlă aflat pe raftul îngust de deasupra sobei, Madame se servi cu ceva ce semăna cu o bomboană și și-o vârî în gură. Apoi îi întinse farfuriuța lui Charlie. El clătină din cap. Nici prin gând nu-i trecu să accepte ceva oferit de femeia asta.

Ea înălță din sprâncene, așteptând în mod vădit să afle care era motivul vizitei lui.

Charlie desfăcu foaia de hârtie.

— Ți-am adus ceva să semnezi.

— Să semnez?

El încuviință din cap, hotărât să-și păstreze calmul.

— Ca să mă asigur că ești o femeie de cuvânt. Așa cum și ești, fără-ndoială.

- Un contract, deci.
- Mai degrabă, o înțelegere.

Nu de alta, dar nu avea de gând să mai semneze vreun contract cu individa asta.

Madame îl măsură din cap până-n picioare. *Slavă Domnului că dulăul de Olaf e căzut în nesimțire*, se gândi bucuros Charlie. Citindu-i parcă gândul, femeia își îngustă ochii. Oare ea nu știa cât de previzibile erau tabieturile matahalei? Lui Charlie, bunăoară, nu îi fusese greu să prevadă că azi, în prima zi de călătorie, departe de responsabilitățile iarmarocului, Olaf va ceda fără rețineri năra-vului său, căzând lat încă înainte de apusul soarelui.

— Este o declarație de angajament – începui el – prin care se stipulează că Holland este, în mod legal, sub tutela mea.

Sau, mă rog, aproape legal, cum fusese, de altfel, întreaga lor învoială. Dar și Madame știa asta prea bine.

— De ce aș semna așa ceva?

— Ca să confirmi că, la aniversarea d eun an a lui Holland, contractul nostru se încheie.

— Antonia, ripostă ea. Antonia Bassi, și nu Lionheart.

Charlie nu spuse nimic.

Așteptându-se parcă la asta, femeia conchise:

— Contractul acela e suficient.

Nu și pentru el.

— Aș vrea să am propriul meu exemplar. Cu condițiile impuse de mine.

Ceva ce ea să nu poată arde sau rupe. Îi întinse documentul.

— Te invit să-l citești.

Madame Broussard își luă ochelarii de pe raft și și-i puse pe nas. Charlie profită de răgaz și se trase mai aproape de ușă, disperat să ia o gură de aer proaspăt. Începuse să-l doară capul de la duhoare.

Femeia parcurse cu atenție întregul document.

— Nu sunt sigură că vreau să semnez asta, declară ea sec după câteva minute.

— Atunci nici eu nu știu dacă vreau să iau parte la spectacolul tău pe Insula Coney.

Madame îl săgetă cu privirea. Insula Coney era găina cu ouă de aur pentru ea. Acolo avea cele mai mari încasări de peste an. Un oraș plin de păcate care nu dormea niciodată. Unde lumea era însetată de distracții — multe și felurite.

— Știi prea bine că nu poți face una ca asta, replică ea, împăturind foaia.

Charlie își controlează respirația, căznindu-se să nu-și trădeze nervozitatea.

— Semnezi documentul acesta și eu îmi văd de drum. Iar în Coney am să fac pe „Bestia” și tu ai să-ți încasezi banii.

Ea îl studie cu ochi scânteietori, chibzuind.

— Nici mai mult, nici mai puțin, adăugă Charlie.

Femeia îl scrută cu ochii îngustați.

Charlie arată spre declarația din mână ei, gândindu-se la contractul pe care îl întocmise femeia cu tatăl lui Holland, când Lucca voise să-și ia tălpășița. Madame rupsesse sub ochii lui acel document, dar Charlie nu putea fi sigur că nu mai avea vreo copie ascunsă pe undeva.

De aceea, acum se asigura că Madame își va ține cuvântul.

— Cine este această Antonia Bassi? Nimeni de aici nu cunoaște vreo fetiță cu un asemenea nume.

Madame își coborî privirea spre documentul întocmit de el, unde numele „Holland Lionheart” era scris negru pe alb, alături de al lui.

— Chiar crezi că o să obții ceva prin șiretlicul ăsta al tău? pufni femeia.

— Nu e un șiretlic, surâse el.

— Soră-ta a fost o proastă să îi dea fetei o poreclă atât de caraghioasă...

— „Porecla” de care vorbești a fost înregistrată ca numele ei de botez în statul Louisiana, laolaltă cu toate actele ei.

Certificat de naștere și toate cele. În iarna asta, când avea să se întoarcă, va trebui să facă o vizită la notar, dar cert e că roțile legii se pusese deja în mișcare. Avocatul îi spusese că formalizarea adopțiilor la tribunal era un lucru rar întâlnit. Oricum, Charlie era dispus, la o adică, să facă până și acest pas. Îi povesti toate acestea lui Madame. Cu ochii îngustați, Madame își plimbă privirea de la Olaf, la dezordinea de pe canapea, de pe raft, și în cele din urmă la Charlie, pe care îl cercetă din nou atât de pătrunzător, încât tânărului îi veni greu să rămână nemișcat.

Madame nu se dezicea niciodată.

Într-un târziu femeia își scoase ochelarii.

— Te crezi așa de diferit... — făcu un gest larg cu mâna, arătând în jurul încăperii. Dar într-o bună zi ai să ajungi și tu un moș ramolit.

Charlie nu spuse nimic.

Mâna femeii, încă ridicată în aer, tremura. Fața îi era mai placidă ca niciodată. Pentru prima oară în viața lui... pentru prima oară de când începuse acest coșmar... Charlie o compătimea.

— Acum te rog să semnezi — cu degetul mare, Charlie își îndesă mai bine cămașa în pantaloni. A, și să nu uit. N-am avut cum să-i plătesc costurile de spitalizare în Roanoke.

Buzele femeii zvâcniră nervos.

— Așa că, vezi tu, îți fac, de fapt, o favoare. Proprietarul spitalului a fost cât se poate de nemulțumit. Ba chiar a ieșit ditai scandalul. În caz că mai treci pe-acolo, vezi să-l saluți pe domnul doctor Penske din partea mea.

Madame dădu ochii peste cap și îi înșfăcă foaia din mână.

— Știi ceva? Chiar mă bucur că scap de grăsună aia mică.

Charlie zâmbi larg, fapt care păru s-o irite și mai tare.

Cu mâinile tremurânde, femeia luă tocul de pe raft și Charlie, zărind călimara de cerneală lângă el, i-o întinse. Din pat, Olaf scoase o sforăitură zgomotoasă. Charlie simți că-i crește inima la gândul că aproape terminase cu treaba asta neplăcută. Madame Broussard înmuie penița în cerneală și își scrijeli numele de-a

lungul liniei. Charlie dădu foaia la o parte, dezvăluind încă un exemplar. Femeia ridică exasperată ochii spre tavanul împodobit iar apoi îi coborî înapoi fixându-l cu o privire pătrunzătoare.

— Aproape ai terminat, spuse el blajin.

După ce semnă și cel de-al doilea exemplar, Charlie îl luă și pe acela, îi cercetă semnătura, apoi se uită la ea. Madame îl privi cu ochi goi, mică și neînsemnată.

— Nu vreau să-ți mai fur din timpul prețios, deci am să-mi iau la revedere.

Ținând cu grijă documentele într-o mână, Charlie își îndreptă cu cealaltă vesta și porni spre ușă. Afară, în iarbă, se opri și se răsuci ușor. Femeia îl privea din prag. Charlie inspiră cu nesaț aerul curat, apoi își înclină capul spre ea. În semn de mulțumesc.

Făcu cale întoarsă prin întuneric. Pe colina scăldată de lumina strălucitoare a felinarelor răsunau, a libertate, acordurile impetuoase ale muzicii. Bucuria pe care o simțea în suflet nu putea fi exprimată în cuvinte. Ajuns la locul său de tabără, Charlie urcă în căruță și, ingenunchind lângă pătuțul lui Holland, o sărută tandru pe gâtul calduț și catifelat. Apoi îi sărută obrăjorul durduliu, urechiușa.

Micuța oftă în somn.

— Ei bine, Holland, de-acum nimic nu ne mai poate despărți, șopti el și, aplecându-se în față, îi sărută năsucul. Iar eu unul sunt cât se poate de bucuros.

Capitolul 35

Folosind un polonic, Ella turnă gemul gros și fierbinte până ce umplu aproape complet borcanul din fața ei, după care trecu la următorul. Mama ei lucra alături, ștergând gura borcanelor umplute și punându-le capac înainte de a le așeza în cratița cu apă clocotită.

Mama ei fredona în timp ce lucra.

Ella încercă să se concetreze asupra cântecului pentru a-și calma cât de cât emoțiile. Având degetele lipicioase, Ella se șterse cu o cârpă umedă. Soarele dimineții se revărsa prin ferestrele din partea din față a casei.

— Nu ești obligată s-o faci, spuse blajin mama ei.

Ella dădu din cap.

— Știu. Dar vreau.

Mama ei se întoarse spre cratița de pe foc, legănându-și fusta dungată.

Voia cu-adevărat.

Tot ce-i rămăsese de la Charlie se afla într-un pliculeț. Nu trecea zi în care să nu recitească rândurile pe care i le scrisese. Erau singura dovadă că el, Holland... și toți ceilalți nu trăiau doar în imaginația ei. De fiecare dată citea versetele acelea, iar și iar, absorbindu-le încet-încet adevărul.

Veniți la Mine.

Și Eu vă voi da odihnă.

Știa că acesta era glasul lui Dumnezeu. Dar nu se mai gândise așa la El de mult. De foarte mult. Iar acum cuvintele acestea îi dădeau speranță. Mângâiere. Chiar și atunci când noianul de incertitudini o făceau să-și ude perna cu lacrimi, aproape în fiecare seară. Se topea de dorul lui Charlie și lipsa lui o sfâșia

pe dinăuntru, dar exista speranță. Trebuia să existe. Cuvintele acelea erau o promisiune.

Și ei i se părea egoist să păstreze toată speranța aceea doar pentru ea. Așteptase de mult ziua aceasta. La fel ca Charlie, era și ea aproape liberă.

Cu acest gând în suflet, umplu încă un borcan cu gem. Mama îl șterse și așeză borcanele pregătite pe un șervet împăturit, să se răcească. După ce isprăviră treaba, Ella se apucă să facă ordine în bucătărie. Tatăl se întoarse de la grajd, își agăță pălăria în cui și acceptă cana de ceai fierbinte pe care i-o oferă Ella. Cu o scânteeie voioasă în ochi, bărbatul se așeză la pian și începu să cânte. Așa îi plăcea lui să se destindă când avea câteva clipe de răgaz. Mai ales duminica.

În duminica aceasta Ella îi rugase să nu meargă la biserică deoarece trebuia neapărat să facă ceva.

Mama se apucă să pregătească un aluat pentru pâinici și Ella se apropie de pian. Se rezemă de instrument, savurând acordurile line și melodioase interpretate de tatăl ei.

— Ai muncit din greu săptămâna asta, comentă ea.

Tatăl ei își înalță doar privirea, fără să spună nimic. Nu era un om care să facă risipă de cuvinte.

— Băieții unde sunt? întrebă Ella.

— S-au dus la scăldat, răspunse el zâmbind, după care i se adresă soției sale: Fă o porție mai mare, te rog, să avem și de pus la pachet.

Femeia încuviință din cap. Neputându-se abține, Ella dădu rostire întrebării care nu-i părăsea niciodată inima.

Tatăl ei o privi cu o expresie misterioasă, amuzată, așa cum făcea ori de câte ori fiica lui aducea vorba de Charlie. Or, nu era zi în care Ella să nu-l întrebe despre ce discutaseră atunci, în grajd.

De fiecare dată, taică-său ocolea răspunsul. Promisiunile făcute trebuie respectate – atâta reușise să scoată de la el.

Melodia cântată de tatăl ei era lentă, plină de lirism.

— Ce i-ai promis lui Charlie, tată? insistă ea.

El zâmbi, atingând cu degetele lui groase un do major, apoi un do diez.

— Tot nu vrei să-mi spui, murmură ea.

Cu o sclipire jucăușă în ochi, tatăl ei scutură din cap și mâna îi alunecă ferm peste clape, păstrând un tempo uniform și sigur.

— Nu vrei să cânti în duet cu tatăl tău? o întreabă el, bătând cu mâna pe locul alăturat. Nu se știe câte ocazii de a cânta împreună o să mai avem.

O privi în ochi – adânc și pătrunzător. Și Ella se întreabă oare ce o fi vrând să-i transmită.

Simțind până în străfundul ființei gustul dulce-amar al lucrurilor pierdute și al celor câștigate, Ella îl sărută pe creștet.

— Ești bun să-mi păstrezi locul până după-masă? Acum am ceva de făcut.

— Sigur c-am să ți-l păstrez.

Se vedea pe chipul lui cât de fericit îl făcea asta. Până să se întoarcă, nu mai cântaseră de ani de zile împreună. Acum însă... Ella începuse să cânte din nou în duet cu tatăl ei. Imnurile pe care le îndrăgise el dintotdeauna. Știa ce mult însemna lucrul acesta pentru el; și pentru ea însemna la fel de mult.

Gândindu-se la ce avea să urmeze, Ella trase adânc aer în piept, înălță în șoaptă o rugăciune și, înainte de a se retrage, își mai sărută o dată părintele pe creștetul capului.

Peste mai puțin de un ceas, porni în sus pe cărare împreună cu mama ei. Se îmbrăcase cu cea mai elegantă rochie pe care o avea și își aranjase părul cât putuse ea de frumos. Până și șuvița aceea năvălășă, care îi cădea mereu peste ochi, era prinsă cu o agrafă, lăsându-i fruntea liberă. De ce să se ascundă?

Nu mai avea de gând să se ascundă – și nici să fugă – de nimic.

Și totuși, mâna – cea cu care își ținea mama de braț – îi tremura. Intuindu-i parcă emoțiile, mamă-sa îi luă mână într-a sa și i-o strânse blajin.

La fel ca în bucătărie, mama ei cânta.

Ella lăsa cuvintele cântecului să-i risipească teama, recunoscătoare pentru această femeie minunată, căreia îi dusesese dorul atâția ani de zile. Crezând în acest timp că distanța o va ajuta să se vindece sufletește. Deși nu regreta defel anii petrecuți în Roanoke, realizează că încă nu era vindecată pe deplin. Mai era ceva de făcut. Cu coșul petrecut peste braț, își îndreptă atenția asupra potecii ce urca lin.

Inima începu să-i bată mai iute, poate din pricina urcușului, dar mai degrabă din pricina căsuței ce se contura în depărtare. Retrasă. Izolată.

Solitară.

Știa că nu trăise mereu aici. Reverendul avusese o casă frumoasă lângă biserică. Aceasta, înconjurată de pini, era o cocioabă. Ella privi cu inima strânsă în jur și începu iar să tremure. Mamă-sa îi strânse mâna și mai tare.

De luni – ba nu, de ani de zile – Ella nu fusese în stare să-și scoată din minte amintirile întunecate ale acelei nopți îngrozitoare. Cum la repetiția de cor, fiul predicatorului vorbise numai cu ea, iar apoi, în drum spre casă, îi spusese că e „*frumușică foc*”. Cum, mergând alături de ea, îi tot atingeă încheietura mâinii și partea de jos a spatelui. Groaza pe care o simțise realizând că nu se află nimeni în jur care să-i poată sări în ajutor.

Trase, tremurând, aer în piept. Nu mai voia să trăiască în frică. Iar povara singurătății o apăsase destul. Știa că va purta veșnic în suflet cicatricea celor întâmplare, și nu avea să uite niciodată pruncușorul pe care-l strânsese deznădăjduită în brațe în cele două ore ale vieții lui, dar trăia cu speranța că fiecare pas făcut pe acea cărare îi va ușura povara.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.

Până acum nu văzuse niciodată adevărul acestor cuvinte. Cel puțin nu în ultimii cinci ani, în care Îl îndepărtase pe Dumnezeu din viața ei. Acum însă știa ce voise Charlie să spună. *Nu-l lăsa să-ți ia și mai mult.*

Fiul reverendului îi răpise deja destul, iar ea își lăsase inima să moară încetul cu încetul. Crezând că nu mai are nimic de oferit. Dar acum știa că această perspectivă fusese alegerea ei.

Atâta timp cât inima îi bătea în piept, avea ceva de dăruit.

Pășiră în luminiș. Ella se opri și cercetă cu privirea modestul sălaș. Peste câteva momente ușa se deschise. Când îl văzu pe bărbatul cărunt care se ivi în prag, i se strânse inima. Reverendul fusese mereu un om bun. Într-o vreme chiar îl simpatizase. El fusese unul dintre motivele pentru care îi făcuse plăcere să meargă la biserică. Jovialitatea lui, zâmbetul lui luminos.

Iar acum iată-l trăind într-o colibă, sus în munți. Singur... într-o dimineață de duminică. Fără niciun prieten alături.

Și toate acestea, pentru ceea ce făcuse fiul lui.

Studiindu-l, Ella simți că ametește. Bărbatul se uită la ea. După cele întâmplate, fiul lui dispăruse fără urmă. Congregația îl învinuise pe reverend – și asta pe bună dreptate, socotiseră pe atunci atât Ella, cât și familia ei. Drept urmare, predicatorul fusese excomunicat și alungat din localitate. Probabil că fusese o măsură justă, dar acum nu mai era atât de sigură.

După un an, omul îi scrisese o scrisoare, dar ea a aruncat-o în foc fără măcar să deschidă plicul. La scurtă vreme după aceea, simțind nevoia să se îndepărteze de locul acesta, s-a mutat în Roanoke. Crezând că așa va scăpa de lanțurile trecutului. Dar suferința a continuat, căci nu sălășluia pe dealurile sau pe muntele acesta, ci în sufletul ei. Încătușând-o oriunde s-ar fi aflat, atâta vreme cât se lăsa încătușată.

Se uită în ochii reverendului. Chiar dacă fusese exclus din comunitatea bisericii și nu mai era un reverend, ea una nu știa cum altfel să se gândească la el. Cel din fața ei nu mai semăna nici pe departe cu predicatorul pe care și-l amintea. În locul veșmântului negru de odinioară purta acum o flanelă veche, șifonată, și o pălărie zdrențuită, cu boruri pleoștite. Un cârlionț cărunt îi atârna peste frunte și în mână ținea o Biblie. Bărbatul o privi cu ochii mari și întrebători.

Mama ei spuse, cu glas blajin, că ea va aștepta acolo, după cum hotărâseră. Încleștându-și înfrigurată mâinile pe borcan, Ella aproape că nici n-o auzi. Făcu, nesigură, un pas în față. Apoi încă unul, și tot așa. Când ajunse în dreptul prispei, i se puse un nod în stomac. Cu mâinile tremurânde, rămase cu ochii în pământ. Înghițind cu noduri, realizează că se holbează la cizmele bărbatului. Vechi și prăfuite. Trase ușor aer în piept, apoi înălță încet borcanul. Știind că nu se cade să oferi un cadou în felul acesta, se sforță să-și ridice privirea spre chipul lui.

Își spusese că probabil n-are s-o recunoască. Și că asta va ușura, poate, lucrurile.

Dar se înșelase.

Bărbia bărbatului, acoperită de peri țepoși, argintii, începu să tremure.

Se uită la borcanul învelit în hârtie, apoi la ea. Clipi iute din ochi și își puse Biblia sub braț.

— Pentru dumneavoastră, șopti ea, urcând o treaptă, atât cât predicatorul să-i poată lua din mâini borcanul cald.

Ochii bărbatului se umeziră și buzele i se strânseră, iar și iar, străduindu-se parcă să scoată cuvintele de pe fundul unui puț.

— Îți mulțumesc, domnișoară.

Ella schiță un surâs firav.

— E gem de mure, murmură ea cu jumătate de glas. Tocmai l-am făcut.

Niște vorbe banale, dar era tot ce putea să zică.

Bărbatul învârti încet borcanul în mână și își trecu degetul mare peste hârtia maronie în care era învelit.

Ella îi zâmbi iar, ceva mai convingător, spera ea, decât prima oară.

Atât își propusese să facă. Doar pentru atât își făcuse curaj să vină aici. Acum însă, văzându-l cum o privește – ca pe prima rază de soare ivită după o furtună – nu putea să-i întoarcă pur și simplu spatele. Își dorea să-i mai spună ceva, dar îi pierise graiul.

— Îmi... — începu bărbatul, încleștându-și degetele pe borcan — îmi pare nespus de rău.

Bărbia începu iar să-i tremure.

— Pentru cât ai suferit — pironi pământul, apoi își înălță ochii spre ea. Pentru răul care ți s-a făcut.

Înlăcrimată la rându-i, Ella nu putu decât să dea din cap.

Observând-o pe doamna Beckley în depărtare, bărbatul o salută înclinând din cap. Ella făcu un pas îndărăt și, copleșită de emoții, se întoarse să plece.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva... de orice...

Ella se opri și privi timid înapoi.

— Îți stau la dispoziție, adăugă el, scoțându-și pălăria și apăsând-o pe piept. Oricând. Pentru orice.

— Mulțumesc, șopti Ella, cu vocea găuită.

Șchiopătând, bărbatul coborî o treaptă, apoi încă una. Cu ochii încețoșați de lacrimi, își umezi buzele.

— Și... îmi pare așa de rău... îmi pare așa de rău pentru băiețel.

Ella dădu din cap, clipind din ochi ca să-și oprească lacrimile.

— A fost o dulceață de copil.

Și fusese al ei două ore întregi. Două ore îl ținuse atent în brațe, strâns, ținându-i mânuța firavă într-a ei, în timp ce el se chinuia să respire, dar nu reușea, oricât de fierbinte s-ar fi rugat ea.

Reverendul își încreți fruntea brăzdată de riduri și declară cu profundă convingere:

— Înseamnă că a moștenit-o pe mămica lui.

Ella strânse din buze și, sugrumată de lacrimi, nu-i putu mulțumi decât înclinând din cap.

Apoi îi făcu blajin cu mâna și porni spre mama ei. Distanța până la ea i se păru nesfârșită, dar fiecare pas îi aducea o dulce eliberare. Realizând că tremură toată, Ella se adăposti la pieptul celei care îi dăduse viață. Mama ei o strânse în brațe și o sărută pe obraz, după care porniră înapoi spre casă.

Oftând adânc, Ella se rezemă de brațul femeii puternice care pășea lângă ea și închise ochii. Era sleită de puteri. Și cu toate

astea, simțea că o năpădește o bucurie cum nu bănuise că poate sălășlui într-însa. O bucurie care îi umplu pieptul cu o forță impetuoasă, furnicându-i pielea.

Un zâmbet îi înflori, fără să vrea, pe buze. Și mai departe? Nu știa.

Dar se gândi la o pajiște însorită. Și la lei. Întrebându-se dacă bărbatul, care îi îndrăgea atât de tare, cânta acum, în această dimineață de duminică. Gândul îi încălzi inima și i-o strânse totodată, dureros. Rugându-se să-i mai audă glasul... *măcar o dată...* se lipi și mai strâns de brațul mamei ei.

Măine Holland avea să împlinească un an. Oare vor sărbători cu muzică și dans? Poate că Regina îi va face chiar și un tort. Ce pozne o fi punând Charlie la cale? se întrebă ea zâmbind. Își dorea din tot sufletul să fie și ea acolo. Să o țină din nou în brațe pe Holland. Să vadă cât crescuse. Să vadă chipul lui Charlie – bucuria care îi va lumina chipul în ziua aceea. Căci fetița lui avea să fie în siguranță... iar el, eliberat.

Capitolul 36

— Tortul? întrebă Charlie, așezând un maldăr de vase murdare lângă cort.

— E deja acolo.

— Și invitații?

Ochii negri ai Reginei sclipiră vesel.

— Au să vină cu toții.

— Bine, atunci eu mă duc după ea.

— Ne vedem acolo, spuse Regina, bătându-l ușor pe braț.

Urmau să se întâlnească toți la locul de picnic rezervat de Charlie încă din zori, departe de ștrandurile Insulei Coney și de faleza aglomerată. Atunci Charlie demarcase în mod oficial această zonă verde, umbrită de copaci – aflată aproape de plajă, dar nu și de hoarda de turiști care înșesau, ca pescărușii, nisipul.

După plecarea Reginei, Charlie căută colierul de mărgele pe care Evangeline îl făcuse pentru Holland, special pentru ziua aceasta. Dar nu-și putea aminti unde îl ascunsese. Scotoci printr-o ladă cu lucruri de-ale fetei, scoțând șosețele, rochițe și fel și fel de prostioare cu volănașe și danteluțe – lucruri pe care surorile le tot coseau pentru cea mică, iar el încă habar n-avea la ce foloseau.

Găsind în sfârșit colierul, îl scoase și îl puse deoparte. Ajungând pe fundul lăzii, mâinile îi încremeniră. Inspiră adânc și scoase jerseul galben. De-acum îi era mic fetei, așa că nu mai avea niciun rost să-l păstreze. Dar... Își trecu încet degetele peste cusătura grosolană a nasturelui din mijloc. Amintindu-și cum, în graba mare, infirmiera aceea dulce și băgăcioasă mai că-l smulsese cu totul. Schiță un zâmbet melancolic.

În momentul acela, Holland gănguri ceva, întrerupându-i reveria.

Micuța era pe podea, acolo unde o așezase, doar că între timp se târâse de-a bușilea până la o cutie cu fursecuri, iar acum ședea cu cutia în față și cu câte un fursec pe jumătate mâncat în fiecare mână.

— Ce faci tu acolo? exclamă Charlie amuzat.

Îngenunchind, puse restul fursecurilor la loc, după care așează cutia pe raft.

Cu gurița plină, Holland începu să se smiorcăie pe înfundate.

— Hei, o atenționează Charlie, ațintind-o sever cu degetul.

Fetița se opri din plâns, dar buza de jos continuă să-i tremure.

— Nu-i voie.

Cu rochița festivă plină de firimituri, cea mică își plecă cu părere de rău căpșorul. De sub stofa cu carouri albastre, împodobită cu tiv roșu, se șteau noile ei șosetuțe albe. Regina tăiașe două bucăți de stofă roșie, în formă de lalele, pe care le cususe apoi pe poala rochiei, formând două buzunărele.

Râzând molcom, Charlie o luă în brațe și improvizează un mic dans, rotindu-se încetișor. Cu o mână, Holland îl apucă pe după gât și cu cealaltă se ținea de umărul lui, mestecându-și fursecul din guriță.

— La mulți ani, domnișorico, îi ură Charlie, sărutându-i obrăjorul dolofan și lipicios.

O așează în mijlocul patului său, după care urcă și el.

— Plecăm îndată, doar să mă schimb și eu.

Zicând acestea, își scoase jobenul elegant și haina de catifea, păstrând doar cămașa de scenă. Apoi coborî și scotoci iar prin lăzi, căutând pantofiorii lui Holland. Următoarea provocare fu să-i încheie. Nasturii erau nedrept de mici pentru degetele lui mari. Holland îl urmărea chicotind.

— Unde ai ascuns cheotoarea pentru nasture? o întrebă el în glumă.

În loc de răspuns, cea mică arătă doar spre cutia cu fursecuri.

— *Te iog...*

Charlie zâmbi cu gura până la urechi și o luă în brațe.

— Ce-ar fi să mergem să sărbătorim?

Înșfăcă jobenul ponosit al tatălui său, și-l puse pe cap și, cu Holland gângurind la pieptul lui, părăsi cortul.

Dogoarea soarelui de început de septembrie era atenuată de briza mării, pe care un montagne russe ce șuiera vijelios în depărtare o împrăștia de-a lungul litoralului. Charlie o așeză pe Holland în noul car, pictat într-o nuanță aprinsă de violet, pe care îl construise special pentru ziua ei. Căptușise căruțul cu o păturică și se dovedi că bine făcuse, căci de îndată ce trase, pornind din loc, micuța se dezechilibra și căzu pe spate în culcușul moale. Cu ochișorii rotunzi, Holland se ridică buimăcită în funduleț.

— Bravo, fetița mea! o felicită Charlie, zâmbind larg.

Străbătură zgomotosul parc de distracții. Pe ici, pe colo, lucrători și artiști de circ le făceau cu mâna, urându-i „*La mulți ani*” lui Holland. Luând-o pe trotuarele pavate, se îndepărtară de forfota falezei și a atracțiilor de iarmaroc, până ce râsetele și strigătele fură acoperite de zgomotul valurilor oceanului. Aerul deveni mai răcoros și un pescăruș de deasupra lor plonjă și apoi se ridică iar. Trăgând căruțul după el, Charlie se îndreptă către o colină înverzită ce se înălța deasupra apei, departe de larmă și de agitație. Angelina, surorile ei și toți ceilalți așteptau deja acolo. Evangeline purta un colier de mărgele, la fel ca cel al lui Holland, iar Danielle le făcu voioasă cu mâna.

Oprindu-se, Charlie o ridică pe Holland din căruț și o așeză în mijlocul păturilor întinse pe iarbă. Zărind tortul, nici una, nici două, cea mică porni de-a bușilea într-acolo. Căzând în genunchi, Charlie se întinse după ea și o prinse râzând de pantofior. Evangeline luă repede tortul și îl mută în altă parte. Când Charlie o trase de picior spre el, Holland izbucni în chicoteli.

Apoi, spre și mai marea voioșie a micuței, trecură la desface-re cadourilor. Tot felul de lucruri drăgălașe care o delectară

nespus nu doar pe Holland, ci și pe cele trei surori. Arnold îi dăruia un fluier de tinichea, iar Little Joe, o cutiuță frumos împodobită, legată cu fundă, pentru suveniruri. Charlie le mulțumi din inimă tuturor. Regina servi pe toată lumea cu tort, iar Angelina umplu paharele cu limonadă rece ca gheața. Charlie nu credea că mai petrecuse vreodată așa de bine. Și Holland *trebuia* să fie cea mai dragălaşă fetiță din lume. Chiar și așa: cu degețelele mânjite de glazură – glazură pe care, ori de câte ori se apropia prea tare de ea, micuța i-o mânjea prin păr. Îi sărută mânuța și, mormăind, se făcu că-i mănâncă degețelele dulci. Micuța izbucni într-un hohot de râs care-l atinse până în adâncul ființei.

Dintr-odată se ridică o rafală de vânt sărat ce îi smulse jobenul de pe cap. Căzând în iarbă, jobenul începu să se rostogolească spre mal. Charlie sări în picioare și o luă la fugă după el, râzând la auzul uralelor și fluierăturilor ce se iscară în spatele său. Privind îndărăt, văzu că Evangeline și Danielle își apucaseră poalele fustelor încrețite și o țâșniseră desculțe pe urmele lui. Deși știa că o făceau doar în șagă, începu să alerge oricum mai iute. Jobenul se ducea de-a rostogolul la vale, din ce în ce mai departe. Având pașii mult mai mari decât ai fetelor, ajunse primul la joben. Îl înșfăcă din nisip și, după ce îl scutură, și-l așează înapoi pe cap. Cu răsuflarea tăiată, cele două surori pocniră teatral din degete, chipurile, dezamăgite. Ajungând la ele, Charlie le luă pe după umeri și le conduse înapoi la pături.

— Tare neastâmpărate mai sunteți atunci când vreți, spuse el, gâfâind. Ce-ar zice bărbații voștri?

Amândouă surorile îi răspunseră cu un zâmbet radios.

Șezând la umbră, Arnold comentă mucalit:

— Cred că ar trebui să-mi fac și eu rost de un joben dintr-ăsta. Toată lumea izbucni în râs.

— Într-o bună zi – interveni Angelina, așezată pe cuvertura din petice – ai să-ți pierzi de-a binelea jobenul ăla.

— Și atunci ce se va alege de noi? ripostă Charlie, așezându-se lângă Holland și savurând răcoarea locului umbros.

Angelina îi zâmbi cu subînțeleș.

— De ce se face, mă rog, atâta caz de jobenul ăsta? se băgă în vorbă Little Joe.

Privindu-l hâtru pe sub gene, Angelina rosti cuvintele cu care începea povestea pe care Charlie o auzise de-alungul întregii sale vieți:

— Unii spun c-a fost o simplă întâmplare. Alții... că a fost magie.

Ridicând un deget, Charlie întrerupse:

— Dar eu spun că a fost...

— Dragoste, încheie Regina, căci cu toții credeau la fel.

Așezată lângă sora ei, Evangeline o luă pe Holland în brațe și-l rugă să mai spună o dată povestea. Cea mică își frecă fețișoara de rochia ei roz și oftă. Soarele cald o obosise. Pleoapele fetiței atârnav grele și nu încăpea îndoială că în scurtă vreme avea să adoarmă. Ceea ce-i aminti lui Charlie că nu peste mult timp el avea să se afle în fața spectatorilor. Ultima dată când va fi expus drept o ciudățenie. Gândul îl umplu atât de bucurie cât și de melancolie, punându-i un nod în gât.

— Nu prea mă pricep eu la povestit...

În clipa următoare trebui să se ferească de salva de floricele și bucăți de tort aruncate înspre el.

— Bine, bine... Recunosc că asta-i o minciună.

— Am să spun *eu* povestea, interveni Regina, înălțându-și în aer mâna grăsună. Pentru că *eu* am fost de față.

Apoi își apăsă degetul pe buze, aparent căzută pe gânduri.

Charlie o fixa cu privirea, în taină însetat și el să mai audă o dată povestea.

— Taică-tău se afla lângă cortul cel mare, începu Regina, privindu-l cu ochii ei negri și scânteietori. Doar ce se primenise după matineu. Era o zi friguroasă, iar eu mă plimbam cu mama ta. Abia ce se alăturase trupei de o săptămână. Era o țigancă de o frumusețe rară.

Chipul Reginei se umplu de melancolie, iar Charlie își coborî ochii, copleșit de imaginea ce îi răsări în minte.

— Stăteam de vorbă – nu mai știu despre ce, continuă Regina. Despre unul dintre spectacole, probabil. Eu eram costumieră, iar ea acrobată. Pe cât era de talentată ca artistă, pe atât era de frumoasă. Și de bună la suflet. Țin minte că-și ștergea praful acela alb de pe degete, când numai ce se stârni o rafală de vânt – Regina mimă un vâjâit cu mâna – care-i smulse omului jobenul de pe cap. Și jobenul unde credeți că ateriză? făcu ea. Chiar la picioarele mamei tale – se uită la Charlie, apoi la Holland.

— Și, după cum spune povestea mai departe..., Charlie arcui o sprânceană, mistuit de dor.

— În următorul oraș s-au și căsătorit.

Amintirea momentelor petrecute alături de părinții săi și de Mimi, îi adânci și mai mult durerea din suflet. Fusesse o binecuvântare să crească în această familie minunată. Își coborî privirea spre Holland. Micuța oftă în somn.

— Deci, fost-a noroc..., continuă Regina, sau magie... sau ...

— ... dragoste, completă Charlie.

Se sculă și o luă pe Holland în brațe.

— Așa s-a terminat, încheie el.

I se puse un nod în gât. Fiindcă își mai amintea și acum, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, cum Ella făcuse ochii mari când își scosese jobenul și îl așezase pe capul ei. Lumina aurie a felinarelor strălucindu-i în părul bălai. Mâna ei mică făcută parcă anume pentru a lui. Ella nu găsisese singură jobenul. Vântul nu îl suflase la picioarele ei. Dar, cu toate astea, jobenul era numai și numai al ei.

Capitolul 37

Greierii țârlăiau impetuos, îndulcind aerul serii. Ella stătea așezată lângă sora ei pe leagănul de pe verandă, balansat de vânt. Picioarele desculțe abia dacă îi atingeau pardoseala. Lipită de ea, micuța Beth ațipise. Ella continuă să curețe fasolea din castronul pe care-l ținea în poală, savurând liniștea înserării și simplitatea sarcinii casnice. Recunoscătoare pentru familia sa și pentru tot ce-i dăruise Dumnezeu. Tânjind după Charlie. Și după Holland.

Tânjind după pruncușorul ei.

Pe măsură ce aerul se răcea, țârlăitul greierilor devenea tot mai domol. De lângă moara de vânt, tatăl ei privea asfințitul. Mama îi chemase pe băieți înăuntru să se spele și să se pregătească de culcare. Poate că ar trebui să facă și ea la fel. Înainte de asta, însă... Puse castronul deoparte și, rezemând-o cu grijă pe Beth de perna dungată, se sculă și se duse la moara de vânt.

Oprindu-se lângă tatăl ei, rămase tăcută minute în șir. Tăcerea ei fusese pesemne prea lungă, conchise ea când îl auzi dregându-și vocea.

— Ce s-a întâmplat cu fetița mea cea vorbăreată care mă asalta mereu cu întrebări?

Ella zâmbi. Săptămâna aceasta își impusese să-și păstreze constantele întrebări pentru sine.

— Mă gândesc la el tot timpul.

— Nu zău! făcu amuzat tatăl ei. Îndrăznesc să spun că de-acum ne-am cam dat cu toții seama de asta. Trebuie să fie un bărbat tare special, dacă fetița mea nu încetează să-l poarte-n gând, adăugă el, făcându-i șugubăț cu ochiul.

Totuși, profunzimea cuvintelor, și cea care i se citea pe chip, îi dădu Ellei de înțeles că vorbea serios.

În înaltul cerului, un șoim plonjă, apoi se înălță iar în aer. O rafală făcu palele morii să se învârtă, scoțând un scârțâit metalic. Aerul era cald și uscat. Tatăl ei o privea cu o sclipire curioasă în ochi.

— Îi știi povestea? îl întrebă ea. Nu mă refer la partea cu leii.

Era o întrebare pe care nu i-o mai pusese până acum.

Cu brațele-i încrucișate pe piept, bărbatul rămase pe gânduri preț de o clipă, apoi încuviință din cap.

— Da, o știu.

— Chiar? se miră Ella, studiindu-i profilul feței. Ți-a spus-o el?

După ce palele morii se mai învârtiră de câteva ori, tatăl ei aprobă iar din cap.

Umezindu-și buzele, Ella își aținti privirea departe – spre munții indigo ce se conturau pe fundalul gri-trandafiriu al asfințitului. Întrebându-se oare câte i-o fi împărtășit Charlie tatălui ei în ziua când stătuseră de vorbă în grajd.

Tata se foi de pe un picior pe altul.

— E un adevărat personaj, Charlie ăsta.

N-o spusese ca insultă.

— Da, este.

— A avut multe să-mi spună în ziua aceea. Și destul de multe să-mi arate.

Ella făcu ochii mari. Chiar fusese atât de curajos?

— Și... ce părere ai avut? murmură ea.

Părintele ei își trecu degetele muncite peste buze.

— M-a cam șocat... – își coborî capul – dar i-am apreciat sinceritatea.

Își întoarse privirea spre fiica lui și adăugă:

— A fi sincer, mai ales atunci când nu ești obligat să fii, e lucru mare.

Ella îi strânse mâna într-a sa și rămase tăcută, chibzuind la cele aflate.

— El nu te-a întrebat nimic? Întrebă ea într-un târziu.

— Ba mi-a pus o mulțime de întrebări, răspunse tatăl ei, mângâindu-i duios degetele. Și m-a rugat să am mare grijă de tine – schiță un zâmbet trist. Firește că i-am promis c-o să am.

Deși tatăl ei îi mărturisise deja asta, gândul o încălzi la inimă. Făcând-o să-i fie și mai dor de Charlie.

— M-a întrebat cum se întreține o fermă, adăugă taică-său.

— Serios? Asta nu mi-ai mai spus.

Bărbatul zâmbi în colțul gurii.

— Băiatul ăla nu știe să facă diferența dintre un plug și-un sac cu semințe.

O pufni râsul – toate lucrurile care-i plăceau la Charlie năpădindu-i sufletul.

— Nu știu ce să fac, tată. Tot ce-mi doresc este să mă duc după el.

Tatăl ei îi petrecu brațul printr-al lui și o bătu ușor pe mânecă.

— E un pas mare. Ai vorbit cu Domnul despre asta?

— Nu știu ce să spun... Și dacă Dumnezeu se opune?

Bărbatul râse încetișor.

— Mă îndoiesc că s-ar opune. Nu de alta, dar pun rămașag că s-ar distra de minune urmându-te până acolo. Creatorul lumii are o fire destul de aventuroasă.

Ella nu-și putu reprima un zâmbet. Tatăl ei își trase un pic pantalonii apoi se lăsă în genunchi, iar ea îi urmă exemplul. Bărbatul îi luă mâna și o strânse în palma lui bătătorită.

— Am... am putea să ne rugăm și pentru el? Întrebă Ella, știind unde se afla Charlie în această seară; gândindu-se la inima și la trupul lui. Să nu-i fie frică, adăugă ea. Să nu simtă durere.

Tatăl ei încuviință din cap și, cu mâna lui puternică peste a sa, îi arătă cum să îi dea binețe bunului Dumnezeu. Mai întâi un salut și apoi vorbe de recunoștință. Apoi tăcu. Se mai auzea numai scârțâitul morii. Strângând puțin degetele Ellei, îi dădu de înțeles că e rândul ei. Ella spuse ce avea pe suflet. Vocea îi era abia șoptită și probabil că tatăl ei nu auzea nimic din ceea

ce zicea, dar îi strângea mai departe mâna într-a lui, rămânând neclintit alături de ea.

*

Flăcările torțelor scânteiau și, deși pânza cortului foșnea, aerul de dinăuntru rămânea greu, nemișcat.

Îngenuncheat pe podeaua tare a căruței, unde era expus spre deliciul publicului plătitor, Charlie încercă să-și adune puterile. Această noapte n-avea de ce să fie grea. Era, în fond, cea din urmă noapte. Ar trebui să fie bucuros. Ușurat. Și atunci, de ce stătea încovoiat înainte, aproape tremurând? Poate de vină era aerul îmbâcsit, care stagna deasupra mulțimii mai numeroase ca niciodată. Sau acest oraș al păcatelor care nu dormea niciodată. Îi simțea pulsul în vacarmul de voci ce pluteau, valuri-valuri, în jur, deasupra cărora se înălțau, șuierate și stridente, glasurile bețivilor. Îi era greu chiar și să respire în această duhoare cu iz de transpirație și desfrâu. Ceva cald și ud îl lovi în piept, iar el nici nu voia să se gândească ce-ar putea fi.

Își încleștă degetele, încercând să ignore puhoiul.

„Stâncă a veacurilor...”

O mișcare îi atrase brusc atenția. Lucru straniu, având în vedere forfota continuă din cortul parcă tot mai neîncăpător. Această pată de culoare era, însă, diferită. O tânără își croi drum prin mulțime cu o seninătate calmă, nici amuzată, nici speriată. Chipul ei palid era de o frumusețe izbitoare. Charlie o recunoscu dintr-o privire. Era curtezana care se rotise în fața lui în ziua aceea, sub domul de lumină. Stabilimentul acela se afla la o scurtă călătorie cu trenul de Insula Coney.

Rujul rubiniu de pe buzele ei pline contrasta frapant cu genele de un blond aproape alb. În ochii albaștri i se citea hotărârea. Rochia verde de satin îi înfășura corsetul ca o mănășă. Puține curtezane purtau veșminte atât de fine, și Charlie știa că i se oferise ce era mai bun. Buclele ei roșcate, răvășite de vânt, încadrau o piele aproape străvezie. Tânăra își scoase mănășa neagră de

călătorie și își întinse degetele catifelate, de un alb translucid, printre gratii, atingându-l.

— Am auzit ce ți-au făcut, murmură ea, ochii ei umplându-se de lacrimi, de parcă și le-ar fi zăgăzuit încă de atunci, și una dintre ele i se prelinse pe obraz. Am văzut afișele circului anunțând o... un om ca tine, adăugă ea, ștergându-și lacrima. Și speram să fii dumneata.

Spera să fie... el?... Nu monstrul, ci omul?...

Obrajii ușor pistruiți îi dădeau un aer de fetiță. Nu părea să aibă mai mult de 17-18 ani. Tânăra se apropie încet, până ce fața îi ajunse la doar câțiva centimetri de capul lui plecat. Parfumul ei fin avu darul de a-l elibera – chiar și dacă numai preț de o clipă – de mirosul greu de băutură și trabuc ieftin. Apoi se auzi glasul ei abia șoptit:

— Îți mulțumesc.

Îi trase degetele spre ea, făcând lanțurile să zăngănească, și îi sărută blajin mâinile, întâi pe una, apoi pe cealaltă. Apoi își înălță spre el ochii umeziți de lacrimi.

— Îți mulțumesc că ai fost bărbatul care a ales să mă cruțe.

Plecând capul, Charlie își închise strâns ochii. Tânăra îi luă mâna într-ale sale. Îl ținea atât de strâns, încât Charlie îi simțea pulsul. O privi cu ochii încețoșați de lacrimi. Stătea lipită de una dintre roțile unsuroase ale căruței, fără să-i pese că i se murdărește rochia. În dogoarea umedă a verii târzii, Charlie simți sudoarea prelingându-i-se pe spate. Pieptul îi era lac de nădușeală. Aceași umiditate îi răsucea și ei capetele părului.

— Îmi dai voie să stau aici cu dumneata? întrebă ea în șoaptă. Până vei fi liber să pleci?

Charlie își dresă glasul – i se uscaseră aproape de tot gâtulejul – și șopti răgușit:

— E împotriva regulamentului.

Nu era permis să aibă companie, trebuia să fie singur, doar el.

Îndurerată, ea îi ridică palma și și-o apăsă pe obrazul fin și curat – fapt ce-l făcu să observe transpirația și praful ce i se amestecau pe piele. Se simțea atât de murdar... de întinat...

Mulțimea amuțise și îi urmărea uluită. Fascinați probabil de frumusețea ei. Sau uimiți de felul în care îl ținea atât de strâns.

– Nu te întoarce acolo, șopti Charlie, încalcând încă o regulă, pe aceea de a nu vorbi cu spectatorii.

De-acum schimbul lor de cuvinte sigur fusese observat.

Tânăra scoase din poșetă o sticlută și îi desfăcu încet capacul. Un paznic care căra o torță se apropie și îi spuse să se îndepărteze de cușcă. În aceeași clipă doi bărbați, a căror sarcină era fără îndoială să o protejeze, făcură zid în jurul ei, așa că ea ignoră ordinul și își înălță, clipind, ochii spre Charlie.

– Există un singur lucru la care mă pricep, domnul meu.

– Și eu mă pricep doar la un singur lucru, ripostă Charlie.

Cu gâtleejul tânjind după apă, adăugă șoptit:

– Dar într-o bună zi am să învăț cum se ară un ogor.

Ea îi zâmbi radioasă.

– Și ai o doamnă care să-ți fie alături, domnule Lionheart?

– Da, am, răspunse el, cu glasul răgușit de sete. În scurtă vreme am să mă duc după ea.

De îndată ce va fi scăpat de aici.

Tânăra curtezană își coborî capul și, spre mirarea lui, își tamponă puțin lichid din sticlută pe degete, după care îi întinse blajin uleiul calmant pe încheieturile mâinilor, pe rănilor cauzate de cătușe. Când își ridică iar privirea spre el, Charlie citi în ochii ei scânteia unei noi vieți, ce îl asigură că nu, nu se va mai întoarce în locul acela.

– Atunci am să mă rog să vă aibă Domnul în pază, spuse ea. Pe amândoi.

*

Cu mâinile încă împreunate în poală, Ella simți cum i se risipesc îndoielile. N-o fi avut ea experiență într-ale rugăciunii, dar ca să vorbești cu Dumnezeu, e nevoie de un singur lucru: să lași

pur și simplu cuvintele să ți se înalțe din inimă. Și asta făcu ea. Se rugase ca, în această noapte, cea mai întunecată a vieții lui, Charlie să fie ocrotit. Să nu fie singur. Să nu-i fie frică.

Se gândi la mulțimea care-l înconjura negreșit acum și se rugă ca vorbele de batjocură și de ocară să-l ocolească în noaptea aceasta.

Ei habar n-aveau că omul de care râdeau conducea o haită de lei. O legiune fioroasă care, la un semn al lui, i-ar putea face bucăți pe toți.

Vântul îi involbură părul și îi bătu mânecile bluzei. Era un vânt cald și uscat, care o făcu să se gândească la sfârșitul verii, când bărbatul inimii ei avea să se întoarcă în sud. Strângând din ochi, Ella îl rugă pe Dumnezeu să îi poarte pașii înapoi la ea sau, dacă asta nu era cu putință, să îi călăuzească pe ai ei la el.

Dacă însemna că trebuia să se urce în tren și să meargă până la complexul circului în Louisiana, ar fi făcut-o. Mai știi? Poate că trupa avea nevoie de încă o costumieră. La o adică, ar putea învăța să jongleze sau să facă tumbe. Gândul o făcu să izbucnească în râs, surprinzând un grup de ciori, care-și luară zborul, și pe tatăl ei. Bărbatul înălță ușor capul și îi făcu cu ochiul.

Nu e un lucru firesc să închei o rugăciune cu un hohot de râs, dar poate că nou-dobândita ei bucurie era, în acest caz, cel mai potrivit *amin*.

Își aduse aminte cum o tachinase Charlie – *mă îndoiesc că ai fi în stare să sari într-un picior fără să cazi grămadă* – și amintirea acelei zile îi umplu inima. Accentul fistichiu afectat de el și cărțile de joc. Scotocitul prin cufărul cu recuzită extrem de dezordonat. Felul în care atrăsese Charlie spectatorii cu ghicitorile și zicătorile lui istețe. Floricelele trimise de el. Ella realizează abia acum că Charlie își făcuse timp să se joace cu ea, exact cum făcea cu lei săi. Îi dăduse un motiv să râdă din nou. Să simtă că gratiile din jurul ei dispar și că lumea e nemărginită.

Dacă s-ar putea întoarce acolo, ar face-o. Dacă i-ar putea strecura un bănuț de 10 cenți în mâna lui înmănușată, ar face-o.

Nu ca să-i vadă spectacolul îngrozitor. Ci ca să fie părtașă la acea viață unică și minunată.

Și odată acolo? Atunci îi va mărturisi cât de mult îl iubește. Of, cât de mult!

*

Charlie păși în cortul său chiar când explodară primele artificii. Pânza cortului se coloră în roz, apoi în albastru. Obișnuită cu asta, Holland dormea liniștită, de parcă artificiile ar fi fost un cântec de leagăn. Regina se ivi, în cămașă de noapte, de după paravan. Fără a mai sta pe gânduri, Charlie o luă în brațe, ridicând-o de pe pământ – ceva ce nu făcea niciodată, știind cât de mult detestă ea treaba asta – și o sărută apăsător pe ambii obraji. Regina încercă să-l lovească cu piciorul, dar nu reuși decât să și-l prindă în mantia lui. Charlie știa că o făcu în glumă, pentru că radia toată de bucurie.

Prin noapte răzbăteau, stridente, niște trompete și alte câteva alămuri. Charlie improvizează un dans nostim, rotind-o pe micuța femeie în aer, după care o puse înapoi pe podea.

— Și acum? făcu ea, cu mâinile înfipse în șold și ochii scăpărând.

— Acum?

Urcându-se pe salteaua lui, Charlie luă lama subțire cu care făcea creștături și, cu mâna tremurândă, o apăsă pe lemnul verde al căruței și trase o linie scurtă. Cea din urmă. Apoi se dădu puțin în spate și privi mulțimea de creștături. Aproape un an din viața sa. Își roti ochii prin căruță, prin cort... zăbovi asupra Reginei și a lui Holland. Și se gândi la cei care nu se mai aflau printre ei.

— Și acum? întrebă încă o dată Regina.

Charlie coborî și, luându-i mâna micuță, și-o apăsă pe frunte.

— Acum nu mă simt prea bine. Cred că am luat ceva. O tuse. Poate o răceală. În cel mai bun caz am să fac doar febră. Sau te pomenești că mi-oi fi rupt mâna? În orice caz, mi-am luat deja câteva zile libere ca să mă însănătoșesc.

Ochii Reginei scânteiară jucăuș.

— Pare-se că ar trebui să te vadă un doctor, comentă ea muclit, înmuind o cârpă în lighean și făcându-i semn să se așeze.

— Eu mă gândeam, mai degrabă, de o infirmieră, ripostă Charlie trăgând o ladă și așezându-se pe ea.

Cu mișcări lente și sigure, Regina începu să-i îndepărteze, pentru ultima dată, negreala de pe față.

— Vii cu mine? șopti el.

După ce Regina isprăvi, Charlie deschise ochii și se uită la ea.

— N-aș rămâne în urmă pentru nimic în lume, răspunse femeia, zâmbind cu toată fața.

Capitolul 38

Era o dimineață înrourată de început de toamnă. Câteva frunze, purtate de vânt, pluteau lin prin aer în timp ce Ella o ajuta pe mama ei cu rufe. Un nor de aburi se înălța deasupra cazanului de fontă din curte, în care spălau rufe. Cu sucitorul de lemn Ella înmuia în apa acoperită de clăbuci, cearșafuri și fețe de pernă. Cu pușca pe umăr, tatăl ei traversă curtea și le făcu zâmbitor cu mâna înainte de a se face nevăzut pe partea cealaltă a colinei.

Și tot înmuind, învârtind și clătind, orele dimineții trecură și sfoara se umplu cu rufe curate. Doamna Beckley trecu un jupon prin storcătorul manual și fiica ei îl agăță la uscat. Se opriră doar cât să mănânce în grabă niște fasole cu pâine prăjită, după care capul familiei reveni de la vânătoare cu o pereche de iepuri grași. Lăsându-și mama să facă pregătirile pentru masa de seară, Ella se întoarse afară să pună și restul rufelor la uscat.

Cu picioarele goale, se întinse și așeză un șorț pe sfoară, prinzându-l cu un cârlig de lemn. Înălță privirea peste sfoara cu rufe, fixând orizontul amiezii. Era atât de gol. După câteva clipe, se aplecă din nou și luă încă un cârlig din coș. După ce isprăvi treaba, împinse coșul la o parte și își șterse mâinile de șorț. Trăgând încet aer în piept, își înălță iar ochii spre orizont. Spre orizontul care era mereu gol. În fiecare zi.

În fiecare ceas.

Brusc, încremeni.

Un bărbat... chipeș foc, îmbrăcat într-o jiletcă gri, elegantă, traversa câmpul, venind înspre ea. Părul castaniu, dat cu pomadă, îi era pieptănat într-o parte.

Țintuită locului, cu mâinile atârând moi pe lângă corp și răsuflarea tăiată, Ella îi șopti, într-un suspin, numele.

Charlie.

Pieptul i se înălța și îi cobora tot mai năvalnic...

Cu mâna apăsată pe un cearșaf umed, îl privi cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Apoi împinse cearșaful la o parte și picioarele ei începură în sfârșit să coopereze, purtând-o peste iarba uscată, din ce în ce mai aproape de el. Zărind-o, Charlie încetini pasul și, strângându-și emoționat pumnii pe lângă trup, o aținti cu privirea.

Își amintea ea că e un bărbat înalt și lat în umeri, dar a-l vedea aici, pe câmpul tatălui ei, scăldat de razele soarelui – știind că se întorsese la ea – constituia cel mai încântător tablou de pe fața pământului. Și dintr-odată porni la goană înspre el.

Ești iubită și nu ai să fii uitată.

Cât timp îi luă să ajungă la el, nu știa. Oricât o fi durat, la sfârșit se aruncă la pieptul lui. Charlie o ridică în brațe și o roti încet de tot în aer, înainte de a o lăsa, ușurel, înapoi pe pământ. Mirosea a vară și a tot ce iubea ea, iar vulnerabilitatea din ochii lui făcu s-o doară inima. Îi mângâie obrazul neted și catifelat. Mâna îi alunecă mai sus, pe tâmplă și apoi în păr.

Îi șopti numele.

Iar el îl rosti pe al ei răsând din toată inima, de parcă ar fi așteptat o veșnicie s-o poată face din nou.

— Te-ai întors.

El oftă prelung, sorbind-o din ochi.

— Păi, vezi tu... i-am pus unei fete o întrebare și ea încă nu mi-a dat un răspuns.

O sărută pe frunte, zăbovind cu buzele acolo.

Ella își închise ochii.

— Nu mă deranjează să încerc din nou, șopti el, dând să se lase în genunchi.

Ea îl prinse cu ambele mâini de jiletcă, oprindu-l.

— Da.

El rămase nemișcat.

— Da..., te rog.

— Și eu ce să-nțeleg? râse Charlie. „Da, te rog”, mai pune o dată întrebarea, sau „da, te rog” să te căsătorești cu mine?

— Da, te rog să te căsătorești cu mine.

Zâmbetul dispăru brusc de pe fața lui Charlie. O privi cu o expresie gravă și ochii i se umplură dintr-odată de lacrimi – de parcă nici nu îndrăznise să spere la un asemenea răspuns. Ella își strecură degetul mare pe sub gulerul cămășii lui, mângâindu-i ceafa.

Charlie își închise ochii și șopti, cu vocea găuită:

— Ești sigură?

Ella încuviință din cap, umplându-se și ochii ei de lacrimi. Copleșită de gândul că Charlie i se dăruia, că avea să fie al ei pentru tot restul vieții lor, umerii începură să i se cutremure de suspine. Charlie o trase spre el și o strânse în brațe.

— De ce ai plecat?

De fapt, acum știa că Charlie dăduse dovadă de înțelepciune, acordându-i acest răgaz de gândire, în care să-și cerceteze adânc inima și să înțeleagă ce-și dorea cu adevărat de la viață. Acordându-i timp să se vindece sufletește.

— Îmi pare nespus de rău, murmură el. Crede-mă când îți spun că ăsta era ultimul lucru pe care mi-l doream – o împinse ușor înapoi ca să o poată privi în ochi. Dar... totul se întâmpla mult prea repede pentru tine. Aveai nevoie de timp ca să-ți faci ordine în suflet și în gând – îi îndepărtă cu tandrețe o şuviță căzută pe față. Acum înțeleg asta. Ș-apoi, eu nici măcar nu am o casă a mea, Ella – cu regretul întipărit pe chip, se trase și mai departe de ea. Și nu văd cum mi-aș putea permite să cumpăr una în viitorul apropiat. Și mai rău de-atât, contractul meu cu circul, ca îmblânzitor de lei, se încheie abia peste trei ani. Aș putea să mă retrag înainte de termen, dar...

Ella scutură imediat din cap.

— Nu vreau să te retragi.

Charlie o scrută cu privirea.

— Vreau doar să mă iei cu tine.

— Ești sigură? murmură el, încrețindu-și șovăielnic fruntea.

Ella încuviință energic din cap.

— O să fiu doar eu, spuse încet. Holland și căruța... și Regina.

— Vă iubesc pe toți, ripostă ea, ștergându-se la ochi. Din tot sufletul. Și-mi plac căruțele. Oriunde te-ai afla tu... îmi place și mie.

Charlie roși brusc, poate la gândul de a împărți căruța cu ea.

— Of, ce dor mi-a fost de tine, oftă el, mângâindu-i urechea. Dar tocmai asta mă îngrijorează – își umezi buzele și îi cuprinse fața în palme. Vreau să fii soția mea și vreau să te iubesc. Să fiu soțul de care ai nevoie. Dar nu vreau să te rănesc și nici să te fac să suferi.

Așteptă ca ea să realizeze semnificația vorbelor sale, apoi adăugă:

— Îți promit, Ella... îți promit că am să aștept oricât... până ai să fii pregătită...

— I-am dat un nume, îl întrerupse ea, dorindu-și cu ardoare să-i arate cât de nemărginită era încrederea pe care o avea în el.

Charlie își încreți și mai tare fruntea.

— Poftim?

— I-am dat un nume.

— Cui?

Umezindu-și buzele, Ella își duse mâna la pântec, apoi la inimă.

— I-am spus „Charlie”.

Uitându-se în ochii lui, văzu cum i se contractă un mușchi din maxilar.

— E în regulă? întrebă ea, pășind mai aproape. Crezi... crezi că pot exista doi Charlie Lionheart pe pământul ăsta?

Cu bărbia tremurândă și ochii podidiți de lacrimi, Charlie căzu în genunchi. Ella se lăsă și ea jos. El își coborî capul și își acoperi fața cu o mână. Umerii îi erau scuturați de suspine. Văzându-l ca prin ceață, căci de-acum plângea și ea, Ella șopti:

— N-aș fi ales niciun alt nume. Îmi place să cred că, dacă trăia, ar fi ajuns să fie așa ca tine.

Cu fruntea rezemată în pumn, Charlie își ridică privirea spre ea. Ochii îi erau atât de umezi, încât trebui să-și șteargă fața de umăr.

— Ella..., murmură el, clătinând încet din cap.

— Nu vreau să trăiesc fără tine, Charlie, spuse ea, strecurându-și mâna într-a lui și petrecându-și degetele printre cele la care se gândise în fiecare zi. Te rog, ia-mă cu tine.

Pe fața lui se citea aceeași bucurie dulce-amară pe care o simțea și ea. Charlie o trase la pieptul lui și o ținu strâns.

— Am să stau de vorbă cu părinții mei, continuă Ella, trăgându-și nasul. O să-nțeleagă...

— Ți-am luat-o înaintea, șopti el.

— Poftim...? făcu ea nedumerită.

— Da, am vorbit deja cu tatăl tău.

— Despre asta ați discutat atunci, în grajd?

— Printre altele, zâmbi Charlie timid.

Se șterse iar la ochi, după care expresia îi redeveni serioasă, având o sclipire atât de tândră în ochi.

— Eu i-am pus o mulțime de întrebări și m-a întrebat și el câte ceva. Singura lui rugămintă a fost să-ți acord niște timp.

Amuțită de uimire, Ella abia reuși să îngâne:

— De aceea ai plecat.

Charlie rămase tăcut, strânse din buze, străduindu-se parcă să-și vină în fire.

— Ți-a fost unul dintre motive, spuse el în cele din urmă. Așa era cel mai bine. Dar... — își umezi buzele — i-am spus că am să mă întorc, iar aseară am stat iar de vorbă cu dânsul.

— Ai fost aici aseară??

Charlie încuviință din cap.

— Dar n-am stat mult.

— Eu cum de n-am știut?

— Habar n-am. Erai ocupată cu ceva în bucătărie, zâmbi Charlie.

Cu alte cuvinte, avusese el grijă să nu fie văzut, conchise Ella. Îi veni să-i dea un ghiont. Citindu-i parcă gândul, Charlie râse încetișor.

Ella zâmbi, sorbindu-l din ochi.

— Și ce i-ai spus tatei?

— Ella – îi luă mâinile într-ale sale, sărutând-o întâi pe una, apoi pe cealaltă. Crezi că rezști fără să pui o întrebare... măcar vreo *două minute*... cât să mă lași să spun ce-am de spus?

Ea încuviință din cap, râzând printre lacrimi.

— Iar acum fii bună și te ridică, să pot face treaba asta așa cum trebuie.

Ella scutură din cap, îi înlănțui gâtul cu mâinile și se trase mai aproape de el.

Charlie îi cuprinse, râzând, mijlocul și își îngropă fața în umărul ei.

— Câteodată, începu el cu vocea abia șoptită, Holland își rotește ochii prin cort și eu cred că te caută pe tine.

Ella își apăsă fruntea pe tâmpla lui.

— Cred că se înțelege de la sine că, odată cu mine, vei primi și o fetiță.

Buzele Ellei începură să tremure.

— O accept. Din toată inima.

— Mă gândeam eu. Cât despre Regina...

— O accept și pe ea.

Entuziasmul ei îl făcu să zâmbească.

— Regina – continuă el, îndreptându-se din spate – își dorește de mult să se întoarcă acasă la fata ei, în Florida. Deci să stai liniștită: nu pleacă din cauza ta. Ar fi părăsit mai demult trupa dacă n-am fi fost eu și Holland. Acum însă... – clătină din cap – știe că nu mai are de ce să rămână. Toate lucrurile își au vremea lor.

Schiță un surâs atât de trist, încât Ellei i se frânse inima. Charlie dădu din cap, gândurile lui oglindindu-le parcă pe ale ei.

— E o femeie cu inimă de aur, murmură el.

Ella îl sărută, cu nemărginită tandrețe, pe frunte.

— Dacă, ținând cont de toate astea, încă mă mai vrei...

— Da, te vreau din toată inima! exclamă ea.

Îi sărută din nou pielea caldă.

Îmbrățișându-l strâns, își întoarse privirea spre casă. Când își văzu părinții stând pe verandă, îi scăpă un suspin de fericire și își acoperi gura cu mâna.

Doamna și domnul Beckley se apropiară timid, cu pași înceți. Mama își îmbrățișă fiica, vreme în care tatăl îi strânse mâna lui Charlie. Cât despre tânărul îmblânzitor de lei, el nu-și putea dezlipi ochii de la domnișoara inimii lui.

*

A doua zi, Charlie se îmbăie în râu și, sperând să arate cât mai prezentabil, își puse cămașa cea mai acătării și cizmele negre, lustruite. Își pieptănă părul până reuși să-l îmblânzească, după care, cu fluturi în stomac, înhămă calul la căruță și porni înapoi spre ferma familiei Beckley. Pe prispa din spatele căruței ședeau, ca două flori, Regina și Holland, zâmbind fericite sub razele soarelui.

Când mână calul în curtea fermei, îl cuprinseseră niște emoții cum nu mai avusese niciodată până atunci. Roțile aurii nici nu apucară să se oprească, că le și ieșiră în întâmpinare tatăl și frații Ellei. În urma lor apăru, cu ochii strălucind deja de lacrimi, doamna Beckley. Toți erau îmbrăcați în straie de sărbătoare, pregătiți parcă să meargă la biserică. Charlie îi dădu domnului Beckley un plic cu un document înăuntru. Un document în care erau menționate numele lui Holland și multe alte informații de preț.

Bărbatul se jură să-l păstreze cu sfințenie.

Întreaga familie se adună să-l salute, dar totul în jur se scufundă parcă în ceață când ridică privirea și își văzu mireasa stând în prag... mai frumoasă ca niciodată în rochia ei albastră-pal, cu părul împletit într-o coadă vaporeasă. Cât și-ar fi dorit să le-o poată prezenta părinților lui....

Căci ei ar fi înțeles, fără doar și poate, de ce i se înmuiaseră brusc genunchii și de ce știa că zilele vieții sale n-aveau să mai fie niciodată pustii.

Apoi sosi un predicator. Îmbrăcat în straie simple, dar cu ochii luminați de zâmbet. Părea să fie prieten cu Ella. Predicatorul îi așeză unul lângă altul chiar acolo, în curtea părinților ei, la umbra unui stejar, Holland gângurind de zor în brațele Reginei.

Bărbatul rosti o scurtă cuvântare, după care puse o întrebare. Ella încuviință din cap și, sorbindu-și din ochi mirele, spuse că da, îl ia pe Lionheart să-i fie soț, să-l aibă alături și să-l iubească. Pe vecie. Iar Charlie, cu inima cât pe ce să i se spargă în piept, făcu același jurământ. Cu ochii încețoșați de lacrimi, predicatorul îi declară soț și soție. Charlie își dorea cu ardoare să-i poată spune tatălui său că este mai fericit decât are vreun bărbat dreptul să fie pe acest pământ.

În seara aceea, după ce Regina și Holland se retraseră la culcare în cortul ridicat ceva mai departe, Charlie își luă mirea în brațe și o așeză în căruță. Liniștea pajiștii era tulburată doar de țârăitul greierilor. Dădu să urce și el, dar cum Ella stătea în genunchi pe marginea saltelei și capetele li se aflau la același nivel, îi cuprinse în schimb fața în palme și, închizând ochii, își lipi fruntea de a ei. Respirația Ellei, care îi mângâia, caldă, obrazul, se opri preț de câteva clipe, cât dură îmbrățișarea lui fermă și tăcută.

O fi fost ciudat ca un mire să își înceapă în chipul acesta noaptea nunții, dar era felul lui de a-i spune, din adâncul inimii, „te iubesc”.

Când se dădu înapoi, ea îl privi întrebătoare, cu ochi sclipitori, încă ținând în brațe grămada de pături. Charlie râse – mai mult ca să-și calmeze emoțiile. Ella se îmbujoră, și ea la fel de emoționată.

— Arăți exact ca prințesa și bobul de mazăre, îi șopti el, încercând s-o destindă, în vreme ce soarele se retrăgea de pe cer.

Se rugă ca Ellei să nu-i fie frică și jurându-se să nu-i dea vreodată motiv să-i fie.

Ea spuse că e numai bine așa, atâta vreme cât el era prințul ei. Și apoi întinericul n-a fost vreodată mai dulce, fiindcă ea îi era alături. Prezența ei, schimbându-l, așa cum o schimba și prezența lui pe ea.

Epilog

Holland Lionheart

Virginia, 1904

Chipul tatei arată perfect la lumina felinarului; de parcă așa ar fi menit să fie văzut mereu. Aș putea sta oricât aici, uitându-mă la el, înconjurată de mama și de surorile mele.

— Hai, tăticule, povestește-ne, îl rugă Priscilla.

Priscilla e o micuță drăgălașă foc.

— Ce aș avea eu să vă povestesc? întreabă tata, cu glasul molcom, târăgănat.

— Poveștile despre circ! Și despre lei!

— Despre lei? Ella, tu-ți aduci aminte de vreun leu?

Mama clatină din cap, apoi strânge din buze – căci nu se prea pricepe la mințit.

— De ce mă necăjiți? strigă Priscilla.

E tare guralivă, Priscilla, și își amintește la fel de bine ca și mine cum Axel obișnuia să intre în casă și s-o bage pe mama în sperieți. Când o auzea țipând, tata venea fuga de pe câmp și o lua în brațe, salvând-o chipurile de leul ce îi vâna cordonul șorțului.

Ochii tatei sclipesc jucăuș.

— Tu, Holland, îți amintești de vreun leu? mă întreabă el nedumerit.

Știe să joace teatru.

Cad pe gânduri preț de o clipă în vreme ce mai tinerele mele ascultătoare îmi așteaptă răspunsul cu sufletul la gură, apoi șoptesc, emoționată la rându-mi:

— *Au fost lei odată.*

Surorile mele țipă încântate, iar tata se uită la ele, râzând înăbușit.

— Mai spune-ne o dată cum erau, mă roagă micuța Sonja din scăunelul ei de lângă foc.

Îmi plimb privirea peste surioarele mele, regretând că nu au fost și ele acolo, cu noi și cu leii.

— Aveau blana moale, încep eu – o, cât de moale putea să fie! Și caldă. Țin minte că obișnuiam să ațipesc rezemată de ei. Iar leii stăteau nemișcați, să nu mă trezească. Parcă mă țineau în brațe, nu alta. Lângă ei mă simțeam mereu ocrotită și nu îmi era frică de nimic. Țin minte respirația lor. Forăitul lor molcom, ca un cântec de leagăn.

Tata se schimbă la față. Amintindu-și parcă la rându-i. De parcă i-aș fi dat un cadou pe care numai eu pot să i-l dăruiesc. Și e greu de crezut că a fost o vreme în care eram doar noi doi. Deși nu am decât 15 ani, pare să fi trecut o veșnicie de-atunci. *Atunci*, le-a mărturisit el o dată surorilor mele, atunci a fost tatuat. De câte ori îl întreabă vreuna de desenele pe care le are pe piele, desene care nu se șterg niciodată, el îi arată însemnele, îi dă lămuriri. Nu se ascunde de niciuna dintre noi. Iar eu m-am întrebat adesea dacă tatuajele lui nu au cumva ceva de-a face cu mine. Căci de multe ori, când vorbește despre ele, mă caută cu privirea. Dar nu știu sigur.

— Zi mai departe! smiorcăie Priscilla.

Surorile mele sunt cu ochii pe mine, așteptând înfrigurate continuarea, dar brusc, îmi pierd cheful de povestit; mi se pune un nod dureros în gât. Axel nu mai e. Nici Han, și nici Kristov. Au murit toți trei fericiți, de bătrânețe, iar tata i-a îngropat sub mălin. Mazinele nu-și mai aduc aminte de unchiile-lei, dar mie îmi lipsesc aproape la fel de mult ca tatei.

— Aveau etichete mari și grele, și neastâmpărate din cale-afară.

Tata râde – o simțise, nu o dată, pe pielea lui.

— Ce altceva îți mai amintești, Holland? Mai povestește-ne o dată despre circ, mă roagă una dintre surioare.

Zâmbesc când îmi zboară atâtea imagini prin fața ochilor, apoi tușesc să alung durerea. Le vorbesc despre iarba scăldată de soare și despre stegulețele colorate, în culori care de care mai aprinse, ce fâlfâiau în vânt. Despre zgomotele menajeriei și răsetele îndepărtate. Despre accentele ciudate din toate colțurile țării. Despre bubuitul tunurilor și costumele de scenă împodobite cu pene și cu paiete. Mă uit la Nancy. Și ea se aflase acolo, dar n-are cum să-și mai amintească.

Am părăsit cirul la un an după ce s-a născut ea. Mama a adus-o pe lume într-un cort, pe o câmpie undeva între Kentucky și Missouri. Tata zice că mama a fost curajoasă. La scurtă vreme după aceea, a adus-o înapoi în munții ei natali și, cu ajutorul bunicului, i-a construit o casă – ca mama să aibă patru pereți și un acoperiș deasupra capului. Ca să creștem rădăcini, spunea el. Dar niciunul dintre noi – nici eu, nici tata și nici mama – nu s-a simțit vreodată pe deplin înrădăcinat.

— Ce altceva îți mai aduci aminte? Povestește-ne, tati, cum ai cunoscut-o pe mami, îl roagă Sonja – și abia acum bag de seamă că nu mai vorbește așa de peltic.

Mă uit la surorile mele pe care, deși nu ne curge același sânge prin vene, le prețuiesc.

— Mă tem că nu-mi amintesc, clatină tata din cap. A trecut multă vreme de-atunci.

— Nu! protestează toate în cor.

Priscilla sare în picioare, dă fuga la cufărul de sub fereastră și se apucă să scotocească prin el. În cele din urmă se întoarce alergând la tata, cu un joben în mână.

— Asta ce mai e? exclamă el, chipurile, intrigat, răsucind în mână vechiul joben ponosit, atât de drag inimii lui.

— Ți l-am adus ca să te-ajute să-ți amintești! ripostează Priscilla râzând.

— Așa carevasăzică, face tata, aparent buimăcit. Și ce trebuie să fac cu el, domnișoară?

— Să ți-l pui pe cap!

— Așa? întrebă tata, așezându-și jobenul și lăsându-l mult pe spate.

Râzând în hohote, Priscilla abia reușește să îngaime:

— Nu!

— Atunci, poate așa...

Tata își înclină jobenul pe cap și, rezemându-se în cot, se încruntă jucăuș.

— Nu! strigă într-un glas surorile mele.

— Nu? face el, aruncându-mi o privire complice și inima îmi tresaltă de bucurie, căci știu ce va urma.

Tata se apleacă înainte și își plimbă privirea peste noi toate. Amuțite, surorile mele așteaptă cu sufletul la gură. În colțul odăii, mama se leagănă în balansoar și zâmbește. Îi strălucesc ochii.

— Cred că știu, zise tata și încet de tot, își trage vechiul joben peste sprâncene, înclinându-l ușor într-o parte.

E un bărbat chipeș, tatăl meu. Cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată. Mă întreb dacă o fi știind-o și el. Cert e că, atunci când își așază jobenul în felul acesta, îi face mamei cu ochiul de parcă ar avea un secret numai de ei știut. Uneori o tachinează și spune că de aceea suntem șase în familie, după care adaugă că, mai știi, poate că o să apară și al șaptelea. Iar mama se îmbujorează toată de fiecare dată.

Apoi surorile mele chicotesc și dau ochii peste cap, iar tata râde cu poftă, ca un rege.

Mama îi zice că, dacă nu e cuminte, o să avem nevoie de o casă mai mare.

Nu e, de fapt, mama mea – știu asta. Dar îi spun mamă pentru că m-a crescut ca pe o fiică și o iubesc pentru asta. Tata îmi vorbește de Mimi și despre cum a fost ea, și deși n-am cunoscut-o, o văd în vise. S-ar cuveni acum să vă spun că am avut și un frate. El s-a născut înaintea mea. Tata îi zice „Micul meu prinț”. Cred că spune asta când vrea ca mama să-și îngroape fața în umărul lui, pentru că exact asta face, iar el o ține strâns.

— O, acum îmi amintesc, oftează tata și ochii i se umezesc ca două pietre de râu. Îmi amintesc cum am cunoscut-o pe „Ella cea simplă și banală”.

Izbucnim toate în chicoteli. Mama se îmbujorează, fiindcă tata o soarbe din priviri, de parcă n-ar mai vrea să-și mai ia ochii de la ea. Apoi ne face semn să ne apropiem și lumina cade pe cuvintele scrise pe mâna lui. Într-un foșnet de fuste și pantofi, ne apropiem de el.

— Există un loc unde două lumi se ciocnesc. Ascultați – se apleacă în față, cu o mână la ureche. Îi auziți freamătul?

Surorile mele ciulesc urechile, cu ochii mari și răsuflarea tăiată.

— Cred că-l aud, murmură Priscilla.

Tata îi face cu ochiul.

— Acela, Priscilla, este sunetul a o mie de chipuri, a o mie de meleaguri și a o mie de povești ce nu o să fie spuse vreodată. Unde culoarea și misterul dau naștere celui mai măreț spectacol de pe pământ. Acel loc, dragele mele...

Zâmbesc, simțind cum mi se trezește o parte din inimă.

— ...Este *Cercul*.

Lângă mine, Sonja oftează. Căci știe...

Că tata are să se aplece spre noi și, trăgându-și jobenul nițel mai jos peste ochi..., are să înceapă a ne spune poveștile de odinioară.

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin

Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin

Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer

Fiicele Evei, de Lynn Austin

Flacăra Rezistenței, de Tracy Groot

Ironia sorții, de Jerry B. Jenkins

Locul femeii, de Lynn Austin

În vârtoarea apelor, de Lynn Austin

Misterul fotografiei, de Beverly Lewis

O comoară nebănuită, de Tamera Alexander

O perlă în nisip, de Tessa Afshar

Pârâul Fermecat, de Lynn Austin

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Scorpionul roșu, de Rami Kivisalo și Marko Joensuu

Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin

Tărâmurile ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin

Un nou început, de Lynn Austin

Colecția Raftul clasic:

Ben-Hur, de Lewis Wallace

Cămașa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas

Cetatea blestemată, de John R. Carling

Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe

Mândrie și prejudecată, Jane Austen

Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz

Seria Anotimpurile inimii, de Janette Oke (4 volume)

Seria Cântecul Acadiei, de Janette Oke și T. Davis Bunn (5 volume)

Seria Cronicile de la Fountain Creek, de Tamera Alexander (3 volume)

Seria Cronicile întoarcerii din exil, de Lynn Austin

Seria Cronicile regilor, de Lynn Austin (5 volume)

Seria Faptele credinței, de Davis Bunn și Janette Oke (3 volume)

Seria Focul topitorului, de Lynn Austin (3 volume)

Seria Învăluși de iubire, de Janette Oke (8 volume)

Seria Moștenirea din Lancaster County, de Beverly Lewis (3 volume)

Seria Moștenirea din prerie, de Janette Oke (4 volume)

Seria Plantația Belle Meade, de Tamera Alexander (3 volume)

Seria Secretul trandafirului, de Michael Phillips (4 volume)

Seria Soțiile patriarhilor, de Jill Eileen Smith (3 volume)

Seria Soțiile regelui David, de Jill Eileen Smith (3 volume)

Seria Surorile din Shenandoah, de Michael Phillips (4 volume)

Seria Trilogia Genezei, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)

Seria Verșoarele din Carolina, de Michael Phillip (4 volume)

Seria Vestul canadian, de Janette Oke (6 volume)

Crescut în lumea misterioasă și strălucitoare a circuitului, Charlie Lionheart e capabil să-și vrăjească publicul. Dar cu toate că numărul său cucerește mii de spectatori, inima lui e atrasă de lucruri care nu au de-a face cu luminile rampei. Acolo, se îngrijește de leii săi maiestuoși ca și când i-ar fi frați, o îndemânare ce necesită curaj și tărie, însă care îi va fi de folos în cea mai dificilă probă de până acum: eliberarea unei copile orfane din urzeala întunecată a unui spectacol desfășurat în spatele scenei. Va face o înțelegere extrem de costisitoare, fiindcă va trebui să-și ofere propria viață în schimbul vieții fetei, alegere care îi va compromite și reputația.

Ella Beckley se prezintă ca sora medicală gata să rupă orice convenții civice pentru a-i salva viața micuței Holland. Totul însă sub ochiul vigilent al unui străjer care nu doar că seamănă izbitor cu fetea, ci o și apără cu o dragoste capabilă să acopere chiar și trecutul nefericit al Ellei, născând în ea speranța că, la urma urmei, poate că totuși bunătatea va învinge. Pe măsură ce prietenia lor ilicită se consolidează, Charlie îndrăznește să-i vorbească de la inimă la inimă, îngăduindu-i tinerei să pătrundă în tainița lumii lui secrete, pentru a vedea sacrificiul care i-a deschis copilei un viitor. Deși credința ei e zdrențuită sub poverile trecutului, Ella va trebui să ia atitudine față de pledoaria lui Charlie, care susține că singurele scrijelituri care nu se pot șterge sunt cele de pe trupul său.

JOANNE BISCHOF este o autoare care a scris mai multe romane multipremiate (Christy Award, Carol Award, SDCWG Novel of the Year Award etc.). Este interesată și fascinată de felul în care teologia și ficțiunea își dau mâna pentru a vorbi despre nemărginita iubire a lui Dumnezeu pentru oameni. Joanne locuiește în zona muntoasă din sudul Californiei și este mamă a trei copii.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-112-8

CASA
CĂRȚII

www.ecasacartii.ro